

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\S\Star Trek\Q alternativa.pdb

PDB Name: Macek_Petr-StarTrek_Nova_Genera
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 5.9.2004
Modification Date: 5.9.2004
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

PETR MACEK

STAR TREK
NOVÁ GENERACE

Q ALTERNATIVA

Tato kniha by nikdy nevznikla bez pevného přesvědčení
mých kamarádů, kteří věřili, že já to dokážu.
Takže Honzo, Michale, Davide... díky.

Také musím poděkovat Marcelle, Sandře, Vladě a Filipovi,
a to za spoustu věcí.

Stranou nesmí zůstat ani moje rodina, zvláště máma,
která sice nevěděla, že něco píšu, ale poskytla mi tolik
potřebné zázemí.

A nakonec, nikoliv však v poslední řadě, chci poděkovat
Samueli D. Thornovi, který mi mnohokrát dobře poradil,
a rozmluvil mi slovo "nakládačka".

Petr Macek

Vesmír a jeho hranice.
Takové jsou cesty hvězdné lodi Enterprise, jejímž
posláním je objevovat nové formy života
a nové civilizace.

Odvážně se pouští tam, kam se dosud nikdo nevydal.

Prolog

Hvězdné datum: 46618.6.

Beverly Crusherová se proplétala řidnoucím lesem tam, kde tušila mýtinu. Proudý bílého světla prosvěcovaly větve staletých stromů, zapletených vysoko nad zemí jedna do druhé, kterými slabě prohvizdoval lehounký větřík, střásající jejich poslední žloutnoucí listy. Byl podzim a paprsky pomalu zapadajícího slunce dopadaly dolů na spadanou podestýlku, jejíž barva krásně ladila s ženinými ohnivě rudými vlasy, zpracovanými do umného účesu. Vypadala jako personifikace antické bohyně vášně. Celkový dojem ještě podtrhoval fakt, že byla oblečena pouze do skromné bederní roušky, kterou kolem útlých boků přidržoval kožený řemínek, a přes ramena měla přehozený průsvitný závoj.

Když dorazila na mýtinu, nervózně se rozhlédla a usedla do vysoké trávy. Nevěděla, čeho nebo proč se bojí, vtíravý pocit bázně ji ale neopouštěl. Palouček, obklopený bohatým porostem, se prostíral okolo lesní cesty, která přicházela odnikud a zase se kamsi ztrácela. Znenadání Beverly uslyšela blížící se hlasy, a tak opět vyskočila a rychle se schovala za nejbližší strom - nevěděla, koho má očekávat. Najednou se začala třást, částečně opět zimou a částečně vzteky, protože uviděla přicházet Deannu Troi s jedním poručíkem Flotily, do kterého byla sama tajně zamilovaná. Byl to chlap, o jakém sní snad každá žena. Stíhlý, urostlý, se špinavě blond vlasy nad vysokým čelem a kouzelně hypnotickým pohledem štěněte. Deanna se kolem něj rozpustila točila a držela se ho, jako by jí měl každou chvíli zmizet. Pro tuto příležitost Troi odložila své obvyklé splývavé šaty, ale neměla na sobě ani uniformu. Zvolila velice odvážný stříh stylu 'orionská otrokyně', doplněný drahými šperky. Právě se společně s mužem něčemu hihňali, ruce propletené ve vášnivém stisku. Nejhorší však na tom pro doktorku byla skutečnost, že on Troinu pozornost opětoval a vypadal také velice zamilovaně. Ve volné ruce držel piknikový košík s lahví opravdového, nereplikovaného francouzského vína, zřejmě tedy plánovali romantickou večeři pod hvězdami. Beverly se zatmělo vzteky před očima, popadla suchou větev, která se válela opodál, a vykročila z úkrytu. Postavila se překvapené dvojici do cesty a hněvivě na Deannu zasyčela:

"Ty proradná mrcho, věděla jsi, že ho miluji, a přesto jsi neváhala mi ho přebrat!"

Děle už to nevydržela a vrhla se zuřivě na přítelkyni. Překvapená poradkyně se začala bránit, vyrazila sokyni větev z ruky a za chvíli se obě dvě válely po prašné cestě a s křikem si škubaly vlasy. Ani jedné se nedařilo získat převahu, řešily to tedy škrábanci a hrstmi písku, které si házely do očí. V tuto chvíli by v nich nikdo nehledal jindy tak distinguované důstojnice Hvězdné Flotily. Deanně se podařilo rozzuřenou doktorku od sebe odrtnout a hledala ochranu u svého poručíka. Popadla ho za rukáv a táhla ho pryč, dřív než se doktorka vzpomene a znovu na ni zaútočí. "Rychle, schováme se do mé svatyně lásky," pobízela milence. Beverly však byla už také na nohou a drapla jej za druhou ruku.

"Neposlouchej ji," naléhala na něj, "zradila mě, zradí i tebe. Já budu tvá na celý život."

Obě ženy se začaly o svého vyvoleného přetahovat, až mu nakonec roztrhaly horní díl inženýrské uniformy. To ho konečně vytrhlo z užaslého transu, ve kterém se doposud nacházel, a vyprovokovalo také k nějaké reakci. Chytil obě sokyně za ruce a hodil je před sebe do prachu cesty. Obě na něj upřely oddané pohledy a čekaly na jeho rozhodnutí.

"Bože," začal, "chováte se jako divošky! Přitom je jen jedna možnost! Abyste obě našly štěstí po mém boku, musíte..." nadechl se, když vtom jej přerušil cizí, vtíravý zvuk. "Počítači, zastav program," nařídil rozmrzele. Ženy, stejně jako voda v řece a celé okolí, na místě ztuhly.

Poručíka Hvězdné flotily Reginalda Barclayho zastihlo pípnutí komunikátoru zcela nepřipraveného. Vlastně ho zastihlo o něco víc než jen nepřipraveného. Právě si pouštěl v simulátoru zbrusu nový holoromán, který sám napsal a jehož hlavními hrdinkami byly poradkyně Troi a doktorka Crusherová. Reg nerad používal díla jiných autorů, byť sebeslavnějších, protože ostatní podle něj nedokázali zachytit tu správnou atmosféru podle jeho představ. Zápletka se právě blížila vyvrcholení, když se Regův komunikátor ozval poprvé. Automaticky si klepl na hrud', ale místo komunikačního odznaku ucítil jen vlastní holé tělo. Zmateně se na sebe podíval a namísto předpisové uniformy spatřil cáry. Chvíli mu trvalo, než poskládal části horního dílu své zlaté uniformy, protože mu ji holo-Deanna s holo-Beverly předtím roztrhaly, jak se o něj praly. Ten správný kus s komunikátorem našel, až když se zvuk připomněl potřeť. Reg horečně aktivoval komunikační relé a doufal, že to není kapitán Picard. "Poručík Barclay," ohlásil se volajícím.

"Okamžitě se hlaste ve strojovně, poručíku," ozval se strohý hlas prvního důstojníka Enterprise, "Geordi potřebuje pomoc s kalibrací štítů."

Jestli nechtěl mít Reg s někým problémy, byl to vedle kapitána Picarda právě komandér Riker. "A... a... ano, pane. Provedu," odpověděl a chystal se spojení přerušit, když se důstojníkův hlas ozval znovu.

"Máte nějaký problém, Regie? Váš hlas zní nepřírozeně, děje se něco?" Do velitelova tónu se vkradla podezřívavost. "Nehrajete si opět se simulátorem, že ne?"

"N... n... ne, pane, právě jsem cvičil v posilovně," zalhal hbitě a polila ho horkost. "Jdu do strojovny, Barclay konec." Přerušil spojení, než stačil Riker cokoliv dodat. Tak to bylo o vlásek, pomyslel si. "Počítači, ukončit program a uložit do paměti. Příště budeme pokračovat přesně od tohoto místa," řekl nahlas do prostoru. V počítači se ozvalo souhlasné potvrzení a Beverly s Deannou se rozplynuly. Místo nich se objevila místnost simulátoru dvě se svou charakteristickou černou šachovnicí, lemovanou žlutými liniemi.

Když se ve své kajutě převlékal, napadlo ho pár dalších vylepšení programu. Cestou do strojovny přemýšlel, jakým způsobem či podvodem přiměje Data k pomoci při programování betazedské svatyně vášně.

* * *

Stříbrný koráb, jenž měl na ploše svého diskovitého trupu napsáno znaky pozemské latinky jméno Enterprise a registrační znaky NCC 1701-D, přepravoval početnou skupinu pomocných techniků na hvězdnou laboratoř do soustavy Dumas. Tu tvořil jeden plynný obr a jeho čtyři měsíce, pojmenované vědci ze základny po Dumasových mušketýrech. Laboratoř sídlila na hornatém Athosu. Služba na hvězdné lodi není jen samé dobrodružství, většinou je to únavná rutina. Díky bohu za to, protože kdyby každá z cest měla skončit fatálním objevem nebo bitvou, vesmír by byl velice rušné místo. Tato plavba patřila k těm méně zásadním, což ale neubíralo jejímu poslání na důležitosti. Výzkum seismických aktivit na měsíční základně mohl osvětlit mnoho podobných procesů na obydlených koloniích, a Federace mu věnovala velkou pozornost.

Kapitán Jean-Luc Picard si žádný holoromán nepouštěl, ačkoliv vypadal, že by mu to neuškodilo. Službu na můstku měl komandér Riker a kapitán se tedy věnoval věcem, na které neměl předtím čas. Tedy, čas by si našel, ale stále hledal záminky, jak je odložit. Ani ve čtyřicetém století se nepodařilo zcela vymítit byrokracii, sestávající převážně z různých hlášení, technických manuálů a oběžníků. Několikatydení mise ho přinutila, aby si na to čas udělal. Čas byl teď na Enterprise jednou z mála věcí, kterých měli více než dost, posádka se začínala nudit a využívala dobu před

přiletemk různým vylepšením. Bohužel, kvůli nadměrnému zaplnění lodi přepravovanými techniky musel nařídít, aby personál mimo službu nevycházel z ubikací, pokud to nebude nezbytně nutné, a předejít tím chaosu a hemžení po chodbách. Ale tato situace snad už brzy skončí.

Seděl ve své pracovně a pročítal padd s bezpečnostním hlášením poručíka Worfa, které bylo jako vždycky precizní a propracované do nejmenších podrobností. Nudné. Bůh ví, proč jsou Klingoni takoví puntičkáři, pomyslel si a promnul si unavené a přepracované oči. Ne že by mu to mělo za zlé, kapitán byl na svého bezpečnostního důstojníka hrdý a byl rád, že ho má na palubě, na druhou stranu ale všeho moc škodí. Není zapotřebí psát rozpisy služeb a řadit přítomněnata lidí podle abecedy a hodnosti. Zprvu je to roztomilé, zvláště u Klingona, po čase to ale začne lézt na nervy. Totéž jako nadporučík android Dat se svým nevyčerpatelným slovníkem synonym, který byl kdykoliv ochoten každému nabídnout, velmi často i proti jeho vůli.

Jean-Luc vstal od stolu, z dlouhého sezení celý polámaný, a přešel k replikátoru ve stěně, "čaj, Earl Gray, horký," poručil si a zadíval se oknem na prolouvající hvězdné pole. Už poněkolkáté za tento měsíc ho napadlo, jestli neudělal chybu, když nechal Vash odejít s Q. Dívka, kterou poznal na planetě Risa, oblíbeném cíli všech prázdninových turistů, ho stále v myšlenkách pronásledovala. Tato drobná žena, s níž sdílel svou zálibu v archeologii a starobylých artefaktech, nikoliv však způsob jejich získávání, byla po dlouhé době bytost, vedle níž si dokázal představit svou budoucnost. Ona však dala přednost společnosti samolibého a arogantního Q, všemocné superbylosti, která jí slíbila poznat nepoznané.

V replikátoru to šumivě zahvízdalo a na pultě se materializovala průhledná nádobka s kouřícím nápojem. Jean-Luc ukončil rozjímání, uchopil nápoj ve skleničce z varného skla za kovové ouško, a vrátil se ke stolu a Worfovu hlášení. Chvilí mu trvalo, než se opět zabral do práce, nemohl pustit Vash z hlavy, pak se ale očima zastavil na jednom jménu a to ho přimělo plně se soustředit. Tak Barclay se zase začíná chovat podivně, chodí pozdě do služby a straní se kolegů, zamračil se. Tohle chování mohlo u problémového poddůstojníka znamenat jen jedno. Odložil hlášení a stiskl tlačítko palubního interkomu. "Komandéře Rikere, mohl byste prosím na okamžik přijít do mé pracovny?"

"Ano, pane," ozvalo se z druhé strany komunikační mřížky, takřka vzápětí se otevřely dveře kapitánovy pracovny a vstoupil Riker. "Stalo se něco?" zeptal se, když viděl kapitánův zachmuřený profil. Ten beze slova pokynul hlavou k obrazovce a čekal, až se první důstojník posadí a přečte si to. Riker přijal nabízenou židli, obrátil ji k sobě a zešíroka na ni obkročmo usedl.

"Tak co si o tom myslíte, Jedničko?"

"Myslím, že by si měl Barclay promluvit s lodní poradkyní," řekl Will a zvedl oči. "Také požádám Geordiho, ať zkontroluje jeho vstupy do simulátoru za poslední měsíc. Doufám, že se mýlím, ale jestli si zase buduje tu svoji závislost na hologramech, tak zažádám o jeho uvolnění ze služby a přeložení někam jinam. Tohle už přestává být legrace." Na chvíli se zamyslel a dodal. "Právě jsem s ním mluvil a zdál se mi nějaký divný, radši za ním Deannu pošlu co nejdřív." Ještě chtěl chvíli sypat popel na Barclayho hlavu, pak si ale všiml, že ho kapitán vnímá jen tak na půl ucha. "Pane," optal se, "posloucháte mě?"

Picard sebou trhl a zadíval se nepřítomně na velké akvárium, jež zdobilo roh jeho pracovny.

"Ano, jistě, nechám to na vás, dělejte, co uznáte za vhodné," odpověděl, myšlenkami stále nepřítomen. "Personální záležitosti jsou zcela ve vaší kompetenci. To je všechno, můžete jít," propustil ho.

Riker sledoval kapitánův pohled a už jako mnohokrát mu blesko hlavou, jestli je rybička za sklem živá nebo umělá, protože nikdo nikdy kapitána neviděl, že by ji krmil. Ten, jako by mu četl myšlenky, vstal, zamířil do rohu místnosti a přitom sebral ze skleněného stolku malou plechovou krabičku. Vsunul ruku pod boční panel akvária, nahmatl tlačítko, stiskl, a v horním víku se otevřela záklopka. Kapitán do ní nasypal jakési granulky z dózičky. Jak se otočil, všiml si Rikerova lehce udiveného výrazu.

"Wille, musíte mě omluvit, jestli vám připadám roztržitý," usmál se. "Poslední dobou jsem nějak přepracovaný. Co se týče té věci s Barclaym, dávám vám zcela volnou ruku."

Když se za prvním důstojníkem zavřely dveře, Picard vzal sklenici s čajem a obrátil se k dlouhému oknu, které se táhlo přes celou jednu stěnu pracovny. Pohled na planoucí hvězdy ho vždycky uklidňoval. Už jako malý chlapec na otcových vinicích v jižní Francii často nocoval pod širákem, usínal při pozorování noční oblohy a představoval si, jaké to asi je cestovat na hvězdné lodi od planety k planetě. Ještě chvíli takhle příjemně rozjímal a pak si v jediném okamžiku vyilil vařící obsah sklenky na uniformu. Picard nebyl lekářský člověk, práce kapitána Hvězdné flotily ho připravila téměř na všechno, ne však na Q a jeho nečekaná překvapení. Už si zvykl, že se Q dramaticky objeví v záblesku bílého světla na těch nejnečekanějších místech, ale jeho prosté zaklepání na okno, ještě k tomu zvenčí, ho přinejmenším vyděsilo.

"Jean-Lucu, starý brachu!" zahlaholil bujaře Q, když se přenesl do pracovny, tentokrát už s patřičnými zvukovými a světelnými efekty. "Snad už se ti nezačíná objevovat stařecký třes?" zeptal se s ironicky zvednutým obočím a pohodlně se usadil na pohovku pro hosty, kde si začal hrát s modýlkem hvězdné lodi, která stála jako dekorace na podstavci vedle. "To by byla pro Flotilu ohromná ztráta."

"Ty..." hledal kapitán správná slova, aby vyjádřil pocity, které jím cloumaly, žádná však nenalézal. Některá slova zkrátka důstojník nikdy nepoužívá. Odložil sklenici a přešel do koupelny, kde se snažil houbou odstranit skvrnu od čaje. Neúspěšně. Nakonec si místo obvyklé bouřky jen rezignovaně povzdechl. "Za to můžeš ty!" obvinil Q. "Proč mě nemůžeš nechat chvíli na pokoji?" Vrátil se za svůj pracovní stůl a snažil se zmobilizovat veškeré duševní síly. Tušil, že je bude potřebovat. Přítomnost tohoto poťouchlíka s sebou vždy přinášela jistou... náročnost.

Host si natáhl nohy, položil je na měkkou opěrku a jen tak mimochodem při tom luskl prsty. Skvrna na Picardově uniformě zmizela. To kapitána moc neuchlácholilo, spíš naopak. "Už mám dost těch tvých věčných hrátek s mojí lodí, copak jsem jediný kapitán Hvězdné flotily? Jestli chceš studovat lidskou rasu, jak to alespoň tvrdíš, tak děláš chybu, že

se omezuješ na jednu loď! Nebo tě zase to tvoje povedené Kontinuum vypráskalo?"

"Oh, Picarde, už zase mě bezdůvodně osočuješ?" Q uraženě vyskočil z pohovky, založil si ruce a trucovitě se otočil k Picardovi zády. "To se nadčlověk nemůže zastavit u kamaráda na kus řeči, aniž by po něm něco chtěl?" urazil se.

"Náš vztah bych rozhodně jako kamarádký neoznačil," odušil Picard se stopami nechuti v hlase. Pak se zarazil a vzpomněl si na archeoložku. "Kde je vlastně Vash?" zeptal se podezíravě.

"Ale, ale, kapitáne, snad jste se nám nezamíloval?" zasmál se Q a opět luskl. V okamžiku se zábleskem přenesl na Picardův stůl. Tam se uvelebil, přehodil nohu přes nohu a pročetl si Worfovo hlášení. Kapitánovu otázku zcela ignoroval. "Kostnatá hlava se ještě neunavila svým podlézáním Federaci? S těmi Klingony to nějak jde z kopce."

Picard chytil Q za límec jeho kapitánské uniformy a přitáhl si ho blíž. V přivřených tmavých očích se mu zrcadlila rychlá ztráta trpělivosti. Q se tomu jen drze zasmál a zmizel. Objevil se na pohovce a zahrozil Picardovi žertovně prstem. "Ale, mon capitaine, snad by ses se mnou nebral? Prohrál bys."

Picard mlčel a sledoval ho s krajní nelibostí. Napadlo ho zavolat ostrahu, okamžitě to ale zavrhl. Zřejmě by ho tím jen pobavil. Nakonec se rozhodl počkat, až se vymáčkne sám. Urovnal si uniformu, posadil se a upřel na nezvaného hosta vyčkávací pohled. Q sledoval Picardův výraz a rozhodl se zahrát si na svatouška. Prozatím. "Tak dobře, vidím, že s tebou nebude kloudná řeč, dokud si nepopovídáme o té tvé dobrodružce." Zamračil se. Nechtěl před Picardem vypadat jako hlupák, proto pravda nepřicházela v úvahu. "Nechal jsem ji," řekl s přehnaným důrazem. "I když ona bude tvrdit, že nechala mě!" dodal rychle.

Jean-Luc se podíval na Q a ironicky zvedl obočí. Správně tušil, kdo komu dal kopačky.

"Nevěř jí. Co s ní? Pořád by se jen přehrabovala v rozvalinách, studovala špinavé zdi a kousky rozbitého nádobí," zívá host.

Kapitán Enterprise si bezděky zasněně povzdychl.

"Nebyla s ní žádná zábava," pokračoval Q. "Nakonec jsem ji nechal na Deep Space Nine. Naposledy jsem ji viděl, když se chystala obchodovat s nějakým ušatým Ferengem."

"DS9, to je Siskova stanice," zachmuřil se Picard.

"Znáš ho? To je velice nepříjemný chlap," chytil se Q hbitě tématu, aby odvedl řeč od svého neúspěchu.

"Nedá se říct, že jsme přátelé," přiznal kapitán. Vzpomněl si na Siskův pohled. Enterprise převážela Benamina Siska a jeho syna Jakea na bajorskou vesmírnou stanici, když přebíral velení po odstupujících Cardassianech, kteří předtím Bajor po padesát let okupovali. Při té příležitosti se s velitelem Siskem setkal a dozvěděl se o smrti jeho ženy u Wolfu 359. Takto se ve federální terminologii označovala bitva mezi pozemskou Flotilou a útočící borgskou lodí. Kapitán Picard byl v té době nedobrovolně připojen ke společenství agresorů a nucen poskytnout jim potřebné informace, které měly za následek zničení většiny zemských plavidel. Sisko neviděl rozdíl mezi Locutem, což bylo kapitánovo borgské označení, a Picardem. Locutus = Picard = Locutus = Borg. Pro něj byl tím, kdo zabil jeho ženu. Nepadli si do oka.

"Věřil bys, že mě... udeřil?" zeptal se Q nevěřicně.

"Asi na něj budu muset změnit názor," odvětil suše Picard.

Q se na něj podíval a přemýšlel, proč si oblíbil zrovna tohoto člověka.

Ba'rtón

Majitel a kapitán v jedné osobě, usazený na vyvýšeném křesle na můstku přepravní lodi Ba'rtón, nebyl šťastný muž. Tedy, příslušníci jeho druhu se nikdy necítili jako muži. V tom nejlepším případě se mohli cítit jako šťastný hmyz. Ale ani to nebyl jeho případ. Obchody šly poslední dobou moc špatně. Jeho plavidlo byla stará, rozpadající se krakna, kterou kdysi koupil od Ferengů za pár šupů. Už tehdy měla nejlepší léta za sebou, a teď se sotva držela pohromadě. Dosáhla maximální rychlosti warp 2, a to je na přepravní loď opravdu málo. Jediným transportním artiklem zůstávala přeprava strojního zařízení pro ty, kdo si nemohli dovolit člun rychlejší a tím pádem dražší. Těch však také ubývalo, a tak se kapitán poslední dobou uchýlil i k méně legálním zakázkám, které byly trochu lépe placené, jako třeba současná mise. To ovšem znamenalo velké riziko, které ne každý byl ochoten podstoupit. Mnoho starých a dobrých členů jeho posádky odešlo a nahradili je jiní, posbíraní na periferiích obchodních cest, a ti se neštíteli ničeho. To mělo ohromný vliv na morálku a charakter celé lodi. Stalo se z ní útočiště pašeráků a té nejnižší spodiny v této části Galaxie.

"Přichází podprostorová zpráva z těžebního zařízení Wolfrax, pane," oznámila monotónně, až znuděně služba u komunikace. "Je to pan Breiv Meben."

"Pusť mi to," vzpružil se. Ba'rtón nabrala cestou malé zpoždění, a tak tušil, co asi přijde.

Obrazovku zaplnila velká tvář našťavaného Breena. Za ním se prostírala zmrzlá pustina jakési ledovci pokryté planety, a na ní stálo několik desítek roztroušených obydlí. Ta obklopovala velkou těžební plošinu se spoustou důlních nástavců, která čněla vysoko nad bílým podloží. Její breenská osádka, našťěstí na podobné podmínky přivyklá ze své chladné domovské planety, právě bojovala s přívalem sněhu.

"Styxi! Kde se s mým nákladem couráš? Měl jsi tu být před dvěma dny!"

"Měl jsem problém při přechodu neutrální zóny," omlouval se kapitán. "Romulané si tu technologii dost hlídají!"

"S tím se přece počítalo!" křičel na něj Breiv nespokojeně. "Slíbil jsi, že si s pohraničními hlídkami poradíš! Jestli to tu nebude do dvanácti hodin, rozluč se s penězi!" vyhlásil Breen nekompromisně ultimátum a vypnul vysílač.

"Zvyšte výkon na maximum! Kašlete na bezpečnostní limity!" zaburácel Styx na inženýra, rozčilený, že si na něj zákazník otevřel hubu. Byly časy, kdy by si to nikdo nedovolil. Kapitán Styx velel za svých mladých let velikému bitevníku. Měl pod sebou mnoho podřízených, kteří se ho báli. Na domovské planetě byl známým a opěvovaným hrdinou, který kolonizoval Galaxii. Samičky se o něj praly, larvy učily ve škole. To bylo předtím, než ho to... on...

zmrzačil.

Styx měl tři nohy. Ovšem jeho druh se rodil se třemi páry, takže teď při chůzi vypadal, jako když neustále přepadává dopředu. Když stál, zadní nohou musel udržovat rovnováhu. Ztratil postavení v kolonii, přišel o svou loď, byl podřízeným pro smích...

Tok myšlenek mu přerušil výbuch a následný zoufalý výkřik. Křičel hlavní technik. Operační konzole se rozzářila řadou červených kontrolky a hlásiče po celé lodi se spustily a ohlušivě ječely. Styx se dobelhal k operační konzoli a odstrčil tělo svého inženýra, kterému chyběla část hrudi. Ukazatel pole strukturální integrity byl mimo provoz, stejně jako většina systému lodi. Přetížené motory nevydržely tlak a Ba'rtón se pomalu, ale jistě rozpadala. "Převeďte všechnu energii do udržovacího pole!" rozkázal. Zmáčkl několik tlačítek a na monitoru se objevilo pár poblikávajících znaků. Pak obrazovka zhasla úplně. Stačil z ní ale vyčíst, že se loď udrží pohromadě ještě asi třicet minut. Rozhodl se, že tenhle zpackaný život nemá smysl dál protahovat, ale kapitánská čest mu velela pokusit se zachránit posádku. "Jsou v okolí nějaké jiné lodě?" zeptal se andoriánského navigátora, který jediný na palubě nepatřil ke Styxově rase. Drobný muž chladnokrevně dál pracoval na určeném místě a nevěnoval si postupujícímu nebezpečí.

"Jedna je od nás asi dva parseky na souřadnicích 1-5-2 na 2-2-0."

"Či je to loď?"

"Její warp signatura ukazuje na loď Federace."

Styxův druh se s Federací nestýkal a jen několik jeho zástupců kdy vidělo humanoida, většina zpráv ale vyznívala kladně.

"Možná je čas na obnovení kontaktů," rozhodl. "Vyšlete nouzové volání na všech frekvencích."

1.

Enterprise

Na velitelském můstku seděl v kapitánském křesle komandér William T. Riker. Miloval směny bez kapitánovy osobní přítomnosti, kdy si mohl vychutnat pocit skutečného přímého velení. Ne nadarmo bylo křeslo umístěno uprostřed prostoru, a i když bylo zkonstruováno stejně jako ostatní a ničím se nelišilo, propůjčovalo svému uživateli pocit síly a kontroly. Hned za ním se na vyvýšené palubě nacházelo bezpečnostní a komunikační stanoviště, které zahrnovalo i křesla prvního důstojníka a lodní poradkyně po kapitánových bocích. Poslední dvě místa k sezení patřila pilotovi a navigátorovi před velikou nástěnnou obrazovkou. Všechna pracoviště byla obsazena a velitel zrovna probíral s poradkyní Troi podivné chování poručíka Barclayho. "Zkrátka bych rád, abys ho vzala po službě do Přední desítky a zkusila z něj něco vytáhnout," končil zrovna Will. "Kapitán si myslí, že zase blbne v simulátoru. Nerad bych, aby to dopadlo jako minule."

"Ty si tak můžeš stěžovat. Pokud vím, byl jsi oblečený," usmála se Deanna. "A docela ti to v té mušketýrské uniformě slušelo," mrkla povzbudivě na Rikera a odešla z můstku. Will se překvapeně usmál, potěšený, že se hovor stočil tímto směrem, ale než stačil kout železo, dokud je žhavé, vyrušil ho Worf od své bezpečnostní konzole.

"Pane, zachytil jsem nouzové volání, jen audio!"

"Odkud?" zbystřil velitel.

"Nákladní kontejnerová loď neznámé konfigurace, vzdálená dva parseky."

"Je v okolí ještě někdo jiný?" Enterprise měla být na Athosu za tři dny, a všichni by se rádi zbavili přebytečného nákladu co nejdříve. Nehledě na to, že s civilisty na palubě nechtěl první důstojník riskovat.

"Jen my," zjistil Klingon.

"Dejte to nahlas."

Můstkem se rozlehlo praskání statické elektřiny a slabé nezřetelné hlasy. Riker se chvíli snažil sluchem proniknout rušení, to ale bylo příliš silné. Přešel ke komunikační konzoli a pokusil se vyladit frekvenci ručně. Nešlo to, hlas se stále ztrácel v šumu.

"Worfe, můžete ten zvuk vyčistit?"

"Zkousím to," důstojníkův tón naznačoval, že něco takového ho už taky napadlo. Najednou se šum vytratil a ozval se syčivý hlas, charakteristický pro druhy s entomologickým původem.

"...nevydrží, pomozte nám. Tady nákladní loď Ba'rtón, naše udržovací pole se rozpadá a už dlouho nevydrží, pomozte nám. Tady nákladní..."

Riker se dlouho nerozmýšlel a vydal rozkazy k přípravě na záchrannou akci. "Warp pět na souřadnice setkání! Můstek ošetřovně, doktorko, připravte se na příjem zraněných!"

"Rozumím. Máte představu, kolik jich bude?"

"Doufám že moc ne, Beverly, jinak praskneme ve švech!"

Jako obvykle vzal nadporučík Dat, jehož pozitronický mozek zatím neobsahoval kompletní seznam lidských rčení, jeho větu doslova a promptně zareagoval. "Pane, tuším, že toho se obávat nemusíme. Enterprise má trup z tritanio-deuretiové slitiny a..."

"Date, soustředte se na kormidlo a dostaňte nás tam co nejdříve!"

Android už měl jisté zkušenosti a tak zmkl. Enterprise změnila kurz a znatelně zrychlila. Athos bude muset počkat. Na můstku zavládlo napětí, jak se loď několik minut blížila vysokou rychlostí k cíli. Po několika týdnech nicnedělání se posádka na nějakou akci docela těšila.

"Strojovna můstku," ozval se Geordiho ustaraný hlas. "Kam ten spěch, veliteli?"

"Nouzové volání z nákladní lodi. Asi nám přibude několik dalších hostů, nemělo by to být nic vážného. Jak jste daleko s kalibrací štítů?"

Do Geordiho hlášení se přimíchalo trochu hrdosti. "Do dvaceti minut jsme hotovi, ta moje nová relé by měla zvýšit účinnost štítů asi o patnáct procent."

"Kapitán to rád uslyší, Riker konec." Dat u pilotní konzole se otočil a ohlásil: "Za pět minut jsme na určených souřadnicích."

"Rozumím. Riker Picardovi, potřebujeme vás na můstku!"

"Co se stalo, Jedničko?" ozval se Picard.

"Nouzové volání, už jsem vydal rozkazy a blížíme se k cíli."

"Výborně, hned jsem tam." Znělo to skoro, jako by se zaradoval.

Kapitán vešel na můstek a usadil se do svého křesla, které mu Riker uvolnil. Ten si sedl na své obvyklé místo po kapitánově pravici. Když uviděl Q, jak vychází z kapitánovy pracovny, ztuhl a chtěl zavolat ostrahu, Picard mu však položil ruku na předloktí a zarazil ho. "To je v pořádku, vím o něm. Ignorujte ho." Za sebou uslyšel temné zavrčení. "Picarde, uklidni si svého klingonského nohsleda, nerad bych mu ublížil," přivítal se návštěvník s Worfem. Klingon musel potlačit všechny instinkty a jen s vypětím všech svých psychických sil se na vetřelce nevrhl. Q se posadil na místo poradkyně a pozorně sledoval dění na můstku.

"Pane, jsme na místě a v dosahu přenosového paprsku," oznámil Dat. "Konstrukce lodi neodpovídá žádnému známému druhu."

"Na obrazovku!"

Na obrazovce se objevila ohromná kontejnerová loď, obklopená prskajícím polem statické elektřiny štítů. Skládala se z malého vlečného člunu a dvou větších kontejnerů. Z pláště tažné lodi unikal na několika místech do prostoru proud jakéhosi plynu a barvil okolní vesmír mrakem jedovatě fialových zplodin. Bylo nasnadě, že Ba'rtón se drží z posledních sil. Picard to odhadoval tak na pět minut. "Kolik známek života?"

"Třináct!"

"Zavolejte je, pane Worfe," nařídil klidně Jean-Luc. Obraz rozpadající se lodi nahradil rozmazaný obrys velitele Ba'rtón, přerušovaný častými výpadky signálu. Přesto bylo vidět, že fyziologie volajícího není humanoidní. "Tady kapitán Jean-Luc Picard z lodi Spojené Federace planet Enterprise. Nabízíme vám pomoc."

Obraz se zavlhl a zase ustálil. "Jsem Styx, kapitán této lodi. Děkujeme vám, přišli jste za pět minut dvanáct. Přeneste prosím moji posádku, já tu... ještě zůstanu. Kapitán opouští loď poslední, ne?"

Jean-Luc vědouce pokývl a aktivoval svůj komunikátor. "Picard transportní místnosti, zaměřte posádku a transportujte ji!"

Signál se v tu chvíli najednou vyjasnil a Styx poprvé uviděl své zachránce zřetelně.

"Ještě jednou děkuji, kapitáne..." Krátká tykadla se najednou zaměřila na Q v uniformě Federace. "Ty!" vykřikl ohromeně. "Ty patříš k nim!?" Styx udělal několik pohybů a spojení se přerušilo.

Worf od své konzole varovně zahřměl: "Kapitáne, nastavuje kolizní kurz! Srážka za dvacet sekund!"

Picard se vztekle obrátil na Q. "Co jsi mu provedl?!" vyjel na něj.

Q se zatvářil otráveně a udělal ve vzduchu rukama neurčité gesto. "Hřích mládí. Jak bych ti to... Jean-Lucu, když jsi byl malý, trhal jsi mouchám nožičky?"

Na můstku Enterprise zavládlo na několik vteřin zaražené ticho. Nikdo z těch, kdo přišli s touto nesnesitelnou superbytností do styku, si nedělal o Q sebemenší iluze, jeho prohlášení přesto posádku dokázalo překvapit. Dat si neprodleně prošel svou složku lidských reakcí a našel podle něj nejvhodnější odezvu na nastalou odmlku. "O-ou!" přispěchal se svou troškou do mlýna a zkroutil bledé rty pro co nejefektivnější průchod vzduchu, jak se snažil hvízdnout, ale výsledek připomínal více než co jiného fouknutí do prázdné skleněné lahve. Nikdo si nenašel čas pochválit ho za pečlivé studium.

"Červený poplach!" vyhlásil místo toho komandér Riker. Všechny světelné plochy na palubě se přepnuly do pohotovostního režimu a můstek se ponořil do všech možných odstínů červené. "Všichni na svá místa!"

Kapitán Picard si nemohl dovolit ztrácet v této situaci čas moralizováním s Q, jeho pohled ale sliboval, že se k tématu hodlá v brzké budoucnosti vrátit. A ani pro všemohoucí bytost to nebude rozhovor příjemný. Sedl si a hloubavě si promnul kořen nosu. Ba'rtón se na obrazovce hrozivě zvětšovala. Zplodiny za ní tvořily dlouhou brázdou, ve které se jako v mlze objevovaly první odpadlé kusy trupu. "Worfe, zavolejte ho," rozhodl se probrat to se Styxem nejprve po dobrém. Snad si to nechá vysvětlit. Působil rozumným dojmem. Alespoň tedy do chvíle, než si usmyslel zničit Enterprise i s cestujícími a posádkou...

"Neodpovídá!" odpověděl po několikánásobném marném pokusu o spojení Klingon.

"Patnáct sekund do nárazu!" ozvalo se od kormidla. Podle Datova metodického odpočítávání by se daly řídit hodinky, kdyby ovšem kapitán nějaké nosil.

"Dostaňte nás mimo jejich dosah a zastavte ho vlečným paprskem!" zavelel Picard a přidržel se opěrek křesla v očekávání prudkého zrychlení na warp faktor. Nic se však nestalo, bylo slyšet jen marné úpěnlivé odkašlání z lodních gondol a sténání motorů. Přestože obsluha u kormidla nenašla žádné závady, loď se nepohnula ani o píď. Q se zasmál a tvářil se náramně pobaveně. "Flotila a její dokonalé zařízení," ironizoval. "Řekni svému šéfinženýrovi, že jestli nás... vás," opravil se, "odsud rychle nedostane, tak budete na kaši."

"Strojovno, co se k čertu děje s motory?" Jean-Luc ťukl do komunikátoru, zatímco se Dat pokoušel nastartovat také ze sousedního navigačního stanoviště, za kterým seděla mladá poručič. Vypadala vystrašeně a bledý obličej s krásně klenutým černým obočím se potil.

"Nevím, to musela způsobit ta nová relé ve štítech," lamentoval zoufale šéfinženýr, "zřejmě nějak přetížila warp jádro! Máme tu velké problémy! Barclay se pokouší -" Geordiho hlas přerušil tlumený výbuch. Pak se spojení se strojovnou přerušilo. Obraz supící Ba'rtón zaplnil už celou obrazovku, takže při lepším pohledu bylo vidět jednotlivé uskladněné kontejnery s těžkou mechanikou.

"Štítý!" vykřikl Riker; cítil, jak mu stoupá hladina adrenalinu v krvi.

"Nemáme," zaduněl Worf téměř omluvným tónem, "vypadly skoro všechny systémy na celé lodi!"

Datovy ruce nečekaly na rozkazy a samostatně se rozběhly po ovládacím panelu. Ani při této činnosti však nezapomínal na svoji hlavní práci, odpočítávání. "Srážka za deset sekund!"

Pseudokapitán Q se oťrásal v záchvatu smíchu a plácal se do kolen. "Jean-Lucu, stačí poprosit a možná bych tě z toho mohl dostat." Picard po něm vrhl vražedný pohled a otočil se dozadu na Worfa. "Jak jsme na tom se zbraněmi?"

"Fázery nefungují, snad bych mohl odpálit fotonové torpédo, ale zbylo nám hrozně málo energie. Mohlo by se stát, že uvízne v torpédometu a zničí loď!" Sotva to dořekl a aniž stačil kapitán něco odpovědět, na jeho konzoli se rozsvítil nový graf. Překvapeně vzhledl a uviděl androida, jak mu ukazuje zdvižený palec. "Pane, objevila se mi tu zbytková energie přeměrovaná z ovládání kormidla. Je jí ale jen na jeden výstřel," mrkl na Data vyčítavě.

"Na tuhle vzdálenost by ses mohl trefit, ne?" nechal se slyšet Q.

"Jeho loď je příliš blízko," nenechal se Worf naštvát, "tlaková vlna výbuchu Ba'rtón Enterprise bez štítů určitě dost poškodí."

"Pět sekund!"

Picard moc času na rozmyšlení neměl. Poloviční šance na život je lepší než nic, nehledě na to, že nebylo co ztratit. Ale také nehodlal dát nikomu nic zadarmo; jestli se odstřel povede, chtěl mít po ruce toho, kdo je za celou tuhle bláznivou situaci zodpovědný. "Transportní místnost! Zaměřte kapitána Styxe a přeneste ho! Použijte na to všechnu dostupnou energii!"

Chvilku, zlomek vteřiny, bylo ticho a pak se ozval úlevný hlas transportního technika. "Hotovo, mám ho!" zaznělo z Picardova komunikátoru.

A přesně tohle Q k Picardovi celou dobu přitahovalo. Tváří v tvář vlastní zkáze, kdy ho od smrti dělily vteřiny, se vždycky pokoušel zachránit někoho dalšího. Ještě k tomu brouka, který chce zničit jeho loď. Nechápal to.

"Čtyři!"

"Worfe, to torpédo, zamiřit...!"

"Zaměřeno!"

"Dvě sekundy, připravte se na náraz!"

"...Pal!"

Ba'rtón

Styx seděl ve svém velitelském křesle na velínu Ba'rtón, utopeném v kouři, a před očima mu probíhal celý jeho život. Byl to dlouhý život. A krutý. Viděl své dětství v kolonii, vzpomněl si na první jmenování na vesmírnou loď...

Nevšiml si praskání bortících se přepážek, hlučných výbuchů konzoli a ozvěny zděšeného křiku kolem sebe. Jen tak seděl a těšil se na smrt. Snad alespoň ta bude milosrdná. Dá-li bůh pomsty svému služebníkovvi jen kousek zadostiučinění, vezme s sebou i toho, kdo mu v životě připravil tolik bolesti a utrpení.

26

Petr Macek

... Viděl, jak se během návratu z jedné úspěšné kolonizační výpravy na jeho plavidle objevila bytost, která se označila za všemocnou entitu tak složitého vzhledu, že na sebe kvůli posádce musela vzít podobu jednoho z nižších vývojových druhů. Jedním dechem se jim zároveň pokoušela přikazovat, co mají dělat, a označila je za barbary nehodné existence. Nebyla zvyklá na nesouhlas, a tak ji jejich reakce pobouřila. Odešla, ale za okamžik se vedle lodi vynořil monstrózní oblak třípytivé energie, a Styx mohl jen přihlížet, jak ničí loď a mučí posádku. Pak ho z útrobu můstku vytáhla ohromná ruka, zdvihla ho a zblízka si ho držela před zhmotnělou tváří mračna. Ta si ho prohlédla, pohrála si s ním jako s hračkou, aby ho pak odhodila, nechala v troskách přežít a čekat na potupnou záchranu. Nedokázal tomu zabránit...

* * *

Vyčítali mu to. On si to také vyčítal. Musel opustit postavení a rodinu, a odešel do vyhnanství horšího než smrt. Nedokázal se sám osvobodit od života, a také se chtěl ještě jednou setkat se svou nemesis.

Ale smrt už přichází a při troše štěstí se dočká po mnoha letech odvety, zničí v pekelných plamenech toho ničemu a jeho kamarády z proradné Federace. V tom okamžiku se obrazovka rozletěla na mnoho kousků a střepy zasáhly i Styxe. Necítil to. "Proklínám tě!" křičel na prázdném můstku Ba'rtón a ani si nevšiml, že ho uchopil třípytivý přenosový paprsek.

Za několik vteřin přestalo existovat všechno, co bylo přepravní lodí.

Vteřina, podle mezihvězdné soustavy jednotek SI spíš sekunda, nebo dvě, je pro člověka jen zlomek času. Zpravidla ho ani nepostřehne. Jsou ale chvíle, kdy se právě jedna nebo dvě vteřiny protáhnou na celou věčnost. Většinou právě tyto sekundy rozhodují o lidských osudech.

Kdyby celé střetnutí pozoroval náhodný kolemletící, třeba maskovaný romulanský warbird na přísně tajné špionážní misi, zdálo "by se mu, že se dvě lodě ve vesmíru téměř spojily, jako by si spolu chtěly zatančit lenivý valčík. Chvilíčku předtím ale z té větší, stříbřité s diskovou přídí, vylétla malá ohnivá tečka. Zakroužila kolem kontejnerové lodi a zasáhla ji na odvrácené straně. To zřejmě větší loď zachránilo - těžko říci, jestli to bylo střelcovým uměním nebo šťastnou náhodou. Ohnisko výbuchu zasáhlo Ba'rtón přímo ve strojovně a vrhlo ji na loď Federace, tím nákladní loď posloupila

Enterprise jako štít. Potom se v ohnivé katarzi rozprskla a kontejnery v závěsu připomínajícím vlak popraskaly řetězovou reakcí. Enterprise se mohutně otřásla a na několika místech se jí protřhl plášť, přímý zásah tlakové vlny by ji ale poškodil mnohem víc. Trosky nákladní lodi se rozlétly do okolního vesmíru a spolu s mračnem barevného plynu utvořily pole drobného šrotu. Přeživší loď se houpala sama v nekonečném vesmíru, bez pohonu, bez štítů a beze zbraní.

Kapitán romulanského dravce by si pomyslel cosi o škodě rány, která padne vedle, a napsal by hlášení pro Tal Shiar.

Enterprise

Praporčík McIntyre, který měl na starosti transportní místnost tři, se snažil nehledět na posádku nákladní lodi s odporem, ale moc se mu to nedařilo. Když snil o kariéře u Hvězdné flotily, nikdy ho nenapadlo, že bude zachraňovat nějaké špinavé brouky z jejich rozpadající se kocábky. Kvůli tomu se na Akademii tolik nedřel.

Nečekání pasažérů jeden po druhém sestupovali z transportní plošiny a zvědavě se rozhlíželi. Jedenáct vysokých postav vypadalo, jako by vypadly z Všeobecné entomologické encyklopedie, povinné učebnice, kterou všichni kadeti Flotily nesnášeli, přešlapovalo na místě a vzrušeně syčelo. Tyto hmyzoidy, jak zní pro ně pravděpodobně nejlepší označení, by ale studenti v knize nenašli. Trošku své původní drobné předky přerostli, a teď měli co dělat, aby nemuseli chodit po místnosti v předklonu. Všichni dosahovali výšky přes dva metry, měli chromovaná členitá těla, rozdělená na tři hlavní části, a zakrnělá křídélka. Z horního pancíře rostla protáhlá hlava, nakloněná na delším krku výrazně dopředu a zakončená vystouplými kusadly. O kousek výš, nad očními bulvami, vyčnívala dvě tenká tykadélka, sklopená dozadu. Na též článku byly umístěny paže, tenké a dlouhé, s třemi prsty na konci. Spodní díl byl oddělen od hrudníku vosím pasem a zakončen dalším menším článkem. Kožnaté nohy ve třech párech vyrůstaly, podobně jako u pozemských mravenců, na prostředním trupu.

Hmyzoidi se zvědavě dotýkali stěn a shlukli se do kroužku. Očekávali, co bude dál. V jejich společnosti se dvanáctý člen posádky vyjímal jako pěst na oko. Byl to malý drobný Andorian, sloužící u Styxe jako navigátor. Ten jediný se netvářil jako Alenka v řiši divů, ale kamenným pohledem se upřeně díval na McIntyru. Určitě postřehl jeho nechuť a opovržení. Praporčíka vysvobodil z trapné situace až rozkaz kapitána Picarda. Čas na přenos poslední osoby na palubě. Zaměřil ho a začal s transportní sekvencí. "Hotovo, mám ho!" nahlásil na můstek podle očekávání.

Posádka lodi se mezitím shromáždila v rohu místnosti a čekala na svého kapitána. Styx se začal na plošině materializovat v dešti modrých jiskřících molekul, když vtom se ozval mohutný výbuch a celá loď se otřásla. Exploze zřejmě nějak poškodila transportní jednotku, protože kapitán Styx se okamžitě opět rozplynul do ztracena. McIntire s tím nemohl nic dělat, protože ležel na zemi v bezvědomí. Za ním stál andoriánský navigátor, který se během Styxova transportu nenápadně odtrhl od ostatních, s železnou vzpěrou v ruce, a podivně se usmíval. Pak se otočil ke svým kolegům z Ba'rtón, balancujícím na dlouhých hmyzích nohách, a spiklenecky na ně mrkl.

* * *

Ještě před malou chvilkou všechno na můstku poletovalo. Kromě Q ovšem. Ten seděl v křesle lodní poradkyně a divil se, proč si Picard nezruší gravitaci. Pak si uvědomil, že je mezi obyčejnými smrtelníky, a pozoroval, jak se s tím vypořádají.

Will Riker se zapřel v křesle a upíral oči na obrazovku. Výbuch Worfovy bezpečnostní konzole za ním jej vymrštil prudce dopředu, ani si nestačil uvědomit, co se děje. Jen si reflexivně rukama chránil hlavu a shrbil se. V této pozici neudržel rovnováhu a tak nemotorně přepadl na ovládání lodi, udeřil se do hlavy a zůstal bezvládně ležet. Navigátorka vedle mu nemohla pomoci, měla plné ruce práce s udržením polohy Enterprise. Když Picard viděl, že se jeho první důstojník nezvedá, přiskočil a pokusil se mu pomoci. Shýbl se k němu a rukou se přitom přidržoval řízení. Všude kolem blikala světla, létaly jiskry a každou chvíli hrozil zkrat. Nakonec to konzole déle nevydržela a v záplavě tmavého kouře explodovala. Picard naštěstí nestál výbuchu v cestě a uskočil, aby ho nezasáhly střepy, žena ale bohužel zareagovat nestihla. Její tělo sebou zašubalo a zhroutilo se. Jean-Luc dopadl na podlahu vedle druhé přední konzole, která dosud odolávala. Na zadní palubě se ozývaly tlumené výkřiky a kletby, které ho ujistily, že Klingon zůstal nezraněn. Loď se divoce otřásla, obložení stěn pod tlakem povolovalo a vedle dveří turbovýtahu dokonce upadla zlatá tabulka s oficiálním označením lodi a jejím registračním číslem. Kapitán se bezmocně rozhlédl. Jediný, kdo se udržel na místě, byl jako vždy Dat. Seděl u svého stanoviště a prsty mu kmitaly po ovládací desce. Asi to zabralo, protože Enterprise se náhle zklidnila. Zavládlo mrtvé ticho.

"Konec jízdy?" zajímal se Q. "Má ještě někdo drobné?"

Picard se namáhavě zvedl a vzepřel se na rukou. Chvilku počkal, až mu přestane zvonit v hlavě, a rozhlédl se po můstku. Obrazovka nefungovala. Jeho důstojníci leželi porůznu rozházeni po podlaze, naštěstí se ale všichni hýbali. Až na komandéra Rikera a poručíka Kellyovou, jak si uvědomil vzápětí. Těžce se zvedl a doklopýtal k navigátorce Enterprise. Odtáhl ji od konzole a tělo obrátil. Kdysi krásný obličej měla celý spálený a polovinu hrudníku také. Té už pomoci nedokázal. Zatlačil jí oči a položil tělo na palubu.

Tohle bude někoho zatraceně mrzet, pomyslel si.

Riker zasténal a trochu se pohnul. Kapitán se k němu sklonil a podložil mu hlavu rukou. Ucítil ve vlasech cosi lepkavého, a když se podíval pozorněji, uviděl krev. Vytékala Willovi z temene. "Ošetřovno, tady můstek, komandér Riker je raněn. Potřebuji tu někoho."

"Přicházejí mi hlášení o zraněných z celé lodi, nevím, kam mám jít dřív!" Hlas doktorky Crusherové byl plný spěchu. "Hned tam někoho pošlu."

Opatrně položil Rikerovu hlavu a otřel si ruku o tuniku uniformy, zůstala mu na ní krvavá šmouha. Všichni členové posádky můstku už byli na svých místech, nebo se na ně vraceli, a zjišťovali škody. Q seděl v Troině křesle a vypadal

nezvykle zaskočeně.

"Picarde, tohle jsem opravdu nechtěl!" polkl.

To bylo poprvé, co ho Picard slyšel omlouvat se. "S tebou si to vyřídím později, teď mám důležitější práci," odsekl. Než stačil něco dodat, přerušilo ho zasyčení dveří turbovýtahu. Na můstek se vrhlo několik zdravotníků vedených vrchní sestrou Ogawou a rozběhli se jako mravenci po místnosti. Dva muži se věnovali Kellyové, ale mohli jenom potvrdit kapitánovu diagnózu. Ogawa, drobná čiperná žena s asijskými rysy, se sklonila k Rikerovi a nasadila mu na čelo stabilizátor. Teprve potom ho vyšetřila lékařským trikordérem. Kapitán ji nechtěl vyrušovat, stejně mu to ale nedalo a položil jí jemně ruku na rameno.

"Jak je mu?" zeptal se.

"Myslím, že bude v pořádku," usmála se a podívala se s porozuměním na muže, který si osobně zakládal na stavu každého z třinácti set členů stálé posádky Enterprise. "Jen slabé dočasné bezvědomí. Ta krev je z malé tržné rány na temeni, nic vážného."

Picard si úlevně oddechl.

"Ještě se na něj musí podívat doktorka Crusherová, ale za pár hodin by měl být na nohou," dodala ještě Ogawa.

"Bude u nás muset zůstat chvíli na pozorování."

"Dobře, dejte mi vědět, až se probere."

Zdravotníci naložili na nosítka mrtvolu poručíka Kellyové, přikrytou černou fólií, a tělo komandéra Rikera, a nastoupili do výtahu. Když se za nimi zavřely dveře, kapitán se konečně mohl věnovat lodi. Přelétl očima spodní palubu. Dat seděl na svém místě a u navigační konzole seděl nový praporčík, vlastně teprve chlapec, který přišel zároveň se zdravotníky. Snažil se uvést zařízení do chodu, podle výrazu obličeje se mu to ale moc nedařilo. Jean-Luc si jeho jméno nepamatoval.

"Hlášení!"

"Jsme bez energie, záložní zdroje vystačí na podporu života jen na několik hodin," hlásil Dat, "protržení pláště na palubách osm, devět a dvanáct," pokračoval. "Silová pole jsou na místě a drží."

"Nemáme štíty ani zbraně," doplnil potlučený bezpečnostní důstojník.

"Co strojovna?" zajímal se Picard.

"Senzory hlásily výbuch a požár, teď je tam klid," zjišťoval Worf. "Z warpjádra unikají trilitiové částice a ruší komunikaci. Spojení je dočasně přerušeno."

"Dobře, Worfe, jděte se tam podívat. Ať nejdřív opraví komunikaci a zajistí podporu života, to jsou naše priority!"

Nadporučík předal své stanoviště nově příchozímu zástupci a odešel. Na můstku nastal relativní klid, vzduch se začínal pročišťovat a dým z rozbitých pracovišť zmizel. Za chvíli se dostaví opravářské čety a obnoví se spojení. "Vypněte někdo ta světla!" mávl kapitán na červená písmena. Teď nastal čas vyříditi si osobní účty. Vstal a postavil se před Q. "Můžeme si promluvit o samotě?!" Nebyla to ani tak prosba, jako spíš rozkaz.

Q kývl a v očích mu zajiskřilo darebáctvím. Mávl rukou a celé osazenstvo můstku zmizelo. Zůstali jen Picard a Q, stáli proti sobě mezi střepinami.

"Cokoliv si přeješ, Jean-Lucu."

Picard v duchu napočítal do deseti. Teď si už mohl malou matematiku dovolit.

"Když jsem řekl o samotě, myslel jsem v soukromí mé pracovny!"

"Jak myslíš!"

Návštěvník udělal rukou pohyb, jako když zahání mouchu, a můstek opět obživil. Mělo to jen malou chybu, Q si neodpustil žertík a tak se každý objevil někde jinde, takové škatule, hejhejte se. Worfův zástupce seděl na místě pilota a Dat v kapitánově křesle. Když se tam znenadání objevil, zmateně zamrkal, lehce naklonil hlavu a upřel na Picarda zlaté zorničky. "Kapitáne, asi jsme se dostali do nějaké časové smyčky, chybí mi pár paměťových bloků!"

"Vaše paměť je v pořádku, Date, to jen Q už zase narostl hřebínek a žertuje," uklidnil ho kapitán.

"Ach tak, ha ha," ocenil Dat nepovedený vtípek po svém.

Q si povzdechl a vrátil všechny, kam patřili.

"Ten tvůj android ale umí lézt na nervy, to ti teda řeknu," konstatoval.

Picard odolal pokušení projednou s ním souhlasit a místo toho mu pokynul hlavou, aby ho následoval do pracovny.

"Můstek je váš, Date." Android, který se právě vrátil na své místo, odsunul konzoli a usedl do kapitánova křesla, odkud před několika vteřinami zmizel. Vrhel na navigátora jeden ze svých pracně nacvičených pohledů. Tento se jmenoval "takovejhle-blázelec-je-tu-furt-ještě-si-užiješ". Naučil jej ho Wesley a Dat ho považoval zajeden ze svých nejlepších. Praporčík to bohužel nepochopil a pracoval na opravách ještě usilovněji, protože si mrknutí vyložil po svém. Nechtěl mít s Datem potíže.

Jakmile se za kapitánem a provinilcem zaklaply dveře pracovny a odřízly je od dění na můstku, Picard se prudce otočil ke Q a zvedl ruku na znamení, že má mlčet. Zavřel na vteřinku oči a zhluboka se nadechl. Složil si ruce na hrudi a sklonil hlavu, takže se v naleštěné desce stolu odrazila jeho postupující pleš. Q to protentokrát přešel bez vtipných poznámek, cítil, že mu hoří půda pod nohama. Dokonce se rozhodl ukázat dobrou vůli a špetku kajícího natolik, že se sklonil a sebral z podlahy několik popadaných listů papíru, které se vytrousily během otřesů z Jean-Lucovy rozečtené knihy, již měl položenou na stole. Očekával křik a proto ho překvapilo, že kapitán ani nezvýšil hlas. Naopak, mluvil velice potichu.

"Q, moje loď byla málem zničena, nejméně jeden člen posádky je mrtev a můj první důstojník leží v bezvědomí na ošetřovně. Co mi k tomu řekneš?"

"A co bys rád slyšel?" zeptal se Q a položil papíry na skleněnou desku stolku.

Děle už se Picard neudržel a přece jen zvýšil hlas, vyprovokovaný skutečností, že se Q tvářil, jako by se nic nestalo.

"Proč jsi mučil to stvoření, když ti nic neudělalo?"

"Jak víš, že mi nic neudělalo?" bránil se Q. "Vždycky stojíš automaticky proti mně!"

Kapitána napadlo, jestli na tom není něco pravdy, pak ale tu myšlenku zavrhl.

"Co ti mohl někdo jako on udělat? Rád se chlubíš svou všemocností a on je jen obyčejný smrtelník! Nebo sis zase hrál na boha?" Q už chtěl odpovědět, ale Picard ho znovu zarazil. "Viš co, nechci to vědět!"

Vypadal skutečně rozzlobeně. Q ho naposledy takhle viděl... Takhle našťavaného ho ještě neviděl.

"Vypadni z mé lodi jednou provždy!" Picard se podíval na entitu s lidskou tváří a s nesmlouvavým výrazem v obličeji mu ukázal, kde nechal konstruktér okno.

"Jean-Lucu, abys toho jednou nelitoval!"

"To má být výhrůžka?" reagoval chladně Picard a oči se mu stáhly do štěrbinky.

"Jen přátelské upozornění."

"Nemyslím si, že bych někdy litoval dne, kdy jsem se tě konečně zbavil! Spíš lituji dne, kdy jsem tě potkal!"

Q si založil ruce a zamyšleně se na Picarda podíval. Ten stál uprostřed pracovny a na krku mu vzteky naběhly žíly. Ruku měl stále nataženou k oknu.

"Myslíš to vážně?" zbystřil. "Chtěl bys vesmír beze mě?"

To Picarda poněkud vyvedlo z míry. Nečekal, že se spolu pustí do filozofické debaty. "Byl bych neskonale šťastný!" odpověděl nakonec.

"A víš, že je to docela zajímavý nápad?" prohodil Q beze stopy urážky a luskl prsty. Kajutu zalilo bílé světlo a obě postavy pohltilo...

* * *

Worf sjel turbovýtahem na palubu čtyři. Když se dveře kabiny otevřely, výtah zaplnilo mračno dýmu. Bezpečnostní důstojník zavrčel, vystoupil a vydal se chodbou na žád. Chtěl se dostat na úroveň strojovny, ale když došel asi do poloviny cesty, zjistil, že se zhroutila jedna přepážka a chodbu zatarasila. Pokusil se těžkou traverzu odsunout, sám to však nedokázal a poblíž nebyl nikdo schopný mu s tak velkým břemenem pomoci.

"Worf můstku, chodba ke strojovně je zavalena, můžete zjistit, v jaké délce?"

Za okamžik se ozvala Datova přesná odpověď. "Asi deset metrů, padesát šest centimetrů."

Klingona napadlo, že bude muset Jefferiesovými průlezy, což se mu vůbec nelíbilo. Zašklebil se a kousek se vrátil. Cestou potkával vyděšené členy posádky, které náraz zastihl nepřipravené. Komunikace na většině lodi nefungovala nebo vypadávala a nikdo nevěděl, co se stalo. Po celé lodi stále varovně svítila červená světla. Worf se snažil lidi uklidnit a organizoval podle možností transport raněných na ošetřovnu, většině z nich ale přikázal, aby prozatím zůstali ve svých kajutách a nevycházeli, dokud se situace nestabilizuje. Nemohl se dlouho zdržovat, protože nejdůležitější bylo opravit spojení se strojovnou a zajistit podporu života společně s dalšími důležitými systémy. Pomalu se propracovával davem lidí, až došel k nejbližšímu Jefferiesově průlezu, který vedl okolo strojovny. Odklopil panel a zadíval se do ústí otvoru. Vypadalo to na dlouhou cestu a Worf tyhle průlezy nesnášel, protože byly pro jeho mohutnou klingonskou fyziologii moc těsné. Urovnal si třpytivou šerpu, kterou nosil přes uniformu, a bez otálení vlezl do útrob Enterprise.

* * *

vílee...

vílee...

probersee...

Všude ležely bílé čepice čerstvého sněhu, pod nimiž místy prosvítala zelená tráva. V dále za obzorem se tyčily vysoké šedé hory, jejichž štíhlé štíty se zvedaly do mraků. Údolím, kde viděl starý dřevěný srub, protékala bystřina s křišťálově čistou vodou; zčeřené vlny narážely do bílých kamenů v korytu. Měl pocit, že se dívá na jedno z dokonalých odpolední, jaké nezažil od dob mládí. Spíše vytušil než spatřil nějakého muže v kostkované červené flanelové košili, jak sedí na břehu řeky a rybaří. Právě vytahoval z vody dalšího lososa. Ten muž mu byl povědomý...

IMZADI

To slovo se mu zarylo do mozku jako nůž do másla a vytrhlo ho ze snění. Mysl ještě chvilku bloudila po aljašských pastvinách a pak se pomalu proti své vůli vrátila do šedé mozkové kůry majitele. Komandér Riker pomalu otevřel oči a rychle zamrkal, aby se mu rozptýlila mlha před obličejem. Pokusil se posadit, zabránily mu v tom ale něčí ruce. Rozhlédl se a uvědomil si, že je na lodní ošetřovně. Nepamatoval si, jak se tam dostal, a hlava ho bolela jako střep. Uviděl vedle sebe na pelesti sedět poradkyni Troi, oblečenou v modré oficiální uniformě se třemi velitelskými fičkami, již začala nosit teprve nedávno a nahradila jí své oblíbené volné a barevné úbory. Měla ji uválenou, jako by někde upadla, a černé vlnité vlasy si upravila do provizorního uzlu. Velké tmavé oči, ve kterých se již utopilo nespočet mužů, měla plné smutku. Jakmile se uvolnil, pohladila ho jemně po tváři a shrnula mu z čela pramen neposlušných vlasů.

"Co se stalo?" zeptal se jí a popadl se za hlavu. Nahmatl si ohromnou bouli na temeni.

"Nebyla jsem na můstku. Dat říká, že jsme museli odstřelit tu nákladní loď," vysvětlovala, "byla ale moc blízko, tak nás to taky zasáhlo."

Riker se znovu posadil, tentokrát se mu to už povedlo. Spustil nohy na podlahu a pokusil se vstát, ale málem upadl a Deanna mu raději pomohla zpátky na lůžko. Rozhodl se, že počká, až se mu přestane točit hlava. Jenom chvilku. Alespoň si vybaví události posledních minut. Nebo hodin? Nebyl si jistý. "Jak dlouho tu jsem?" optal se zmateně.

"Asi hodinu, a kdyby bylo po mém, tak bys tu ještě chvíli zůstal," ozval se mu za hlavou nesmlouvavý hlas doktorky Crusherové. "Předpokládám ale, že to bych tě musela přivázat k posteli!"

Will se otočil a viděl, že má modrý lékařský plášť zašpiněný krví a kapsy plné použitých hypospregů. Pak přišlo poznání jako blesk z čistého nebe a on si uvědomil, co předcházelo jeho bezvědomí. "Q!" vykřikl.

"Prosím?" reagovaly doktorka a poradkyně najednou, jako by to cvičily.

Zavřel oči a vybavoval si podrobnosti. "Může za to on! Letěli jsme na pomoc té nákladní lodi..."

"To vím," přerušila ho Beverly. "Už jsem posádku ošetřila."

"...a když jsem zavolał kapitána na můstek, tak přišel s ním!"

Doktorka zdvihla obočí a podívala se překvapeně na Deannu. Riker pokračoval.

"Přenesli jsme posádku, ale jejich kapitán chtěl zůstat jako poslední. Když uviděl na naší lodi Q, tak vypnul kontakt a nastavil kolizní kurz. Asi spolu mají nějaké nevyřízené účty."

Beverly sešpulila rty a posmutněla. "Jestli ano, tak už si může Q oddechnout. Ztratili jsme ho při přenosu v paprsku."

"Jak to?" zamračil se první důstojník.

"Ten andoriánský navigátor, co patří ke skupince z přepravní lodi, říká, že jak výbuch ve strojovně otřásl Enterprise, praporek McIntire ztratil rovnováhu a udeřil se do hlavy. Styx se nestihl materializovat a nikdo jiný nedokázal jeho vzorek zaostřit. Nemohl s tím nic dělat." Doktorka ukázala na sousední lůžko. Ležel na něm zmíněný mladík. Zavřená víčka a propadlé lícní svaly prozrazovaly, že McIntyrův stav je vážný.

"Jak je mu?"

"Těžký otřes mozku, nevím, jestli se vůbec probere."

Riker zavadil pohledem o další lůžko. Na něm ležela postava, celá i s hlavou přikrytá prostěradlem. Okamžitě pochopil proč. Před další otázkou na chvíli zadržel dech.

"Kdo je to?"

"Kellyová." Deanna odvrátila hlavu. Věděla, že Rikerovi nebyla lhostejná. Poslední dobou je několikrát viděla flirtovat v Přední desítce.

Riker na sobě nedal nic znát, jen zaťal ruce v pěst. "Kde je kapitán?"

"Velení na můstku má Dat, kapitán je pryč s Q ve své pracovně."

Komandér zaostřil pohled a stiskl rty. Vstal a na okamžik se ještě přidržel Deanny. "Půjdu se podívat, jestli mu mohu být... nápomocný," prohlásil a opustil ošetřovnu.

Šel rovnou za nosem, v hlavě mu to vřelo a všechno viděl rozmazaně. Teď už to nebylo zraněním nebo slabostí. Nastoupil do turbovýtahu a přikázal mu, ať ho dopraví na můstek. Využil té chvílky, aby posbíral zbytky síly a pevné vůle. Vzteky, který v něm vyvolala smrt krásné poručice kvůli aroganci toho... praštil prudce pěstí do panelu výtahu.

Ten se zastavil a slušně se zeptal:

"Zadejte cíl vaší cesty, prosím."

"Můstek," štěkl. Na můstku Dat právě shromažďoval hlášení o škodách ze zbytku lodi.

"Jsem rád, že jste v pořádku, pane," řekl android, když Rikera uviděl a vstal v očekávání, že důstojník převezme velení podle protokolu. Ten ale mávl rukou a zamířil rovnou do kapitánovy pracovny. "Pane, obávám se, že tam nemůžete, kapitán má zrovna nějaké jednání," pokusil se ho Dat zadržet, našťavaný komandér na to ale nedbal a bez klepání vešel dovnitř. V okamžiku byl zpátky.

"Říkal jste, že je v pracovně, ale tam nikdo není!" zuřil.

Dat se zarazil a zmateně zamrkal. "Ale ven určitě nešel!"

Riker klikl na nástěnný panel a optal se počítače. "Počítači, kde je kapitán Picard?" Odpověď ho nemile překvapila.

"Kapitán Jean-Luc Picard není na palubě této lodi," odpověděl počítač medovým ženským hlasem.

* * *

Kapitán si uvědomoval, že se pohybuje, současně mu ale všechny smysly potvrzovaly, že stojí na místě. Před očima se mu mihaly barevné stíny. Neměl ponětí, jak dlouho to trvalo, náhle však všechno ustalo a Picard ucítil závan chladného větru.

Rozhlédl se kolem sebe a zaznamenal, že stojí na nějakém skalnatém pahorku. Okolo rostly vysoké stromy a divoké keře, velice podobné pozemským druhům. Vypadalo to tedy na planetu třídy M, s dýchatelnou atmosférou a rozvinutou vegetací. Zatím neviděl žádného živého tvora, ale mohl předpokládat, že tu nějakí budou, podmínky tomu nasvědčovaly. Rukama automaticky sjel po bocích uniformy, ale trikordér ani fázér nenašel. Ani se tomu nedivil, Q ho přece odnesl přímo z kajuty a po lodi se většinou ozbrojený nepohyboval.

"Co má tohle být za hru, Q?" zvolal nahlas, ale odpovědi se nedočkal.

Vydal se tedy stezkou mezi stromy. Byl podvečer a temně modrá obloha se pomalu chystala na noc. Kapitán se nepřiliš nadšeně připravil na nejhorší a měřil si okolní terén očima zkušeného zálesáka. Cesta chvilku stoupala a vlnila se mezi pahorky. Na vrcholku porost prořídla stezka se stáčela prudce dolů a tvořila jakousi skalní římsu. Byl odtud dobrý výhled, který teď trochu kazila padající mlha. Ta však Picardovi nemohla zabránit, aby to místo poznal, vždyť tu strávil nejlepší léta svého života! Charakteristický obrys kolosálního mostu Golden Gate ho nenechal na pochybách, že se nachází v San Francisku, nejproslulejším městě západního pobřeží severní Ameriky, sídle Hvězdné Flotily a Akademie. Proč by ho ale Q přenesl na Zemi?

Pozoroval město v mlze a pátral po obvyklé záři světla a parků, ruchu vznášedel a raketoplánů. Město bylo nezvykle tmavé a tiché, jako by spalo. Najednou za sebou zaslechl těžké kroky, a než se stačil otočit, uslyšel strohý hlas, který ho doslova přimrazil k zemi. Na Picardově temeni přistála malá červená tečka, která si ho pomalu měřila od hlavy k patě. Hlas pronesl dvě prosté holé věty. Postrádal jakékoliv zabarvení a o to hrůzněji zněl.

"Budeš asimilován. Odpor je marný..."

Deník zastupujícího kapitána, hvězdné datum 46618.8.

Enterprise přerušila svoji cestu na Athos po zachycení nouzového volání nákladní lodi Ba'rtón. Bohužel, kapitán Styx si během záchranné akce všiml na Enterprise přítomnosti Q, všemocné entity, která nás občas navštěvuje. Tato skutečnost v něm zřejmě vyvolala domněnku, že k nám Q patří, a pokusil se nás zničit nastavením kolizního kurzu své lodi s Enterprise. Kapitán Picard rozhodl o zničení nákladní lodě poté, co nám selhal pohon i štít. Posádku Ba'rtón se podařilo zachránit, Styxe jsme bohužel během transportu ztratili. Škody na Enterprise jsou rozsáhlé a máme i ztráty na životech. Q i s kapitánem Picardem zmizeli a nacházejí se neznámo kde...

Riker dokončil nahrávání palubního deníku a vydal se na obchůzku. Věděl, že každý pracuje, jak nejlépe dovede, ale nevydržel jen tak nečinně sedět na místě a vyčkávat. Nikdo po něm nic nechtěl. Dokud neopraví pohon a neobnoví dodávku energie, byla Enterprise bezmocná a Riker nemohl pro kapitána nic udělat. Dálkové senzory nepracovaly, nicméně v okruhu několika parseků se stejně žádné planety nenacházely. Riker pochyboval, že by mu v pátrání po kapitánovi senzory nějak pomohly. Q ho mohl odnést třeba na konec vesmíru.

Dokončil obchůzku ztemnělého můstku a vrátil se do velitelského křesla. Opravářské čety pracovaly skoro na všech palubách, spojení se strojovnou však stále nefungovalo. Mohl jen doufat, že je Geordi v pořádku. Vnitřní senzory ukazovaly mrtvé ve strojovně; první exploze, která zavinila výpadek warpjádra a připravila je o motory a energii, byla dost silná.

Z toho ale nemohl vinit Q. Poslední Geordiho hlášení před výbuchem znamenalo, že pravděpodobně zkratovala ta nově instalovaná relé, která měla paradoxně zajistit větší odolnost štítů.

"Worfe, jak jste daleko?" zeptal se, aby zjistil, kam až pronikla četa vyslaná do strojovny.

"Jsem ...mo před ...lední odb...u, pane." Worfův hlas se ztrácel, jak se blížil ke zdroji záření. "Předpokl... ..pět minut js... tam."

"Dobře, informujte mě."

"Pane, podařilo se mi na okamžik zprovoznit senzory dlouhého dosahu," oznámil Dat a jeho prsty se po ovládacím panelu pohybovaly závratnou rychlostí. "Měl jste pravdu, v tomto sektoru není žádná planeta třídy M. Jen několik potulných asteroidů bez známek života."

První důstojník si složil hlavu do dlaní a přemýšlel, kde začít hledat.

San Francisco, Kalifornie

Picard stál na okraji skalnaté náhorní plošiny nad San Franciskem, kam ho vysadil Q. Neodvážil se pohnout, protože slova pronesená s elektronickým přízvukem za jeho zády mohla patřit jen jednomu druhu. Druhu, o kterém doufal, že už jej nikdy nespatří. V tu chvíli pustil ze zřetele, kde se nachází, a soustředil se jen na únik.

Podle hlasu poznal, že Borg je od něj vzdálen několik metrů. Stále ještě se neotočil, takže nevěděl, jestli je Borg ozbrojený nebo ne. Hlavou mu vířilo několik únikových cest, všechny ale byly prakticky neproveditelné.

Zvažoval svoje možnosti, když však uslyšel rychle se blížící kroky, rozhodl se riskovat. Rozeběhl se do blízkého lesíka a pokusil se schovat mezi stromy. Borg na něj okamžitě zamířil a vystřelil, ale minul. Picarda zasáhla pouze hromada doutnajících třísek. Setřásl z uniformy piliny a pozoroval, jak mu Borg odřízl cestu do vnitrozemí a metodicky fázerem spaluje každý strom, za který by se Picard mohl schovat. Z lesní mýtiny se pomalu stávala hořící pustina a už zbývalo jen pár velkých kmenů. Jediný směr, kterým se mohl pokusit uniknout, byl přerušen strmým skalním předělem. Přeběhl na samý konec srázu a vrhl se dolů. Borg se po něm pokusil ještě chňapnout, naštěstí ale minul. Picard jen zaslechl zasyčení asimilačních trubic.

Dopadl na skalní římsu, která se obtáčela kolem plošiny a po několika metrech se ztrácela. Přikřčil se do nejbližší spáry a poslouchal. Slyšel, jak nahoře Borg přechází a hledá ho na úpatí skály, římsy si ale nevšiml a nezpozoroval ho. Díky mlze viděl, kam míří Borg svým laserovým zaměřovačem. Bylo to na opačnou stranu od Picardova úkrytu. Kapitán se ještě víc přitiskl ke skále a rozhodl se vyčkat, než to Borg vzdá a odejde. Nohou mu pulzovala ostrá bolest, zřejmě si při dopadu podvrtl kotník. Po chvíli se zkusil potichu narovnat a přenést těžiště váhy na druhou nohu. Jak se neohrabaně zvedal, podklouzlo mu chodidlo a Picard se svezl z římsy po srázu dolů. Borg byl už naštěstí dost daleko na to, aby zaslechl tlumený náraz o několik metrů níž.

Enterprise

Worf vyrazil vstupní kryt Jefferiesova průlezu a vysoukal se ven. Okamžitě ho obklopil oblak dýmu, který ho na krátkou chvíli oslepil a vehnal mu do očí slzy. Systémy podpory života pracovaly na minimum, a tak se chuchvalce dýmu stále převalovaly na místě a ventilátory je odsávaly velice pomalu. Několikrát rychle zamrkal, aby si pročistil oči, a rozhlédl se. Ve strojovně panovalo horečnaté úsilí. Rikerův rozkaz byl víceméně zbytečný, Geordi sám věděl, co je třeba udělat nejdříve.

Kolem jádra bylo vztyčeno silové pole a jím bylo vidět unikající proud páry. Z většiny konzolí se kouřilo a stále ještě okolo nich poletovaly jiskry. Těch pár pracovišť, která unikla explozím a padajícím přičkám, bylo obsypáno techniky, kteří se snažili napravit ty nejhorší škody. Na palubě strojovny leželo několik těl v inženýrských uniformách. Worf se sklonil k nejbližšímu a pokusil se nahmatat tep. Bezvýsledně. Uchopil vláčné tělo do náručí a přenesl je stranou, aby nepřekáželo. Složil svůj náklad u stěny a rozhlédl se po ostatních. Geordi lital od jednoho stanoviště ke druhému a snažil se radit a zároveň přitom svým lidem nepřekážet. Když uviděl Worfa, přiběhl k němu. Na chvíli se zastavil a

předklonil se, aby se nadechl a setřel si pot z čela. Worf mu položil ruku na rameno a klidně čekal, až Geordi chytne dech.

"Kapitán chce..." začal Worf když viděl, že Geordi už je schopen konverzace, ale ten ho okamžitě přerušil.

"Já vím, já vím, komunikace a podpora života, děláme co můžeme. Jde to pomalu, máme pár mrtvých a raněných." Geordi přešel pohledem po strojovně. "Nevíme, kam dřív skočit. Podporu života bychom měli mít už zajištěnou, teď pracujeme na komunikaci. Největší oříšek ale bude pohon."

Přešli ke stanovišti kontroly stavu antihmoty, které se přeměnilo v provizorní ošetrovnu. Leželo tam vyrovnáno několik sténajících inženýrů, o které se staral podporučík Mobata. Snažil se, jak to šlo, mohl ale využít jen pohotovostní lékárníčku. Lehčí tržné rány a popáleniny ošetřil, byli tu však také zranění, kteří potřebovali skutečného doktora. Mezi nimi byl i Barclay. Netečně zíral skelnýma očima do stropu a ani se nehnul. Neměl žádné viditelné poranění, jen pár fialových modřin a bouli na hlavě. Geordi s Worfem si k němu přidrželi a Geordi jím jemně zatřásl.

"Regie, slyšíš, jak je, kamaráde?" Barclay nijak nereagoval a dál upíral zrak na jeden bod za Geordiho hlavou.

"Stál přímo u vstřikovače antihmoty, když to bouchlo," vysvětloval LaForge Worfovi, "dostal to z první ruky. Upadl do nějakého transu a nemůže se probrat." Zamával mu rukou před otevřenýma očima. Ty se nepohnuly.

"Potřebovali by co nejdřív do nemocnice, ale ten zával neodstraníme dřív než za pár hodin. Děláme to ručně. Nemůžeme použít fázery ani laserové pily, protože ve vzduchu je spousta trilithia, mohlo by dojít k dalším explozím. To nám také nedovolí transport a komunikaci."

Tou dobou dokončil Mobata svoji obchůzku po pacientech. Uklidil lékařský trikordér do lékárníčky a připojil se k vyšším důstojníkům. "Všechny jsem je v rámci možností ošetřil a stabilizoval, největší starosti mi ale dělá Barclay." Zamračil se a opřel se o zbytky technické konzole. "Trikordér ukazuje na krvácení do mozku a s tím já nemůžu dělat vůbec nic. Jestli ho nedostaneme do hodiny na ošetrovnu, tak zemře." Geordiho oči se pod vizorem změnily v úzké štěrby.

"Jeffriesovým průlezem ho neprotáhneme, jediná naděje je zprůchodnění chodeb."

Worf se zamračil a vyhrnul si rukávy. "Tak se do toho dáme."

* * *

Posádka Ba'rtón byla prozatím odvedena do nákladového prostoru devět. Praporčík bezpečnosti, který je tam z ošetrovny eskortoval, se necítil zrovna dobře, většinou hosty neukládali do nákladového prostoru, nicméně jejich fyziologii by se ve standardní kajutě moc nelíbilo. Nic proti tomu ale nenamítali, a tak jim popřál příjemný pobyt a nechal je o samotě.

Hned, jak se za ním zavřely dveře, se všichni členové posádky nákladní lodi kromě Andoriana shlukli do houfu a chvíli se ozývala směs syčení a tření tykadel. Vigo, tak se Andorian jmenoval, je nechal být a sedl si na palubu čelem ke dveřím. Porada skončila stejně náhle jako začala. Z jejich středu se vynořil ten největší a bez sebemenší výčitky v hlase se bývalého navigátora zeptal:

"Proč jsi zabil kapitána?"

Andorian zahýbal tykadly a změřil si protivníka pohledem. Styxe se chtěl zbavit už dlouho a s Ba'rtón měl svoje plány, které havárie bohužel zrušila. Ale to, co se stalo, bylo vlastně mnohem lepší. Ještě není nic ztraceno. Do mysli se mu začala dobývat odvážná myšlenka. Přemýšlel, jak moc by se mu mohla pomoc posádky hodit, protože svůj právě se rodící plán by sám uskutečnit nedokázal. A vhodnější chvíle už se asi nenaskytne.

"Ten starý hlupák byl mrtvý už dávno! A to, že nás takhle bezostyšně vydal do spárů Federace, byla jeho poslední chyba." Vigo věděl, že se nikdo z nich s Federací nikdy nesetkal a možná o ní ani neslyšel, a tak hrál na strunu jejich důvěřivosti a snažil se je přesvědčit o genialitě svého plánu a proradnosti Flotily.

"To Federace je zodpovědná za všechny teror v tomto kvadrantu. V jejích stopách jde strach a smrt."

Všichni se po sobě podívali a ozývalo se zlověstné syčení. Když Vigo viděl, že jeho slova padají na úrodnou půdu, vrhl se do řečnění s ještě větším elánem a pomalu se dostával do varu.

"Oni mohou za masakr mého lidu na Theta Prime, to oni zmrazili Styxe. Však se je také pokusil zničit a chtěl tomu obětovat svůj život. Ale jim to nestačilo, oni ho chtěli dál mučit. Proto jsem raději zvolil pro kapitána lepší smrt."

Vigo se odmlčel a spoléhal na jejich emoce. Nevadilo by jim, kdyby Styxe zabil, byl to běžný způsob postupu v jejich hierarchii, ale mučednická smrt se mu do karet hodila lépe. Posádka se začala neklidně vrtět a bylo vidět, že Andorianovi všechno věří.

"Nás sem zavřeli, aby nás vyslyšeli, a nakonec nás také zabijí nebo prodají Ferengům do otroctví," pokračoval Vigo.

"Ale my se nedáme!" Ozvaly se souhlasné výkřiky. "Každý z nás je velký válečník a vyrovnáme se i mnohonásobné převaze! Jejich loď je těžce poškozená a mají problémy s ovládáním. Teď je ten nejlepší čas, abychom převzali kontrolu nad lodí."

Odpovědí mu byl nadšený pokřik. Většina posádky se začala rozhlížet po nákladovém doku a hledala, co by se dalo použít jako zbraň.

"Počkat!" přerušil je ještě výkřik. Nebyl to Vigo, ale jeden z nich, ten, který byl původně vybrán za mluvčího. "Jestli je Federace opravdu tak špatná, jak říkáš, proč nás původně chtěli zachránit a ošetřit nás?" Všichni se otočili k Vigovi a čekali na odpověď.

"Jsi hlupák, jestli si myslíš, že nás přišli zachránit," reagoval Vigo pohotově. "Přišli rabovat, jako hyeny, nic víc."

Mluvčího ta odpověď uspokojila, ale přece jen mu v hlavě zůstala špetka pochybností. Vigo to cítil a rozhodl se, že se ho při nejbližší příležitosti zbaví. Nemohl ve svých řadách potřebovat pochybovače. Tohle už byl i tak dost riskantní plán. Ale jestli se povede a on skutečně převezme kontrolu nad lodí Federace, otevře se mu řada možností, o jakých dosud nikdy ani nesnil.

San Francisco, Kalifornie

Picard hned upadl do blaženého bezvědomí, a tak neměl sebemenší ponětí, jak dlouho na úpatí skaliska ležel a co se s ním dělo. Z mrákot ho vytrhla bolest v noze a nějaké jemné zašimrání. Myslel si, že cítí na obličeji lechtání slunce, ale vzápětí si uvědomil, že ten dotyk je příliš hmotný, než aby ho měly na svědomí sluneční paprsky. Jeho druhá reakce byla, že ho dostali Borgové a právě mu do hlavy instalují implantáty, to ale také zavrhl, protože už jednou asimilací prošel a ten pocit byl úplně jiný. Nakonec se rozhodl, že se opatrně přesvědčí na vlastní oči, a opatrně pozdvihl víčka. V příští vteřině je otevřel dokořán a vytřeštil oči na Q. Ten se nad ním starostlivě skláněl a ruce držel stéblo trávy, kterým ho šimral pod nosem. Když uviděl, že je Jean-Luc vzhůru, tak trávu odhodil, narovnal se a vesele zanotoval:

"Bratře Kubo, bratře Kubo, ještě spíš, ještě spíš, venku slunce září, ty jsi na polštáři, vstávej již, vstávej již!"

Kapitán přejel Q pohledem, který si jinak schovával pro Datovy občasně večery poezie, a zdvihl se na lokty. Pohledem se přesvědčil, že žádný z jeho předchozích zážitků toho dne nebyl sen a on je na Zemi, stovky světelných let od své lodi, a že ho před chvilkou napadl Borg. A Q nad ním stál a usmíval se tím svým poťouchlým úsměvem, jako by se nechumelilo. Picard chvilku vnitřně zápasil s chutí poslat ho ke všem čertům a zároveň s vědomím, že by Q skutečně mohl odejít a nechat ho tady, uprostřed Borgů a se zlomeným kotníkem. Nakonec opět rezignoval.

"Q, vrátil bys mě na Enterprise?" zeptal se poměrně mírně.

"A co bys tam dělal, tady si užiješ mnohem víc legrace!" zasmál se Q.

Picard znovu zavřel oči a zaklonil hlavu; násilím v sobě potlačil touhu zařvat. Zase ji narovnal a ještě mírnějším hlasem řekl:

"Moje loď mě potřebuje, jestli sis nevšiml, tak je dost poškozená. Tvoji vinou," dodal ještě. Neodpustil si Q trochu popíchnout.

"Moje loď, moje loď," opíčil se Q. "Proč jsi tak zatraceně egoistický, Jean-Lucu?"

Kapitán zaraženě zalapal po dechu, ne že by mu došly argumenty, ale nevěřil svým uším, že slyší podobnou výtku od někoho, jako je Q.

"Riker to určitě zvládne i bez tebe za zadkem," provokoval Q.

"To ti nestačí, co jsi se už dneska navyváděl? Proč mi to děláš?" zeptal se Picard vyčítavě.

"Ale Jean-Lucu, proč jsi takový suchar, udělal jsem jen to, co jsi chtěl. Abych tě potěšil!"

"Nebo zmrazil!" připomněl Picard svoje zranění a pokusil se vstát. Nešlo to, bolest v noze vystřelovala při sebemenším pohybu.

"Pomoz mi vstát," obrátil se na Q a napřáhl ruku v očekávání odezvy. Q ale jen luskl prsty. Picard se v mžiku přenesl z vodorovné polohy do polohy vertikální, ale jelikož to nečekal, tak zase málem upadl. Teprve teď ho Q zachytil a nechal Picarda, aby se o něj opřel.

"Nechtělo se mi shýbat," houkl na vysvětlenou a zeptal se: "Copak máš s nohou?"

"Upadl jsem," procedil kapitán zaťatými zuby.

"Proč jsi to neřekl hned, myslel jsem, že sis jen dal šlofika."

"Ne, spadl jsem z útesu. A nechci o tom mluvit. Odnes mě na loď!" přikázal Picard. Ale Q si postavil hlavu.

"Ne, myslím to vážně, máš cos chtěl. Ale aby sis nestěžoval na neřer podmínky už od začátku, tak budiž." Opět luskl a bolest v Picardově noze zmizela. Kapitán se pevně postavil na obě nohy a zkoumal, jak je na tom s pohyblivostí. Všiml si, že se mu do nohy vrátila síla, a vůbec se celkově cítil výborně. Q sledoval jeho obličej a vysvětlil: "Odstranil jsem z tvého těla všechny nemoci. A propos," mrkl na Picarda, "plešatost je taky nemoc, tu jsem ti ale nechal, některým samičkám to připadá sexy."

"Pěkně děkuji," odsekl Picard. "Říkal jsi, žeš jen splnil mé přání, nejsem si ale vědom, že bych chtěl odejít z Enterprise mezi Borgy."

"Chtěl jsi vesmír bez Q a to jsem ti splnil," odpověděl Q.

"Aha."

"No, a tohle je jeden z mnoha milionů alternativních vesmírů, ten, ve kterém Q-Kontinuum nezaložilo svoji... pobočku." Q se rozhlédl a zamručel. "Pravděpodobně to tu nestojí za nic, to ale nechám na tobě, abys na to přišel." Mávl na Picarda a rozloučil se. "Adieu!"

"Počkej!" zarazil ho Picard. "Nechci tu zůstat!"

"Pozor na přání, mají tendenci se plnit!" odpálkoval ho Q.

Picarda ani nenapadlo, aby prosil, stále si také myslel, že si s ním Q zase jen hraje, a tak si usmyslil, že tuhle hru přijme. Schválně, koho to přestane bavit dřív.

"A kde to tedy jsem?" zajímal se.

"No přece na Zemi, tys neviděl město?"

"To nemůže být Země, vždyť jsou tu všude Borgové!"

Q nasadil překvapený výraz a zatvářil se naoko zhrozně.

"No ne!" Pak si promnul bradu a zamračil se, tak jako to viděl u Rikera, když přemýšlel. Pak se mu nad hlavou objevila svítící žárovka a Q vykřikl: "Už to mám! Že by byla asimilována?"

"Před pár dny jsem mluvil s Flotilou. Nehlásila žádné známky borgské aktivity v sektoru 01!"

"Ve tvém vesmíru ne, zatímco tady už jsou pěkně dlouho." Q zvedl ruku a dořekl větu, na kterou se těšil. "Tady Flotilu nikdo před Borgy nevaroval, víš." Luskl a byl pryč. Picardův výraz obličeje by ho jistě potěšil.

Enterprise

Pod Worfovým vedením se vyprošťovací práce znatelně zrychlily, to, co předtím vypadalo jako takřka nespílitelný úkol, se teď pomalu stávalo realitou. Worfova síla vydala za několik mužů a s pomocí ostatních se úporně prokousával závalem. Celkově to netrvalo ani pětadvacet minut, když odstranili poslední těžký kus vzpěry, a zbylá suť se rozpadla už sama. Na druhé straně bylo také rušno, práce tam řídila Ro Laren, praporečnice s varhánkovitým nosem a dlouhými tmavými vlasy, ostříhanými na mikádo. Ro pocházela z nedávno osvobozeného Bajoru a byla první zástupkyní své rasy ve službách Flotily. Celé své dětství a kus mládí prožila v bojích s militantními Cardassiany, kteří okupovali její domov, zatímco ona se připojila k odbojovým skupinám. Z těch dob jí zbyly už jen noční můry, ale také jistá zažitá vzpurnost vůči autoritám, která ji neustále přiváděla do problémů i zde na Enterprise. Kapitán Picard byl prvním člověkem, jehož respektovala a k němuž cítila i jakési přátelství, ale byl také jediným. Když uviděla, jak zával povoluje, okamžitě zavolala na ošetřovnu. "Tady praporečnicko Ro, doktorko, zával se právě prolomil, myslím, že vás tu budeme potřebovat!"

Z druhé strany se nejprve vynořil hluboký hlas bezpečnostního důstojníka a vzápětí i jeho majitel, který byl díky své samotářské povaze Ro jako jeden z mála sympatický. "Vezměte s sebou antigravitační nosítka, máme tam jednoho člověka v kritickém komatu," doplnil Worf hlášení. Když si všiml Roina tázavého pohledu, dodal: "Je to poručík Barclay."

"Ano, už tam jdeme!" Beverly neztrácela ani okamžik.

Roini muži zatím společně s Worfem dál rozšiřovali průchod mezi strojovnou a přístupovou chodbou, a tak když lékařský tým dorazil, byl už otvor dostatečně velký na to, aby se Worf mohl protáhnout i s nosítky.

"Dobře ho zajistíte a snažte se nehýbat mu s hlavou," kladla Worfovi na srdce doktorka a přes rameno mu pověsila příruční brašnu. "To jsou další léky pro zraněné, bude trvat, než je dostaneme ven všechny, tohle by jim ale mělo trochu ulevit." Worf přikývl a prosoukal se otvorem do strojovny, kde na něj čekal podporučík Mobata.

Pomohl Worfovi ven a převzal od něj lékařičku.

"Rychle, Barclayho stav se prudce zhoršuje, máte nosítka?"

Worf místo odpovědi přikývl a vytáhl z průlezu za sebou nosítka. Rychle běželi na odkládiště raněných a opatrně na ně přenesli bezvládného Barclayho. Mobata aktivoval antigrav a nosítka se vznesla několik centimetrů nad zem. Rychle je dostrkali k závalu a Worf se znovu vydal do hlubin, Barclayho přitom strkal před sebou. Obě cesty mu dohromady nezabraly ani pět minut. Doktorka je už netrpělivě očekávala a hned se začala věnovat raněnému. Poznala, že jeho stav je opravdu velice vážný, a při bližším zkoumání trikotérem se to jen potvrdilo. Nemohla už ztrácat ani minutu.

"Crusherová transportu, místní přenos na ošetřovnu!" Trilithiové záření našťestí zůstalo ve strojovně a závalem neprošlo. Transportní důstojník ji tedy bez problémů zaměřil a ona se během chvilky ocitla na ošetřovně. Okamžitě přenesla Barclayho tělo na diagnostické lůžko a vstříkla mu hypospregem několik dávek povzbuzujících prostředků. Sestra Ogawa mu na hlavu připevnila neurální inhibitor a připravila se s doktorkou na operaci.

* * *

Do strojovny mezitím vlezli další profesionální ošetřovatelé a byly sem dopravovány zásoby, Mobata si mohl konečně odpočinout. Zával byl už téměř odstraněn a chodbou se dalo volně procházet. Propletl se tedy mezi pracujícími četami a zamířil přímo ke své kajutě, kde si plánoval dát sonickou sprchu a něco k snědku. Spolu s ním se vyměnila i většina ostatních inženýrů, jen Geordi LaForge setrval. Stejně by nemohl usnout s vědomím, že jeho strojovna nepracuje, a usmyslel si zůstat tu, dokud nebudou opravy dokončeny.

* * *

V nákladovém prostoru devět si Vigo nechal nastoupit posádku Ba'rtóna a hodnotil její úsilí při hledání vhodné zbraně. Dok byl ale téměř prázdný, a tak nebyly výsledky nijak povzbudivé. Pár mužů svíralo ve spárech ulomené vzpěry a vytržené kusy vedení, na ovládnutí lodě to ale nestačilo. Celkově to byl žalostný pohled.

"To nemá cenu, potřebujeme fázero!" rozhodl nakonec o tom, co bylo evidentní.

"A jak je chceš získat, zeptáš se kapitána, jestli ti nějaký půjčí?" ozval se sarkasticky jeden z nich. Byl to samozřejmě stále tentýž rejpál, který si tím nevědomky podepsal rozsudek smrti. Na Vigově seznamu nepohodlných osob se přesunul na čestné první místo, i před velení této lodě.

"Lstí!" zpražil ho Vigo pohledem a zapřemýšlel.

* * *

Dveře na můstek se otevřely a vpustily dovnitř nadporučíka Worfa. Komandér Riker si původně nebyl zcela jistý, že to je on, postava zamazaná od sazí důstojníka připomínala pouze vzdáleně, jistotu získal, až když Worf promluvil.

"Pane, nadporučík LaForge vzkazuje, že podpora života je obnovena. Právě odsávají ze strojovny trilithiové částice a potom bude možná i komunikace." Worf se odmlčel a uhladil si šerpu. Byla na mnoha místech potrháná, stejně jako celá jeho uniforma. "Motory a štíty budou chvilku trvat, spousta lidí je zraněných nebo mrtvých a Geordi to nestíhá. Bude prý muset znovu rekalibrovat celé vedení a vyměnit vstřikovače antihmoty."

Riker přikývl na srozuměnou a poslal Worfa trochu si odpočinout. Ten ani neprotestoval a bez reptání se odporoučel. Na odchodu se ještě zastavil; uvědomil si, že na můstku někdo chybí.

"Kde je kapitán Picard?"

První důstojník se na Worfa podíval a vzpomněl si, že Worf teď byl dlouho mimo můstek a neměl žádné informace. Stručně mu tedy pověděl to málo, co o tom sám věděl, a když Worf konečně odešel, tak zavolal na ošetřovnu.

"Můstek ošetřovně."

Místo doktorky se ozvala poradkyně Troi.

"Wille, Beverly teď nemůže, operuje."

"Dobře, chtěl jsem se jen zeptat na stav raněných a jestli má už přesná čísla o ztrátách na životech."

"Většinu lidí stabilizovali a poslali do kajut, je tu málo místa. Nechala si tu jen McIntyra." Deanna byla citlivá duše a číslo, které teď musela veliteli říct, ji velice trápilo. "Ztratili jsme osmnáct lidí. A můžeme mluvit o štěstí, že jich při našem nákladu není víc. Všechno to jsou členové posádky, během příštích pár dní budete muset s kapitánem navštívit jejich rodiny."

To byla pro Rikera ta nejhorší noční můra. Vysvětlovat pozůstalým, že jejich milovaný zemřel během služby a jeho kapitán s tím nemohl nic udělat. Aby odvedl řeč od tématu, zeptal se:

"A koho teď Bev operuje?"

"Regie Barclayho, je to s ním špatné." Odpověď, pomocí níž se chtěl Riker zbavit nepříjemného tématu, ho zamrazila. Přes všechny chyby byl Barclay jeden z nejdéle sloužících členů posádky a pomalu si získával Rikerovy sympatie. Jeho manipulace se simulátorem a závislost na hologramech sice všechny rozčilovala, soukromě se tím ale docela dobře bavili.

Ztráta Barclayho by byla pro Enterprise stejnou ranou jako ztráta Taši Yarové. Ukončil spojení s ošetřovnou a dokončil nahrávání palubního deníku.

Deník zastupujícího kapitána, dodatek.

Opravy na Enterprise pokračují, obnovili jsme spojení se strojovnou a zajistili podporu života, motory však nepracují. Kapitán Picard je nevěstný už několik hodin a my stále nevíme, kde ho hledat...

3.

San Francisco, Kalifornie

Když Q zmizel a opravdu Picarda nechal na Zemi alternativního vesmíru, samotného a bez prostředků, bylo už šero a kapitánovi se nechtělo podnikat žádné výpravy potmě. Chtěl se sice dostat co nejdříve do města a najít si nějaké skryté útočiště, odkud by zjistil, kolik je kolem nepřátel a pokusil se najít někoho, kdo by mu řekl, co se tu stalo, cesta by však nevyhnutelně vedla přes skalní rozsedlinu a okolní lesy. Ve tmě by byl proti případnému borgskému útoku v nevýhodě, nedisponoval totiž, oproti nim, zrakovým implantátem pro dokonalé noční vidění. I když - kdyby se Borgové rozhodli ho dostat, nepomohl by mu ani milion implantátů, proč jim to ale usnadňovat.

Takové myšlenky se mu rojily v hlavě zároveň s tím, co Q řekl těsně, než odešel. Mohlo se skutečně stát, že by Borgové napadli Zemi nepřipravenou a neschopnou obrany proti takovému druhu útoku? V Picardově vesmíru byla Federace na takovou alternativu připravena, protože první kontakt s nimi proběhl již několik měsíců před útokem, hvězdného data 42161.3. Picard si vždy myslel, že nebýt Q, který je "seznámil", Borgové by se o Zemi nezajímali a masakr u Wolfu 359 se nemusel odehrát. Nikdy se na to nepodíval z druhé strany. Varování?

Ale že by měl být Q vděčný? "Ani náhodou!" procedil mezi zuby a začal se poohlížet po nějakém úkrytu. Už podruhé toho dne mu posloužila skála, která se tyčila nad sanfranciským zálivem. Na úpatí našel malou příhodnou jeskyni, která ho na noc ochránila před zimou a pozemskou faunou. Neprodleně do ní zalezl a připravil se ke spánku. Byla sice dost těsná, Picard si ale nemohl v dané situaci moc vybírat. Svému účelu poslouží více než dostatečně a navíc utlumí známky jeho přítomnosti. Kdyby Borgové prováděli senzorový průzkum okolního terénu, Picardův otisk na něm nezůstane. S vědomím tohoto faktu se mu podařilo na několik hodin usnout, bez ohledu na nepohodlí a zápach, který se tam držel po předchozím nájemníkovi.

Ukázalo se, že původním majitelem skrýše a vlastníkem zápachu byl skunk, kterého příliš nepotěšilo, když po návratu domů našel ve svém doupěti vetřelce. Dal to také dost nepokrytě najevo, a tak se kapitánovo probuzení do jednoho z nejdelších dnů jeho života stalo také probuzením nejrychlejším. Dávka jakéhosi sekretu ho zasáhla naprosto nečekaně a nemilosrdně. Picard raději spěšně vyklidil bitevní pole a zbaběle uprchl. Zápach, který se mu linul z blůzy, ho dokonale probral a připomněl mu krutou realitu. Nechal si minutku na rozkoukání a promyslel si nejvhodnější postup. Trikorďer mu znatelně chyběl, ale za fázer by dal i svého druhého důstojníka. S trochou nadsázky, samozřejmě. Vydal se tedy na cestu jen podle odhadu a paměti, pronásledován hejnem much a komárů. Cestou si svlékl horní polovinu uniformy a komunikátor si připevnil na spodní trikot.

Naštěstí si okolí města dobře pamatoval ze svých kadetských výletů během let na Akademii. Se svými přáteli z ročníku, Coreym a Martou, se každou volnou chvíli po výcviku vydávali na dlouhé túry po okolí San Franciska a tábořili v zálivu Golden Bay, kde pozorovali George a Grácii, velryby, které kapitán Kirk přivezl ze své slavné výpravy do minulosti a zachránil tím Zemi před druhou dobou ledovou.

Tou dobou už měli ti dva poutníci v čase několik mládět a pozemští oceánologové se radovali z obnovení jednoho mořského druhu.

Netrvalo dlouho a kapitán narazil na lesní stezku, která, jak si vzpomínal, končila hned na okraji města. Pustil se tedy podél ní, protože jít přímo si netroufal. Zaplatil to pár šrámy a modřinami na obličejích.

Po několika kilometrech cestu přerušovala říčka; tekla ze srázu a vlévala se do moře. Picard ji uvítal s úsměvem na rtech a využil ji ke krátké přestávce. Opláchl se a namočil si uniformu. Skunčí zápach, teď už mírně proleželý, však na blůze tvrdšíjně setrval a kapitán musel, toho rána už podruhé, kapitulovat. Nechal tedy uniformu uschnout a pak si ji omotal kolem pasu.

Vrátil se na cestu do civilizace a pozoroval při tom krásy krajiny. Viděl už mnoho planet a světů, modrou planetu však

stále považoval za nejkrásnější. Přítomnost Borgů zatím nestačila ráz krajiny příliš poznamenat. Nebylo těžké si myslet, že si z něj Q zase vystřelil. Cestou pozoroval spoustu zvířat a ptáků, které viděl naposledy jako chlapec. Poslední dobou na Zemi mnoho času nestrávil, a když už, tak byl zavřený v konferenčních sálech nebo na Velitelství. Na pořádnou procházku mu čas nezbyval. Usmyslel si, že až tohle skončí, tak si vybere pár týdnů dovolené a podívá se na Zemi.

Nebe bylo modré jako šmolka, na Picardův vkus ale příliš klidné. Chyběl mu pohled na orbitální stanici 01 a na stopy kondenzačních par oběžných satelitů. Místo toho byla vidět družice, jejíž tvar a nazelenalé světlo dávaly tušit její původ.

Enterprise

Komandér Riker vešel na ošetrovnu a do nosu ho udeřil zápach desinfekce. Překvapeně několikrát prudce vydechl a neubránil se kýchnutí. V nemocnici panoval klid, většina pacientů se uchýlila do domácího ošetření na své ubikace, a tak byla obsazena pouze dvě lůžka. Barclay i McIntyre leželi nehnutě a jen pípání monitorů prozrazovalo, že jsou naživu. Doktorku s poradkyní Troi našel v nemocniční kanceláři, která byla od lůžkového prostoru oddělena skleněnou přepážkou s medicínským znakem lékařů Flotily. Deanna mu beze slova podala papírový kapesník a doktorka Crusherová vysvětlení.

"Geordi potřebuje veškerou energii pro opravy, a tak mi vypnul sterilizační pole. Musím to všechno dělat postaru. Nevěřila bych tomu," ušklíbla se, "ale docela to funguje."

První důstojník si vyčistil nos, přitáhl další židli k psacímu stolu a posadil se vedle Deanny. Obě ženy měly před sebou hrnky s jakýmsi vonícím nápojem. Bez ptaní se po jednom natáhl, lehce přivoněl a usrkl. Horká tekutina ho začala v krku nesnesitelně pálit, Rikerovi ale bylo žinantní nápoj vyplivnout zpět do hrnku, a tak zavřel oči a polkl. To však nebylo moudré rozhodnutí. Když ustoupil pocit, že mu hoří hrdlo a přestaly mu slzet oči, položil chvějící se rukou šálek zpět na stůl a nuceným úsměvem poradkyni poděkoval. Ta zdvořile přikývla a snažila se nesmát. Pouze koutky úst jí pošukávaly.

"Co to je za nechutnou břečku?" zeptal se Riker a přistihl se, že mu vadí, když se mu Deanna směje.

"Klingonské raktajino," odpověděla doktorka místo poradkyně.

"Tak to se nedivím, že jsou Klingoni věčně naštvaní. Worf to pije taky?"

"Pokud vím, tak ne, v Přední desítce má na účtu samé švestkové džusy."

"Možná proto je to jediný Klingon ve Flotile." Všichni tři se zasmáli. Deanna byla ráda, že Riker zase žertuje; bylo to poprvé od smrti Kellyové. V místnosti na okamžik zavládla téměř odpočinková nálada.

Skoro okamžitě ji ale přerušilo zapínání diagnostického panelu na jednom z lůžek. Beverly okamžitě vyskočila z křesla a běžela do vedlejší místnosti, následována Rikerem a Troi.

U McIntyreovy postele už stála doktorka Selar, Beverlyina zástupkyně, a snažila se s pomocí Ogawy vpravit do chvějící se paže dávku z hypospreje. Riker je obešel a stoupl si k lůžku z druhé strany, odkud pozoroval, jak Vulkánka nekompromisně, ale jemně přitlačila jehlu na pacientovo předloktí a stiskla spoušť. Slabé zasyčení, třas přestal a tělo se uklidnilo.

"Hlášení?" obrátila se na Selar doktorka Crusherová, která doposud stála v pozadí, aby nepřekážela.

"Pacient se dostal do postoperačního šoku a jeho mozková aktivita začala klesat," hlásila Selar. "Dostal několik miligramů hydrocortizonu."

Beverly se podívala na displej a viděla, že hodnoty se vracejí na normál.

"Dobře, to bych udělala taky," přikývla.

Vulkánka zvedla levé obočí a podívala se na doktorku ze své téměř dvoumetrové výšky. "Samozřejmě," odvětila ledovým hlasem a odešla. Mezi dveřmi ještě kývla na pozdrav Rikerovi a Troi.

"Bude v pořádku?" zajímal se komandér a pohlédl do tváře mladého transportního důstojníka, který právě prošel záchvatem.

"Zatím nemohu říct, záleží na tom, jak se bude hojit ta rána. Zprůchodnila jsem cévky, co se ucpaly, a dál už to záleží na něm," řekla Beverly. "Jeho zranění bylo dost vážné, skoro bych ani neřekla, že se mu to stalo obyčejným nárazem na plošinu." Riker se na ni tázavě podíval. "No, musela to být pořádná rána, jak ho odhodila ta exploze, ale neměl vůbec poničenou uniformu."

"Podívám se na to a budu tě informovat," slíbil Riker. "Vyslechneme znova posádku té zničené lodi a vezmu s sebou Deannu."

"S tímhle druhem vám asi moc platná nebudu, neumím se vcítit do jejich mysli. Jedině ten Andorian je humanoid," vmísila se jim do rozhovoru poradkyně. Doktorka kývla a šla zkontrolovat druhého pacienta.

"A Barclay?" zeptal se ještě Riker před odchodem.

Tady měla doktorka alespoň jednu dobrou zprávu. "Operace proběhla dobře, teď uvidíme, jak bude opadávat otok na mozků. Nečekám komplikace, během několika hodin by se měl probrat."

* * *

Praporčík Thomas Rufus nastoupil na Enterprise také nedávno, spolu s McIntyrem absolvovali Akademii a byli rádi, že své přátelství mohou udržovat i nadále díky zařazení na stejnou loď. Teď šel do služby, přicházel rovnou z ošetrovny, kde se byl na kamaráda podívat. Doktorka ho k němu nejprve nechtěla pustit, nakonec se ale nechala přemluvit a dovolila mu krátkou návštěvu.

Co se mu stalo, slyšel včera večer v baru, kam se šel trochu odreagovat po náročném dni plném explozí. Celou službu pracoval pod velením Ro Laren na odstraňování závalu mezi strojovnou a zbytkem lodi, a tak se těšil na odpočinek,

kamaráda a partičku šipek. Chtěl ho navštívit hned, ale Guinan mu to rozmluvila. Měla pravdu, pomyslel si, usnul bych dřív, než bych tam došel. Stejně ho ale celou noc strašily noční můry, ve kterých viděl kamaráda s rozbitou hlavou, jak se brodí potokem krve.

S takovými černými myšlenkami dorazil před nákladový prostor devět, kde vystřídal službu konajícího bezpečáka. Ten byl rád, že může odejít a odpočinout si. Pokládal tuto hlídku za zbytečnost, jak také Rufusovi řekl. Je nesmyslné hlídkovat před prostorem se zachráněnými. Kdo by jim chtěl ublížit?

Rufus z nich ale moc dobrý pocit neměl a rozhodně tady nebyl rád. Slyšel, že to vůbec nejsou humanoidi, ale nějakí brouci či co. Doufal, že s nimi do kontaktu nepřijde. Jako naschvál se ale zevnitř začal ozývat hluk a vzrušené hlasy. Rufus se to snažil nevnímat, najednou se však zvuky změnilly ve volání o pomoc.

Připravil si zbraň a kódem otevřel dveře do hangáru. Uprostřed se zmítalo klubko těch tvorů v nějaké potyčce. Vykřikl na ně, ať přestanou, nemělo to však žádný účinek. Chtěl zavolat pro posily a právě zvedal ruku ke komunikátoru, když ho ze zadu chytla ledová ruka a nadlidskou silou mu zkroutila paži za záda. Překvapením a bolestí vykřikl a upustil fázér. Rvačka ihned skončila, jeden z tvorů hbitě fázér sebral a podal ho někomu za Rufusova záda.

"Jak jsem říkal, bude to jako vzít dítěti bonbon," ozval se spokojený hlas. Jeho majitel přijal fázér a zastrčil si ho za opasek. Pomalu přešel před Rufuse a pečlivým pohledem si ho měřil. Ten klečel na zemi, kde ho držel za hlavu jeden z Vígových mužů.

Rufus viděl poprvé a naposled ve svém životě Andoriana. Byl to sice jeden ze zakládajících druhů Spojené federace planet, nesloužili ale na žádné lodi Flotily a vůbec se nijak neangažovali. Pomalu upadali v zapomnění. Vigo to ale tak nehodlal nechat a rozhodl se, že svou rasu světa připomene. Byl to typický zástupce svého druhu. Postavou byl sice menší než průměrný člověk, v jeho těle se ale skrývala ohromná síla, která si v ničem nezadala s klingonskou. Pokožku měl zabarvenou do bleď modra; vyrůstal totiž na jižním kontinentu své domovské planety, kde je podnebí mírnější. Vlasy měl sněhově bílé, zastřižené do vulkánského účesu, a nad vysokým čelem mu vyrůstala dvě tykadla. Podle těch se dalo poznat, jakou má jejich majitel náladu. Ted' byla napnutá a lehce se chvěla. Pro ty, kdo měli s Andoriany zkušenosti, to znamenalo nebezpečí. Andorianům to ukazovalo na duševní poruchu. Nic z toho ale Rufus nevěděl.

Vigo si stoupl před něj, strhl mu komunikátor a zeptal se ho: "Tímhle se dorozumíváte?"

Rufus mlčel a neodpovídal. Vigo pokývl svému pochopovi a ten Rufuse kopl do ledvin. Poddůstojník se svalil na podlahu a lapal po dechu.

"Proč to děláte, nemáte přece žádný důvod!" vypravil ze sebe, když bolest konečně opadla.

"Co ty můžeš vědět o mých důvodech!" odpověděl Vigo vztekle. "Otázku nehodlám opakovat! Jak se to používá?" Na poslední slovo dal důraz.

Thomas skousl rty a zavřel oči. Druhý kopanec byl silnější a on málem upadl do bezvědomí. Pár pohlavků ho ale udrželo bdělého.

"Tvoje mlčení nemá cenu, jen zbytečně umřeš. Chci mluvit s tvým kapitánem, tak mě nenuť, abych ho zbytečně rozzlobil tím, že tě zabiju!"

Praporčík se nadechl a ramena mu bezmocně poklesla. "Aktivuje se stisknutím," skoro zašeptal.

"Hodný chlapec," usmál se Andorian. Z jeho úsměvu čísel hrůza. "Ted' ti ho vrátím, ty zavoláš na váš můstek a řekneš jim, že chci s někým mluvit. A žádné podrazy, rozuměls?"

Rufus přikývl a natáhl se po odznaku. Stiskl ho a křikl do něj "Můstku, potřebuji bezpečnost do doku číslo devět!"

Vigo mu odznak vytrhl a zahodil ho. Druhou rukou ho zároveň udeřil do tváře, až Rufusovi málem ulétla hlava. Ze rtu mu tekla krev, v očích se mu však odrážela neústupnost.

Andorianovy oči se stáhly do úzkých linek. Sáhl si k opasku, ze kterého vytáhl ukořistěný fázér.

Strčil ho Thomasovi před oči a řekl: "To byla chyba, která tvého kapitána a tebe bude stát život. Pověz mi ještě, jak se ta zbraň nastavuje?"

"Nečekáte, že vám to řeknu?" vysmál se mladý důstojník Vigovi do očí. Andorian se podíval na fázér. Palcem přešel po ovládání, zmáčkl nastavení na maximum a přiložil ústí na praporčíkovu bradu. Pomalu stiskl spoušť a Rufus se v bolestné agonii vypařil.

"Vždycky jsem byl technický typ," kvitoval to Vigo se spokojeným úšklebkem.

* * *

Worf byl už znovu na můstku a pracoval na své bezpečnostní konzoli, na kterou se sbíhala hlášení z celé lodi. Od kolize s Ba'tron už uplynulo více než patnáct hodin, loď se ale stále ještě docela nevzpamatovala. Opravy ve strojně a na celé Enterprise pokračovaly jen velice pomalu a situaci neulehčovala ani nepřítomnost kapitána. Potemnělý můstek byl skoro prázdný, službu držel jen nejnútnejší personál.

Komandér Riker byl na obchůzce po lodi, a tak bylo křeslo velícího důstojníka prázdné. Osířelá byla také obě křesla po jeho boku. Velení na můstku měl nadporučík Dat, ten se ale raději věnoval opravám od své konzole. Sousední řídicí stanoviště bylo stále obsazeno mladým pilotem, který na můstek přišel hned po nárazu a vystřídal Kellyovou.

Dat přestal s opravami a odsunul pracovní panel. Vstal a šel k zadnímu vědeckému počítači, aby si něco ověřil. Cestou se zastavil a překvapeně se na pilota podíval, jako by zapomněl, že tam vůbec je a teprve teď si to uvědomil.

"Pane Robinsi, myslím, že teď ještě nějakou dobu nikam nepoletíme."

Pilot se na něj zaraženě podíval a překvapeně odpověděl: "Ano, pane, totiž, ne, pane!" opravil se a trochu zasmátkoval. "Chci říct, teď určitě nikam nepoletíme, pane."

"V tom případě myslím bude lepší, když si půjdete odpočinout," propustil ho Dat z můstku.

"Děkuji, pane!" odpověděl pilot a také vstal. Vrhł na Data nejistý úsměv a odešel. Dat pokývl hlavou a pokračoval v cestě na záď. Zapojil vědeckou stanici a vyvolal si data o proudění deuteria v Bussardových kolektorech. Než začal zpracovávat informace, tak se ještě na chvilku zarazil.

"Mohu mít osobní dotaz, poručíku?" obrátil se na Worfa.

"Zkuste to."

"Zdá se mi, že jsou ze mě někteří lidé stále nervózní, nevíte proč? Bojí se snad mé dokonalosti?" Dat rozpřáhl ruce v takřka lidském gestu a dodal: "Dělám něco špatně?"

Worf hned neodpověděl, hledal správná slova. Než je však našel, tak ho vyrušil naléhavý signál z jeho panelu. Bylo to nouzové volání z vnitřku lodi. Podíval se překvapeně na Data a stiskl hlasitý poslech. Ozval se napjatý hlas, který do ticha můstku vychrlil: "...potřebuji bezpečnost do doku číslo devět!" A pak bylo najednou ticho.

Worf poznal hlas jednoho ze svých lidí a zkusil obnovit spojení. Na druhém konci se však nikdo neozval.

"Bezpečnostní tým do nákladového prostoru číslo devět!" svolal ihned záchrannou jednotku. "Sejdeme se u výstupu z turbovýťahu."

Nechal Data, aby si poradil se svými filozofickými problémy, jak umí, a nastoupil rychle do výtahu. Tam ještě o situaci informoval komandéra Rikera.

"Worf Rikerovi, něco se děje v doku číslo devět. Jsem na cestě."

Odpověď přišla bez prodlení a připomněla Worfovi důležitou skutečnost. "Tam je ubytována posádka té cizí lodi."

Worf si místo odpovědi připravil zbraň a nastavil ji na silné omráčení. Před očima si vybavil tvář navigátora Ba'rtón. Mezi Klingony a Andoriany už dlouho panovala rivalita a on nebyl tím, kdo by chtěl vzájemně vztahy vylepšit.

San Francisco, Kalifornie

Stezka se pozvolna narovnávala a posledních dvacet minut šel Picard po rovině. Začala se objevovat první stavení, ale žádné stopy po lidech nebo jejich činnosti. Jediné, co se hýbalo, bylo listí, jak si vánek pohrával s korunami stromů. Picard očekával pohled na zničená obydlí, vypálené kusy země a krátery po explozích, jako to viděl na planetách, které Borgové anektovali, a proto ho překvapilo, když našel všechno neporušené, jako by se obyvatelé nechali asimilovat bez nejmenšího odporu. Pouze ojediněle byly vidět nějaké nesrovnalosti. Těch ale bylo čím dál víc, jak se přibližoval k obydleným předměstím.

Na konečný důkaz, že je skutečně něco v nepořádku, narazil až na Maple Street, ulici, která vedla do středu města. Byl to havarovaný raketoplán typu Galileo, jeden z prvních, které se začaly používat na lodích třídy Constitution v minulém století. Tyto raketoplány ještě neměly warp pohon, mohly se pohybovat pouze impulzem a byly určeny převážně k výsadbám. Podle Picardova měřítka to byl téměř pradědeček.

Ležel uprostřed opuštěné ulice nakloněný na pravobok, protože mu chyběla část pravé gondoly. Za sebou zanechal několik desítek metrů dlouhou brázdou v zemi, vypadalo to na pěkně tvrdé přistání. V místech, kde bývá gondola připevněna k trupu, zel otvor s opáleným okrajem. Picard okamžitě poznal poškození borgským vlečným paprskem. Registrační znaky byly zakryty nánosem mastného prachu a hlíny. Vylezl tedy na gondolu a rukou setřel špínu na místě, kde tušil označení. Po několika pohybech se začal objevovat původní nápis a Picard si mohl přečíst jméno raketoplánu. Jmenoval se Trigga a pocházel z lodi Helianthi, NCC 1101. Nevěděl, že by měla Flotila v současné době loď tohoto jména, stáří raketoplánu ale stejně ukazovalo na doby dávno minulé. Otřel si ruce do kalhot, seskočil ze zbytků gondoly a raketoplán obešel, aby ho prozkoumal z druhé strany.

Dveře byly otevřené.

Picard zaváhal, jestli má vstoupit, nakonec ale neodolal.

Raketoplán byl samozřejmě prázdný a vrstva špíny na celém vnitřku naznačovala, že je asi opuštěný dost dlouho.

Už chtěl odejít, když ho napadlo zkusit zapnout palubní počítač a prohlédnout poslední záznamy. Oprášil sedadlo hlavního pilota a usedl. Neměl čas vychutnat si pocit z faktu, že sedí ve veteránovi, a rovnou se rozhlédl po palubní desce.

V té době se nepoužívala dotyková konzole a hlasové procesory, raketoplán byl vybaven jakousi velkou klávesnicí se spoustou barevných kontrol a monitorů. Picard zkusmo některé z nich zmáčkl, nedočkal se ale žádné odezvy.

Nerozhodně se rozhlédl a uviděl servisní panel. Přešel k němu, odklopil ho a přelétl pohledem změř vedení, která se táhla do vnitřku raketoplánu. Zatahal za několik drátů, jestli nejsou uvolněné, ale tady bylo všechno v pořádku. Vrátil panel na místo a teprve teď si všiml, že na zádi jsou ještě jedny dveře. Šel tedy k nim a očekával, že se automaticky otevrou a vpustí ho dál, málem do nich ale narazil.

Mávl rukou před fotobuňkou, ta ho ale ignorovala. Opřel se tedy o rámy dveří a zatlačil směrem od sebe. Dveře chvíli vzdorovaly, pak pomalu povolily a Picard vstoupil do strojovny.

Leželi tam dva Borgové, deaktivovaní a opření o stěnu jeden vedle druhého. Zabírali skoro celou strojovnu, která byla velká tak pro dva pasažéry nebo pro několik beden nákladu. Picard se sklonil k prvnímu z nich a prohlédl si jeho zranění. Do hrudi měl vypálenou díru od nějaké zbraně, kterou neznal. Takového poškození nemohl způsobit obyčejný fázér. Ten by Borga přímo vaporizoval, neprovrtal by do něj takový otvor. Druhý Borg měl stejné zranění, jen ho výstřel zasáhl do krku. Stále ještě měli všechno svoje vybavení a součástky, společenstvo je tedy ještě nenašlo nebo se na ně zapomnělo.

Picard se odvrátil a uvažoval. Bylo mu jasné, že není moudré zdržovat se poblíž mrtvých Borgů delší dobu, informace z lodního počítače ale také potřeboval. Pustil se tedy bez odkladu do práce. Nejprve si prohlédl strojovnu a hledal rozvody energie. Technika minulého století nebyla na Akademii povinná, a tak mu zabralo několik minut, než je vůbec rozpoznal. Další krok byl pro něj mnohem těžší. Věděl sice, co má před sebou, ale co je na tom špatné a proč to nepracuje, nevěděl. Zvolil tedy techniku pokus-omyl a postupně odpojoval a prohlížel všechny obvody. Musel něco udělat dobře, protože počítač po pár minutách naskočil a ušetřil Picardovi malý elektrický šok. Vrátil se na příd a znovu aktivoval několik kontrol. Monitory a tlačítka se rozzářily a Picardovi se otevřel pohled na stav energie, zbrani

a pohonu. Během chvilky se seznámil s ovládáním a postupně si zobrazil všechny údaje ohledně raketoplánu. Překvapilo ho, když zjistil, že energetické zásobníky jsou plné a raketoplán je víceméně funkční. Kdyby se mu podařilo opravit gondolu, byl by schopen i letu. Nakonec si vyvolal palubní deník. Poslední záznam byl starý pouze několik dní! Vrátil se tedy v záznamech co nejdál a zjistil, že původní deníky byly vymazány a jediný záznam pochází právě z toho jednoho jediného letu.

Jestli tomu Picard dobře rozuměl, tak byl tento raketoplán ukraden z muzea Hvězdné flotily hrstkou lidí a ti se pokusili s jeho pomocí o jakýsi útok proti Borgům. O jaký útok šlo, se Picardovi z deníku vyčíst nepodařilo, bylo však jasné, že se nepodařilo. Takřka hned po startu je zpozorovala borgská sonda hlídkující nad městem a skoro je zničila. Zachytila je vlečným paprskem a borgský výsadek se pokusil o asimilaci. Posádka se ale ubránila a sondu zničila výstřelem fázérů naladěných v EM spektru. Loď poškozená vlečným paprskem přišla o část gondoly a musela nouzově přistát.

To vše se stalo před pár dny! Znamenalo to tedy, že lidé se sice neubránili borgské invazi, ale přinejmenším část stále vzdoruje a pokouší se o odpor. Kde ale zůstala posádka raketoplánu? Proč se nepokusila loď opravit a pokračovat? Jakoby v odpověď se Picardovi zaryla do zátylku hlaveň nějaké zbraně.

4.

Enterprise

Worf vystoupil z turbovýťahu na palubě čtyři a vešel do chodby, kde už na něj čekali tři muži z ostrahy, všichni vybavení fázery. Připojil se k nim a společně zamířili k prostoru, kde byli ubytováni trosečníci. Po cestě upozornil své muže na nekonvenční vzhled zachráněné posádky a zároveň je před nimi varoval. Ačkoliv na pohled vypadali velice křehce, tělesnou konstrukci měli velice odolnou a disponovali ohromnou silou. Samostatnou stránkou byl jejich andoriánský společník, toho si chtěl Worf nechat pro sebe.

Dveře nákladového prostoru byly zavřené a velitel bezpečnosti zaznamenal, že před nimi nestojí stráž. Byl to samozřejmě ten muž, který žádal posily. Musel tedy být uvnitř. Worf zastavil své muže a zdvihl si ukazováček ke rtům. V nastalém tichu se přiblížil ke dveřím a poslouchal, jestli zevnitř neuslyší nějaké zvuky. Za dveřmi však panovalo mrtvolné ticho. Pohybem ruky naznačil dvěma svým důstojníkům, aby zaujali místo na opačné straně dveří, a zbývající člen jednotky se postavil za něj. Všichni si připravili zbraně a čekali na pokyn. Worf ještě zlomek vteřiny počkal a pak na přístupovém panelu vytiskl vstupní kód. Dveře se rozletěly a čtyři členové lodní bezpečnosti vtrhli dovnitř.

Na první pohled byl prostor prázdný a všechny to zarazilo. Neměli však na úžas mnoho času, protože se na ně zpoza dveří vyřítila hora spárů a svalstva, při jejímž bližším zkoumání by rozeznali jednotlivé členy hmyzí posádky. Jako první se z překvapivého útoku probral Worf a vystřelil na nejbližšího agresora. Proud čisté energie urazil jen pár metrů a zařízl se do chromovaného pancíře jednoho z brouků. Ten hrdečně zachrčel a z hrudi se mu vyvalila tmavě zelená tekutina. Na druhý výstřel Worf už neměl čas, protože ho obklopilo několik nepřátel a doslova ho zavalilo. Pod jejich vahou klesl a už neviděl, co se s jeho kořistí stalo. Jedna ruka, nebo co to bylo, mu vytrhla fázera a udeřila ho do hlavy.

Ostatní členové bezpečnosti vypálili chvíli po něm a také několik blízkých se útočníků zasáhli. Předpokládali, že se ostatní zaleknou a stáhnou se, ale právě naopak, fakt, že byli druhově raněni, jim dodával odvahu. Zbylí důstojníci se shlukli do bojového postavení, v němž stáli všichni zády k sobě a pálili dávky z fázérů do změti kusadel. Nepřítel neubývalo, zásah energie brouky jen zraňoval a stupňoval jejich zuřivost.

Worf brzy zjistil, že pěsti nemají žádný účinek na někoho, kdo má přirozené pancéřování skoro po celém těle. Několik postav ho odřízlo od zbytku týmu a kolem něj se náhle vytvořil prázdný kruh. Nečekaná volnost ho udivila a chvíli si myslel, že se nepřítel vzdává. Pak uviděl Andoriana, který nad nimi evidentně převzal velení, a teď upíral na Worfa chladné oči. Worf poznal, že se blíží jeho konec, on na jeho místě by také zabil.

Do té doby stál Vigo v pozadí a kryl se před výstřely, nijak se do bitky nezapojoval a nechával špinavou práci na ostatních. Když ale uviděl, že velitelem skupiny Federace je Klingon, neodolal a dal svým lidem pokyn, aby mu ho přenechali. Vstoupil do uprázdněného prostoru a podíval se svrchu na Worfa. Pak se jeho pohled najednou změnil.

Velitel ostrahy klečel a na hlavě měl tržnou ránu, která slabě krvácela. Vigo ho zlomek vteřiny pozoroval s nepřítomným výrazem v očích a pak vyndal fázera. Worf se v duchu připravil na smrt a chtěl začít zpívat klingonskou válečnickou píseň, která má nepříteli ukázat, že se smrti nebojí, Andorian ale zbraň podal nejbližšímu druhovi. Vyzval Worfa na souboj.

"Tak co, Klingone, chceš zemřít jako muž, nebo jako baba?" procedil Vigo opovržlivě, zatímco si ho měřil pohledem.

Worf se s námahou zvedl na nohy a podíval se protivníkovi do očí. Jeho pohled vyzařoval pohrdání a místo odpovědi zaujal bojové postavení. Vigo se zamračil a protáhl si štíhlé prsty. Klouby zapraskaly, sevřel ruce v pěst. Dal znamení svým mužům, ti vyklidili prostor a šli pomoci kamarádům, kteří útočili na zbytek Worfových lidí.

Oba válečníci kolem sebe kroužili a snažili se vyprovokovat soupeře k unáhlenému výpadu. První promluvil Vigo.

"Proč se válečník jako ty nechá najmout jako sluha lidmi?"

Worf mlčel.

"Jsou tak slabí a hloupí."

Žádná reakce.

"Jako ten mladíček, co nás měl hlídat."

Worfovi blesklo hlavou, že nikde nevidí praporčíka Rufuse, ani jeho tělo. Jiskřička poznání v jeho očích Vigovi

prozradila, že zahrál na správnou strunu. Tykadla se mu potěšeně zachvěla.

"Nechtěl mi říct, jak se zachází s tou zbraní, tak jsem to musel zkusit sám."

Bezpečnostnímu důstojníkovi, který nesl za své lidi odpovědnost, vyklouzlo zavrčení. Viga to potěšilo a pokračoval.

"Musel hrozně trpět, než se mi podařilo správně to nastavit. Jeho chyba."

Worfova trpělivost už déle nevydržela a na povrch vyplula jeho zvířecí stránka. Zařval a vycenil na Viga zuby.

Zaútočil a nehodlal mít s nepřítelem slitování, chtěl mu oplatit bolest za všechny, kteří kvůli němu na této lodi trpěli. Bohužel byl ale zesláblý předchozí rvačkou, a tak měl reakce pomalejší než Andorian. Ten se jeho útoku lehce vyhnul a zasypal Worfa ranami. Pěsti bušily jako písty, svaly pracovaly a nedaly Klingonovi šanci k odplatě. Nakonec se pod krupobitím úderů pomalu složil. Když dopadl na všechny čtyři, Vigo se na okamžik narovnal, zaklonil hlavu a vyrazil vítězný výkřik. Oči mu žhnuly a pokožka se orosila potem.

Na Worfovo tělo dopadlo několik dalších ran. Nakonec Vigo spojil obě ruce nad hlavou a uštědřil Klingonovi do zátylku ránu, která ho poslala do bezvědomí. Poslední, co Worf viděl, byli jeho muži, jak jsou tísněni ve stále se zmenšujícím kruhu. Nakonec brouci členy ostrahy doslova převálcovali.

* * *

Komandér Riker vstoupil na prázdný můstek, kterému velel Dat. Jakmile zkontroval probíhající opravy, musel s uspokojením konstatovat, že to nebude trvat ani tak dlouho, jak původně Geordi odhadoval, než se dá Enterprise zase do pohybu.

Zdržení bude tedy jen několik málo dnů a ne týden a půl, jak se obával. Až techniky na Athosu vysadí, čeká je cesta na základnu 24, kde se dá loď dohromady pořídně. Generálkou sice prošla před necelým rokem, od té doby ale zažila celou řadu šarváték a srážka s kontejnerovou lodí jí dodala.

Nacházeli se uprostřed území, které bylo tak vzdálené od všech obydlených končin Galaxie, že se o ně nikdy nevedl žádný spor a leželo daleko od všech obchodních tras, takže Rikerovi nevadilo, že zbraně a štíty dosud nepracují. Pravda, žádný velitel se necítí dobře na bezbranné lodi, tady ale žádné nebezpečí útoku nehrozilo. Otázkou zůstávalo, jak se sem dostala Ba'rton.

To ale Rikerovu mysl zaměstnávalo nejméně.

Vadilo mu, že nemůže komunikovat s Hvězdnou flotilou a podat hlášení o situaci, protože zprávě by to trvalo subprostorem k nejbližší základně několik dnů a tou dobou už bude Enterprise zase v pořádku a pomoc nebude potřebovat.

Přemýšlel také co udělat, až Geordi znovu nahodí warp pohon, jestli mají zůstat na místě a čekat na kapitána, nebo pokračovat v misi bez něho. Domníval se, že jestli má v nenadálém zmizení Jean-Luca prsty Q, jako že stoprocentně ano, tak kapitána nakonec vrátí zase na loď, ať bude kdekoliv. Rozhodl se proto pokračovat v cestě hned, jak to stav lodi dovolí.

"Date, nějaké hlášení od Worfa?" zeptal se druhého důstojníka.

"Ne, pane."

"Tak to byla asi jen nějaká drobnost. Přesto bych rád dostal hlášení. Až přijde, tak ho pošlete za mnou, budu v kapitánově pracovně."

* * *

Incident v nákladovém prostoru devět trval jen několik minut. V té části Enterprise byl na chodbách jen velice malý provoz, a proto si nečekaného hluku nikdo nevšiml.

Vigo stál nad Klingonovým bezvládným tělem a třásl se. Měl vyvalené oči; tmavé zorničky připomínaly špendlíkovou hlavičku.

"Vstaň a braň se, ty klingonskej bastarde!" ječel hystericky na tělo bezpečnostního důstojníka. Nakonec ho jen vztekla nakopl. Jeho muži ho zpovzdálí pozorovali a dostávali strach. Stále ještě jim ale nedošlo, že se dali do spolku s ďáblem.

Jejich mluvčí sebral všechnu svoji odvalu a přiblížil se zezadu k Andorianovi. Položil mu jemně ruku na rameno a odtáhl ho od Worfa. Viga se prudce otočil a připravenou pěstí ho málem udeřil, najednou se ale vzpamatoval a nepřítomný výraz v jeho očích na okamžik zase nahradil rozum, lépe řečeno jeho zbytky. Zaostřil na svoji posádku, jak stojí v jednom houfu a odtahuje se od něho. Cítil, že by se měl trochu umírnit a ovládat se.

"Omlouvám se, přátelé, ale právě takovýhle Klingon zabil moje rodiče."

Lhal, aby tím zakryl a odůvodnil vlastní násilnické chování. Hmyzoidi se trochu uvolnili a uvěřili mu. Zapomněli už, že tentýž masakr ještě nedávno kladl za vinu lidem. Byli zcela pod vlivem Andorianova osobního magnetismu, který je vlastní mnoha šílencům v přičetných chvilkách, a hltali každé jeho slovo.

Vigo si otřel hřbetem ruky pot z čela a rozhlédl se po hangáru. Bezpečnostní tým Flotily ležel na zemi, a někteří muži měli údy zkroutené v nepřírozených úhlech. Jeho posádka - myslel na ně jako na svoji posádku - měla jen pár škrábanců. Vážnější zranění utrpěl pouze jeden, ten, kterého zasáhl Worf jako prvního. Viga posbíral všechny ukořistěné fázery a viděl, že Klingonův byl jako jediný nastaven na maximum. Neubránil se úšklebku. Chyba.

Během okamžiku přetáhli těla lidí do jednoho kouta a opřeli je o stěnu. Jeden člověk byl mrtev a ostatní vážně ranění. Nejhorší rány měl Worf, na něm se Viga skutečně vyřádl. Nicméně byl naživu. "Prohledejte je!" nařídil.

Brouci se vrhli na rukojmí a začali je prohledávat. Strhali jim z uniforem komunikátory a přinesli je Vigovi. Teď měli pět komunikátorů a stejný počet zbraní. Jich bylo dohromady dvanáct. Se zraněným nemohl moc počítat, ale byl dobrý alespoň na hlídání rukojmích. Určil tedy jeho a tři další muže jako stráž a dal jim jeden fázera a komunikátor.

Na ovládnutí stroje bude potřeba co nejvíc sil, a tak rozhodl, že na můstek si vezme jen dva muže a zbytek půjde do stroje. Do své skupiny si jako prvního vybral toho pochybovačného mluvčího a ještě jednoho brouka.

Pesimistu chtěl mít na očích, musel přece dávat pozor, aby se mu nestala nějaká... nehoda. Ozbrazil se fázerelem a jeden

podal hmyzoidovi. Komunikátor si nechal jen jeden. Zbytek zbraní a vysílaček dal výsadku určenému k přepadení strojovny.

"Nikoho nešetřete, rozumějí jen hrubé síle," dal ještě svým lidem poslední instrukce. "Do strojovny vás dovede počítač. Když máte komunikátor, tak si bude myslet, že jste členové posádky."

Skupina se rozdělila a vydala se do chodeb Enterprise.

San Francisco, Kalifornie

Picard se tak začel do palubního deníku havarovaného raketoplánu, že ani neslyšel příchod dalšího návštěvníka. Když na krku ucítil chladný kov, bylo už pozdě.

Pomalu zvedl ruce nad ovládací pult a snažil se nedělat prudké pohyby. Narovnal se a mrkl do předního okna, ve kterém se snažil zachytit odraz protivníka. Ten nebyl na špinavém okně příliš zřetelný, kapitán Enterprise ale bezpečně poznal člověka. Tlak na zátylku se zvýšil a Picardovi se dostalo rázného upozornění:

"Žádný triky, jasný!"

Picard přikývl na srozuměnou a opatrně spustil ruce. Pocit chladu za krkem zmizel, zbraň ale zůstávala připravená v pohotovosti. Slyšel, že kroky ustoupily do pozadí, a hlas nařídil: "Otoč se!"

Vstal z pilotního křesla, ruce zdvižené dlaněmi nahoru, aby bylo dobře vidět, že není ozbrojen, a udělal pár kroků dopředu, do vnitřku lodi. Zastavil se asi dva metry před druhým příchozím. Ten držel v ruce fázovou pušku a mířil kapitánovi na srdce.

Pomalu se vzájemně prohlíželi a odhadovali se. Picard viděl mladého muže, mohlo mu být něco přes dvacet let. Bylo na něm vidět, že se s ním život moc nemazlil, kruhy pod zarudlými očima a strniště světlých vousů na tváři ho dělaly starším. Vlasy mu narostly z původně krátkého sestřihu do neupravené hřívy pískové barvy a leskly se mastnotou. Podle špinavých skvrn na tváři a na oblečení bylo zřejmé, že ten muž už pár dní neviděl vodu, anebo ji použil k jinému účelu než k mytí. Byl oblečen do cárů nějakého kabátu, pod kterým byla vidět ještě rozepnutá vesta a košile. Za opaskem kalhot měl zastrčenu ještě jednu menší pistoli a nůž. Picard ho považoval za tuláka, který zázrakem unikl Borgům a teď se živí rabováním nezničených domů.

Oči však měl bystré a živé, byla v nich přirozená inteligence.

Tulák Jean-Luca také pozoroval a v duchu hodnotil a jeho oči se nejvíce zajímaly o Picardův komunikátor. Vypadalo to, jako když mu ta věc něco připomíná, něco z minulosti, vzdálené a přesto blízké. Podle záblesku v očích Picard poznal, že muž ten odznak poznal a ví, k čemu slouží. Nebo sloužil. "Kdo jsi?" zeptal se trhan.

"Jsem kapitán Jean-Luc Picard z hvězdné lodi Federace Enterprise," odpověděl.

"Jo, a já jsem Ginger a venku na mě čeká Fred!" ušklíbl se muž.

Picard ironii nepochopil a pustil se do vysvětlování. "Pane Gingere, já..." začal, ale hned ho přerušila rána pažbou do brady. Zuby mu prudce cvakly a jen o vlasek si neukousl jazyk. Chytil se za tvář a zkontroloval, jestli má všechny zuby. Rána ale nebyla tak silná, aby mu výrazně ublížila. Spodní čelist ho sice nesnesitelně bolela, zlomená však naštěstí nebyla. Picard se na tuláka překvapeně podíval a nechápal, čím si úder vysloužil. Ten před ním stál připravený znovu jej udeřit, když bude Jean-Luc odporovat. Když viděl, že se k ničemu nechystá, sklonil pušku a jen si odplívl.

"Nejsem nikomu pro legraci!" zamumlal a obrátil se ke dveřím raketoplánu. Tam na něj čekala hrstka lidí, stejně špinavých a umolousaných jako on, o kterých neměl Picard dosud ani tušení. Muž jim patrně velel nebo ho považovali za vůdce, protože když vyšel ven, tak všichni zpozorněli a čekali, co jim řekne. Ten se po skupince rozhlédl, jako když někoho hledá, a také ho našel. Pokynul mu rukou a přivolal ho k sobě.

Dotyčný byl neveliký podsaditý muž s narezlými vlasy, které se mu stáčely do dlouhých kadeří. Hranatou hlavu ukončovala široká brada a na tváři mu hrál smutný úsměv. Jako všichni byl oblečen do dlouhého tmavého pláště, přes rameno měl ale navíc přehozenou brašnu. Z té vykukovalo nářadí.

"Cos tam našel, Tome?" zeptal se, když se prodral ostatními lidmi. Na tvář velitele vzhlížel s obdivem a úctou, a nebylo to jen proto, že mladík stál o několik stop výš nad ním, na pohonném gondole. Tento muž si obdiv zasloužil.

"Smiley, jestli se dobře pamatují, tak ty jsi před válkou sloužil na Enterprise, víd?" zeptal se ho náčelník místo odpovědi.

"Ano, ale to je už dlouho, proč se ptáš?" posmutněla tvář tázaného a jeho mysl na okamžik zabloudila zpět v čase.

"Našel jsem něco, a potřebuju na to znát tvůj názor." Tulák mu podal ruku a vyzdvihl ho k sobě. Společně vstoupili do lodi a velitel se pochlubil svým nálezem. Picard stál stále na stejném místě a čekal, co s ním budou chtít udělat. Při tom přemýšlel, proč ho muž udeřil a pro koho to šel. Slyšel, co venku povídá, a svítla mu jiskřička naděje. Jestli je tam venku skutečně někdo z jeho posádky, tak ho určitě pozná, a on se konečně dozví, co se děje. Zatím nově příchozího jen pozoroval.

Muž ale stál mezi dveřmi a světlo zvenčí, které ho zezadu prosvěťovalo, mu vrhalo do obličeje stín: Picard jej nemohl poznat.

"Znáš ho?" zeptal se velitel skupiny a ukázal prstem na kapitána.

Muž neodpovídal a vrtěl hlavou. "To nemůže být on!" usoudil nakonec. "Je mu hodně podobný, ale nemůže to být on. Viděl jsem jak zemřel!"

Picarda zamrazilo. Nevydržel už stát na místě a nakročil si k východu z lodi. Zvedl ruku nad hlavu, aby si zastínil oči, a snažil se pohlédnout muži do tváře. Ten vstoupil do vnitřku havarovaného raketoplánu a stín mu z tváře zmizel jako mávnutím proutku. Na světlo vykukla známá tvář šéfa transportu Enterprise.

„O'Briene, co se to tu ksakru děje?" vyjel na něj netrpělivě. Už toho začínal mít plné zuby. Tulák na něj znovu zamířil zbraň a pohledem ho varoval před neuváženými pohyby.

O'Brien k němu přikročil blíž a zkoumal jeho obličej pozorněji. Kapitán mu pohled oplácel a upřeně mu hleděl do očí.

"Ježíšikriste, jsem to já!" neudržel se Picard.

"Nemůže to být on!" opakoval Smiley a kapitánův výlev ignoroval. "Ale tvář je jeho."

Velitel tuláků přemýšlel, pušku stále zaměřenou na Picarda. Celá ta věc se mu nelíbila. Uprostřed města obsazeného Borgy se z ničeho nic objeví člověk, který vypadá jako nejslavnější kapitán Hvězdné flotily a má být už několik měsíců mrtvý, celý a jako ze škatulky. Řešení, které ho v tu chvíli napadalo jako jediné možné, bylo nasnadě.

"Musí to být klon!"

"Klon?" vyhrklí překvapeně Picard s O'Brienem jedním hlasem.

"Myslím, že ho tu Borgové vysadili, aby mezi nás pronikl. Věděli, že se pro raketoplán vrátíme."

"Kde by vzali DNA?" reagoval nedůvěřivě inženýr. "Viděl jsem Enterprise, jak se rozlétla na milion kousků i s kapitánem na palubě."

"Mohli ho předtím transportovat!" namítl tulák. "Nebyl by jediný kapitán, o jehož znalosti měli ti hajzlové zájem!"

Picard cítil, že diskuse začíná rozbředávat, a zasáhl.

"Pánové, nevím, jak bych vám to dokázal, ale já jsem skutečně Jean-Luc Picard."

"Ne," trval na svém Smiley.

"Přesto jsem."

"Nemožné!" křikl na něj O'Brien. "Kolikrát mám říkat, že jsem viděl, jak kapitán zemřel!" Neudržel se, popadl Picarda za ramena a začal jím zuřivě třást. "Rozletěl se na kousky i s mou Keiko!" Z očí mu začaly téct slzy, ale nevšímal si jich a dál Picardem cloumal. Jeho nynější velitel ho od něj odtrhl a položil mu ruku na rameno. Pokusil se ho ukonejšit, ale technik se mu vyškubl a vyběhl z raketoplánu.

"Miles je tvrdý muž, ale ztratil na té lodi ženu, kterou miloval, a svoje city stále skrývá." Velitel tuláků mířil na Picarda, ale díval se mimo. "To je poprvé za tu dobu, co ho znám, kdy se neovládl."

"Znám velitele O'Briena dlouho a lituji jeho ztrátu," řekl kapitán a cítil se jako psanec.

"Všichni jsme v této válce o něco přišli," dodal tulák odměřeně.

* * *

Velitel tuláků Picardovu vysvětlení sice nevěřil, rozhodl se ale, že ho zatím nezabije. Jestli je to borgský špeh, tak by ho mohli přeprogramovat a využít ve svůj prospěch. Prikázal tedy Jean-Lucovi, aby vyšel z raketoplánu, a stále ho držel na mušce.

Když kapitán vystoupil z lodi a rozhlédl se, zjistil, že skupina lidí čekajících na tuláka je větší, než si původně myslel. Stálo tam v hloučcích asi dvacet lidí a vzájemně probírali situaci. Největší dav se shlukl kolem O'Briena, který už se uklidnil a živě hovořil. Jakmile uviděli Picarda, ztichli.

Velitel ho vystrčil ze dveří a kapitán měl co dělat, aby při doskoku na zem neupadl. Tulák seskočil lehce jako kočka a natáhl se pro O'Brienovu brašnu. Ten mu ji podal a muž z ní vytáhl otřískaný trikordér. Zamířil ho na Picarda a zkoumal mu hlavu a temeno.

"Nemá v hlavě žádné implantáty. Asi je s nimi ve spojení přes vysílačku."

O'Brien přikývl a odepnul z Picardovy hrudi komunikátor. "Bez tohohle se teda se společenstvem nespojí."

Tulák si zavolal dva muže a nařídil jim eskortovat vetřelce na základnu.

"A Smileyho vezměte s sebou," nařídil jim, "nebudu ho tu potřebovat. Poškození není tak velké."

Picard slyšel, co říká, a překvapeně se k němu obrátil.

"Na základnu? Myslel jsem, že jste..."

"Je mi jedno, co sis myslel!" obořil se na něj. "Odved'te ho!"

Vagabundi chytili Picarda každý z jedné strany a stiskli mu paže jako v kleštích. Oddělili se od skupinky a zamířili pryč od ztroskotané lodi. O'Brien se k nim přidal a zarytě mlčel. Picard sledoval, kam se ubírají; pamatoval si město celkem dobře a poznal, že směřují k centru.

"To vaše skupina ukradla ten raketoplán z muzea?" zeptal se O'Briena.

"Ano, to ti klidně můžu říct."

"Viděl jsem deníky z té lodi. Byl to smělý kousek, hodný důstojníka Enterprise."

"Nech těch keců."

"Myslel jsem si, že jste jen nějací tuláci, kteří rabují v okolí," naléhal dál Picard a snažil se pokračovat v rozhovoru.

"Ale teď vidím, že jsem se mýlil. Co jste za skupinu?"

O'Brien se ale uzavřel do sebe a neodpovídal.

Cesta jim trvala poměrně dlouho, několik kilometrů šli vně města a Picard se nemohl zbavit dojmu, že jdou oklikou. Zřejmě se ale jen vyhýbali místům, kde by na ně mohlo číhat nebezpečí. Domy byly stále větší a na ulicích se objevily známky divokých bojů, které Picard už dlouho tušil a které mu scházely na předměstích. Krátery po explozích zely všude, kam se podíval, a domy byly částečně pobořené nebo držely jen silou vůle. Na ulicích se povalovalo mnoho nepořádku, sutiny stále slabě doutnaly. Panorama města, které z dálky vypadalo, jako když jen spí, teď Picardovi připadalo klamné.

Muži, kteří ho doprovázeli, si na tento pohled zkázy zvykli už dávno a teď už jej nevnímali. Náhle zahнули do jedné z postranních uliček, která končila vysokou cihlovou zdí. Jinak v ní nebylo nic než hromady odpadu. Picarda napadlo, jestli se ho tu nechťejí zbavit, a připravil se k obraně. Stisk na bicepsech ale jen zesílil a dovedl ho až na konec slepé odbočky. Smiley se shýbl a začal něco kutit v prachu na zemi. Teprve teď si kapitán všiml velkého kulatého poklopu na chodníku.

O'Brien odstranil víko a po krátkém žebříčku slezl dolů. Muži pokynuli Picardovi, aby ho následoval, a ten bez odporu poslechl. Začalo ho to zajímat. Pod žebříkem počkal na své strážce a dál pokračovali podzemím.

San Francisco, Kalifornie

Eskorta, která doprovázela zajatého kapitána Picarda na základnu, putovala podzemím a stále to nevypadalo, že by dorazili k cíli. Kanalizace pod San Franciskem je poměrně rozvětvená a Picard věděl, že měří několik stovek kilometrů chodeb a potrubí. Bylo tu šero, světlo sem dopadalo jen z kanálových mříží, vzdálených od sebe vždy několik desítek metrů. O'Brien šel v čele a nadzvedával si lem pláště, aby se nenamočil. Vlhkost na stěnách se srážela a stékala v pramíncích na zem, kde tvořila stružku. Skupinka šla prostředkem chodby a brodila se vodou. Nevyužila obrubníků, neboť byly obsypány pištícími krysy; Picard měl mokré boty a voda mu při chůzi cákala až nad kolena. Chodby byly stále užší a užší, až se nakonec museli skrčit a jít v podřepu. Tím se postup výrazně zpomalil a kapitán zcela ztratil pojem o vzdálenostech a čase. Nakonec se O'Brien zastavil a strčil ruku do otvoru po odpadní trubce. Aktivoval tím jakési zařízení a to otevřelo poklop, do kterého okamžitě vtekla voda. Naznačil rukou Picardovi, aby si pospíšil a vlezl tam jako první.

Dole byla ještě větší tma a Picard zprvu neviděl vůbec nic. Brzy se ale rozkoukal, a než slezli ostatní, tak už rozeznával tmavé obrysy kanálu. Následoval O'Briena, který se opět ujal vedení. Teď už cesta netrvala dlouho a na konci chodby se objevilo světlo. Všichni přidali do kroku a zanedlouho vešli do horní části ohromné dvorany, tvořené množstvím podzemních jeskyní.

Jasná záře lamp, která vystřídalala tmavé tunely, Picardovi na okamžik přivodila mžitky, ty se ale postupně ztratily.

Žila tady komunita lidí, kteří se tu schovávali před Borgy. Jeskyně byly vytesány v několika patrech nad sebou, a pospojovány provazovými žebříky vyrobenými ze silných lan. Některé jeskyně měly probourané příčky a tvořily tak jakási centra, kde se lidé scházeli k poradám a plánovali cesty na povrch. Podle Picardova odhadu se tu muselo skrývat asi tak osm set osob. Uprostřed byl kruhový prostor; sloužil jako náměstí. Někteří ho využívali k obchodu nebo výměně zboží a také si tu hrálo několik dětí. Do náměstí ústilo pod jeskyněmi pět širokých chodeb, ale kam vedou a co se v nich skrývá, Picard neodhadl.

Celé místo bylo osvětleno elektrickými zářivkami; každá měla dva metry v průměru. Z dálky bylo slyšet hučení ventilátorů a hluk nějakého zdroje energie.

O'Brien cosi zašeptal Picardovým pochopům a odešel. Strážci kapitána odvedli na náměstí. Sestoupili po několika žebřících a kruhových římsách, které vedly vždy pár metrů po obvodu této podzemní pánve. Dole se kolem nich rychle seskupil dav zvědavců a dětí. Picard viděl na všech tvářích únavu, ale zároveň odhodlání.

Muži ho zavedli do jedné z chodeb, do kterých zprvu neviděl. V této bylo asi deset jeskyní zařízených jako provizorní skladiště. Umístili ho do jedné, která byla prázdná. Jeden strážný odešel a druhý spustil silové pole, které Picarda odřízlo od okolí a drželo ho uvnitř. Potom muž usedl na dřevěnou bednu a zůstal na stráži.

Picard čekal, co s ním provedou, a sedl si na zem. Jeskyně nebyla nijak upravena a studená skála chladila. O'Brien se vrátil a přivedl s sebou mladíka, kterého Picard dosud neviděl. Byl vysoký, osmahlý a měl energickou chůzi, jako by se nemohl dočkat nějakého nového dobrodružství.

"Našli jsme ho v tom raketoplánu, pro který jsme se vraceli," vysvětloval právě O'Brien mladíkovi, "a Tom si myslí, že je to borgský klon, který měl mezi nás proniknout."

Mladík se na Picarda zvědavě podíval a šeptl něco O'Brienovi.

"Vybrali si jako předlohu toho nejdůvěryhodnějšího člověka. O Picardovi jsme se už učili na Akademii!"

"Nevěděli, že jsem ho viděl zemřít na vlastní oči. Sám bych mu byl uvěřil!" pokračoval inženýr.

Mladík vzrušeně přikývl a připravil si lékařský trikordér. Strážce vypnul silové pole, připravil si zbraň a mladík vešel. Picard poznal, že je to medik, a nechal se od něj prohlédnout. Doktor ho obešel a začal skenovat Picardovo tělo. Výsledek ho zjevně nepotěšil, protože se na monitor mračil. Vyšel z cely a pole opět naskočilo. Na okamžik na něm zazářily modré jiskřičky.

"Nic tu nevidím, budeme muset provést důkladnější vyšetření na marodce. S tím ale počkáme na šéfovou." Mladík schoval trikordér a prohrábl si hnědé vlnité vlasy. Přestal se věnovat Picardovi a zeptal se O'Briena:

"Mimochodem, Smiley, už jsme si dlouho nezahráli rocketball! Co děláš večer?"

"Dnes ne, Juliane, mám toho pro dnešek dost. Chci jít brzo spát," omluvil se O'Brien příteli a společně se obrátili k odchodu.

"Počkejte," zarazil je Picard, který do té doby mlčel. "Chci mluvit s někým, kdo tu velí!"

"Už jsi s ním mluvil, v raketoplánu. To je náš velitel," odpověděl O'Brien. "Ještě se sem přijde podívat. Určitě si nenechá utéct tvé přeprogramování," zasmál se. Smích ještě chvilku zněl chodbou a postupně zeslábl.

Picard v jeskyni osaměl se strážným.

Enterprise

Riker vešel do kapitánovy pracovny, a hned jak se za ním zavřely dveře, zastavil se. Měl před tímto místem jakousi posvátnou úctu, která přetrvávala po celé ty roky, kdy pod Jean-Lukem sloužil. Když se rozhlédl po prázdné místnosti, opět zadoufal, že by jednou mohla patřit jemu. Chvilku rozpačitě postával na prahu, než se odhodlal vstoupit. Připadal si jako vetřelec, který tam vůbec nepatří.

Na kapitánově stole dosud ležel padd s Worfovým hlášením a nedopitý hrnek čaje. Riker stál obešel a postavil se za pracovní desku. Opatrně prsty přejel po naleštěném povrchu, který se v záři hvězd leskl jako noční obloha. Ta asociace ho přiměla pohledět na skutečnou nebeskou klenbu. Hvězdné pole, teď klidné, zářilo mihotavým světlem, které

vydávaly tisíce umírajících a rodících se sluncí kdesi v dálce. Ten pohled ho na chvilku zbavil všech starostí; nechal svou duši vplout do hlubokého vesmíru.

Picardova pracovna byla nejlepším místem na lodi, vhodným k podobnému rozjímání. Na policích vpravo od stolu byla soustředěna kolekce kapitánových oblíbených knih, které přímo vybízely k zamyšlení nad filozofickými otázkami minulosti i současnosti. Riker pohledem přejel po hřbetech a naklonil hlavu, aby se mu názvy lépe četly. Našel tam samá velká jména klasiků všech světů. Shakespeare, Surak, Macek... Kapitánův vkus byl skutečně vybraný. Sáhł namátkou po jednom svazku a ten se automaticky otevřel na nejnavštěvovanější stránce. Riker očima klouzal po řádcích a pousmál se kapitánově romantické duši. Je to koneckonců Francouz, řekl si a četl:

Vstaň, slunce spanilé, a doraz Lunu,
jež už beztak bledne závistí, že záříš víc...

Zavřel knihu a chtěl ji vrátit na její místo, v mezeře mezi ostatními knihami se ale cosi zablesklo. Sáhł tedy dozadu za svazky a nahmatl schovanou skleněnou láhev. Vytáhl ji na světlo a zjistil, že je to několik století stará aldenbaranská whisky. Byla celá zaprášená a nezdálo se, že by ji kapitán vyjímал často, ale úplně plná nebyla.

"Ten lišák!" vydechl do prázdné pracovny.

Odzátkoval ji a s gurmánským výrazem přičichl. Do nosu se mu dostaly výpary a už jenom ty ho začaly pálit v krku. Vypadalo to na skutečně kvalitní pití, a tak Riker maličko ochutnal. Cítil, jak mu doušek klouže jícnem do žaludku a cestou vypaluje všechny mikroby.

"Jestlipak Jean-Luc ví, že mu chodíš na medicínu, když není doma?" ozvalo se mu nečekaně za zády.

Riker se nenechal vyrušit, láhev zavřel a vrátil do knihovny. Zakryl ji Romeem a Julií a teprve potom se otočil ke Q.

"Neboj, já mu to neřeknu," ubezpečil ho Q spiklenecky a usadil se na pohovku pod obraz letící Enterprise. "A ty na mě příště taky nebudeš žalovat."

Riker usedl do kapitánova křesla a zahájil výslech. "Co jsi udělal s kapitánem?" zeptal se prudce; nehodlal jednat v rukavičkách. Tónem hlasu mu to také hned dal najevo. Osobní neshody počkají na příště. "Je v pořádku a všechny vás pozdravuje."

"Kde je?" opakoval Riker otázku s důrazem na slovo kde.

"Tráví dovolenou na Zemi a já jsem mu slíbil, že na tebe dohlédnu. Víš, ne že by ti nedůvěřoval, ale tahle loď je drahá sranda, a tak chtěl mít na palubě někoho zodpovědnějšího."

Riker drzosti Q nevěřil, a tak hned neodpověděl. Nedostal ani příležitost, protože se ode dveří ozval zvonek. "Dále," vyštěkl nenaložený.

"Pane, stala se zvláštní věc," vstoupil Dat. Nevšiml si nevítaného hosta a proto se podívil, proč je první důstojník v obličejí celý rudý. Ten loupł očima k pohovce, ale Dat gesto nepochopil a vyvalil na Rikera zlaté zorničky. V hlavě si projel soubor dat týkajících se lidské mimiky a Rikerův pohled identifikoval jako začátek namlouvacího rituálu. Zaraženě protáhl obličej a čekal, co bude dál.

Velitel vzdychl a ukázal prstem. Dat se otočil a zaznamenal nečekaného návštěvníka.

"Ahoj, Pinocchio!" pozdravil Q. "Aha, chápu," opáčil Dat nevzrušeně, znovu se obrátil k Rikerovi a nastavil Q záda.

"Co se stalo, Date?" zeptal se Riker. "Poručík Worf se ještě nehlásil, a když jsem mu volal, tak neodpovídal. Počítač trvá na tom, že je stále v doku číslo devět."

"Třeba má rozbitý komunikátor," nabídl vysvětlení Q.

Oba důstojníci se na něj s despektem podívali.

"Riker Worfovi!" zkusil to komandér. Ticho. "Riker bezpečnostnímu týmu!" Odpovědi mu bylo jen mlčení.

"Možná má pauzu na oběd?" vnucoval se Q.

"Něco není v pořádku!" Rikerova tvář potemněla. Další starosti, jako by toho už nebylo dost.

"Samozřejmě že něco není v pořádku," ozval se neodbytně Q, "jsem tu už deset minut a ty ses mě ještě nepokusil vyhodit!"

"Tak to budu muset napravit!"

"Stárneš," řekl Q a znělo to skoro smutně. "Asi si budu muset brzo najít na hraní někoho jiného."

"Měl bys s tím začít co nejdřív!"

"Tak já už teda půjdu," rozhodl se Q najednou, "ale vrátím se!" slíbil, než jako vždy zmizel v záblesku bílého světla.

"Pokud možno i s kapitánem!" připomněł mu Riker.

* * *

Worf se probral z bezvědomí a před očima se mu ještě chvilku dělaly kruhy. Ty se pomalu zmenšovaly a zvětšovaly, nakonec se ustálily a zaostřily do velké postavy, která se nad ním skláněla. Byla vysoká přes dva metry a jakoby poskládaná ze samých končetin, obalených dlouhými šlachovitými svaly. Všechny údy se sbíhaly k poměrně malému tělu, chráněnému pancířem. Hlava seděla na dlouhém krku, který vyrůstal nad prvním párem chapadlovitých rukou.

Když hmyzoid uviděl, že se zajatec hýbe, poplácal ho po tvářích a ani se nesnažil být moc šetrný. Na ránu na čele mu natpal nějakou mast. Worf potlačil sten, který se mu dral z úst, a podíval se nepříteli do očí. Byl to ten útočník, kterého zasáhl fázerelem do hrudi. Rána byla stále živá a tvořila mokvající ránu. Odhadoval, že během několika hodin začne hnisat.

"Měl byste s tím k doktorovi," zkusil promluvit.

"Aby na mě vyzkoušel nějaký váš lék?" odvětil hmyzoid ironicky. Slova vycházela z velikých úst, prořizlých přes celou šířku hlavy. Byla plná ostrých kusadel. Díky nim měl hlas syčivý přízvuk, který při delším poslechu způsoboval humanoidům bolest hlavy.

Worf nevěděl, co jim Andorian napovídal, a tak přítakal.

"Ano, doktorka vám na to něco dá!"

"O tom nepochybuji."

Vzadu viděl postávat tři další postavy, jedna na něj mířila fázérem.

"Jak se jmenujete?"

"Kresar," řekl válečník a začal se věnovat dalším lidem.

Worf s námahou otočil hlavou a viděl členy svého týmu, opřené o stěnu. Byli ztlučeni stejně jako on, a v pohybu jim bránila pouta na rukou i na nohou.

"Žijí?" zeptal se malátně.

"Většinou ano." Kresar lidem kontroloval zorničky a otevřené rány jim potíral vlastními slinami. "Působí jako tisíci prostředek," vysvětlil, když si všiml Worfova pohledu.

"Vy jste lékař?"

"Něco na ten způsob."

"Proč to děláte?"

"Není mým cílem ani potěšením, aby trpěli," reagoval Kresar podrážděně. "Myslíte si o mně, že jsem barbar?"

"Nemyslí. Proč jste nás napadli?"

"Ach to. Obchod, pomsta..." odmlčel se.

"Za co se nám mstíte? Zachránili jsme vás!" Worfovi dělalo mluvení stále větší potíže.

"To od vás bylo chytré! Jednou rukou nás zachráníte a druhou nám vbodnete nůž do zad!" zasmál se hmyzoid.

Worf znovu upadl do mdlob, a tak se Kresar dál v klidu věnoval léčení. Jeden ze strážných k němu přišel; v natažené ruce držel komunikátor.

"Co s tím?" zeptal se.

Brož se chvěla a vydávala slabé pípání. Najednou se z ní ozval tázavý hlas nějakého člověka. Dvakrát se zeptal, a když se nedočkal odpovědi, tak spojení ukončil.

"Ignorujte to," rozhodl, "odpovídejte jen na Vigův hlas."

* * *

Skupinka mužů pod Vigovým velením postupovala chodbou. Zatím měli štěstí a nepotkali žádného člena posádky, protože všichni zůstali na svých ubikacích, aby nepřekáželi pohotovostním četám pracujícím po celé lodi.

Vigo s fázérem šel jako první a za ním tvořili obranný val dva hmyzoidi. Nikdo z nich se na Enterprise nevyznal, a tak bloudili a hledali možnost, jak se dostat do řídicího centra lodi, na můstek. Vigo nechtěl použít palubní počítač, protože si nebyl jistý, jestli není nějakým způsobem jištěný. Nechtěl ztratit výhodu momentu překvapení.

"Touhle chodbou jdeme podruhé," prohlásil najednou pesimistický mluvčí hmyzí skupiny.

"Jak to?" obořil se na něj Vigo.

"Značím si cestu zářezy na dveřních přepážkách."

"Ty idiote!" zasyčel jeho velitel a snažil se tlumit hlas. "Co když si toho někdo všimne?"

"Jsou velice malé, nemyslím, že je to pravděpodobné."

Vigo nespokojeně zavrčel. "Ukaž!" přikázal.

Mluvčí ukázal na nejbližší dveře. Vigo se k nim sklonil a dole na nich našel malé škrábance.

"Tak dobrá, riskneme to!"

Došli k ovládacímu panelu palubního počítače a postavili se před něj. Druhý hmyzák zůstal opodál na strážní a Andorian se zbylým členem skupiny zkoumali počítač.

"Jak se asi používá?" zeptal se mluvčí.

"Všiml jsem si, že většinu věcí zapínají dotykem," odpověděl Vigo, ale mluvil spíš pro sebe.

Opatrně se dotkl panelu a ten okamžitě zareagoval. Rozsvítila se na něm tabulka se schématem lodi.

"Počítači, ukaž mi nejkratší cestu na můstek!"

"Turbovýťah dvě je deset metrů před vámi, poručíku Worfe."

Vigo se vystrašeně zarazil a pak si uvědomil, že má Klingonův komunikátor. Usmál se a pohladil ho.

"Děkuji," odpověděl počítači a shromáždil celou skupinu. "Pokračujeme, už znám cestu!"

Vydali se k výtahu a nastoupili.

* * *

Druhý tým, složený pouze ze členů bývalé posádky nákladní lodi Ba'rtón, také pokračoval v cestě. Jejich úkol byl obtížnější, protože okolí strojovny a všechny přístupové chodby se hemžily lidmi. Postupovali krok za krokem a využívali ke krytí každé přepážky a skuliny. Nakonec se rozhodli, že nejúčinnější bude přímý útok. Připravili si zbraně a čekali na vhodnou příležitost.

* * *

Vigo vešel na můstek zároveň s ostatními a okamžitě se začal rozhlížet. Oba hmyzoidi byli připraveni na okamžitý útok a fázery měli v pohotovosti. Můstek byl ale prázdný.

"To není možné!" zuřil Vigo. "Museli na nás nastražit past!"

"Jak by se to dozvěděli?" zeptal se ho užasle mluvčí.

"Zrádce... je mezi námi zrádce!" opakoval Vigo. "A já vím, kdo to je!"

"Kdo?"

"Ty!" vykřikl Andorian a vystřelil na něj. Fázér ale nebyl nastaven na maximum, a tak mluvčího pouze lehce ranil. Ten okamžitě pochopil, že Vigo už definitivně zešlel, a vrhl se na něj s napraženými spáry. Druhý hmyzoid je vydešeně pozoroval a váhal, co má udělat.

Vigo se útoku vyhnul a přeskočil stanoviště bezpečnostního důstojníka. Dopadl před kapitánské křeslo a skryl se za ně. Mluvčí je oběhl a pokusil se o nový útok. To mu zabralo cenné vteřiny. Andorian mezitím nastavil fázer na nejvyšší hodnotu. Zasáhl hmyzoida ve skoku a paprsek srazil brouka na zem. Než se stačil zvednout, Vigo vypálil podruhé. A potřetí. Střílel do soka jako smyslů zbavený. Ten se v záři hutné energie pomalu rozpouštěl. Potom Vigo zamířil na druhého hmyzoida a se stoickým klidem se ho zeptal:

"Ještě někdo mi vypovídá poslušnost?"

"Ne, pane!" odpověděl brouk a přitiskl si jednu ruku na hrud' ve znamení pokory.

"Dobře," vzal to Vigo na vědomí. Divoce se rozhlížel po můstku a hledal nepřítele. Když se otevřely dveře kapitánovy pracovny, tak k nim zrovna stál zády. Zasyčení ho upozornilo na něčí příchod; rychle se otočil a zamířil na zdroj zvuku.

Riker s Datem vyběhli na můstek, odkud slyšeli střelbu, a uviděli dva členy zachráněné posádky. Datovi hrozící nebezpečí nedošlo, a tak bez zaváhání zamířil na své místo, odkud chtěl zjistit původ střelby. Riker si všiml fázeru hned a zůstal stát mezi dveřmi.

"Date, vetřelec na můstku!"

Dat ihned pochopil, a změnil směr chůze k Andorianovi. Ten na Rikera vystřelil, ale Dat mu srazil ruku a Vigova rána jen neškodně propálila koberec. Andorianova síla se nemohla s androidovou měřit, a tak Dat vetřelce bez obtíží přemohl.

Obrovitý hmyzoid se ale nenechal vyprovokovat k bezhlavému útoku a zůstal stát na místě vedle turbovýtahu, odkud měl dobrý výhled a nic mu nebránilo v míření.

"Ať ho pustí!" rozkázal a mířil na Rikerovu hlavu.

Riker váhal, ale pak přikývl a Dat Viga pustil. Ten se svalil na podlahu a masíroval si ruku v místě, kam ho Dat udeřil. Když viděl, že oba důstojníci stojí a hmyzoid je drží v šachu, zvedl se a sebral svůj fázer, který předtím upustil.

"Zajímavé!" řekl a prohlížel si Data. "Co jsi za druh?"

"Jsem android," odpověděl druhý důstojník.

"Stroj!" zajásal Vigo. "Tak to tě bude možné vypnout, že?"

5.

San Francisco, Kalifornie

Picard strávil ve vězení asi dvě hodiny, když uslyšel ruch z ústí chodby. Také strážce zpozorněl a vstal. Kapitán přistoupil co nejbližší k silovému poli a pokusil se zablédnout, co se děje. Po těle cítil brnění statické elektřiny a výboj pole ho upozornil, že je moc blízko. Muž na stráží si toho všiml a přikázal mu odstoupit.

"Vrátil se už váš velitel?" zeptal se Picard.

"Vypadá to, že ano."

"Můžete ho sem zavolat?"

"Myslím, že má důležitější věci na práci!" odbyl ho strážný.

"Mohu mu dát nějaké informace o společenstvu," zkusil to Picard jinak. Taktika zabrala a strážný odešel vyřídit vzkaz. Za pár minut se vrátil s tulákem, kterého doprovázelo několik jeho mužů a O'Brien.

"Co pro mě máš, Borgu?" začal hned. "Pospíchám!"

"Mnoho věcí, ale mám podmínku."

"Odkdy si vězeň klade podmínky?"

"Uvidíte, že to bude stát za to!" Picard doufal, že ho neodbude. Tulák popřemýšlel a nakonec přikývl.

"Dobrá, jaká je tvoje podmínka?"

"Vyslechni mě! Prosím!" dodal a vložil do hlasu trochu zoufalství.

"Tak mluv!"

Picard se nadechl a začal. Věděl, že to zní neskutečně, ale koneckonců, musel to zkusit. A když to nevyjde, alespoň bude mít Q zábavu.

"Jsem skutečně kapitán Jean-Luc Picard, ale O'Brien má taky pravdu, když tvrdí, že jsem mrtev."

"Musíš být opravdu zoufalý, když na mě zkoušíš takové nesmysly!" zamračil se velitel vagabundů. "Nebo jsem jediný, komu to nedává smysl?" rozhlédl se po svých lidech. Ti se jen ušklíbli.

"Pocházím z jiného vesmíru," vynesl Picard eso a doufal, že tento alternativní svět se už s problematikou mnohovesmíru setkal. Jestli jediná odlišnost spočívala v setkání s Q, tak se jejich kapitán Kirk musel také setkat se svým protějškem z alternativního vesmíru během poruchy transportéru. "Váš Picard je opravdu mrtev, ale já jsem stejně opravdový Picard jako on."

Tulák se obrátil na O'Briena a zeptal se ho skepticky: "Je to možné?"

Bývalý velitel transportu samozřejmě věděl o událostech, které se odehrály skoro před stoletím, a zrozpačitěl. "Je znám jeden případ přenosu mezi vesmíry, ale stalo se to jen jednou a je to dávno. Tenkrát to zaviniily transportéry," vysvětloval. "Ale ti druzí byli divocí a agresivní a Kirk zjistil, že se v jejich světě neodehrála třetí světová válka."

"Kdybych připustil, že je to možné, tak jak ses sem dostal ty?" vybafl na Picarda. "Přenosové jednotky jsou před podobnou poruchou už dlouho jištěny!" Tulák se zdráhal uvěřit tak fantastickému příběhu.

"Přenesla mě sem bytost, která si říká Q."

"Q?" opakoval po Picardovi. "Tvůj přítel?"

"Slovo přítel není to první, co mě v souvislosti s Q napadne, ale... nějakou dobu se... známe," dokončil Picard s určitými obtížemi.

"No, možná." Tulák odstoupil od silového pole a zeptal se společníků na názor. "Nevypadá moc divoce."

"Nejsem ze stejného vesmíru, co byli ti první. Můj se od vašeho liší právě jen přítomností Q," doplnil Picard, když slyšel, o čem mluví.

"Borgové u vás jsou?"

"Ano, ale my jsme je porazili!"

Tulák se k němu rychle vrátil.

"Vy jste porazili Borgy?" zeptal se nevěřicně.

"Prozatím ano, ale nepochybuji o tom, že se vrátí."

"Jak?" naléhal tulák.

"Částečně jsme je zarazili tím, že jsme na ně byli připraveni a... také jsme u nich měli svého člověka."

"Jak jste o nich věděli předem?"

"Q nás... varoval."

Picard se do toho začínal zamotávat. Z jeho vyprávění vyšel Q jako lidumil.

"Vaše dějiny jsou tedy stejné jako naše až do útoku Borgů!" přemýšlel tulák nahlas.

"Více méně," souhlasil kapitán.

"Neříkám, že ti věřím, ale nemohu popřít, že jsem zvědavý. Možná i proto, že jestli je to pravda a ty máš informace, které my neznáme, mohl bys nás zachránit. Tonoucí se stěbla chytá," povzdechl si. "Stejně jsme tě chtěli důkladně vyšetřit." Vytáhl z kapsy starou vysílačku a odklopil horní panel. "Ať se doktorka Crusherová připraví, budu potřebovat mikrobuněčný sken!"

* * *

Tulák dovedl konsternovaného Jean-Luca na marodku, umístěnou v dalším z pěti paprskovitě se rozbíhajících tunelů. Tento měl v ústí o něco širší než ostatní, vzadu se stácel lehce doprava a tvořil tak jakési pomyslné písmeno

V první části byla stanice první pomoci, kde se odbývala největší část práce. Přesto tu byl udržován úzkostlivý pořádek a čistota. Uprostřed stálo diagnostické lůžko, které mělo už nejlepší léta za sebou a vypadalo jako poskládané z několika dalších. Co Picard nevěděl bylo, že to ve skutečnosti je fungující sestava náhradních dílů, nalezených a ukradených ve městě. Stěny tunelu byly obloženy policemi s léky a nástroji, přes něž ani nebyl vidět skalnatý povrch. Díky dobrému osvětlení to místo vypadalo jako z jiného světa. Kolem lůžka se pohyboval mladý medik, který Picarda prohlížel ve vězení.

Zadní část byla zařízena jako provizorní nemocnice pro šest pacientů. Od vstupní části byla oddělena látkovou plentou, teď odhrnutou. Za ní bylo vidět několik zachumlaných postav na postelích. Starala se o ně žena, která stála k příchozím zády, takže jí nebylo vidět do obličeje. Přesto ji Picard okamžitě poznal. Pohyb, jímž si upravila vlasy svázané do pevného uzlu, ji prozradil stejně spolehlivě jako otisk prstu.

Dokončila obvaz na ruce jednoho raněného a teprve pak se otočila k tulákově skupince.

"Tome, Milesi, ráda vás zase vidím," přivítala se s úsměvem s přáteli. Ti ji obklopili a na okamžik na Picarda zapomněli.

"Jsem rád, že ses už vrátila!" zvolal tulák a ona ho pohladila po tváři. Byl to ale pohyb spíš mámy než milenky, jak si Picard k vlastnímu překvapení hned všiml. V duchu si vytkl neoprávněnou žárlivost.

"Jaký byl lov, měla jsi úspěch?" zeptal se.

"Dostali jsme se až do města a našli tam jeden zasypaný sklad!"

"Pronikli jste dovnitř?"

"Ano."

"Bylo tam něco?" naléhal tulák a v hlase mu zazněla naděje. Picard si toho všiml už vícekrát. Tušil, že komunita balancuje na samém pokraji přežití.

"Byly tam zásoby léků, se kterými vydržíme několik měsíců!"

"Aha, dobře," kývl tulák lehce zklamaně.

"A také několik beden potravinových přidělů!" dodala triumfálně.

Velitel výskl, popadl ji do náruče a zatočil se s ní. Beverly se smála a žertem mu bušila do ramen. Na celé tulákově skupince byla patrná úleva.

"A co ty?" optala se, když ji pustil. "Dostal jsi ten raketoplán?"

"Ano, nakonec nebyl tak poškozený, jak se zdálo."

"Je zázrak, že sis z toho odnesl jen pár boulí!" kárala ho.

"Taky jsem si opálil vlasy, to nezapomeň!" zlehčoval incident velitel.

"Julian říkal, že..." začala doktorka a rozhlížela se po místnosti. Picard stál za O'Brienem a tak nebyl vidět.

"Ano, přinesl jsem ti dáreček!"

Muži se rozestoupili a postrčili Picarda dopředu. Ten se ocitl tváří v tvář doktorce Crusherové.

"Perfektní práce!" zhodnotila ho a pozorně si prohlížela jeho obličej.

"On tvrdí, že je pravý!"

"Tak?" reagovala překvapeně.

"Prý je z jiné dimenze!"

"Alternativní vesmír?" opakovala Beverly a přimhouřila oči. "No, uvidíme. Jestli je klon, poznáme to z vyšetření!"

Sebrala ze stolu starou stříkačku a nařídila Picardovi, aby si vyhrnul rukáv. Poslechl a ona mu potřela okolí nejvýraznější žíly dezinfekcí. Kapitán byl zvyklý na jemné štípnutí hypospřeje, a tak ho bolest způsobená jehlou překvapila; prudce ucukl. Tulák si to vyložil jako vzdor a zavolal své muže, aby ho přidrželi. Pro jistotu na něj ještě zamilil zbraň.

"Jestli jste Picard, tak se nemáte čeho bát, ne?" houkl na něj.

Pevně ho drželi a Beverly vbodla jehlu do žíly.

Teprve teď si Picard prohlédl její tvář zblízka. Jeho Beverly na Enterprise byla krásná žena a na svůj věk vypadala velmi mladě a půvabně. Tvář této ženy byla poznamenána strádáním a utrpením, starostlivé vrásky jí kolem očí tvořily malé vějířky. Byla také velmi hezká, ale své verzi, jakou znal Picard, se nevyrovnala.

Beverly odebrala malý vzorek Jean-Lucovy krve a přikázala mu, aby si místo vpichu stiskl. Cítil, jak se mu tam začíná tvořit modřina, a tak poslechl.

Beverly ukápla kapku na Petriho misku. Vložila skleněnou destičku do stroje na rozbor DNA a zapnula ho. Všichni ztichli a netrpělivě čekali na výsledek. Jak vteřiny pomalu ubíhaly, nervozita narůstala.

Slabé pípnutí přístroje je upozornilo na konec operace a celá skupina se kolem něj nahnula.

Stejně rychle se ale od přístroje vzdálili, protože lékařské terminologii ani za mák nerozuměli.

Beverly odstrčila pár zvědavců a prohlédla si výsledek.

"To není možné!" mumlala polohlasem.

"Tak jak to dopadlo?" ptal se tulák.

Picard odpověď znal a tak se jen usmíval.

Doktorka prohlížela výsledky pořád dokola a nevěřila svým očím.

"Provedeme ještě jeden test, chci mít jistotu!" rozhodla nakonec.

"Je tak těžké tomu uvěřit?" ozval se Picard a díval se jí upřeně do očí. Uhýbala, a když přikládala jehlu k Picardově paži podruhé, ruka se jí chvěla.

"Doktore Bashire, mohl byste?" obrátila se na kolegu.

Mladý medik přikývl a zručně odebral druhý vzorek. Výsledek byl tentýž.

Beverly dlouho zírala na monitor s výsledky krevní analýzy, až se jí z očí vyřinuly velké kulaté slzy a stékaly jí po tváři. Pustila PADD na zem a vrhla se Picardovi do náruče. Pevně ji k sobě přitiskl a ona mu objetí oplátila. Bála se, že je to jen sen, který se za okamžik rozplyne a zmizí do nenávratna. Hladil ji rukou po vlasech a šeptem ji uklidňoval. Nakonec se ovládla a Jean-Lucovi se vymanila.

"Jak to tedy dopadlo?" Tulák sice pochopil výsledek z doktorčina chování, ale chtěl to slyšet.

"Tento muž je pravý kapitán Picard!" odpověděla.

"Myslíte to ... vážně?" koktal překvapeně O'Brien.

"Ano!"

Velitel se nedal tak lehce přesvědčit. "Jaké je statistické procento omylu?"

"U tohoto vyšetření nulové!"

"Jak to?"

"DNA určuje náš charakter a vzhled, mění se dokonce i během stárnutí. Proto můžeme ze vzorku poznat i stáří jedince. A nikde nemohou existovat dvě bytosti se stejným genetickým řetězcem!"

"Ani u klonů?"

"Ne, každý klon je, chcete-li, jako každá kopie, tedy méně kvalitní. Během klonování dochází k určité degeneraci buněk." Přeposlala výsledky rozboru na velký monitor u vchodu na ošetřovnu. Zobrazil se složitý graf a pod ním dvě spirály DNA. Byly naprosto totožné.

"Tohle," ukazovala Beverly prstem na horní spirálu, "je DNA Jean-Luca Picarda, jak ji máme archivovanou v záznamech. A ta spodní," přejela rukou o kousek níž, "je DNA tohoto muže!"

Otočila se ke skupince. "Dám ruku do ohně za to, že před námi stojí kapitán Picard, není nijak geneticky upravený a ani to není klon!"

Tulák si to přebíral v hlavě a měřil si Picarda pohledem. Jiskra v očích nakonec prozradila, že se nechal přesvědčit. Přistoupil ke kapitánovi a nabídl mu ruku.

"Když to Beverly říká, tak je to jistě pravda, kapitáne! Musíte nás omluvit a prominout nám možná přílišnou opatrnost, ale v tomto vesmíru je situace poněkud... komplikovaná!"

Picard ruku s úlevou přijal a uvědomil si, že ani nezná mužovo jméno.

"Sám bych nevěřil, kdyby se mi to nestalo, pane...?"

"Paris, Tom Paris!" a tulák roztáhl ústa do širokého úsměvu.

Enterprise

Vígo stál těsně před Datem a studoval jeho tvář. Nikam nespěchal, protože posádku můstku držel v šachu kolega a touto dobou už druhý tým určitě přebírá velení ve strojevně. Všechno šlo zatím hladce a dokonce se mu povedlo zbavit se nepohodlného člena posádky, aniž by tím vzbudil podezření a nevoli ostatních.

Dat pohled opětoval a ani nemrkl. Andorian se pokoušel vzdorovat jeho pohledu, ale neměl šanci.

"Nedokonalý stroj, stvořený nedokonalými lidmi!" vztekal se.

Dat jen pokrčil rameny a podíval se na komandéra Rikera. Ten stále stál mezi dvěma kapitánovy pracovny a hmyzoid na něj mířil fázérem.

"Tohle vám neprojde, nemůžete převzít velení nad takovouto loď jen s pár lidmi!" zvolal Riker. Vigo se nepříjemně zasmál a odvětil: "Uvidíme! Nastal čas, abychom se o tom přesvědčili!" Sáhl si rukou k opasku, na kterém měl připevněný komunikátor, a aktivoval ho. "Velitel přepadovému týmu, hlášení!" křikl do něj, jak odkoukal od posádky. "Tady výsadek, situace je pod kontrolou! Máme přístup ke všem ovládacím panelům!" ozvalo se z druhé strany komunikátoru. Spojení fungovalo dobře, jen občas signál přerušilo zapraskání statické elektřiny. Vigo hodil po Rikerovi samolibý pohled. "Kolik máte rukojmích?" zjišťoval. "Asi dvacet, ale pár lidí uteklo!" "Vy idioti," zakřičel Vigo a zorničky se mu rozšířily, "jestli se dostanou do obytných prostor, tak zalarmují ostatní!" "Poslal jsem za nimi několik mužů, nedostanou se daleko! Ale..." "Ale co?!" řval do komunikátoru a v koutku se mu utvořila slina. Hmyzoid ve strojovně se začínal potit. Měl z Andoriana strach a bál se, že všechna vina spadne na něj. "Využívají nějaké průlezy v lodi, do kterých se nevejdeme!" "Vztyčte kolem můstku a strojovny silové pole!" Zaváhání v hlase podřízeného Viga rozpálilo doběla. "Problém?" zeptal se jedovatě. "Počítač možná bude chtít při některých příkazech heslo!" "Tak najděte hlavního inženýra a dostaňte ho z něj!" zařval a ukončil spojení. "Proč zrovna já musím pracovat s takovými hlupáky?" zeptal se sám sebe. "Jaký pán, takový kmán," nechal se slyšet Dat. Riker se hlasitě zasmál. "Však on vás ten smích přejde!" zasyčel Vigo a v očích se mu temně zablýsklo.

* * *

Děni ve strojovně připomínalo ruch v mraveništi. Částečně to bylo proto, že se chodbami a koridory lodi pohybovala přes dva a půl metru vysoká monstra se třemi páry dolních končetin.

Jejich velitel stál u hlavní přístupové konzole a vztekle mačkal tlačítka na panelu. Pokoušel se už několik minut zprovoznit silové pole, které by odřízlo můstek a strojovnu od zbytku plavidla, a zamezit tak pokusům o zpětné převzetí lodi posádkou Federace.

Ta teď byla shromážděna, v přístupovém tunelu, kde se ještě válely kusy sutí. Dvacet lidí ve žlutých inženýrských uniformách bylo nečekaným napadením tak překvapeno, že se nikdo nevzchopil k výraznějšímu odporu. Nebyli ozbrojeni, a tak je skupina hmyzoidů lehce přemohla. Ti, kteří v tu dobu pracovali v odlehlých místech strojovny, měli čas, aby si uvědomili, že beze zbraní nepřátele nezastaví, a utekli Jefferiesovými průlezy. Velitel přepadového týmu za nimi hned poslal dva členy své posádky, ale ti se po chvíli vrátili. Nebyli schopni sledovat lidi těsnými průlezy. Hlavní hmyzoid to na můstek nenahlásil, neodvažoval se přijít za Andorianem s další špatnou zprávou. Místo toho doufal, že se mu podaří zprovoznit ochranný štít a odpor lidské posádky tak nebude důležitý.

Počítač však stále tvrději trval na autorizačním kódu.

"Destre," obrátil se velitel na nejbližšího druha, "zjistí, kdo z těch lidí je hlavní inženýr, a přived' ho!"

"Ano, Zodasi!"

Zodas se ještě párkrát pokusil obejít přístupové kódy, ale marně.

"Sakra!" udeřil pěstí do ovládací plochy. "Kde je ten inženýr!"

* * *

Destr kráčet chodbou a prohlížel si členy posádky Enterprise. Muži a ženy seděli na podlaze a s obavami ho pozorovali. Došel až na konec tunelu, ke strážnému, který měl zajatce na starosti. Ten se přestal čistit a postavil se do pozoru.

"Kdo z nich má vedoucí postavení?" zeptal se ho.

"Nejvíce mluví s támhletou samicí!" ukázal strážný jedním spárem na drobnou blondatou ženu. Kolem ní bylo několik dalších důstojníků.

"Samice?" podívil se Destr. "Divné společenstvo, tihle lidé."

Vrátil se na začátek chodby a postavil se před ženu, o které strážný usoudil, že je nejdůležitější. Destr na ni zamířil fázem a štěkl: "Ty jsi tu hlavní inženýr?"

Žena se rozhlédla po spolupracovnících; nevěděla, co odpovědět. Nakonec se ale bojovně vzpřímila a hrdě řekla: "Ano, to jsem já!"

* * *

Geordi si narovnal nohy a ohlédl se. Vedl skupinu pěti lidí, kteří se včas dostali do průlezů a utekli ze strojovny. Všichni se tvářili odhodlaně a pomstychtivě. Jeden z nich měl přes rameno zavěšený pohotovostní kufík s několika nástroji. Při vši smůle v něm ale nebylo nic, co by mohlo konkurovat fázetům.

Utřel si pot z čela a posunul si vizor. Jak měl při prolézání potrubím skloněnou hlavu, potůčky potu mu tekly po tváři a kapaly na drátěnou mříž, tvořící spodní část Jefferiesova vedení.

"Pět minut pauza!" oznámil ostatním a opřel se o přístupový panel.

"Myslíte, že to je bezpečné?" odporoval mu muž za ním.

"Jonesi, zatím nás nepronásledují. Nedostanou se sem. Jejich jediná šance je počkat na nás venku a obsadit výstupy. Utmáčení se nebudeme moci bránit," dodal unaveně.

"Jistě, pane!" souhlasil podporučík a také se opřel. Ostatní přestávku vděčně a bez reptání přijali.

"To jsou ti z té nákladní lodi, že?" pokračoval Jones.

"Ano."

"Myslíte, že se jim to povede?" Jones měl hlavu opřenou o stejný panel jako Geordi, který na chvilku zavřel oči.

"Obsadit loď?"

"Ano."

"Nesmysl. Museli by dobýt také můstek, a o ten se bát nemusíme. Myslím, že budou mít velké problémy s kapitánem, až se vrátí."

"Kam asi zmizel?" Byla to jen řečnická otázka, ale Geordi na ni přesto odpověděl.

"Kamkoliv! Dělá mu společnost, Q!"

"Už jste se dovolal komandéru Rikerovi?" změnil Jones předmět rozhovoru.

Geordi si promnul obličej, než odpověděl. "Spojení je přerušeno, asi odřízli komunikaci."

"Kam tedy teď půjdeme?"

To byla otázka, nad kterou šéfinženýr přemýšlel od chvíle, co se dostali mimo nebezpečí. Jít rovnou na můstek se mu nechtělo, nevěřil sice, že by se hmyzoidům povedlo přepadnout velitelské centrum lodi, ale nechtěl se nechat nachytat s holýma rukama. Napadlo ho jen jediné rozumné místo.

"Do skladu zbraní." Geordi si ještě minutku odpočinul a pak se vydal na další cestu. Jones a zbytek inženýrů ho následoval.

San Francisco, Kalifornie

"Nejste vy syn admirála Parise?" vyzvídal Picard, když se dozvěděl tulákovu jméno.

"Ano, admirál byl můj otec," zamračil se Tom a zadíval se někam za kapitánovo rameno.

Picard zpozoroval náhlou změnu nálady v místnosti, jak se nechtěně dotkl nepříjemného tématu.

"Jistě musíš být unavený a hladový, Jean-Lucu?" vmísila se rychle doktorka. "Smiley tě odvede do prostor, kde si můžeš odpočinout a dostaneš něco k jídlu."

Uvědomil si, že nejedl od té doby, co ho Q unesl z Enterprise, a žaludek se mu se zakručení stáhl. Dokud o tom doktorka nezačala mluvit, tak si to ani neuvědomil.

"Dobře," souhlasil a omluvně se podíval na tuláka. Ten jen smutně pokrčil rameny na znamení, že se nic nestalo.

"Nemohl jste to vědět," odbyl to. "Teď se musíme zase pustit do práce," prohlásil a odešel. Většina mužů z jeho suity ho následovala a na ošetřovně zůstali jen Picard s O'Brienem a oběma doktory.

"Co se stalo s admirálem Parise?" zeptal se Beverly, když osaměli.

"Borgové ho asimilovali. Hned na začátku invaze. Velel flotile lodí, která bránila Zemi."

"To jsem nevěděl, mrzí mě to."

"Tom přísahal, že bude bojovat do posledního dechu."

V místnosti zavládlo ticho a všichni se ponořili do vlastních chmurných myšlenek.

"Je čas, abychom šli, kapitáne," prolomil ticho Miles O'Brien.

Odvedl kapitána na náměstí a vydali se spolu vzhůru po provazových žebřících. Picard lezl první a nahoře počkal na svého průvodce.

"Víte, napadlo mě, že bych si rád prohlédl vaše útočiště," navrhl O'Brienovi, když se dostali na úroveň prvního patra.

"Proč ne, nemáme se za co stydět!" uvítal Miles jeho myšlenku a pokynul mu rukou ke skalnímu obrubníku. Z tohoto místa byl poměrně dobrý rozhled po celém prostoru.

"Bylo to jen pár krápníkových jeskyní, když jsme je našli. Neměli jsme žádné moderní nářadí. Všechno jsme si museli vyrobit," vysvětloval. "Trvalo to několik měsíců, ale nakonec jsme to rozšířili do nynější podoby."

Oba muži si sedli a opřeli se o kamennou stěnu. Picard ji přejel dlaní a udiveně se na O'Briena podíval. "Tohle jste dokázali holýma rukama?"

"Nebylo to jednoduché, ale naučili jsme se obejít bez moderních přístrojů. Používáme jen věci, které občas najdeme ve městě. Moc toho tam ale nezbylo. Máme jen pár lékařských přístrojů, zbraně skládáme z různých zbytků, a máme i malou vysílačku."

"A jídlo?" Picard čekal odpověď s určitými obavami.

"Pěstovat se tu nic nedá a na povrchu je to nebezpečné. Náš jídelníček se skládá především ze zvířat, která ulovíme. Ale teď jsme měli štěstí, jak jste slyšel, doktorka našla skutečné jídlo."

"Myslím, že zatím nemám moc velký hlad." Jean-Luc doufal, že dostane něco z přidělu.

"Nouze vás naučí, kapitáne!" usmál se Miles. "Ještě se vám musím omluvit za své chování. Je pro mě těžké uvěřit, že..." odmlčel se.

"To je v pořádku... Smiley," poplácal ho Picard přátelsky po rameni. "Mimochodem, proč Smiley?"

O'Brien se zasmál. "To vzniklo z mého jména, Miles-Smiley, smíšek. I když v posledních měsících moc důvodů k radosti nemám. Stále musím myslet na to, co by s námi bylo," posmutněl.

Picard váhal, jestli mu má říci, co se stalo v jeho vesmíru, a rozhodl se, že mu to nemůže ublížit. Spíš naopak. "Víte, ve skutečnosti jsem byl Milesi Edwardu O'Brienovi nedávno za svědka na svatbě."

"Opravdu?"

"Byla to nádherná svatba a nádherná nevěsta!" potvrdil Picard.

"Váš inženýr je šťastný muž," zašeptal O'Brien.

"Povězte mi teď, jak se to celé seběhlo," vyzval ho kapitán, aby ho přivedl na jiné myšlenky.

"Letěli jsme s Enterprise na kolonii Jure 4," začal vysvětlovat Smiley, "ale našli jsme jen zničenou planetu, na které byla místo města jen obrovská puklina."

"Zničili ji Borgové, to byl začátek jejich invaze," kývl Picard.

"Ano, ale to jsme tenkrát nevěděli. S tak ničivou silou jsme se nikdy předtím nesetkali. Velitel Dat našel jako nejpodobnější případ 'požírače planet', se kterým se setkal kapitán Kirk." O'Brien se zcela ponořil do vzpomínek na stále živé události.

"Nikde v okolí ale žádné jiné podobně zničené planety nebyly, a tak jste vyslal varování Hvězdné flotile před novou neznámou hrozbou. Flotila se zmobilizovala u Wolfu 359 a čekala na možný útok. Když viděli přilétat jen jednu loď, tak se jim celkem ulevilo. Enterprise byla částí flotily. Útok Borgů byl ničivý a naše zbraně je ani nepoškodily. Jedna loď za druhou odpadávala a vy jste dal pokyn k opuštění lodi v záchranných kapslích. Na oddělení diskové části nebyl čas. Já jsem měl na starosti evakuaci. Běžel jsem pro Keiko, ale našel jsem ji mrtvou. Spadla na ni přička. Chtěl jsem zůstat s ní, ale uvědomil jsem si, že ji nejlépe pomstím, když budu žít a dál bojovat. Sehnal jsem tolik lidí, kolik moduly pobraly, a vyletěli jsme. Z okna jsem viděl, jak Enterprise nakonec jako jedna z posledních explodovala. Vy jste byl na můstku, s většinou důstojníků a s Wesleyem," skončil O'Brien s hrůzným vyprávěním.

Picardovi běhal mráz po zádech a rychle zaplašil myšlenky na umírající přátele.

"A dál?"

"Dostali jsme se v modulech až na Zemi. Se mnou byla i doktorka Crusherová, která se docela zhroutila. Jakmile Borgové skončili s Flotilou, pustili se do planety. Jako první zaútočili na Velitelství v San Francisku, kde načerpali mnoho znalostí a taktických informací od admirality. Mezi prvními obětní byl i admirál Paris. Netrvalo dlouho a většina populace byla asimilována. Pár lidem, kteří se schovali do kanálů a pod zem, se podařilo přežít. Spojili jsme se a vytvořili tuto podzemní kolonii. Nejprve jsme se mezi sebou rvali o každý kus jídla a místa, stávali jsme se pomalu zvířaty. Nakonec nás sjednotil mladý Paris, který je nejzarytější bojovníkem mezi námi. Ten si neodpočine, dokud bude v okolí jediný Borg."

"Ale Borgové na planetách většinou jen naberou vojáky a pokračují dál, proč tady zůstali?"

"V New Yorku si zřídili jeden ze svých transwarp uzlů, který jim dovoluje překonávat ohromné vzdálenosti neskutečnou rychlostí. Odtud ovládají skoro celý Alfa kvadrant."

"Takhle je to tedy!"

"Romulanům se zatím daří odolávat, ale to jen proto, že v sektoru je jen pár krychlí! Když zničíme jejich spojení s Delta kvadrantem a sjednotíme útok, tak je dostaneme!"

"Je to reálné?"

"Ano, kdyby se nám povedlo ten uzel zničit, tak bychom určitě Borgy odsud vyhnali."

"Opravdu?" pochyboval Picard.

"Bez posil by byli nahraní. Na Zemi jich je jen pár tisíc, většina z nich hlídá uzel. A podzemní komunity, jako je ta naše, jsou po celém světě. Myslím, že bychom si s nimi nakonec poradili."

"A zbytek kvadrantu?"

"Na ostatních planetách je situace stejná, ale nejvíc Borgů je právě tady!"

"Ten raketoplán!" svitlo najednou Picardovi. "Ten s tím má něco společného?"

"Ano, rozhodli jsme se, že rozhodující útok provedeme co nejdříve!"

6.

Enterprise

Poručík Deborah Gree byla zástupcem hlavního inženýra Enterprise. Byla také dokonalým důkazem faktu, že kde vzplane láska, tam odpadají všechny druhové rozdíly a kulturní nesrovnalosti. Její rodiče pocházeli ze dvou diametrálně odlišných světů, jejichž zástupci mezi sebou válčili dlouhá desetiletí, a přesto si k sobě našli cestu, i když ta jejich společná netrvala moc dlouho.

Její otec byl Orionec, pocházel ze společenstva založeného na primitivních a barbarských zákonech, kde právo silnějšího znamenalo vše. Lepší jídlo, lepší ženy, lepší postavení ve společnosti.

Rodina, ve které vyrůstal, to všechno měla. Jeho šest bratrů ho ale jako benjamínka zavrhl. Kvůli přílišné "útlocitnosti" ho vyloučili ze svého středu a on vyrůstal na ulici.

Během dospívání prošel mnoha činnostmi, nejvíc mu to ale vyhovovalo na pirátské lodi. Kapitán ho naverboval v jedné z orionských kolonií, kam se dostal jako pomocník na nákladní lodi. Starému pirátovi se mladík zalíbil, jeho odvaha a umění zacházet se zbraněmi mu imponovaly, a časem ho přijal za svého. Zamiloval si ho natolik, že mu slíbil předat svoji loď, až nadejde jeho čas. Nenáročná služba, zahrnující hojnost žen z přepadených plavidel, se mladému muži líbila a věnoval se jí několik let. Časem převzal starost o celý obchod s otroky a mohl se jen těšit na velení, až starý kapitán "doslouží".

Jak jí matka vyprávěla, měl hnědé výrazné oči a širokou výbojnou bradu. Husté černé vlasy mu spadaly na záda, světle zelená pokožka porývala bezmála dva metry vysoké a svalnaté tělo válečníka. Oblékal se do hrubě vydělaných a vyčíněných kůží, ne vždy jen zvířecích.

Matka nemohla být odlišnější. Drobná lidská žena pracovala jako čerstvý praporčík na malé výzkumné lodi Federace, která mapovala odlehlou část kvadrantu. Když je přepadla orionská pirátská galéra, slabá posádka, složená převážně z vědců, se nemožila na výrazný odpor a upadla do zajetí. Vědci byli obratem vyměněni za výkupné, mladá důstojnice však padla jednomu Orionci do oka. Našel v ní zalíbení a nakonec zcela podlehл jejímu kouzlu. Nebránila se.

Nechal si ji jako svoji osobní konkubínu a ona brzy otěhotněla. Orionci ale míšené děti nikdy nepřijímali a zavedenou

praxí bylo, že je ihned po porodu zabíjeli. S tím se ani jeden z rodičů nehodlal smířit. Podařilo se jí ho donutit, aby společně utekli a začali někde jinde nový život. Flotila žádného odborníka přes orionskou kulturu neměla a přitom jej potřebovala, milenci se tedy rozhodli nalézt útočiště tam. Piráti zrovna proplouvali podél teritoria Federace a lepší příležitost se naskytnout nemohla. Pod rouškou noci opustili pirátskou loď v záchranném člunu. Když starý kapitán zjistil zradu svého chráněnce, hluboce ho to raniло a přísahal mu pomstu. Okamžitě vyslal několik stíhacích modulů a nařídil jim přinést hlavy obou uprchlíků.

Stíhači malý záchranný člun brzy dostihli a začali jej ostřelovat. První salva zabila otce a téměř drobnou lodičku zničila, matka jako zářakem unikla. Zcela jistě by také zemřela, naštěstí se v okolí nacházela hlídkující loď Hvězdné flotily a Orionce zahнала. Byl to Lexington.

Matka zůstala na plavidle a malá Deborah se narodila za několik týdnů. Po otci zdědila olivově zelenou pleť a po matce zlaté vlasy; měla tedy poněkud nekonvenční vzhled. Okamžitě se stala miláčkem posádky a nejrozmazlovanějším dítětem v Galaxii.

Protože se od malička pohybovala mezi důstojníky Federace na vesmírné lodi, neměla během dospívání nejmenší pochybnosti o tom, co by chtěla v životě dělat. Přihlásila se na Akademii Hvězdné flotily a brzy zjistila, že má skutečně výjimečný talent, hlavně co se týče strojních zařízení. Po absolvování prošla několika menšími plavidly, na jejichž palubě si získala dobré jméno. Nakonec si ji speciálně vyžádal velitel strojovery LaForge z vlajkové lodi Federace jako svého zástupce.

Tak se dostala na Enterprise, kde na ni právě mířil ohromný hmyzoid fázerem nastaveným na zabití.

"Ty jsi hlavní technik této lodi?" zeptal se Zodas.

Deborah doufala, že pokud si budou hmyzoidi myslet, že mají hlavního inženýra, tak se za uprchlíky nepustí a Geordi tak bude mít víc času zorganizovat obranu a informovat komandéra Rikera. Stejně jako ostatní zajatce ji vůbec nenapadlo, že Riker a celý můstek by mohli být také přemoženi.

"Ano, to jsem já!" odpověděla proto bez zaváhání a složila si ruce za záda. Hodlala nepříteli ukázat, že se ho nebojí.

"Okamžitě mi předej přístupové kódy k počítači!" dožadoval se Zodas.

Poručík Gree tento požadavek nečekala, myslela, že hmyzoidi budou chtít jen pomoci s opravami, aby mohli co nejrychleji odletět. Bylo bláznovství zdržovat se na místě delší dobu, jestli se Enterprise neohlásí na Athosu včas, vyšlou ji naproti hlídkový člun. A i kdyby, ona sama měla jen heslo pro bezpečnostní úroveň 3 a výše.

"Proč?" zeptala se naivně.

Strážný jí hrubě zaryl ústí fázeru mezi lopatky, až vyjekla bolestí a zapotácěla se. Zodas mu za to okamžitě vynadal.

"Destre, ty hlupáku, budeme ji potřebovat!" Obrátil se na Deborah a poskládal kusadla do hrozivé napodobeniny úsměvu. Nemělo to ale patřičný účinek.

"Chci vztyčit silové pole kolem strojovery!"

Ženě se hlavou rozběhly myšlenky rychlosti antarijského zajíce. Jestli Zodas spustí silový štít okolo místnosti, nikdo se dovnitř nedostane. Ale Geordi by měl být schopen zrušit to z můstku. A s jejím heslem žádné velké škody napáchat nemohou, k důležitým systémům lodi má přístup jen úzký okruh starších důstojníků. Rozhodla se proto své heslo vydat a získat tak trochu času navíc pro zbytek lodi.

* * *

Lehké zachvění podlahy probudilo Worfů z léčivého spánku. Byl mimo jen několik hodin a za tu dobu se jeho stav pozoruhodně zlepšil. Těžko říct, zda díky klingonské houževnatosti nebo Kresarově péči.

Na hlavě se mu vytvořil dlouhý strup, pod kterým se už obnovovala kůže. Instinktivně se pokusil ohmatat si ránu, ale zabránila mu v tom pouta. Horní polovinou těla byl opřený o stěnu nákladového prostoru.

Zachvění paluby způsobil pád těla jednoho ze strážných. Tomu se nelíbil pohled, který po něm hodil jeden z Worfových lidí, a dal mu to patřičně najevo. Násilné chování vůči rukojmím se ale zase nelíbilo Kresarovi, a proto během hádky kolegu zneškodnil. Po tomto krátkém incidentu se opět začal věnovat svým "pacientům". Když uviděl, že se Worf probírá, přesunul se k němu.

"Hojí se to výborně!" poznamenal, jakmile si prohlédl zranění.

"Také se mnohem lépe cítím," kývl Worf.

Na Kresarovi bylo vidět, že on to říct nemůže. Nevědomky si jednou rukou přejížděl po hrudním pancíři, ve kterém stále zela zpola otevřená rána. Při rvačce se strážcem si strhl strup a vylila se další krev. Kdykoliv se dotkl citlivého místa, zasykl.

"Máš v tom už určitě infekci."

Kresar věděl, že má Worf pravdu, ale nemohl s tím nic dělat. Jeho sliny sice příznivě působily na humanoidy, protože obsahovaly morfium a řadu dalších látek, jemu ale nepomohly. Složení krve měl zcela odlišné.

"Vaši doktoři by mi rádi pomohli, co?" utrl se proto sardonicky na Worfů, frustrovaný svou nemohoucností.

"Nehodlám se o tom znovu bavit!"

"Nechci ti ublížit!"

Hmyzoid ho ignoroval, rychle ho prohlédl a odsunul se k dalším raněným, aniž by mu věnoval jediný další pohled.

Worf pochopil, že situace zatím není příliš příznivá pro mírové rozhovory, a tak raději začal zkoumat vlastní zdravotní stav. Postupně se opatrně pokusil pohnout všemi končetinami a svaly, aby zjistil, jestli nemá některé potřhané nebo zlomené. Až na lehkou strnulost, která byla po dlouhém bezvědomí pochopitelná, se mu všechno zdálo na svém místě a funkční.

Měl sice spoustu modřin a tělo ho bolelo od Vigových ran, ale mohl se dobře pohybovat. Jedinou překážkou tak zůstala pouta na ruku a na nohu. A samozřejmě hlídka, která ho nespouštěla z očí.

Rozhlédl se po ostatních. Jeden praporčík bezpečnosti byl mrtev a jeho tělo leželo opodál. Když Kresar zjistil, že mu

není pomoci, tak se o něj dál nestaral a nechal ho tak, jak dopadl. Zaschlá krev a svaly stažené v posmrtné křeči vytvořily na praporčíkově obličeji nechutnou grimasu, vypadalo to, jako když se své smrti vysmívá.

Zbytek týmu, dva muži, na tom byl přibližně stejně jako Worf, možná lépe. Jakmile přestali klást odpor, hmyzoidi je spoutali. Unikli také Vigové krutosti, kterou si plnými doušky vychutnal jejich klingonský velitel. Kresar později všechny živé přetáhl k jedné stěně, aby nemusel lítat po celém doku.

V očích mužů se zračila únava, ale Worf v nich viděl také touhu po odplatě a vyrovnání skóre. Zachytil jejich nevyčtenou otázku, ale zatím nenápadně zavrtěl hlavou. Nejprve se musejí nenápadně zbavit pout, vyrobených z kusů hadrů. Pravděpodobně pocházela z jejich oblečení a byla utažena dost silně. Budou muset nejdříve získat nějaký nástroj, který jim pomůže se jich zbavit.

Potom by to už neměl být velký problém. Kresar už teď nevypadal, že by byl schopný boje, a za chvíli odpadne docela. Potom budou početně vyrovnáni a šance na útěk bude mnohem vyšší. Jeho muži jsou profesionálové, kování v boji muže proti muži, a poradí si i s hmyzoidy.

Prozatím se rozhodl počkat na vhodnou chvíli.

* * *

Vigo uchopil Rikera za paži a smýkl jím doprostřed můstku. Komandér neodporoval, protože na něj stále fázerem mířil Andorianův pochop. Jelikož byl první důstojník o dvě hlavy vyšší než Vigo, musel k němu únosce vzhlížet.

"Jak se dá ten robot vypnout?" dožadoval se odpovědi.

"Nejsem robot, ale android, což je veliký rozdíl," skočil mu do řeči Dat.

Riker ho pohybem ruky umlčel a podíval se Vigovi tvrdě do očí.

"Nevypnu ho!"

"Jestli ne, tak tě zabiju!"

"Potom se nedostaneš k ovládání lodi."

Andorian se odmlčel a zamračil. Neměl rád, když rukojmí nespolupracovala, a tyhle vojenské mozky se ani nebály smrti. Ale lidé se vždycky snažili zabránit smrti civilistů. Zkusil to tedy z této strany.

"Zabiju tedy někoho z posádky."

"To by ses k nim musel dostat."

"Ve strojovně mám rukojmí."

"Ta budeš potřebovat na zprovoznění lodi, nechceš tady snad zůstat a nechat se najít Flotilou. Už jsou stejně asi na cestě, protože jsme nepodali pravidelné hlášení," blfoval Riker.

"Povraždím cestující."

Riker tuto slovní přestřelku začal brát jako věc osobní cti.

"A opustíš můstek?"

Vigo se začal vztekat. Logika mu říkala, že takhle se zajatec nechová. Začal se pomalu dostávat do jednoho ze svých stavů šílenství, ve kterých byl schopen udělat cokoliv.

"Jestli androida nevypneš, tak do něj budu střílet tak dlouho, dokud se neroztaví!"

Riker se rozhodl dál neodporovat. Vigo by hrozbu mohl splnit a Data nenapravitelně poškodit. Pokud ho vypne, bude ho moci třeba nenápadně reaktivovat a únosce překvapit.

"Dobře. Udělám to," souhlasil.

Otočil se k Datovi a mrkl na něj. Ten signál postřehl a lehce pokývl hlavou. Riker si stoupl za androidova záda a pod uniformou mu nahmatal malý spínač. Byl umístěn nad kyčlí v místech, kde lidem končí páteř.

"Promiň, kamaráde," zašeptal a stiskl.

Datovy oči se změnily. Nezavřel je, ani nemrkl, jen se z nich vytratil život. Hlava mu klesla na prsa a pomalu se převážil dozadu. Riker ho zachytil a jemně ho usadil do svého křesla. Nebylo to jednoduché, protože Dat vážil několik set kilogramů.

Vigo se spokojeně usklíbl a usadil se na místo kapitána. Hmyzoid se přesunul na stanoviště bezpečnostního důstojníka a začal se seznamovat s ovládací konzolí.

"Pane," hlásil za okamžik, "nejsou poškozeni tak vážně, jak jsme mysleli!"

"Vy jste mysleli?" rýpl si Riker. "Doufáte, že vám projde únos vlajkové lodi Federace?"

Vigo neodpověděl a jen se usmíval.

"Za jak dlouho odsud můžeme vyrazit?" zeptal se pobočníka.

"Za několik hodin. Jestli donutíme lidi, aby nám s opravami pomohli, tak i dříve!"

"Neboj, určitě je donutíme!" slíbil a loupl okem po Rikerovi. "Určitě!"

* * *

Skupina uprchlíků vedených Geordi LaForgem zamířila zpět ke strojovně. Geordiho rozhodnutí pro jistotu se ozbrojit vyvolalo mezi posádkou vzrušenou diskusi. Mnoha lidem to připadalo jako zbytečné risk, vracet se do skladu zbraní. Jediná cesta vedla totiž přes průlezy nad strojovnou.

"Pane, proč se vracíme?" zeptal se Jones.

"Nelíbí se mi to, podporučíku. Nikdo mi z můstku neodpovídá. Může to způsobovat jen nějaké zbytkové rušení, ale..." odmlčel se Geordi nejistě, "...něco mi říká, že jsme v průšvihy."

"Myslíte, že hmyzoidi obsadili můstek? To je přece absurdní!"

Hlavní inženýr si tak jistý nebyl a raději mlčel.

"Je jich jenom hrstka. A na lodi je třináct set členů posádky!" pokračoval Jones.

"Ale jestli obsadí oba dva hlavní kontrolní body, mohou snadno ovládnout celou loď!" oponoval mu Geordi.

Podporučík Jones si dál něco mumlal pro sebe, ale Geordi ho už neposlouchal. Doplazili se na konec Jefferiesova

průlezu a teď museli o několik palub níž. Pustil několik lidí před sebe a potichu je při tom spočítal. Bylo jich osm. Žádná sláva, ale jestli budou mít zbraně, tak by nad případnými agresory mohli zvítězit. Na žebřík vstoupil jako poslední a pomalu slézal.

San Francisco, Kalifornie

O'Brien dovedl Jean-Luca do jedné postranní jeskyně, nedaleko vchodu do podzemního komplexu. Ta byla spartánsky vybavená několika houněmi na podlaze a kamenem, sloužícím jako stolička. Picard se nešťastně rozhlédl a vzpomněl si na svoji poslední noc, kterou strávil ve skunčím doupěti. Z bláta do louže.

"To víte, kapitáne, pohodlí jako na Enterprise tady nenajdete," omlouval se mu O'Brien, "ale nakonec si taky zvyknete."

Picard se zatvářil pochybovačně a zkoumal deky. Nemohl se zbavit dojmu, že se v nich něco hýbe. Nechtěl ale vypadat nevďěčně, a tak se na hostitele obrátil s úsměvem.

"Děkuji, Milesi, to bude stačit."

"Dali bychom vám něco blíže středu, ale všechno je obsazené. Promiňte." Bývalý inženýr se nemohl zbavit pocitu provinilosti, že kapitána ukládá do takové odlehle pastoušky, a měl potřebu stále se omlouvat.

"Skutečně mi to nevádí, stejně myslím, že tu nestrávím mnoho času," poznamenal kapitán a sedl si na balvan-stoličku. Padl na něj smutek ze životní úrovně jeho alternativních přátel.

Pokrývky na podlaze se opět pohnuly, tentokrát víc, a Picard si uvědomil, že to, co mu předtím připadalo jako optický klam a vlastní přehnaná opatrnost, je skutečností.

"Milesi," začal ostražitě, "je tady hodně krys?"

"V okolních tunelech jsou jich spousty, sám jste je po cestě viděl, ale jeskyním se vyhýbají. Není tu nic k jídlu."

Hromada textilií se posunula k východu a znehybněla. Všiml si toho zase jen kapitán, deky byly mimo Smileyho zorné pole.

"V těch houních se něco hýbe!" přešel tedy kapitán rovnou k věci.

O'Brien pohlédl na hromadu dek a udiveně na Picarda vyvalil oči.

"Asi se vám jen něco zdálo!"

Vtom se chumel dal znovu do pohybu a namířil si to k Picardovi. Smiley rychle přiskočil a přišlápl cíp jedné z houní. Kapitán křepče vyskočil a připravil se na obranu proti hlodavcům. Najednou se deky rozhrnuly a místo krysy se na Picarda vykutálela rezavá koule chlupů. Kapitán se zarazil a tvor se mu začal s vrněním otírat o nohy.

"Spot!" poznal Picard mazlíčka nadporučíka Data.

Shýbl se pro něj a kocour se mu v náručí blaženě stočil do klubíčka.

"Jak se sem dostal?"

"Asi si tu našel útočiště před hlukem a dětmi," pokrčil Miles rameny.

"Jak se dostal z lodi?" upřesnil svou otázku kapitán.

O'Brien se zasmál a pohládl kocoura po hlavě.

"Víte, jak se Spot vždycky dokázal dostat do všech uzavřených prostor, a my nikdy nevěděli jak?" Picard přikývl a šimral Spota po hřbetě.

"To je záhada, na kterou se Dat snaží přijít už léta."

"Když jsme opouštěli Enterprise a nastoupili do záchranných modulů, už v jednom byl."

"Jestli se vrátím na svoji loď, tak si budu muset promluvit s údržbou." Picard postavil kocoura na zem a poznamenal: "Nezdá se, že by tu trpěl."

"On jediný ne. Všichni ho tu krmí, a pak, má tu krys co hrdlo ráčí."

Spot se na oba muže díval se zdvořilým nezájmem a zívł. Kapitán byl nad ním ještě skloněný, a tak dostal do obličeje plnou dávku živočišných výparů.

"Je to znát," odtušil znechuceně a raději se narovnal. Kocour se mu ještě naposledy otřel o nohu, a když poznal, že drbání skončilo, odběhl. O'Brien se za ním díval, jak skáče po obrubnicích dolů. "Jestli jsme potřebovali další důkaz o vaší pravosti, tak jsme ho právě dostali. Spot se s nikým cizím nemazlí. Vycítí to."

"To mě těší," usmál se Picard. V žaludku se mu začínalo ozývat nepříjemné kručení. Byl čas zapomenout na předsudky a konečně se něčeho najíst. Nejedl už od... od svého nedobrovolného odchodu z Enterprise.

"Panebože, to už je to tak dlouho?" prohodil.

"Pane?" nerozuměl Miles a tázavě se na něj podíval.

"Přemýšlím nahlas, Smiley," odpověděl kapitán. "Dostal jsem hrozný hlad!"

"Hned sem někoho pošlu!" přikývl ochotně O'Brien, který už byl na odchodu. Ještě se ale s kapitánem rozloučil. "Teď mám nějakou práci na tom raketoplánu, ale jistě tu najdete několik známých tvář, které se vás ujmou. Já se přijdu podívat později," slíbil.

Opustil jeskyni a křikl na někoho dole na náměstí několik slov.

Picard, stále ještě ve své roztrhané a špinavé uniformě, se zabalil do dek a poprvé se uvolnil. Chvilu o samotě mu přišla vhod, události posledních hodin nabraly rychlý spád a on si to musel všechno znovu přebrat. Hleděl teď na svoji nejhorší noční můru, nový armageddon. Jeho loď byla zničena, přátelé mrtvi, Borgové ovládli Zemi a pustoší celý Alfa kvadrant. Bylo mu z toho úzko, i když věděl, že to vlastně jeho svět není. Ale byl důstojník Hvězdné flotily a občan Spojené federace planet. A zde lidé trpěli a jejich utrpení bylo stejné jako kdekoli jinde. Rozhodl se, že jim pomůže, jak nejlépe dovede.

A je jedno, co ho to bude stát.

Za několik minut mu nějaká mladá dívka přinesla jídlo. Byla oblečena do špinavých cárů staré uniformy Flotily. Na několika místech prosvítala pod nánosem prachu původní karmínově červená. Tito lidé si skutečně nemohli vybírat. Chvilí zůstala stát ve vchodu, bála se jít dovnitř. Nevěřila cizincům, zkušenosti ji naučily opatrnosti. Po chvilce si dodala odvahy, položila podnos na kámen a poodstoupila.

Jídlo bylo na popraskaném talíři, přikryté šátkem. Picard se v duchu pomodlil a šátek odhrnul. Naštěstí mu O'Brien zařídil přiděl z federálních rezerv a on se tak vyhnul místním lahůdkám, ke kterým zatím moc důvěry nechoval. Chtěl začít jíst, ale všiml si, že dívka v jeho jeskyni zůstala. Podíval se na ni tázavě, ale ona ho nevnímala. Očima byla jako přisátá k Picardovu pokrmu.

Kapitán se zastyděl a uvědomil si, že mu O'Brien poslal to nejlepší, co mají, zatímco část komunity už několik dní nejedla. Tyto přiděly se zatím veřejně nerozdávaly. Pokynul dívce a naznačil jí, aby si také vzala. V očích měla strach, ale nakonec zvítězil hlad. Pomalu se přiblížila k Picardovi a natáhla ruku k jídlu. Kapitán ji přistrčil talíř, ona se lekla a ucukla.

Zkusil na ni tedy promluvit, snažil se ji laskavým hlasem přesvědčit, že se ho nemusí bát, přitom talíř uchopil do ruky a podal ji ho. Dívka se přikrčila, pak ale rychle sáhla po jednom kousku a utekla s ním. Picard si povzdechl a dojedl, co mu zůstalo, mimo jiné i tabulku čokolády, která mu doplnila tolik potřebnou energii.

Nechtělo se mu dál zůstat samotnému v jeskyni. Rozhodl se tedy pro návrat do centra katakomb, kde se pokusí najít někoho známého.

Slezl po provazových žebřících na „náměstí“ a chvilku se procházel okolo, bez určitého cíle. Pozoroval život obyvatel a potvrzoval si předešlé dojmy. Ničeho nebyl dostatek. Scházela čistá voda, která se musela pracně destilovat z přírodních zásob podzemní vody nebo z kanalizace. Elektrické světlo z hlavního prostoru pronikalo jen na okraje obytných jeskyní, vnitřky byly tmavé a studené. Lidé byly zesláblí nedostatkem jídla a většinou netečně leželi zachumlání v dekách. Chybělo jakékoliv soukromí a Picard si uvědomil, že dostal to nejlepší, co mu mohli dát.

Jediný, kdo si nepřipouštěl starosti, byly děti. Hrály si na všech volných místech a jejich bezstarostný smích stoupal podél stěn nahoru. Doufal, že tu nebudou muset zůstat napořád.

Bloumal mezi lidmi, ale neviděl nikoho známého. Oni si na přítomnost nového člověka již zvykli a nechávali ho projít bez povšimnutí. Nakonec se vydal k ošetřovně, podívat se pořádně na její vybavení. Třeba by mohl s něčím pomoci. Ve skutečnosti ale věděl, že hledá něco úplně jiného. Táhlo ho to za Beverly Crusherovou.

Vešel do tmavé spojovací chodby a prošel na ošetřovnu. O pár pacientů se tam staral doktor Bashir. Právě doplňoval lékařské záznamy. Beverly nikde neviděl. Když si doktor všiml Picardovy přítomnosti, nechal práce a vstal, aby mu podal ruku.

"Pane, mohu vám nějak pomoci?" zeptal se, když se s kapitánem přivítal.

"Ne, jenom se rozhlížím, děkuji," odmítl ho zklamaně Picard. Pak mu to nedalo a co nejlhostejněji se zeptal: "Nevíte, kde je doktorka Crusherová?"

"Je na poradě," odpověděl Bashir a přistavil Jean-Lucovi židli. "Posaďte se, prosím."

Kapitán nabízenou židli přijal a překvapeně se zeptal: "Na poradě?"

"Ano, jistě jste už slyšel, že chystáme útok proti Borgům. Doktorka je jako jedna z bývalých důstojníků Flotily nejlépe obeznámena s bojovou taktikou a strategií, proto se účastní všech porad."

"Čekal bych, že budou mít zájem o pár informací ode mne!" zvolal hořce Picard.

"To jistě, kapitáne, chtěli jsme vás jen nechat odpočinout!" bránil se doktor.

"Nejsem unavený!"

"V tom případě vás dovedu na radu. Koná se v Tomově jeskyni."

Enterprise

"Počítači, aktivovat silové pole kolem strojovny!"

"Nutný autorizační kód!"

"Autorizace Gree Delta-osm-dva!"

"Přístup povolen!" V počítači to souhlasně zakručelo a mezi dveřmi do strojovny se aktivovalo zrnící silové pole.

Deborah odstoupila od ovládací konzole a vrhla po Zodasovi hněvivý pohled. Ten ji pozoroval se spokojeným mručením a na oplátku se usmál. Mělo to kýžený účinek, žena se otřásla-odporem a odvrátila hlavu.

"Máte, co jste chtěl, jste spokojený?" zeptala se kousavě.

"Ne tak docela, ještě vztyč štít okolo hlavního můstku!"

Mladá inženýrka se zarazila a v mysli se jí rozezněl varovný signál. Proč to chce? Jen tím pomůže můstek ochránit před případným napadením. Ve své naivitě přemýšlela nahlas, což si uvědomila, až když jí hmyzoid se smíchem odpověděl.

"Naopak, maličká, tím ochráním můstek před vašimi lidmi!"

"Tomu nevěřím!" bránila se jen pomyslet, co by to znamenalo.

"Nemusíš, jen aktivuj to pole!"

"Ne!" postavila si hlavu a odstoupila od panelu. Hmyzoid ji odstrčil a stiskl několik kontrol na přístupové desce, jak to předtím viděl u inženýrky.

"Zapnout silové pole kolem můstku!" rozkázal.

"Prosím autorizační kód," požádal počítač měkkým ženským hlasem.

"Gree Delta-osm-dva!" zopakoval Zoda odposlechnuté heslo.

"Hlasový vzorek nesouhlasí, prosím opakujte!" zamítl přístroj jeho žádost.

Zkusil to tedy znovu a napodobil přitom Debořinu fistuli. Počítač opět nespolutracoval.

"Jestli to zkusíte ještě jednou a nepovede se vám to, tak se počítač zablokuje a reaktivuje se až na vstupní heslo kapitána Picarda," oznámila mu Deborah mile.

Hmyzoid netrpělivě bubnoval na desku konzole a přemýšlel. Zatím se nechtěl Andorianovi připomínat a žádat ho o radu, potřeboval ale tuhle tvrdohlavou samici srazit na kolena.

"Jestli nebudeš spolupracovat, tak někoho zabiju!"

"Všichni lidé tady rádi položí život za svoji loď a kapitána! A taky budete potřebovat každou ruku při opravách, jinak se odsud nehneme."

Opakoval se tedy rozhovor, jaký vedl Vigo před okamžikem s Rikerem.

"Zabiju tedy kapitána!" lícitoval hmyz.

"Opravdu nemyslím, že byste se dostali až na můstek. Myslím, že lžete!"

Zodas se opět krátce bzučivě zasmál a místo odpovědi vytáhl komunikátor. Jedním spárem ho aktivoval:

"Zodas Vigovi, pole kolem strojovny spuštěno!"

"Velmi dobře. Zhostil jste se svého úkolu se ctí, příteli," ozval se Andorianův hlas. "Co uprchlíci?"

"Obávám se, že unikli!"

"Jestli nám budou dělat potíže, učiním tě osobně odpovědným!" ujistil ho bývalý navigátor místo očekávaného řevu. "Kolem můstku je také?"

Hmyzoid se zachvěl a chtěl nechtě musel přiznat barvu. "To nám právě dělá potíže, hlavní inženýr nespolupracuje a počítač požaduje kód."

"Zodasi, děláš takovouhle věc snad poprvé?" káral ho Vigo. "Někoho zabij a on bude hned spolupracovat lip!"

"Myslel jsem, že by stačilo, aby si promluvil s velícím důstojníkem. Taková legrační věc, oni nevěří, že je máme v moci!"

Vigo neodpověděl a chvíli bylo z komunikátoru slyšet jen tlumené hlasy a šumění, které pocházelo ze zbývajících trilithiových částeček. Najednou se Vigův hlas ozval zřetelněji.

"Mluv!" štěkl na někoho.

Krátké odkašlání oznámilo nového účastníka.

"S kým mluvím?" zeptal se.

Hmyzoid ve strojovně podal komunikátor ženě, ale stále ho držel tak, aby mu ho nemohla vytrhnout.

"Tady hlavní inženýr Deborah Gree," ohlásila se do vysílačky a uvažovala, kdo to je. Doufala ale, že ať je to kdokoli, pochopí její úmysl a neprozradí ji.

"Tady komandér Riker," řekl a ona ho hned poznala. Slyšela ho tolikrát, ale teď si přála, aby byl na můstku kdokoli jiný. Také ona patřila mezi ženy, které do něj byly zamilované. Na palubě Enterprise mnoho volných a přitažlivých mužů nebylo.

"Pane, jste v pořádku?"

"Ano, v rámci možností!" odvětil chraptivě a umkl. Nepoznala, jestli pochopil. Nahradil ho znovu Vigův potměšilý smích.

"Tak co, už budete spolupracovat?"

Deborah zalapala po dechu a po zádech jí přeběhl mráz. Počítala s tím, že můstek bude volný a Geordi z něj bude moci zpětně převzít kontrolu. Její domeček z karet se právě hroutil a ona nevěděla, co dělat. Pokusila se tedy alespoň zdržovat.

"Já... přijmu jen přímý rozkaz od komandéra Rikera!"

Na můstku se Vigo zarazil a vrhl kosý pohled na Rikera. Přikryl odznak dlaní a tlumeně mu oznámil, že ho okamžitě zabije, jestli neudělá, co po něm požaduje. Jeho mlčení si vyložil jako souhlas a do komunikátoru prohlásil s arogancí sobě vlastní:

"Ale jistě, jak je libo, předávám!"

Vrazil Rikerovi komunikátor až pod nos a ve strojovně se ozvalo zaškrábání velitelských vousů. Zodas si to vyložil jako zbytkové rušení a přidal dalšího muže na opravy podpory života a odsávání rušivých částic ze vzduchu.

Riker zatím očima odhadoval stav Andorianovy pomatené mysli, ale nacházel jen agresivitu a šílenství. A napadlo ho, že asi zemře v každém případě. Nadechl se přikázal:

"Poručíku, dávám vám přímý rozkaz. Nespolupracujte!"

Po tomto rozkazu, o kterém předpokládal, že je poslední, se opřel v křesle a čekal na smrt.

Vigo spojení okamžitě přerušil a podíval se na Rikera. A usmál se. A ještě víc.

"Nezklamal jste mě, Rikere, jste válečník. A takové nepřátele já si hýčkám!"

Zodas byl rychlejší než Vigo a komunikaci uťal, ještě než Riker domluvil. Deborah byla zmatená. Ještě nikdy se v podobné situaci neocitla a nic, co se na Akademii naučila, ji na tohle nepřipravilo. Ale Zodasův odznak se opět ozval.

"Poručíku, jestli neuposlechnete moje rozkazy, splním, co jsem předeslal!"

Z očí se jí vyhrnuly slzy a jen bezmocně polkla. Poprvé se rozhodla neuposlechnout rozkazu. Beze slova přistoupila k ovládnutí a udělala, co po ní chtěli. Diagram na panelu potvrdil, že se pole aktivovalo. Hmyzoid to kvitoval s potěšením, ale ještě ji nepropustil.

"Uzamkni posádku v kajutách!"

"Já..."

"Nechceme, aby se jim něco stalo, až budou bloumat po chodbách, že ne?" dodal významně.

Její prsty se bez dalšího odporu rozeběhly po konzoli a Deborah upadla do letargie. Měla pocit, že je vše ztraceno, a ona svoji šanci propásala vyzařením hesla a vynucenou spoluprací. Propadla se do hluboké deprese a další Zodasovy rozkazy plnila už mechanicky. Včetně toho, že převedla hlasové kontroly pro všechny bezpečnostní stupně do úrovně

tři.

Poklop Jefferiesova průlezu vyletěl jako zátka vystřelená z lahve šampaňského a s rachotem dopadl o několik metrů dál. Chvilku se nic nedělo a potom se z otvoru vynořily nohy.

Geordi nechal zbylé inženýry čekat a nejprve se rozhlédl, jestli není poblíž nějaký hmyzoid.

Opatrně prošel mezi regály a chtěl se podívat i na chodbu, ale dveře ho odmítly pustit. Uvědomil si, že někdo z jeho lidí musel prozradit přístupová hesla, ale nepřekvapilo ho to. Musela to být jen otázka času. S dveřmi by si poradil i tak, nechtěl se však zdržovat a dělat zbytečný hluk. Sklad zbraní měl také speciální zabezpečení a to nemohl hmyzoidům nikdo ze strojovny vydat. Vrátil se tedy k zadní stěně a sykl do ústí tunelu:

"Pojďte, rychle!"

Kvintet žlutých uniforem ho následoval mezi regály a sledoval, jak šéfinženýr vybírá z polic fázové pušky a další jim neznámé zbraně a vybavení. Geordi kolegy použil jako nosiče a každému naložil do náruče kompletní sadu smrtelných prostředků. Všechno to dotáhli doprostřed skladu a rozložili po stole. LaForge si byl až příliš bolestně vědom, že jeho muži jsou mistři v zacházení s technologickými zázraky svého století, zbraně však pro ně znamenaly velkou neznámou. Během výcviku sice všichni prošli povinným rychlokursem, nečekal ale, že by si z toho něco pamatovali.

"Teď mě pozorně poslouvejte, nebudu to víckrát opakovat!" rozkázal Geordi a hlouček techniků ho pozorně obklopil.

"Tohle," zvedl velikou zbraň do výše očí a všem ji ukázal, "je fázová puška! To bude vaše hlavní zbraň. Má několik nastavení, od omráčení až po vypaření." Náhorně jim předvedl, jak se puška nastavuje, a přidal několik dobře míněných rad.

"Nastavte pušku na maximum, mám obavu, že tento druh je příliš odolný a nic menšího na něj neúčinkuje!" Položil zbraň na stůl a ukázal na její menší obdobu.

"Ruční fázery budete mít také, lépe se s nimi manévruje, ale pozor na menší dostřel!"

Inženýři zděšeně přikyvovali.

Hodil každému vestu se spoustou kapes a popruhů. "Sem si uložte světlice a granáty, budete v ní mít také soupravu první pomoci a energetické zásobníky do pušek! Oblečte si je!"

Sám jim šel příkladem a navlékl se do vesty. Do kapes si nacpal několik kouřových granátů a světlic. Na opasek připevnil fázery a do ruky vzal pušku. Pak se otočil čelem ke svým mužům a zkontroloval jejich vybavení.

"Pozor na naše lidi, aby se vám nepřipletli do rány. A snažte se nepoškodit zařízení, jinak to budeme zase my, kdo to bude muset opravit!"

Technici začali svou roli brát vážně a tvářili se jako profesionální četa zabijáků. Geordi vizorem viděl, že jim stoupala hladina adrenalinu a zrychlil se puls. To nemohlo být na škodu.

"Jednotko, pozor!" zavelel a postavil se do čela. "Potichu za mnou a rozdrťte ty hajzly!"

San Francisco, Kalifornie

Doktor Bashir dovedl Jean-Luca do jedné z největších jeskyní v podzemním komplexu. Dobře osvětlená hala měla po stěnách rozvěšeny mapy Země a především severoamerického kontinentu. Kolem New Yorku a okolí bylo několik červených vrstevnic a šipek. Na dalších plánech byla podrobná mapa Alfa kvadrantu a okolí. Červené tečky značily planety asimilované Borgy a modré území, která odolávala. Celkový pohled jasně ukazoval, že nadcházející operace bude poslední šancí na účinný odpor, červená na plánech zřetelně dominovala.

Země byla vybarvena jen zpoloviny.

"Vedu vám další názor!" přerušil Julian poradu a skočil do řeči doktorce Crusherové, která se právě o něčem zuřivě dohadovala.

"Jdete právě včas, kapitáne," přivítal je Tom Paris nadšeně, "vaše pomoc pro nás bude asi rozhodující!"

"Nevypadá to tak, ani bych o vaší schůzce nevěděl, kdybych se náhodou nestavil na ošetřovně," řekl Picard a pokynul hlavou k Bashirovi.

"Brali jsme jen ohledy na to, že jste prožil rušný den!" reagoval Paris na kapitánův uražený tón.

"Děkuji, ale propříště bych ocenil, kdybyste mě nešetřili a počkali si na moje mínění!" ukončil Picard malou rozmíšku a rozhlédl se, kam si sedne. Všichni dřepěli na zemi v tureckém sedu a měli mezi sebou rozprostřené nákresy různých zbraní a technické specifikace raketoplánu, který kapitána přivedl do této komunity. Porada byla spojená s večeří, protože každý měl vedle sebe misku s jídlem. Když si k nim Picard přičapl, začali se ostatní přesunovat, aby udělali jemu a doktorovi místo. Jean-Luc se s úsměvem vmákl mezi Beverly a Toma. Kromě nich byl na poradě ještě O'Brien a muž, který dosud nepromluvil, ale přísně si Picarda měřil. Jako jeden z mála lidí, které kapitán během svého pobytu zde viděl, byl pečlivě upravený a umytý. Čisté šedivější vlasy měl nakrátko ostříhané podle vojenského vzoru.

Picard se snažil pohled jeho ocelově šedých očí opřít, ale musel mrknout jako první.

"Já osobně jsem byl samozřejmě hrozně zvědavý na nové informace, ale doktorka a Douglas trvali na vaší relaxaci."

"Douglas?" pozvedl kapitán tázavě obočí. "Ach, vy se ještě neznáte!" uvědomil si Tom a ukázal na šedovlasého muže. "Douglas je jeden z našich nejlepších taktiků!"

Muž kývl na souhlas a koutkem úst se představil: "Nowack."

"Těší mě, že vás poznávám, Douglassi!" napřáhl Jean-Luc ruku k novému známému, ale ten ji buď neviděl, nebo ignoroval.

"Nowack," zdůraznil své příjmení a dal tím jasně najevo, že co se jeho týče, žádné přátelství a tykání s "z nebe spadlým" kapitánem pěstovat nehodlá.

Picard plynulým pohybem ruky stáhl a zaraženě se ohlédl po ostatních. Ti se nezdáli Nowackovým přístupem nijak zaražení a hleděli si každý svého talíře.

"Taky jsem myslel, že si dáte radši šlofika, kapitáne!" protrhl ticho O'Brien.

"Budeme mluvit o našich problémech nebo o Picardově pohodlí?" utrousil úsečně Nowack.

Tom Paris rázně vstal a zabránil tak dalším slovním potyčkám dřív, než se stačil konflikt pořádně rozhořet. Přešel k nástěnným mapám a vytáhl z kapsy laserové ukazovátko.

"Právě než jste přišel, kapitáne, dohadovali jsme se o samotné povaze našeho útoku. Máme zaútočit na stavbu uzlu vším, co máme, nebo bude úspěšnější malá jednotka, která nenápadně pronikne až do srdce borgského teritoria a tam provede akci?"

"Počkejte, on ten uzel není hotový?"

"Je dokončen zatím jen asi ze třiceti procent," vmísil se do hovoru Miles, "ale krychle už jím mohou procházet. Zatím jen v omezeném množství, ale až bude hotov, tak nás jejich masivní atak doslova smete!"

"Víte, musím říct, že ani nevím, jak borgský uzel vypadá," přiznal Jean-Luc.

Paris se na Picarda překvapeně podíval.

"Tvrdil jste, že máte s Borgy zkušenosti!"

"Víme hodně o jejich taktice a bojové strategii, ale vzhledem k tomu, že jsme je nikdy doopravdy neporazili, neměli jsme příležitost blíže prozkoumat jejich technologii"

Nowack se začal nahlas smát. "Takže celý ten humbuk kolem slavného kapitána Picarda byl jen další ukázkou tvé naivity a bezradnosti!" osočil Parise.

"Douglasí, vím, že my dva jsme si nepadli do oka, ale nemůžeš mě vinit ze všech nezdarů!" ohradil se Tom. "Chtěl bych vidět tebe na mém místě, nesu zodpovědnost za šest set lidí a kolem nás jsou nepřátelé!"

"Má to znamenat, že mi předáváš velení?"

"Víš dobře, že to nezáleží na mně! Zeptej se ostatních, jak jsou se mnou spokojeni!"

Muž něco zamumlal a víc už nic neřekl. Asi tušil, že by Paris tento mocenský souboj zatím vyhrál a on by se připravil o své postavení.

Picard zatím zděšeně zjišťoval, že uvnitř komunity nepanuje jednotka, jak se zprvu zdálo, ale že Paris musí čelit nepřátelským tlakům z vlastních řad. Zasáhla však doktorka.

"No tak, jestli máme dostat ty parchanty, tak se nejdřív musíme přestat hádat! Tom má moji plnou podporu a jeho rozhodnutí pro mě bude rozkazem!"

O'Brien a Bashir souhlasně potřásali hlavami a postavili se tak za Parise. Když Nowack uviděl, že se mínění obrací proti němu, zvedl ruce na znamení smíru a ustoupil. "Zapomeňte na to! Chtěl jsem jen říct, že se mezi lidmi s jeho příchodem rozšířila vlna euforie. Tak aby nebyli zklamaní!"

Tom se opět ujal slova. "Kapitán Picard pro nás zůstává stejně důležitý jako předtím," nesouhlasil. "Co se týče techniky, málokdo ji zná lépe než Smiley. Taktické informace pro nás mají cenu zlata!"

Parisova přizpůsobivost a racionalita začínaly Picardovi imponovat a tento mladý velitel si během několika chvil získal jeho sympatie. Rozhodl se, že dokud tady zůstane, poskytne Parisovi veškerou možnou podporu.

O'Brien zavolal na někoho venku a do Tomovy poradní místnosti vběhl asi patnáctiletý mladík. Miles mu něco pošeptal a chlapec zmizel, aby se za okamžik vrátil s malou krabičkou a zdrojem energie. O'Brien propojil oba komponenty na zemi před Picardem.

"Co je to?" zeptal se kapitán zvědavě.

Miles se usmál a odpověděl: "Ukázka toho, co lze najít v ulicích města. Samozřejmě jsem to musel dost upravit. Hotovo!" oznámil Parisovi a usadil se opět na svoje místo. Ostatní se od přístroje lehce odsunuli a naznačili Picardovi, aby udělal totéž.

"Je to hodně primitivní holografický projektor," oznámil mu Tom a zapnul ho. Zdroj energie začal modře pulsovat a v prostoru mezi skupinou se zobrazil zářící kulatý útvar, velký asi jako míč.

"To je borgský transwarp uzel v celé své kráse a dokonalosti!" představil Miles projekci. "Takhle bude podle nás vypadat, až bude hotový!"

"Doufáme, že ho tak nikdy neuvidíme," podotkla Beverly.

"Můžete to zvětšit?" poprosil Jean-Luc a pozorně studoval jedno z nejdokonalejších zařízení borgské provenience.

O'Brien nastavil zvětšení na maximum a koule se rozrostla do úctyhodných rozměrů. Získala tak něco přes metr v průměru. Při tomto zobrazení se zvýraznilo několik detailů, původně nezřetelných.

"Máte představu, jak funguje?"

"Je to nahuštěná soustava uměle vytvořených červích děr," vysvětloval Smiley, "kompletní uzel by měl obsahovat několik tisíc prostorových zakřivení."

"Fiha," ohodnotil to kapitán hvízdnutím a dodal: "Celé jejich impérium musí být obrovské! Neměli jsme zatím představu o šíři borgského pole působnosti." Zadíval se na uzel s novým zaujetím.

I kdyby Picard nevěděl o původu té věci, stejně by okamžitě poznal, že s ní mají co do činění Borgové. Podobnost jejich společenstva s včelím úlem byla vždy zarážející a vědci celé Federace nyní zkoumají, kam až tato podobnost sahá. Uzel zářil žlutozeleným svitem a po celém povrchu byl poset pravidelnými osmiúhelníkovými otvory, připomínajícími včelí plástve. Ty byly vzájemně propojeny a vedly do nitra uzlu.

"K čemu slouží ty otvory?" ukázal na ně.

"Jsou to vstupy a výstupy pro krychle," odpověděl temně Paris a pozoroval mihotavý obraz s neskrývanou nenávistí. Během okamžiku ale převládl jeho profesionální přístup a do obličeje se mu vrátil chlapecký úšklebek.

"Myslíme si, že pokud zničíme část tohoto zařízení, nastane řetězová reakce a celá tahle ohavnost se destabilizuje a

exploduje!"

Jean-Luc se chtěl na něco zeptat, pak si ale vzpomněl ještě na něco jiného.

"Miles mi říkal, že uzel je v New Yorku, tohle ale vypadá jako nějaký měsíc či co?"

"Ano, celé zařízení bude postupně umístěno na oběžné dráze Země, hlavní součásti ale Borgové montují na planetě. Na orbitu to dopravují vlečným paprskem."

Hologram uprostřed místnosti se zlověstně otáčel. Picard si spočítal, že jestli je jeden otvor přinejmenším stejně veliký jako borgská krychle, musí mít celý uzel rozlohu malé planety.

"Jak je to celé velké?"

"Poloměr jsme změřili na dvacet osm tisíc metrů."

"A teď," snížil kapitán hlas, "jak daleko jsou se stavbou?"

O'Brien provedl na přístroji další úpravy a transwarp uzel se ze tří čtvrtin rozplynul. Světlo vycházející z projekce potemnělo a dodalo uzlu na zlověstnosti.

"Toto je aktuální záběr, který pořídily romulanské teleskopické družice."

"Romulanské?" podívil se Picard. Tom se smutně usmál a pokrčil rameny. "Dočasně spojenectví proti silnějšímu nepříteli."

Jean-Luc nad tím mávl rukou. "Předsudky starého kapitána, toho si nevšímejte. Zoufalá doba si žádá zoufalé činy!"

"Vypadá neškodně, ale Borgové si ho chrání jako oko v hlavě, útok nebude lehký," stočil Paris rozhovor znovu k nejdůležitější otázce dnešní porady.

"Právě proto jsem jednoznačně pro malý výsadek, který bude mít větší šanci dostat se nepozorovaně dovnitř," řekla doktorka a rozhledla se tázavě po ostatních.

"Nesmysl!" zavrčel stále ještě nabroušeně Nowack. "Musíme zaútočit vším, co máme, jinak to nemá smysl."

"Možná jsi dobrý taktik, Douglasi, ale tady se rozhodně mýlíš!" pustila se do něj Beverly.

"Také si myslím, že bude lip napadnout je ze všech stran, aby nevěděli, kam dřív skočit, a pak je bodnout do citlivého místa," přidal se k Nowackovi Bashir.

"Doktore, při vši účtě, držte se svého skalpelu!" vyjel na Bashira trochu prudce O'Brien. Uvědomil si to a opět ztišil hlas. "Promiň, Juliane. Ale jenom v našem sektoru je pět krychlí. Pamatuješ si, jak to dopadlo na Wolfu 359?"

"Myslím, že na to nikdo z nás nezapomene," zavrtěl se doktor.

"A to byla jedna - jedna! - loď! Ani když se spojíme s Romulany, tak nevyhrajeme, pokud budou přilétat stále další krychle. Když zaútočíme ve velkém, zavolají si Borgové posily a ty dorazí během vteřin!"

Bashir si olízl rty a nervózně se podíval na Picarda.

"Budeme hlasovat!" rozhodl demokraticky velitel.

"Velký útok se všemi prostředky je musí zničit!" trval na svém Nowack.

"To nás všechny zabije!" zařala doktorka pěsti.

"Já se přikláním k doktorce!" rozhodl se po krátkém zamyšlení Paris.

"Jak jinak!" ucedil Nowack.

"Doktore?" obrátil se Tom na Bashira.

"Já nevím," odpověděl nešťastně. "Vzdávám se hlasování!"

Poslední, kdo se nahlas nevyjádřil, zůstal Picard. Na něj se tedy otočil Paris teď.

"Miles má pravdu, velká akce nic nevyřeší," zastal se kapitán O'Briena. "Navrhují malý výsadek, asi pět lidí, a raketoplán s proměnlivou modulací štítů!"

"O tom si promluvte se Smileym. Je rozhodnuto. Zítra se začneme připravovat a naplánujeme všechny detaily. Promiň, Dougu, přehlasovali jsme tě!"

Nowack vstal a bez jediného slova opustil místnost. Doktoři odešli spolu, zkontrolovat pacienty na ošetřovně, a O'Brien se vytratil s hlavou plnou nápadů ohledně úprav raketoplánu.

"Myslím, že teď už se půjdu skutečně vyspat," rozloučil se Picard také. "Kde spíte vy, Tome?" zeptal se ze zvědavosti na odchodu.

"Přímě tady, kapitáne," ukázal Paris do kouta. Picard se tam podíval a nad hromadou pokrývek uviděl viset plakát. Byla to stará reklama na Coca-Colu ze začátku 21. století, která prozrazovala Tomův smysl pro černý humor. Slogan zněl: "Odpor je marný!"

7.

San Francisco, Kalifornie

Jean-Luc Picard se probudil po několika hodinách zdravého spánku. Byla to jeho druhá noc na této planetě a první, ze které se probudil o své vlastní vůli. Když nepočítal to krátké bezvědomí po pádu ze skály, z něhož ho probudil Q, první spánek mu krutě přerušil rozzuřený skunk, který se dobýval do svého pelechu. Ještě teď, když udělal prudký pohyb, jeskyní zavanul nepříjemný odér připomínající koš špinavého prádla.

Z toho důvodu se Picard rozhodl rezignovat na všechny protokoly Hvězdné flotily a kapitánskou uniformu odložil do kouta. Raději se oblékl do věcí, které mu včera večer přinesl O'Brien. Vypadaly sice notně onošeně, ale byly čisté, a i když se nedá říct, že by vyloženě voněly, zápach z nich také nevycházel. Pro tuto chvíli byl kapitán naprosto spokojený.

Z hromady šatů si vybral vlněnou bleděmodrou košili a vyšisované kalhoty s kapsami vpředu i vzadu. Ještě našel vestu podobné barvy, jakou měly kalhoty, a na ni si připevnil komunikátor. Věděl sice, že ho pravděpodobně potřebovat nebude, ale s ním se cítil lépe. Nakonec přes sebe hodil tmavý tříčtvrteční plášť. Když byl hotov, přejel si rukou po tvářích; ucítil rašící strniště. Musel se sám pro sebe usmát, napadlo ho, že vypadá jako Dixon Hill, Soukromý detektiv, řešící běžné případy vražd v gangsterském Chicagu v dobách prohibice, byl Jean-Lucovou oblíbenou literární postavou. Na Enterprise měl v paměti simulátoru uložen kompletní soubor jeho příběhů a v čase volna si ty nejoblíbenější případy přehrával. A někdy se mu i podařilo přesvědčit někoho z posádky, aby se k němu přidal.

Vyšel ven ze své jeskyně a první, na koho narazil, byl Miles O'Brien. Inženýr vypadal nevyspale - pod očima se mu udělaly velké červené kruhy. Rudé kudrnaté vlasy mu trčely do všech stran a oblečení měl plné mastných skvrn od oleje. Držel se za zápěstí levé ruky a pospíchal na ošetřovnu. Jak byl zabraný do myšlenek, ani kapitána neviděl a prošel kolem něj bez povšimnutí.

"Smiley!" zavolal na něj Picard a doběhl ho. O'Brien se zastavil. Když uviděl, kdo k němu míří, usmál se a mávl na kapitána, ať si pospíší. "Dobré ráno, jdete na snídani?"

"Rád bych, ale nevím, kde ji najít!" dohonil ho kapitán a srovnal s technikem krok. "Kam ten spěch?"

"Ále, na ošetřovnu," vzdychl si Miles a zatvářil se otráveně. "Dostal jsem ránu elektrickým proudem. Mám práce až nad hlavu a takovéhle zdržování mě stojí vzácný čas!"

"Doprovodím tě!" nabídl se Jean-Luc, rád, že má co na práci.

Zastavili se u provazových žebříků a Picard pomohl O'Brienovi dolů přes několik teras. Konečně stanuli na náměstí a zamířili do jednoho z hlavních tunelů. Inženýr celou dobu hudral na všechno možné a pokoušel se z poraněné ruky vytřást bolest.

V nemocnici byla doktorka Crusherová sama, Bashir měl službu až odpoledne. Jakmile je uviděla, hned sáhla po regeneračním trikotéru a čekala, až muži dorazí. Aniž by se zeptala na důvod návštěvy, posadila O'Briena na lůžko a ošetřila mu ruku. Bylo vidět, že Miles je na ošetřovně pravidelným zákazníkem.

"Kdy jsi naposledy spal?" zeptala se, zatímco regenerovala kůži na Smileyho ruce. Ten něco zamumlal a zkoumal zed' za doktorkou.

"Podívej se na mě!" poručila a rychle mu posvítla do očí. Smiley podobný uskok nečekal a překvapeně zamrkal.

"Zornice reagují zatraceně pomalu, pane O'Briene," řekla přísně. "Takhle nám moc platný nebudete! Tu ránu bys nedostal, kdybys nebyl tak unavený. Že jsi vůbec nespál?"

"Ale já nemám čas odpočívat!" bránil se.

"Opravdu ti to musím poručit?"

"Ale..."

"Nejdřív se najež a pak se alespoň pět hodin vyspi!"

"Hmmm..." protáhl Miles neochotně a seskočil z lůžka.

Beverly si ho ještě vědoucně přeměřila pohledem a dodala:

"Jestli tě během té doby uvidím v hangáru nebo v dílně, řeknu Tomovi, ať tě zavře do vězení!"

"Tak jo," rezignoval Smiley a opatrně zkoušel motoriku regenerované ruky. Doktorka uchopila oba důstojníky pod paži a nasměrovala je k východu.

"Teď půjdete oba dva na snídani, ty mi na něj dohlédneš, Jean-Lucu! A až ho odvedeš na jeho ubikaci, tak se tu zastav," požádala Picarda. "Teď mám práci! Zatím čau, kluci!" usmála se na ně a odešla.

Jean-Luc a Miles se nezmohli na slovo odporu a poslušně zamířili do jídelny. Picard se nechal vést, protože sám se ještě v komplexu kobek nevyznal. Do společenské místnosti, která sloužila také jako prostor pro stravování, se šlo přes náměstí. Cestu si krátili rozebíráním včerejší porady. Než usnul, kapitán přemýšlel o taktikovi Nowackovi, moc se mu nezamlouval.

"Co je to vlastně za člověka, ten Nowack?" zkusil se zeptat O'Briena.

"Já ho ani moc neznám, nikdy jsme se spolu nepřátelili."

"Moc toho ten chlap nenamluví."

"On byl vždycky takovej tajemnej, ale Tom si jeho názoru většinou dost váží. Ještěže včera rozhodl zdravěj rozum a velitel se nenechal zviklat."

"Je tu dlouho?"

"Myslím, že skoro od začátku," zamyslel se inženýr. "Určitě přišel někdy tou dobou, co jsme začali uznávat Torna Parise za velitele."

"Nevíš odkud?" ptal se Picard dál.

"To neví asi nikdo," zavrtěl Miles hlavou, "on se s nikým moc nebaví. Říká se, že před válkou měl něco společného se Sekcí 31, ale to jsou jen takové povídačky."

"Existence Sekce 31 nebyla Flotilou nikdy oficiálně potvrzena," přemýšlel Jean-Luc nahlas.

"Tak vidíte, kapitáne, jak říká." Během hovoru vešli do dalšího z pěti paprskovitých tunelů, který dosud pro Picarda představoval neznámé území. K jeho radosti se ukázalo, že skrývá prostornou jídelnu. S jídlem to ale bylo horší. Přiděly rozdával ohromný zavalitý chlap, který zároveň dohlížel na pořádek.

Když k němu dvojice z ošetřovny došla, museli zvednout hlavu, aby se mu mohli podívat do obličeje. Usmívala se na ně široká tvář s ústy plnými dokonale bílých zubů. Nad kulatým nosem zářila jako špendlíkové hlavičky dvě zarostlá malá očička. Hlava plynule pokračovala přes masitý zátylek do širokých zad.

Na první pohled to byl typ chlapa, kterého by Picard nechtěl potkat neozbrojený.

"Ahoj, Gringo!" pozdravil ho O'Brien a poplácal obra po předloktí. "Tohle je můj kamarád kapitán Picard, naše nová posila!" představil Jean-Luca.

Gringo vzal kapitána na vědomí a oběma přistrčil hliníkový táč s jídlem. Potom si na seznamu pověšeném za zády poznamenal vydaný proviant a ukázal jim na volná místa vzadu u stěny.

Picard s O'Brienem se posadili k jednomu ze stolků a pustili se do jídla. Když už se Miles donutil - lépe řečeno byl donucen - snídat, zjistil, že má ve skutečnosti hrozný hlad. Jídlo do něj padalo závratnou rychlostí a Jean-Luc mu zdatně sekundoval. Po dlouhém odříkání mu velice chutnalo a v rozhovoru tedy pokračovali až po snídani.

Než kapitán dojedl, přinesl Smiley, který dojedl první, pro každého plechový hrnek s vonící tekutinou.

"Napijte se."

"To je čaj!" zaradoval se Picard a usrl. Nebyl to sice Earl Grey, ale tělo navyklé na tein bylo vděčné za cokoliv. Kapitán uchopil pro zahřátí hrnek do obou dlaní a pohodlně se opřel. O'Brien seděl proti němu a pomalu se mu klížily oči. Vychutnávali si tuto chvíli před bouří.

"Dlouhá noc, že?" začal Picard.

"Uteklo to jako pár minut."

"Přípravy?"

Miles vycítil, že se kapitán chce bavit o jeho oblíbeném tématu, a trochu se probral. Do očí se mu vrátily jiskřičky, které se během snídání vytratily.

"Už jsme začali připravovat raketoplán. Ten, co jste viděl. Paradoxně je to jeden z našich nejlepších."

"Trigga?"

"My jsme ho překřtili," ušklíbl se Smiley.

"Proč?"

"Jestli má být naší poslední nadějí, tak jaké jméno by mu slušelo víc než... Enterprise?"

Picard se dlouze nadechl a přepadla ho radost, že toto slavné jméno si najde místo všude, kde je zapotřebí lidské houževnatosti a odvahy.

"Mohu se na něj podívat?"

"Bude mi ctí, když s ním provedete zkušební let," nabídl O'Brien.

"Kdy?" nemohl se už kapitán dočkat.

"Teď mám nařízený odpočinek, ale za pět hodin se sejdeme v hangáru."

Jean-Luc nadšeně přikývl, ale pak si uvědomil, že hangár je další místo, o kterém zatím nemá ani tušení. "Víš co, sejdeme se raději dole na plácku."

Inženýr souhlasil, ale pomalu začínal nad čajem zase klimbat. Proto ho Picard pobídl a bez dalších okolků ho dovedl do jeho místnosti, kde sebou Miles plácl na postel a okamžitě usnul.

Enterprise

Ve strojovně panovala horečná činnost. Celá skupina federačních techniků pracovala pod dozorem Zodasových brouků na opravách motorů. Práce probíhaly rychle, protože hmyzoidi netolerovali žádné prodlevy a přestávky. Vigo chtěl co nejrychleji opustit tento sektor a Zodas ho nechtěl zklamat podruhé. Nařídil proto svým lidem, kteří rozkaz přijali s chutí, aby přinejhorším někoho exemplárně potrestali a tím poskytli zbytku motivaci k lepšímu výkonu.

Ke každé pracovní četě byl přidělen jeden dozorce, a tak atmosféra ve strojovně připomínala vězeňský tábor. Od té doby, co ztratila všechny naděje a neposlechla rozkaz komandéra Rikera, Deborah nepromluvila. Teď se asi tři hodiny snažila vyměnit ovládací panel pro vstřikování plazmy, ale počítač se stále nemohl propojit s centrálou. Prohlédla už skoro osmdesát procent vedení a závadu nebo přerušení nemohla najít. Navíc ji od nepřírozené polohy při práci neskutečně bolela záda, a tak se na chvíli narovnala, aby si odpočinula. Zavřela oči a přemýšlela, kde něco udělala špatně, ale najednou ucítila, jak na ni padl stín. Rychle se podívala, co se stalo, a uviděla, jak se nad ní tyčí jeden ze strážců. Tvářil se velice radostně.

Destr celou dobu doufal, že to bude právě on, komu připadne povinnost potrestat člověka. Skutečnost, že se provinila právě tato žena, ho potěšila dvojnásob. Nejprve nemohl pochopit, proč členové jejího druhu poslouchají samici, a když zjistil, že to v tomto společenství není nic divného, dostal chuť ukázat jí, zač je toho loket. Děs v jejích očích ho opravdu potěšil.

* * *

Skupinka techniků vedená Geordim LaForgem pomalu postupovala lodními průlezy. Cesta, která minule trvala asi hodinu, jim teď zabrala trojnásobek času. Náklad, který vlekli, jim překážel a inženýři nebyli zvyklí pohybovat se po zuby ozbrojeni. Bojechtivá nálada, vyvolaná Geordim ve skladu zbraní, z nich pomalu vyšuměla, jak na ně padala únava. Na útěku už trávili několik hodin a pomalu ani nevěděli, co se děje. Jefferiesovy průlezy jim připadaly s každým přibývajícím metrem užší, a to i přesto, že v nich při opravách strávili více času než kdokoli jiný z posádky. Na příští odbočce se Geordi zastavil a promítl si v hlavě plány Enterprise.

"Jestli se nemýlím, tak tunel vpravo ústí na palubě patnáct, a vlevo se dostaneme ke spojovací šachtě s ostatními palubami!" otočil se pro potvrzení k ostatním. Všichni souhlasili a nahnuli se doprava. "Počkejte, co to děláte?" sykl na ně Geordi. "Mysleli jsme, že tady vylezeme a dál půjdeme normálně, od strojovny jsme dost daleko!" odpověděl za ostatní podporučík Jones.

"Nemůžeme vědět, jestli nepostavili hlídky," zamítl to šéfinženýr, "pokračujeme tunely!"

"Ale tak se na můstek nedostaneme!"

"A kdo vám řekl, že jdeme na můstek?" podivil se Geordi.

Jones mlčel a přemýšlel, co odpovědět. "Půjdeme na ošetřovnu, tam určitě hmyzoidi nebudou, a doktorka nám řekne, co se přesně stalo," rozhodl velitel a vlezl do levé odbočky.

Zbytek ho následoval a husím pochodem se tak dostali až k servisní šachtě, která vedla několika podlažími a končila na palubě dvanáct.

Geordi se po žebříku vydal nahoru. Pušku si přehodil na záda, aby mu nepřekážela. Pohledem zkontroloval, jestli jsou ostatní stále za ním, a pokračoval v cestě. Za ním šplhal Jones a procesí uzavíral dýchavičný Bolian, s modrou hlavou zbrocenou potem.

Pro něj představovala tato událost největší dobrodružství jeho života, a také nejméně vítané. Tahle mise ho hrozně znervózňovala a také se trochu bál zbraní. Celou cestu se snažil držet pušku co nejdál od sebe, ale teď si ji musel připevnit na záda, aby ho nebouchala do boků a do nohou. Jak si ji neustále upravoval a posouval, zavadil rukou o spoušť a ta povolila.

Fázorový paprsek prořízl šero tunelu a prolétl jen pár centimetrů za Bolianovou hlavou. Překvapeně vykřikl, nohy mu sjely z příčky a málem spadl. Celý prostor se naplnil teplem z uvolněné energie.

Střela pokračovala nerušeně dál a zastavila se o strop šachty, kde se energie rozložila do vnitřního pancíře a jasně zazářila. Geordi nevěřícně zíral nad sebe a pozoroval, jak záblesk dohasíná. Potom si pomalu sjel pohledem k ruce, ve které svíral další příčku. Hřbet byl lehce popálený, což se mu ve vizoru projevilo sytější červenou barvou. Jekot pod ním ho upozornil na strůjce výstřelu.

"Pomozte mu, rychle!" křikl na předposledního technika a pozoroval, jak se Bolian pevně chytá žebříku a získává pevnou půdu pod nohama.

"Na příštím patře si odpočineme," řekl mrazivým hlasem a hněvivě na nešťastného muže pohlédl.

Když se dostali na nejbližší odpočívadlo, Geordiho už největší vztek přešel, a tak provinilce ani nepeskoval. Bolian se snažil vypadat co nejmenší a barva jeho pokožky dostala až nachový nádech.

"Teď se všichni ujistíme, že máme zbraně dobře zajištěné!" pronesl učitelským tónem a všechny raději rovnou zkontroloval. Popálenou rukou nemohl dost dobře hýbat a seškvařená kůže ho dráždila.

"Další důvod navštívit ošetřovnu," povzdechl si.

San Francisco, Kalifornie

Nevěda, co by dělal jiného, vrátil se Picard do nemocnice. Nikoho jiného než alternativy svých důstojníků tady neznal a Tom Paris měl určitě na starosti důležitější práci, než mu krátit chvíli.

Beverly zrovna dokončovala rutinní prohlídku svých pacientů, a jak Jean-Luc vešel, hned na něj dýchla vůně známého prostředí. Posadil se na diagnostické lůžko a zakašláním dal najevo svoji přítomnost. Doktorka zvedla hlavu a z čela si odhrnula pramen neposlušných vlasů. Vstala, zatáhla závěs a odřízla tím několik párů zvědavých očí. Tak se stalo, že zůstali poprvé za celou dobu o samotě.

"Dixi!" pozdravila ho chraplavým hlasem.

Picard měl toho tolik na srdci, ale nevěděl, jak začít. Stála proti němu žena, která za posledních několik let přišla o všechno, na čem jí záleželo. Po ztrátě manžela před lety jí zemřel v nedávné době i syn a všichni přátelé. Utěšilo by ji vůbec, kdyby jí pověděl o své Beverly?

Dilema vyřešila za něj. Nadechla se, jako by chtěla začít mluvit, ale místo toho ho dlouze políbila. A při nejlepším vůli si to Picard nemohl vykládat jako polibek přátelský. Zvedl ruce, aby ji od sebe lehce odstrčil, ale ona se místo toho k němu přitiskla pevněji. Dokonce mohl přes kabát cítit, jak jí prudce tlouče srdce. Přestal se bránit a vychutnával intenzivní prožitek zakázaného ovoce. V přestávce na nadechnutí se mu však vrátila krev do hlavy, a začal zase uvažovat racionálně.

"Co to děláš?" zeptal se udýchaně.

"To, co jsem měla udělat dávno!"

"Ale to přece nejde!"

Lehce se od něj odtáhla a uchopila jeho dlaně do svých. "Když jsi zemřel," řekla, "jediné, na co jsem dokázala myslet bylo, že jsem přišla o svoji životní lásku."

Picard mlčel a snažil se na ni nedívat.

"A to jenom kvůli našemu sobectví," pokračovala. "Vždycky jsme se drželi v určitých vyjetých kolejích, protože to bylo pohodlnější."

Pustila ho. "Vymlouvala jsem na Jacka, na Wesleyho, ale ti by přece chtěli, abych byla zase šťastná!"

Sklonila hlavu a po tváři jí stekla slza. Nechtěla, aby viděl, že pláče, a tak se otočila zády. Picard se cítil trapně a nesvůj, proto jí položil ruku na rameno a otočil ji opět k sobě. Položila mu hlavu na prsa, rozechvělá a bezradná. Choučila se k Jean-Lucovi několik minut, než ji třas opustil.

Pak zvedla hlavu a smutně se usmála. "Ale ty odsud budeš chtít odejít, někde ve vesmíru na tebe čeká ona," čímž myslela Enterprise. "A tam bude i druhá Beverly Crusherová, která se bude celý život bát udělat ten krok."

Chtěl ji utěšit, říct jí, že tak to není, ale to by lhal. Věděli to oba. Aniž by si byl vědom toho, co dělá, znovu ji políbil.

Enterprise

Picardova Beverly Crusherová teď měla docela jiné starosti. Společně s poradkyní byly uvězněny na ošetřovně a netušily, co se děje. Počítac vypovídal službu a přívod energie kolísal, což se projevilo blikáním již tak ztlumených světel. V ovzduší panovala nervozita, nejprve se ale musely postarat o raněné, a tak nebyl na paniku čas.

Deanna pomáhala kontrolovat stav dvou pacientů, které si doktorka nechala pro závažnost jejich zranění na lůžkovém oddělení, když uslyšela zpoza stěny tlumené údery. Nejprve si pomyslela, že je přepracovaná, a přešla zvuky bez

povšimnutí. Rány ale neustávaly. Odložila tedy lékařský trikordér, přešla ke zdi a tiše naslouchala. Údery se opakovaly, zdály se stále silnější.

"Beverly!" zavolala na kolegyni ve vedlejší místnosti.

"Ano?"

"Mám dojem, že se k nám pokouší někdo dostat," upozornila šeptem.

Doktorka okamžitě přišla a společně se zaposlouchaly do stále se blížící kakofonie zvuků.

"Zní to, jako by se k nám hnalo něco velkého a neohrabaného," usoudila Deanna.

Beverly už víc slyšet nepotřebovala a odešla z kanceláře. "Na téhle lodi se děje něco moc divného!" zavolala na poradkyni. Když se vrátila, držela v ruce dva fázery.

"To je standardní výbava lékařského důstojníka?" podivila se Troi.

"To je standardní výbava lékařského důstojníka na Enterprise!" ujistila ji doktorka. "Pojď mi pomoci," vyzvala ji.

Přešly ke stěně, kde končil Jefferiesův průlez, a namířily fázery na záklopku. Za chvíli duté údery ustaly a dlouhou dobu se nedělo nic. Beverly s Deannou si ulehčeně vydechly.

"Možná to mohl být Spot?" navrhla poradkyně.

"To by musel sežrat spoustu vitamínů," připomněla Bev a nesouhlasně zvýšila nastavení. "To, co bylo za tou stěnou, muselo být ohromné."

Najednou se ozval škrábavý zvuk až u nich a obě ženy strachy nadskočily. Beverly se rozhodla, že bude nejdřív pálit a teprve potom se ptát. Záklopka vyletěla a doktorka na ni reflexivně vystřelila. Panel se vypařil dřív, než stačil dopadnout na podlahu. To ale Geordimu stačilo, aby vykřikl a upozornil na sebe.

"Sakra, to jsem já!" zařval a z tunelu se vynořily nejdřív nohy. Následoval zbytek hlavního inženýra.

"Geordi!" vydechly s úlevou doktorka s poradkyní jednohlasně.

"Co jste si sakra myslely?!" hudoval a mnul si ruku.

"To nevíme," přiznala Troi, "ale nemůžeme se dovolat na můstek a vypadly všechny systémy!"

"Chtěla jsem se jít zeptat osobně, ale dveře mě nepustily," dokončila doktorka výčet podezřelých okolností, které ji přinutily málem ustřelit hlavu příteli.

"Vím, v čem je náš problém!" uklidnil je.

Za ním se z lodního průlezu hrnulo komando techniků. Všichni se pohybovali ztuhle a spokojeně narovnávali záda. Úleva na jejich tvářích byla výmluvná. Dovolili si dokonce odložit pušky a vybavení; za zděšeného přihlížení lékařského personálu měnili ošetřovnu v muniční sklad.

"Tak co se to tu děje?!" zuřila Beverly a konsternované přihlížela.

"Ztratili jsme strojovnu," přiznal Geordi.

Ošetřovnu proběhla vlna šumu, jak se zpráva rychle šířila. Doktorka s poradkyní se na sebe podívaly; smysl Geordiho prohlášení jim docházel jen pomalu. "Jak ztratili?"

"Posádka té nákladní lodi nějak utekla ze skladu a napadla nás. My jsme unikli jen tak tak," upřesňoval inženýr.

"Dostali jsme se do skladu zbraní a šli rovnou sem, myslel jsem, že budeš vědět víc."

"Obávám se, že jsi na špatné adrese," upozornila ho doktorka a došla si pro kožní regenerátor. Cestou komandovala Geordiho techniky a svoje podřízené, aby zbraně odklidili a uvolnili jí ordinaci. "Jak by pronikli přes bezpečnost a Worfa?"

"To netuším," pokrčil rameny.

"Musíme se dostat k Willovi!"

Neodpověděl, nechtěl ji zbytečně strašit, a raději počkal, až doktorka dokončí zákrok. "Děkuju."

"Není zač!" usmála se poprvé za celou tu dobu. Geordi si otřel zpocené čelo a zhluboka se nadechl. "Myslím, že je to ještě o trošku horší!"

Tím si opět získal plnou pozornost všech přítomných. Na Deannině tváři se objevil výraz poznání. "Asi se dostali i na můstek..." potvrdil její obavy.

"Cítila jsem z Willa úzkost, ale považovala jsem ji za obavy o kapitána!"

"Jiné vysvětlení mě nenapadá."

Zachovat si chladnou hlavu stálo úsilí, ale tahle posádka už měla za sebou tolik kritických situací, že si ani na okamžik nepřipustili porážku.

"Teď jsi tady a my tu nebudeme jen tak sedět," rozhodla Beverly a podívala se po přátelích. Na jejich tvářích viděla odhodlání. "Druhé kolo začíná a jsme na tahu!"

8.

Enterprise

Lod' se dala pomalu do pohybu, hnána jen manévrovacími tryskami. Nejprve se jen lehce prodírala troskami po zničené Ba'tron, které se odrážely od stříbřitého trupu. Plášť, jindy chráněný energetickým štítem, byl zjizvený nespočtem drobných ran a trhlinek a na levoboku zela rána; táhla se přes tři paluby. Na toto místo mrštil nákladní bárku výbuch. Za lokálním silovým polem nepanoval shon opravářských čet, jak by se dalo očekávat. Většina posádky byla uvězněna v kajutách a těch pár, kteří unikli, se bezmocně potulovalo po prázdných palubách. Zmatení skutečností, že je neposlouchá palubní počítač ani se nemohou dostat do důležitých center lodi, na můstek a do strojovny, pomalu

propadali panice.

Jakmile se paralyzovaná Enterprise vymotala z pole vesmírného šrotu, přešla na impuls a začala se rychle vzdalovat. Od dosavadního kurzu se odchýlila v pětáctýřicetistupňovém úhlu a obloukem zamířila k vzdáleným hranicím Federace.

Po všech palubách se rozprostřelo drobné chvění; pocházelo od vibrací motorů. Návštěvník nebo jen krátce sloužící člen posádky by to ani nepostřehl. Ale většina ostatních, pro které je vesmírný koráb domovem, dokáže tento šum vnímat i ve spánku. Smysly mají natolik sladěné s lodními systémy, že vycítí každou nesrovnalost v jejich chodu, dokonce i třeba zrychlení nebo zpomalení. A po tak dlouhé pauze to zapůsobilo jako injekce povzbuzujícího prostředku do žil. Komandér Riker ucítil pohyb okamžitě.

Můstek se topil v tichu, jen občas porušeném pípnutím operační konzole. Riker vrhl letmý pohled přes prázdná místa pilota a navigátora na přední obrazovku. Ta nabízela jen pohled na mrtvou jednodílnou čerň. Jako všechny zbytečné systémy byla také vypnuta. Za sebou slyšel tlumené syčivé dýchání Vígova spoléčníka, monitorujícího vnitřek lodi. To on měl na svědomí zablokování lodní komunikace. Jediný funkční komunikační tunel teď spojoval můstek a strojovnu.

"Pane, přichází hlášení ze strojovny," oznámil nečekaně.

"Už bylo načase." Vigo si přešel jazykem vyprahlé rty.

"Dej to nahlas!"

"Ano, pane!"

Andorianův zmocněnec pro věci technické, nový šéf strojních zařízení na Enterprise, mohl svého velitele konečně potěšit.

"Máme impulsní pohon!" hlásil Zodas radostně. "Nařídil jsem nastavit kurz, který jste mi dal. Autopilot nás tam zavede bez problémů!"

"Jak dlouho to bude trvat?" zajímal se Vigo.

"Impulsem několik týdnů," odpověděl strojník. Velitel únosců už opět začal nadměrně používat svoje hlasivky, ale než mohl pořádně začít, Zodas ho přerušil.

"Na warpu pracujeme, snad během deseti hodin."

"Snad?" ověřoval si kousavě.

"Určitě, pane!" opravil se hmyzoid. Riker špicoval uši a snažil nedat na sobě nic znát. Přemýšlel, co mají s Enterprise v úmyslu a kam letí. Na odpověď si však musel ještě chvíli počkat.

* * *

Zodasův pomocník Destr odtáhl zmlácenou Orionku zpět do strojovny. Dával si záležet, aby ji všichni ostatní dobře viděli a vzali si z toho ponaučení. Deborah měla uniformu na zádech roztrhanou a látka držela pohromadě jen zázrakem. Mezi cáry textilie bylo vidět tmavě zelené šrámy. Každý pohyb ji působil potíže; hmyzoid to sledoval s uspokojením.

"Pokračuj v práci!" přikázal a srazil ji vedle operační konzole. Sykla bolestí a namáhavě se postavila.

Nevěděla, proč si Destr zasedl zrovna na ni, ale čekala na podobnou formu trestu od začátku.

Vrátila se tedy k rozdělané práci. Kolegové se po sobě dívali s otázkou v očích, bylo jasné, že se chystají protestovat. Opřela se o svoje stanoviště a zavrtěla hlavou. Nechtěla, aby měl někdo další kvůli ní problémy.

San Francisco, Kalifornie

Picard seděl ve své jeskyni a tupě zíral do stěny. Od chvíle, co se vrátil z ošetřovny, kde si vyměnili s Beverly Crusherovou vášnivě polibky, nemohl myslet na nic jiného. Ve skutečnosti to bylo něco, po čem toužil od té doby, co ji poznal. Ale nejprve byla manželkou jeho nejlepšího přítele a matkou syna. Po Jackově tragické smrti se dlouho neviděli a on se domníval, že na ni zapomene. Potom, brzy poté, co ho jmenovali na Enterprise, se dozvěděl, že bude jeho hlavní lékařkou. A všechno se vrátilo. Doufal, že na tak ohromné lodi se jí dokáže vyhybat a ušetřit si tak trápení, ale copak to šlo? Vztah mezi lékařem a kapitánem je na mezigalaktických cestách jedním z nejužších.

Po čase se však naučil přestat vnímat Beverly jako ženu a jejich vztah se uklidnil. Všechno fungovalo nádherně. Byl zamilovaný i do jiných žen, ona do mužů, radovali se vzájemně ze štěstí toho druhého. Během společných snídaní v jeho kajutě žertovali a rozebírali všemožné problémy a otázky všedního dne.

Jeden polibek to opět převrátil naruby. A dokonce to ani nebyl polibek od jeho Beverly, ale od její alternativní verze z jiného vesmíru! Dost na bolení hlavy.

Strávil takto několik hodin, než si uvědomil, že se blíží schůzka s O'Brienem. Vytřásl z hlavy své malicherné problémy a odebral se na náměstí, kde na něj už inženýr čekal. Přátelsky se pozdravili a vydali se do podzemního hangáru používaného také jako Milesova dílna a strojovna. Uprostřed, obklopen asi desítkou postav, stál raketoplán, se kterým se už Picard seznámil. Kdyby mu to ale předtím O'Brien neřekl, on sám by ho poznal těžko. Stroj se od té špinavé a zaprášené starozitnosti nemohl víc lišit, kdyby byl nový. Nablýskaný trup vrhal paprsky odraženého světla a otevřené dveře zvaly dovnitř.

Kapitán cítil takřka posvátnou úctu k práci těchto lidí a především k O'Brienovi. Udělat tolik práce za tak krátký čas dokáže jen kouzelník.

Společně se přiblížili k raketoplánu a razili si cestičku mezi ostatními přihlížejícími. Picard měl až do poslední chvíle zakrytý výhled, a tak se před ním loď vyloupila v celé své kráse, až když se dostal na dosah ruky. Raketoplánu se na boku skvělo nové označení. Místo původního názvu nesl jméno Enterprise. Jen to jméno, bez dodatečných označení a registračního čísla, které už stejně nemělo smysl. Nebyla už žádná Federace, do které by patřil.

Rozechvění, které se zmocnilo kapitána a jeho bývalého důstojníka, přerušil Tom Paris. Vynořil se ze dveří raketoplánu a volal je k sobě na palubu. "Pojďte, čekáme na vás!" a zmizel uvnitř. Pospíšili si tedy za ním a ocitli se na palubě nové Enterprise. Interiér byl rovněž vyčištěn s příkladnou pečlivostí. Picard se jen divil, odkud se vzalo

všechno to nové vybavení. Zůstala jen sedadla pilota a navigátora, ostatní byla nahrazena nějakými přístroji. Tom zaujal místo u řízení, navigace byla také obsazena, ale operátor k nim byl obrácen zády. Dveře do strojní části, za nimiž tenkrát Jean-Luc našel mrtvé Borgy, byly odstraněny. Cílem úprav bylo raketoplán co nejvíce odlehčit a zlepšit tak manévrování.

"Tak jak se vám líbí?" zeptal se s úsměvem Paris a rozmáchlým gestem předvedl vnitřek. "Krásná loď," pochválil Picard. Miles zálibně pohladil nový operační panel.

"Jste připraveni na testovací let?"

"Jistěže, pane O'Briene," poznamenal Jean-Luc s hranou formálností a rozhlédl se po nějakém sedadle.

Navigátor stiskl tlačítko a ze stěn se vysunula dvě otočná sedátka. Jedno umožňovalo přisednout ke zbraňové sekci a to druhé k jakési okleštěné vědecké konzoli. Miles si přirozeně zvolil ovladače zbraní a Picard usedl na zbylé místo.

Když vyhlédl z okénka, viděl, že zástup okolo raketoplánu řídne a lidé hangár opouštějí. Startovní přípravy vrcholily, ale nikde nebylo vidět žádný výstupní otvor, jímž by se dostali na povrch.

"Zavři dveře!" požádal Tom navigátora. Muž se zvedl a prošel kolem Picarda, aniž by ho pozdravil. Byl to Nowack, nepřítel přátelský strateg.

"Připravte výpusť!" rozkázal pilot do vysílačky a přední stěna jeskyně se rozestoupila. Odkryla pokračování dlouhého tunelu, který se lehce stáčel vzhůru.

"Kde ústí?" zajímal se kapitán.

"Vysoko v horách nad zálivem. Stavba byla dokončena teprve nedávno, ale stojí za to. Je to výborně kryté, Borgové to nikdy nemůžou objevit. Dnes jí proletíme poprvé!"

Picard zapochyboval, protože mu O'Brien právě popsal místo, kam ho přenesl Q a kde byl napaden Borgem. Do této chvíle se domníval, že na hlídajícího vojáka narazil náhodou, ale teď získával útok další rozměr. Mohl tam Borg hledat právě tuto šachtu? Ale proč?

Nemohl o ní vědět, když ještě nebyla ani použita. Ledaže...

Než si stačil urovnat myšlenky, opět ho vyrušil Paris.

"Kapitáne, byl bych rád, kdybyste vydal rozkaz!"

Na Picarda se upřely všechny oči. Najednou cítil, že se mu v krku tvoří velký knedlík, a dočista zapomněl na všechno ostatní. Nervózně si odkašlal a pak vydal očekávaný povel.

"Vpřed!"

Kontrolky se pod Parisovými prsty rozzářily a Enterprise se vznesla nad zem. Teď již zcela vyprázdněnou jeskyni zaplavilo vměnění motorů a gondoly se rozsvítily bledě modrou barvou. Raketoplán se zakymácel a nemotorně vyrazil. Když vletěl do tunelu, rozsvítily se přední reflektory a ozářily dlouhou, hrubě opracovanou chodbu. Paris nespouštěl oči z konzole u předního okna, spoléhal se na zrak více než na počítač. Při stěží metrové rezervě po obou stranách si nemohl dovolit chybu. Během několika minut však vylétl na denní světlo bez sebemenšího škrábnutí.

Slunce, po dlouhou dobu nahrazované umělým světlem, je na chvíli oslepilo. Tom řízení zvládl dokonale a zakroužil nad skaliskem.

"Poletíme nad moře a vyzkoušíme tam několik manévrů!" oznámil. "Celé to bude trvat jen pár desítek minut. Nechceme se nechat nachytat!"

"V okolí nejsou žádné sondy!" zkoumal Nowack svůj monitor a kývl na Parise. "Cesta je volná!"

Po tomto ujištění raketoplán zrychlil a zamířil pryč od pevniny. Letěli nízko nad hladinou moře a odpor vzduchu dole pod nimi brázdil azurově modrou vodní plochu. Byl jasný slunečný den, takový, jaký proslavil kalifornské pobřeží po celé Galaxii. Pilot provedl pár zkušebních manévrů a spokojen s výsledkem se pohodlně opřel.

"Taková babička, a jak dobře se ovládá!" poznamenal. "Pokud jde o mě, já jsem se naučil nikdy nepodceňovat techniku uplynulých let," naklonil se k němu Picard. "Během té doby se vytvořila spousta věcí, na kterých jsme dnes závislí."

"A víte, co jsem se naučil já, Picarde?" ozval se ze svého sedadla Douglas Nowack. "Nebýt závislý na ničem."

"Ani na lidech?"

"Zvláště ne na lidech!" zdůraznil a propadl se zpět do svého vnitřního světa. Kapitán o tom chvíli přemýšlel; představoval si, co toho muže asi přimělo k tak razantnímu postoji.

"Motory pracují na sto procent, žádné výpadky ani interference. Lepší už to nebude!" zhodnotil O'Brien svoje dílo.

"Tohle nám bude bohatě stačit, warp nepotřebujeme. Stačí dostat se na oběžnou dráhu!" Paris si pohvizdoval nějakou starou melodii a užíval si letu. Podstatnou část posledních roků života strávil pod zemí a na povrch planety vyrážel jen občas pro zásoby. Teprve v posledních týdnech se počet cest znásobil, kvůli opravě raketoplánu bylo zapotřebí mnohem více zásob a mnoho speciálních technologií, které museli v sutinách města nalézt.

"Myslím, že jsme dostatečně prověřili schopnosti a možnosti lodě, zdržovat se venku déle by nebylo moudré," navrhl navigátor.

Ostatní s ním, ač neradi, museli souhlasit a Tom zadal kurz zpáteční cesty.

Raketoplán Enterprise zatočil elegantní parabolou nad zpěněnými bílými hřebeny vln a zamířil ke vzdálenému horizontu pevniny.

Kapitán Picard měl teď čas pořádně si prohlédnout krajinu. Moře bylo klidné a těsně pod hladinou bylo možno spatřit dovádějící delfíny. Jak se rychle blížili k pobřeží, vystoupila před nimi zlatá pláž; táhla se podél zálivu až do nedohledna. Celému místu vévodil slavný most Golden Gate, ikona San Franciska a jeden z vrcholů architektury 20. století. Tím ovšem veškerá podoba s Picardovou realitou končila. Mrtvolné prázdno vyvolávalo pocit nepřirozené úzkosti, jindy živé vody zely prázdnotou.

Město samo, během kapitánova příchodu zahalené do roušky mlžného oparu, bylo zosobněním opuštěnosti.

Polorozbožené domy chátaly na mořském vzduchu stále rychleji a stávaly se útočištěm zvěře a rostlin. Civilizace závislá na technice umožnila pozemské vegetaci návrat do míst, odkud byla před staletími vytlačena.

Samo centrum města, poblíž něhož se nacházelo velitelství Hvězdné flotily a Akademie, bylo doslova srovnáno se zemí. Borgové nenechali v operačním traktu Federace kámen na kameni.

Skličené ticho naplnilo raketoplán intenzivněji než exploze. Cesta zpátky šachtou proběhla hladce a Paris se mohl spokojeně ujistit, že za léta strádání neztratil nic ze svého umění. Dosedli na dno jeskyně, kde je okamžitě obklopil zástup čekajících techniků. Jakmile se otevřely vstupní dveře, vtrhl dovnitř hlasitý potlesk.

Enterprise ve zkušebním letu obstála. Teď ji čekal jen jediný, ale o to důležitější úkol.

Enterprise

Militantní nálada doktorku Crusherovou zase opustila, a tak to byl nakonec Geordi, kdo ji musel přesvědčovat o nutnosti vendety. Z ošetřovny se stalo provizorní polní stanoviště, kde se shromáždili všichni uprchlíci ze strojovny a spojili se s lékařským personálem. Nejprve si ujasnili situaci a shrnuli, co se až dosud stalo. Nejvíc jim vývoj událostí pomohl ujasnit podporučík McIntyre, který se probudil z komatu krátce po Geordiho příchodu. Jeho stav nadále vyžadoval klid, ale vzhledem k okolnostem doktorka povolila krátký výslech. Nejdřív k němu ale pustila jen poradkyni, aby ohodnotila jeho psychický stav a způsobilost.

Deanna mu seděla po levici a klidně si s ním povídala, aby ho uklidnila. Jakmile se vrátila do Beverlyiny kanceláře, vychrlil na ni netrpělivý šéfinženýr vodopád otázek. "Tak jak je na tom?" zeptal se. "Je v pořádku a při smyslech, pamatuje si, co se stalo?"

"Vypadá to, že je v pořádku. Rozhodně se pamatuje na všechno. Cítím z něj hněv a zmatek, ale to je po tom, co se stalo, pochopitelné. Podobné pocity cítím skoro ze všech," odpověděla Troi plačtivě a podívala se významně na LaForge.

Doktorka ji konejšivě objala. "Všichni jsme unavení a našťvaní, ale nesmíš si to tak brát!"

"To je pro empata dost těžké, víš?!" vzlykla Deanna a oťela si krásné černé oči. "Také stále myslím na Willa."

"Neublíží mu!" přesvědčovala ji. "Potřebují ho!"

Geordi nechal obě ženy o samotě a vydal se do lůžkové části. Prošel kolem postele Regie Barclayho, stále ležícího v bezvědomí. Na hlavě měl obvaz, ale tvář byla klidná. Upravil příteli pokrývku a došel k druhému lůžku. Na něm odpočíval McIntyre, zavřená víčka mu pošukávala.

"Tak jak se cítíš?" optal se mladíka.

Ten otevřel oči a usmál se na inženýra unaveným pohledem. "Jako po hrozném mejdanu!"

"Řekla ti poradkyně, co se děje?"

"Zmínila se."

"Pomohlo by nám, kdyby sis vzpomněl, co se stalo při transportu."

McIntyre se pokusil na posteli posadit, ruce se mu ale podlomily, a tak zůstal opřený o lokty. Otázka ho zřejmě rozrušila a připomněla mu okamžiky před komatem.

"Transport probíhal normálně, přenesl jsem všechny ty brouky nebo co to je. Musím se přiznat, že se mi z nich zvedal žaludek. Ale byl mezi nimi jeden Andorian, měl takovej upřenéj pohled," drmolil rychle.

"Ale ten poslední přenos se nepovedl..." poznamenal Geordi.

"To už nevím. Začal jsem s ním, ale najednou jsem za sebou uslyšel nějaký rychlej zvuk, a než jsem se otočil, tak mě něco majzlo po hlavě!"

"Andorian tvrdil, že výbuch oťásl lodí a ty jsi upadl!"

"Ne, vzpomínám si na ten zvuk naprosto čistě. Byl to pohyb, ne výbuch!"

"To mi stačí, teď si zase odpočiň!" skončil LaForge s otázkami a přitlačil McIntyru na postel. Nebránil se a dokonce se uvolnil. Jakmile ze sebe vysypal nepříjemné vzpomínky, uklidnil se.

"Určitě to byl ten Andorian, to ti říkám!" vzdychl ještě. Pak se ještě jednou nadzvedl a zavolal na odcházejícího Geordiho: "Jak to, že je nezastavila bezpečnost?"

Důstojník pokrčil rameny. "To bychom taky rádi věděli."

"Viš, mám u bezpečáků kamaráda, měl mít tou dobou službu."

"Jak se jmenuje?"

"Rufus, Tom Rufus."

"Jakmile něco zjistím, tak ti dám vědět," slíbil Geordi, "teď se koukej uzdravit, až to bude za námi, tak tě budu potřebovat!"

McIntyre uleh a zavřel oči. Unavený organismus brzy přivolal léčivý spánek, tak tvrdý, že se do něj nedostaly žádné noční můry.

* * *

V kanceláři se Geordi podělil o získané informace s doktorkou a poradkyní.

"Já myslím, že je to jasné," shrnul to. "Nějak se mu podařilo ospravedlnit hmyzoidům vraždu kapitána Styxe a převzal nad nimi velení. Nechali se zblbnout a on jim pak mohl nabulíkovat cokoli. Včetně nápadu na obsazení téhle lodě."

"Vždyť je jich tak málo!" nechápala stále doktorka.

"Počítal s tím, že je ostraha podcení! Někak se musel dostat přes Worfa, bůh ví, co s ním udělali. Bojím se, že může být i mrtvej," ztišil Geordi hlas. Ženy zalapaly po dechu.

"To snad ne!"

"Zatím nic nevíme, tak se neplašte!" napomenul je. "Potom se šikovně rozdělili a polovina napadla strojovnu. Druhá

půlka musela obsadit můstek, jinak si to nedovedu vysvětlit."

Všem to připadalo jako nejpravděpodobnější vysvětlení, a tak pomalu začali připravovat plán opětovného převzetí Enterprise.

"Jedno je jisté, nesmíme dlouho otálet. Mohli by s námi odletět do horoucích pekel a tam bychom moc šancí neměli. Musíme se s nimi vypořádat na území Federace!"

* * *

V jedné věci se Geordi mýlil. Počítal se dvěma skupinami nepřátel. Ve skutečnosti existovala ještě třetí, jejíž čtyři členové hlídali v hangáru rukojmí. Tady byl i Worf, pomalu sbíral síly a čekal na chvílku nepozornosti hlídačů.

Kresar, hmyzoid, který je měl na starosti, byl během útoku poraněn. Ranou v hrudníku krvácel stále víc a hustá tekutina na kyselinové bázi rozleptávala podlahu. Ostatní hmyzoidi se mu nepokusili pomoci, nebyl u nich zrovna oblíben. Jeho postoj k zajatcům byl na jejich vkus příliš liberální. To on poskytl Worfovi a jeho mužům ošetření, bez něhož by pravděpodobně dost trpěli. Udělal to ze své vlastní vůle, dobře si vědom toho, že Andorian by s tím nesouhlasil.

Klingonskému veliteli bezpečnosti, vychovanému v lidské rodině, ho bylo líto. Ale jeho živočišná stránka mu radila využít situace. A v hlavě se mu zrodil plán.

* * *

Geordi přecházel po ošetřovně s rukama za zády a uvažoval nahlas. Potřeboval pomoc, obával se, že sám situaci nezvládne. První, na koho pomyslel, byl Dat, ale ten byl podle všeho na můstku. Ten si Geordi určil jako první cíl při znovudobývání lodi. Se svým týmem ozbrojených inženýrů se mohl pokusit můstek napadnout, mohlo by se ale stát, že Andorian v záchvatu zuřivosti popraví rukojmí dřív, než mu v tom stačí zabránit. To byl nejdůležitější problém, který musel vyřešit.

"Počítači, kolik je na můstku signálů?" chtěl si ujasnit situaci.

"Není známo!" zacvrlikal stroj. Čekal ledasco, tohle ho ale překvapilo.

"Vysvětlí!"

"Kolem můstku je vztyčeno silové pole, odstiňuje všechny signály!"

Hlavní inženýr nevěřícně vrtěl hlavou. "Pojistili se skutečně ze všech stran, s tím jsem nepočítal! Je ještě někde na lodi podobné pole?" doplnil otázku k palubnímu počítači.

"Strojovna je chráněna stejným štítem!"

"Vypni ho, autorizace LaForge gama tři alfa."

"Nelze splnit, všechny hlasové vstupy s výjimkou stupně jedna byly převedeny."

"Sakra!" udeřil pěstí do dlaně.

"Co to znamená?" ozvala se znepokojeně Deanna.

"To znamená, že se na můstek nedostaneme, nemůžeme zjistit, kolik lidí na něm je, a ani je odtamtud transportovat!"

"Nemůžeš to deaktivovat?"

"Trvalo by hrozně dlouho obejít všechny obvody! Jediný, kdo to může zrušit, je komandér Riker. A kapitán Picard."

"Co tedy uděláme?" nenechala se odbýt poradkyně. Geordi jí chtěl odseknout, bezvýhodná situace ho ničila, pak se ale sebral a jen povzdychl. "Nechtě mě chvílku přemýšlet!"

Posadil se stranou od okolního hluku a sundal si vizor. Oťel si zpocenou tvář, poznamenanou starostmi a nedostatkem spánku. Unaveně si promnul čelo a sklonil hlavu na prsa. Události předchozích dnů ho neustále odváděly od přemýšlení o řešení tohoto problému.

Ztratil i svoje pracoviště, nejdůležitější část Enterprise. Oběti na životech, přátelé v zajetí nebo v komatu v nemocnici. Před slepýma očima viděl tváře těch, o kterých doufal, že budou živí a opět se s nimi shledá. U jedné tváře se zarazil.

"Reg!" vykřikl.

Jeho zvolání doktorku s poradkyní vyděsilo tak, že sebou trhly. Podívaly se na něj s novou nadějí. Geordiho tvář se rozjasnila.

"Reg byl vedle O'Briena největší expert na lodi přes transportéry."

"Ten?" pochybovala Troi.

"Věř mi, není to na něm znát a on sám by to nikdy neřekl, ale občas překvapí i mě!"

"Myslela jsem, že se jich bojí!"

"Možná proto, že se v nich tak dobře vyzná a ví, co dovedou!" odpověděl vážně.

Beverly se zarazila.

"Já myslela, že ..."

"Žertuju," přerušil ji Geordi. "Jsou dostatečně spolehlivé!" S novým nápadem se mu vrátila i dobrá nálada. "Můžeš ho probudit?"

"Teoreticky ano, ale dávám přednost tomu, když se pacient po operaci probere přirozenou cestou a sám," brblala Bev.

"Je to důležité, může nám hodně pomoci," přemlouval ji.

"Tak dobře," vzdala se nakonec a vložila do hypospřeje dávku stimulačního prostředku. Přešla k lůžkům a na panelu přezkoumala Barclayho stav. Pak mu vstříkla povzbuzující látku.

Reginald pomalu otevřel oči a se zasněným pohledem přelétl shromáždění kolem své postele.

"Jak se cítíš?" optala se Deanna.

Barclay na ni stočil pohled a usmál se. Vztáhl k ní ruce a zašeptal:

"Bohyně empatie!"

San Francisco, Kalifornie

Nová Enterprise odpočívala ve svém provizorním hangáru po boku dalších plavidel pozemských odbojářů. Tato desetiletí stará lodička se mezi nimi vyjímal jako korunovační klenoty mezi zaprášenou bižuterií. Umytý a nablýskaný trup raketoplánu ostře kontrastoval s omšelými plochami ostatních strojů. Nicméně, mezi slepými jednooký králem. Zbylé dva čluny byly sotva schopny letu a do vyšších vrstev atmosféry by se s nimi vydal jen blázen nebo dobrodruh. Vnitřní vybavení jim většinou nefungovalo nejlip a některé důležité systémy chyběly vůbec.

Právě proto Tom Paris zvolil razantní řešení. K provedení rozhodujícího kroku se rozhodl opatřit nové lodě a jediná nepoškozená plavidla vhodná k provedení útoku se nacházela v muzeu Hvězdné flotily, které zůstalo zázračně nepoškozené. Borgové, vědomi si své nadřazenosti, nepovažovali techniku uplynulého století za nebezpečnou a vůbec se o muzeum nestarali.

"Bývalá Trigga byla prvním pokusem o zřízení nového zařízení pro odboj," vysvětloval právě O'Brien Picardovi, "a po přijetí plánu o malém výsadbku také poslední!"

Oba muži zůstali po skončení zkušebního letu v hangáru, Miles doladřoval úpravy raketoplánu a kapitán mu pomáhal. Vlastně se jen chtěl ještě chvíli vyhýbat doktorce Crusherové, ale nechtěl si to přiznat.

"A je to naše štěstí, protože poprvé nás málem dostali!" pokračoval inženýr. "Nebýt Tomovy zručnosti, nemluvili bychom teď spolu!"

"Ano, četl jsem o tom v palubních záznamech, když jsem ho... , vlastně ji, našel," opravil se Picard. "Co se vlastně přesně stalo?"

O'Brien se přestal vrtat v obnaženém elektrickém vedení na pravoboku a zaklopil přístupový panel. Přisedl k Jean-Lucovi na opravenou gondolu, přitom si čistil nářadí a ukládal ho do brašny. Obě verze Milese O'Briena měly rády pořádek.

"Jakmile jsme se tu trochu zabydleli," vyprávěl, "začali jsme čím dál častěji bolestně pociťovat nepřítomnost technologií, na kterých jsme byli závislí. Spoustu věcí jsme se samozřejmě naučili dělat jako za starých časů, naučili jsme se znovu opravovat kamen jednoduchými nástroji, postavili jsme tento komplex. Jídlo, jakkoliv odporné, jsme tu také dokázali ulovit. Zvykli jsme si," vyprávěl Smiley. Při zmínce o jídle se bolestně zašklebil. "Ale jestli jsme chtěli pomýšlet na znovuzískání naší planety, našeho domova, museli jsme vystrčit nos z bezpečného úkrytu a vydat se na povrch. Citelně nám scházelo především lékařské vybavení, lidé umírali i na obyčejné nachlazení," vzpomínal. "Ve městě jsme nakonec našli zasypaná síla se zásobami léků a nejnужnějších věcí."

Kapitán Picard poslouchal se zatajeným dechem. V mysli se mu ale vynořil obraz špičkového vybavení raketoplánu. Ta otázka mu také ihned vplula na jazyk.

"Vnitřní systémy Enterprise jsou ale dost moderní?"

"K tomu se hned dostanu, to vás pobaví!" slíbil O'Brien a vrátil se ke svému příběhu.

"Sestavil jsem pro doktorku diagnostické lůžko a pár kousků dalšího vybavení, to mělo prioritu. Taky jsme našli havarované čluny. Ale dost zdevastované. U jednoho jsem musel z konzole seškrabávat přiškrabávanou uniformu. Co jsme ale nemohli objevit nikde, byly zbraně." Na tomto místě se Miles zasmál. "Vsadím se, že u vás bych za svůj nápad dostal další frčku a převedli by mě do vývojového oddělení."

"Nerozumím!"

"Z nedostatku vhodných komponentů jsem musel vynalézt nové postupy. Nic tak nepovzbudí představivost jako pohled do ústí asimilační trubice."

"Věřím, měl jsem tu... čest."

"Ze zbytků lékařských přístrojů a pár jiných drobností jsem zkonstruoval vysokoenergetický plazmový svazek, který dokáže nadělat v jejich implantátech pěknou paseku!"

Tím se Picardovi vysvětlil otvor, jaký našel na tělech mrtvých Borgů v raketoplánu.

"Ale co jejich přizpůsobivost, už jste ho proti nim použili!" připomněl.

"Provedl jsem drobné změny a pro člun jsem postavil větší a mnohem výkonnější model. Myslím, že na to nebudou připraveni."

"Doufejme!"

"Tak to šlo několik měsíců, než jsme našli subprostorovou vysílačku. Do té doby jsme nevěděli, co se stalo s celou planetou, říkali jsme si, že jsme možná jediní přeživší v kvadrantu."

Pomalý způsob vyprávění šel kapitánovi na nervy, nechtěl ale na přítele naléhat a hltal každé jeho slovo.

"Zjistili jsme ale, že Borgové okupují sektor pomoci jen té jedné krychle, a po porážce Země se omezili jen na příležitostné útoky proti ostatním mocnostem. Kolonizovali několik okolních planet, aby získali dostatečné množství dělníků. Jako nejlépe vyhovující rasu pro těžkou práci vyhodnotili Klingony a anektovali Qo'noS. Potom tady rozbili tábor a začali se stavbou uzlu."

"A zbytek?"

"Jaký? Bajor, který je po cardassijské okupaci zdevastovaný víc než Země po Borzích. Anebo Ferengové, kteří se krčí doma a bojí se vystrčit uši? Doufají, že se Borgové zastavili tady, a nechtějí je provokovat."

"Jak překvapivé," utrousil Picard.

"Nakonec nám pomohli ti, od nichž bychom to čekali nejmenš."

"Romulané!" dovrtěl se Jean-Luc a dal si dohromady dvě a dvě. O'Brien měl předtím pravdu, pobavilo ho to.

"Ano," potvrdil mu to Smiley, "jako jediní si domysleli, co asi Borgové udělají dál a že Země je jen krátkou zastávkou. Krátce po navázání spojení s nimi nám oznámili, jakou činnost vyvíjejí. Objevili jsme uzlu, který byl tou dobou už z části hotov. Zakrátko prolétla první krychle. Když jich tu bylo asi pět, jedna při průchodu explodovala. Zničila tím část stavby a Borgové zastavili provoz do té doby, než bude transwarp kompletně hotový."

"Ta jedna asi průletem destabilizovala tunel a ten se zhroutil."

"Pravděpodobně! A tím nám poskytli návod a poslední šanci na úspěšný odpor!"

"A do toho jsem se objevil já."

"O chvilku později!" opravil ho Miles. "Romulani nás začali zásobovat nejnutečnější technologií a informacemi."

Všemožně náš útok podporují. Sami se neodvážejí na Borgy zaútočit, po tom, co jedna krychle provedla s Flotilou. Ale pokud zničím uzly, mohlo by to společenstvo na chvíli zmást a zavést jim zmatek do kolektivního vědomí. Potom by se snad s tou pětkou lodí a za pomoci ostatních vypořádali."

"Mohlo by to vyjít!"

"Romulané nám sem pomocí svých maskovaných dravců dopravili nějaké vnitřní vybavení, ale celou loď nám dát nemohli a ..."

"Borgové jejich maskování nevidí?" skočil Milesovi Jean-Luc do řeči.

"Ne, protože jsem jim poradil, aby svoji elektromagnetickou cívkou přeladili na náhodnou modulaci."

"Geniálně jednoduché!" ohodnotil to Picard.

"Výměnný obchod, oni materiál, my know-how! Ale kde jsem to přestal?" zapřemýšlel, "aha, už vím. Při jednom z průzkumů jsme zjistili, že naše muzeum zůstalo neporušené. Tom usoudil, že by se nám pár starších plavidel hodilo. Ta, co jsme měli, byl jen opravený šrot. Víceméně nepoužitelný. Vyšli jsme tedy nakoupit do města! A vybrali jsme tento, vypadal nejzachovaleji."

"A jak vypadaly ty ostatní? Když jsem našel tenhle, byl dost špinavý!" rýpnul si kapitán.

Smiley se skoro urazil a ukázal na Jean-Luca hrozivě ukazováčkem. "Víte, jak pracně jsme ho dostávali ven? Nemohli jsme s ním přece jen tak vylézt z budovy! A spousta prachu se dovnitř dostala až po dost tvrdém přistání!"

"Nemyslel jsem to vážně!" uklidňoval ho Picard. Francouzský smysl pro humor není právě laskavý.

O'Brien ještě po Picardovi loupal očima, ale nakonec se musel usmát. "Taky jsem se při úklidu dost zapotil. Vždycky jsem po Tomovi chtěl prostornější jeskyni, ale uklízet to?"

Oba se zasmáli a Miles pokračoval.

"Nakonec jsme vzlétli a zamířili sem. Naneštěstí nás ale zmerčila hlídkující sonda a začala nás stíhat. Raketoplán samozřejmě bez obtíží dohnala a zaútočila. Nejprve nás chytla tažným paprskem a pak se k nám transportovala posádka sondy. Naštěstí byli jen dva. Tom je promptně vyřídil mým vynálezem. Vlečný paprsek ale způsobil výbuch jedné pohonné gondoly a my jsme se málem zřítili. Tom nás ale dost divokou střemhlavou jízdou dostal bezpečně na zem a měli jsme i štěstí v neštěstí, protože síla výbuchu se přes jejich paprsek dostala až k sondě a zničila ji."

"To jste měli rušné dopoledne!"

"Utekli jsme do jeskyni a pro loď se vrátili, až když bylo jisté, že se Borgové pro svoje vojáky nevrátí. Asi je nestačili kontaktovat, nevím," pokrčil rameny. "Vlastně je to už jedno!"

"A tehdy jste našli mne!"

"Co jsme si měli myslet, když se vedle mrtvých borgských vojáků objeví dávno mrtvý kapitán Flotily?" O'Brien se zvedl. "Ale díky bohu za vás! Vaše zkušenosti nám jistě pomohou vychýlit váhy štěstí na naši stranu!"

"Já..."

Picardovu odpověď přerušil hlasitý výkřik.

Enterprise

Kolem postele Regie Barclayho bylo prázdné. Pacient seděl na posteli a doktorka Crusherová mu skenovala hlavu pomocí širokopásmového encefalografu. Zbytek současného osazení ošetřovny čekal na výsledky v doktorčině kanceláři a hleděl na proceduru průhledným sklem oddělovacím pracovnu od lůžkového oddělení.

Výsledky prohlídky Beverly nic neukázaly, všechno se zdálo v pořádku a naprosto normální. Otok na Barclayho mozků byl pryč, ale Regieho chování tomu neodpovídalo.

"Víte, jak se jmenujete?" zeptala se ho zkusmo.

"Jasně, kotě," přišla hned suverénní odpověď. "Reg Barclay!"

"Víte, kde jste?"

"V ráji?" mrkl laškovně na doktorku. "Kde je ta pěkná kůstka, co tu byla předtím?"

Lékařka přivřela oči a přemýšlela, co bude s pacientem s tak vysokou hladinou hormonů dělat. "Ta kůstka je lodní poradkyně. Máte představu, kde se teď nacházíme?" opakovala přikře otázku a důrazně mu sundala ruku ze svého boku, kam ji ledabyly položil.

"Tak to sorry, mastičkářko, nechtěl jsem tě urazit."

"Mohli byste prosím na okamžik spolupracovat?!"

"Ale, tak jo, ať máš klid!" souhlasil znechuceně.

"Odpověděl byste na moji otázku?"

Reg pevně zavřel oči a zvrátil hlavu. Pak pootevřel ústa a pohrdavě vypustil rty proud vzduchu, aby vyjádřil, jak moc ho její dotazy otravují.

"Pff, mám v hlavě trošku zmatek," řekl nakonec. "Pamatuju si tebe i tu poradkyni. A i většina těch ostatních tváří, co jsem tady viděl, mi přijde povědomá. Jen si teď nemohu vybavit jména, to je vše."

"Jsme na hvězdné lodi," připomněla mu doktorka.

"Dobrý," rozjasnil se Barclay, "to jsem vždycky chtěl!"

"Pamatuji si, jaké je datum?"

"É... čtyři něco něco něco, tečka něco."

"To by asi souhlasilo," podotkla doktorka. "Co si naposledy pamatujete?"

"No tebe!"

"Mě?" zareagovala překvapeně.

"Je v tom trošku mlha, ale vím určitě, žeš to byla ty!"

"A kde to bylo?"

"Někde venku, byla tam tráva a stromy," přemýšlel a hledal konkrétní vzpomínky. Vjemy se mu zobrazovaly stále ostřeji. "Krásný počasí a já s košem jídla. Měl jsem rande. Ale ne s tebou!" Luskal prsty. "Byla tam taky ta druhá! A praly jste se!"

"S Deannou? Proč?"

"Kvůli mně," vysvětlil blazeovaně s neohroženou samozřejmostí. "A dál už si nemůžu na nic vzpomenout," skončil.

"Aha," poznamenala Beverly skepticky. Začínala tušit, která bije. Nechala samolibostí nacpaného technika o samotě a odešla. V kanceláři se na ni sesypali Geordi s Troi. Odbyla je mávnutím ruky a svezla se do křesla.

"Prosím tě, co se to tam dělo?"

Než jí odpověděla, optala se počítače. "Můžeš mi říct, kdy byl poručík Barclay naposledy na holopalubě?"

"Před třemi dny, šesti hodinami..."

"Stačí," odsekla stroji a opřela se lokty o stůl. "Potřebuji se něčeho napít," zaúpěla. "Máme nového Barclayho. Ten nesmělý zadržávající sympat'ák zmizel a je tady nafoukaný frajer, kterej nemůže udržet ruce u těla," otfásla se odporem.

"Jak se to stalo?" zajíkla se poradkyně.

"Něco mu přeskočilo po tom výbuchu v hlavě. Pamatujete se na ten jeho program v simulátoru? Jak jsme tam kolem něj všichni skákali a on si léčil svoje komplexy? Tak teď se chová přesně tak, jako by byl v tom programu!"

"A je to natrvalo?"

"Nejsem si jistá!" pokrčila doktorka rameny. "Může to být jen reakce jeho mozku na šok; brání se realitě a jeho vědomí se schovává. Poškození jsem žádné nenašla, je to jen záležitost psychiky. Potrvá to snad pár hodin, ale možná také dny, měsíců i let."

Při té představě přeběhl všem mráz po zádech, vzpomínky na Barclayho simulaci byly stále živé. Geordi si vzpomněl na sebe v úloze liliputa, ale současné starosti se ukázaly důležitější.

"Nechci vypadat nešetrně, ale jak je na tom s vědomostmi?"

"Myslí si, že ví i to, co neví. Je přece nejlepší."

"Doktorko!" okřikl ji.

"Měl by mít zachovány všechny dovednosti. Při práci by si mohl i lépe vzpomenout a vybřednout z toho. Známé prostředí, situace, lidé."

"Mohla bych mu pomoci já?" zajímala se Troi.

"Jen jako kamarádka. Někaké empatické pokusy o vpád do jeho mysli by ho mohly zahnat ještě hlouběji do nitra a on by už nenalezl cestu ven!"

"Půjdu si s ním tedy promluvit."

"A pozor na jeho ruce, jsou jako chapadla!" varovala ji ještě Beverly.

* * *

Na můstku Enterprise stále panovalo mrtvolné ticho. Vigo si svůj vztek vylil verbálně a momentálně necítil potřebu někoho zabít. Deaktivovaný android stále ležel na křesle prvního důstojníka a nikdo o něj neprojevoval sebemenší zájem. Váha kovové kostry a vůbec celého těla ho táhla dolů, a tak se Dat pomalu sesouval na podlahu pokrytou kobercem. Teď zůstal viset v jakési groteskní poloze znučeného teenagera v kině.

Hmyzoid na zadní palubě se posunoval mezi komunikačním stanovištěm a inženýrskou sekcí. Většina práce byla hotova a nic víc se dělat nedalo. Stále bylo potřeba opravit trhlinu v trupu, ale to se dá pořádně provést jen v doku. Vigovi muži se skutečně činili, povedlo se jim posádku Federace docela ochromit.

Počítač sice na všech palubách fungoval a bylo možno se ho na cokoliv zeptat, ale každý příkaz byl razantně odmítnut. Dveře všech kajut a prostor byly uzamčeny, což drtivou většinu lidí zcela odřízlo. A pokud se někdo ven dostal, do důležitých částí lodi stejně nepronikl, protože ho zastavilo silové pole.

Andorian o tom spokojeně uvažoval, vědom si své momentální nadřazenosti.

"Jak jsme na tom s komunikací?" zeptal se.

Postava za jeho zády se překvapeně narovнала a zpozorněla. "Po celé lodi je vyražena, jak jste přikázal! Rušíme signály komunikátorů a spojení udržujeme jen s našimi výsadky!"

"Myslím subprostorovou komunikaci, hlupáku!" obořil se na něj Vigo.

"Opravy dokončeny, můžeme se spojit, s kým budete chtít!"

"To je dobře," přikývl. "Nějaké nové informace ze strojovny?"

"Ne, stále pracují na warpu!"

Komandér Riker přemýšlel, koho chce Andorian volat. Zatím mu ani nebylo jasné, co hodlá podniknout s lodí. Vlaková loď Spojené federace planet se nedá jen tak ukrást a schovat. Kdyby alespoň věděl, kam letí. Možná by to zjistil z kurzu, jaký je nastaven na navigačních konzolích. Ze svého místa tam nedohlédl, ale kdyby se mu povedlo postavit se a udělat pár kroků...

Najednou se na křesle zkroutil a zkrivil tvář bolestí. Chytil se za lýtko a svezl se na kolena na podlahu.

Vigo instinktivně sáhl po fázeru. Nakonec ho ani nevytáhl, jen se na Rikera usmál. Vždycky ho potěšila bolest, především ostatních. "Co je s tebou?"

"Křeč... hrozná křeč... v noze," skučel první důstojník.

"Ta vaše křehká a z pohodlné těla nic nevydrží!" odfrkl si Vigo znechuceně a šťouchl do něj nohou. Riker se svalil

na bok.

"Už to přestává," zat' al zuby. Pomalu se opřel a opatrně natáhl nohu.

"Vstaň, bábovko!" křikl Andorian. Hmyzoid vzadu se pochechtával. "Myslel jsem, že seš chlap. A ty tu skučíš jako ženská!"

Riker poslechl a zvedl se z podlahy. Rukou se opřel o křeslo, aby vyklepal zbytek nepříjemného mravenčení z nohy. Tedy - doufal, že přesně tak to vypadá. Vigo pravděpodobně nepoznal, že simuluje, a ztratil o něm poslední špetku dobrého mínění. Potřeboval, aby Andorian polevil v ostražitosti, a to se povedlo.

Také na okamžik zahlédl údaje na autopilotovi, kvůli kterému celou etudu předvedl. Sled čísel mu prozradil současnou pozici i kurz, který Enterprise nabrala. V duchu si představil mapu Galaxie a tohoto sektoru. Pohybovali se okrajem federálního prostoru. To proto, aby je nikdo nespátl, pochopil Riker. Ale linie, která představovala trasu lodí, mířila někam do pohraničních zón. Tahle představa se mu vůbec nezamlouvala. Směřovali ke Cardassianské demilitarizované zóně.

San Francisco, Kalifornie

Picard s O'Brienem vyběhli z hangáru na náměstí. Křik vyrušil komunitu při obědě a skupinka lidí vycházela z jídelny, právě když dorazili do středu dvorany. Vysoká hladina šumu hovoru prozradila, že výkřik slyšeli také. Rozrušeně se mezi sebou dohadovali a každý ukazoval jiným směrem. Kapitán se k nim připojil a společně se rozhlíželi po zdroji výkřiku.

"Odkud to šlo?" zeptal se Tom Paris, který udýchaně sešplhal z vyšších pater. "Co se stalo?"

Dostalo se mu několika rozporuplných odpovědí. Aby se tedy dozvěděl něco přesnějšího, obrátil se na O'Briena.

"Byli jsme s kapitánem v hangáru, takže si taky nejsem jistý. Ale zdálo se mi, že to jde ze skladu!" usoudil. "A byl to ženský hlas, jakoby vystrašený. A podezřele rychle zmlkl!"

"Také se mi to tak zdálo," připojil se k němu Picard.

"Půjdeme se tam podívat," rozhodl Tom, "ale radši se ozbrojíme. To je poprvé, co by se tu něco takového stalo!"

"Doběhnu pro zbraně!" nabídl se Miles.

"Dobře, čekáme tady. Budeme dávat pozor, aby nikdo ze skladu neutekl!"

Kapitán zavrtěl hlavou. "Jestli tam nějaký útočník někoho napadl, tak už bude pryč. Měl dost času zmizet."

Paris stiskl rty a vrhl zlobný pohled na ústí tunelu. "To by nám ještě scházelo, abychom se museli bát tady, mezi sebou. Snad se to nějak vysvětlí, tady bylo vždy bezpečno!"

O'Brien přispěchal se třemi podivně vyhlížejícími zbraněmi. Žádná nebyla úplně totožná s ostatními, ale nesly společně konstrukční prvky. Jean-Luc usoudil, že to jsou ony Milesovy zázračné vynálezy. Jakmile jeden dostal, podrobil ho zevrubné prohlídce.

Čtyři dlouhé tenké tyčinky byly zasazeny ve dvou dvojicích pod sebou do kovové podložky. Ta těsně přiléhala k zásobníku energie a byla připevněna k rukojeti pistole.

Celkově zbraň působila dost křečce, měla však elegantní linie a Picard nepochyboval o její funkčnosti. Koneckonců, účinek už viděl.

Tom vybral z přihlížejících dva další muže, kteří se připojili k jeho skupince, kterou už tvořili Picard s O'Brienem. Ozbrojení byli pouze ti tři. Pomalu vstoupili do tunelu až tak daleko, kam dosahovalo světlo. Uvnitř byla tma, a když se pokusili rozsvítit, spínač nereagoval. "Smiley, podívej se na to!" sykl Tom na inženýra. Postup formace se zastavil. Technik dal svoji pistoli podržet jednomu z mužů a v pološeru se pokusil zjistit důvod poruchy. Zařízení bylo v pořádku, ale vzápětí odhalil na stěně přeřezané vedení. Upozornil na to velitele, který se okamžitě přišel také podívat.

Rukou přešel po jemném řezu. "Obyčejný nůž!" zhodnotil nález Paris. "Žádné vniknutí zvenku, musel to být někdo z našich! Byl bych radši, kdyby to byl Borg!"

"Sem někam na kraj jsem nedávno dával bednu ručních baterek," uvědomil si Miles. "Počkejte!"

Opatrně udělal pár kroků a ztratil se přátelům ve tmě. Následovaly dvě tupé rány a vítězný šepot: "Našel jsem je"

Tmu prořízl paprsek bílého světla a ukázal O'Briena s bednou svítilen. Pětice mužů se dovybavila a připevnila si na volnou ruku baterku. Osvítili tak skoro celou plochu skladu.

Společně procházeli prostorem a mířili ke středu místnosti. Výhled jim zakrývaly hromady beden a zásobníků různých tvarů. Mezi nimi vedly úzké uličky, které vždy prozkoumávali dva muži a jeden je jistil. V jedné ze zadních částí našel Picard mezi kontejnery ležet dvě těla.

"Hej, zavolejte doktora!" křikl.

Tom nechal O'Briena s ostatními dokončit prohlídku a přiběhl k Jean-Lucovi. "To je strážný Sam!" zvolal, když prohlédl tělo. "A tady je Kate!"

Picard poznal dívku, co mu přinesla předešlého dne jídlo.

K jejich ostrůvku světla se připojily další baterky. To přispěchal doktor Bashir a s ním i Nowack. Doktor ihned přičapal k dívce a přešel nad jejím tělem lékařským záznamníkem. Skenovací tyčinku pak založil do tricorderu a vyvolal si údaje.

"Bude v pořádku," oznámil napjatému obecenstvu. "Lehké odřeniny a boule na hlavě, za chvíli se probere. Odneste ji na ošetřovnu!" rozkázal. Pak se přesunul ke strážnému. Už podle nepřírozené polohy těla ale poznal, že tady diagnóza tak příznivá nebude.

"Je mrtvý!" konstatoval. "Zlomený vaz!" Pootočil mrtvému hlavou, která držela na těle jen díky pokožce. "To teda musela být síla!"

"Kdo to mohl udělat?" ptal se šokovaně Picard.

"Řeknu vám jedno," ozval se Nowack, "poslední dobou se tu dějí moc divné věci!"

"Jak dlouho?" chytil se toho kapitán.
"Od vašeho příchodu!" vpálil mu rovnou do tváře.
"Tak dost!" okřikl ho Paris. "Mluvíš nesmysly! Ta tvoje hloupá nedůvěra...", vyjel na něj. Větu nedokončil, jen frustrovaně kopl do dřevěné bedny s nápisem "Křehké" za sebou. Ta lehce poskočila.
Strážní mezitím dokončili prohlídku skladu a přišli oznámit, že všechno se zdá být na místě, jen je to rozházené. "Jako by něco hledal," prohlásil doslova jeden z nich.
"Nebo hledali," doplnil Miles možnou alternativu.
"Zloději?" navrhl Tom.
"Asi."
"Tak teď se musíme mít na pozoru i sami před sebou!"
"Byl jsem celou dobu s kapitánem!" sykl Smiley, čímž zavřel Nowackovi ústa.
Zakončil to Julian, když trefně poznamenal: "A my mezi sebou máme krysu!"

9.

Enterprise

Poručík Barclay byl shledán způsobilým pro opuštění lůžka, dostal zpět svoji zlatou inženýrskou uniformu a povolení pohybovat se libovolně po palubě lodi. Tedy, v rámci možností. V praxi to znamenalo, že se už tak přecpaná ošetrovna zaplnila další bytostí. Místo pro Regovo tělo by se ještě našlo relativně snadno, horší to bylo s jeho egem. To okamžitě zaplavilo všechny volné prostory a nedovolilo prosadit se nikomu jinému. Výsledkem byla podivně nevraživá atmosféra a nečekané výbuchy nervozity ženské poloviny posádky, kdykoliv se Barclay vyskytoval poblíž. On sám byl se sebou náramně spokojen. Najednou nemohl pochopit, proč mu celá ta uplynulá léta dělalo potíže komunikovat s lidmi a s ženami zvláště. Vždyť stačí tak málo, suverénní úsměv a troška toho osobního charisma... Ve své rozjařenosti si nevšiml, že se i v narvané místnosti kolem něj tvoří prázdný kruh.

"Regie, pojd' sem!" zavolal ho poručík LaForge. Barclay se nenuceně otočil a protančil kolem hloučku zdravotních sester, které ohodnotil okem znalce, a hvízdal. "Co potřebujete, pane?" vykouzil Reg úsměv salonního kouzelníka a vytáhl Geordimu zpoza ucha pokerový žeton.

"Nech těch blbostí," napomenul ho LaForge nevrle a sklonil se nad přístupovou deskou počítače. "Musíme nějak překonat to silové pole a proniknout na můstek! Seznámila tě doktorka se situací?"

Barclay se zatvářil omluvně a přesměroval svůj krevní oběh zpět do mozku.

"Chcete transportovat rukojmí?"

"To pole nám nedovolí skoro nic! Netušíme, kolik je tam našich lidí, počet únosců, nic!"

Inženýři se ponořili do soustředěného zamyšlení.

"Všechno najednou udělat nemůžeme," usoudil Reg. Přiložil si ukazováček na bradu a začal přecházet dokola. Pomáhalo mu to přemýšlet. "Mohli bychom přetížít obvody a pole na zlomek sekundy oslabit, pak by se možná dal transport uskutečnit, nevím ale, jak rychle bych je stihl zaměřit!"

"Za pokus to stojí," přikyvoval Geordi. "Energetické vedení na můstek můžeme zkratovat, záleží teď na rychlosti, s jakou naskočí náhradní zdroj."

"Další problém je, že ruší signály komunikátorů, nepoznáme, kdo patří k nám a kdo ne. Klidně můžeme transportovat někoho z únosců!"

"Musíme něco udělat, riskneme to!"

"A co uděláme s počítačem?"

"Momentálně ho tolik nepotřebujeme, ale poslal jsem pár mužů, aby se na to podívali. Jestli se jim povede najít přístupová relé, máme šanci dostat se ke svým hlasovým přístupům a heslům."

"Ale to může trvat hrozně dlouho!"

Hlavní inženýr musel souhlasit. Přál si, aby tomu tak nebylo.

* * *

Enterprise letěla stále ještě jen s impulsním pohonem, na samém okraji teritoria Federace, daleko ode všech stanic a hvězdných laboratoří. Pečlivě se vyhýbala všem větším planetám a vesmírným úkazům, kde hrozilo sebemenší riziko setkání s jinou lodí. Její kurz však nemilosrdně směřoval k hranicím jednoho z nejobávanějších nepřátel Flotily. Jejich prostor byl zatím daleko, ale až Vigovi lidé nahodí warp, bude konfrontace s Cardassiany jen otázkou hodin.

Geordi LaForge nic z toho nevěděl, ačkoliv cítil, že se loď pohybuje, a to nemohlo znamenat nic dobrého. Nicméně přesto spěchal, aby byl u svého velitele co nejdřív.

Společně s Regiem Barclayem otevřeli dveře ošetrovny a vydali se o několik palub výš na úroveň šest, kde byly transportní místnosti. Turbovýtahy samozřejmě neposlouchaly, a tak se Geordi musel vrátit do Jefferiesových průlezů. Ze samotné myšlenky na cestu přes šest palub se mu zvedal žaludek, ale jiné cesty nebylo. Nechal Regieho jít jako prvního.

Na místo určení se dostali celkem bez problémů a v krátkém čase.

Než vstoupili do chodby, zaposlouchali se, jestli tam není nějaký vetřelec. Upoutalo je slabé, jakoby škrábavé bručení.

"Co to je?" zarazil se Regie.

"Je možné, že transportér zůstal v provozu?"

"Tohle není zvuk transportéru, zní to spíš jako únik energie. Je možné, že při nárazu explodoval panel. Asi to nestihli opravit."

"Tak se na to podíváme, ale to bychom museli do jiné jednotky. A jednička je taky zničená!"

Potichu odklopili panel zakrývajícím vstup do průlezu, vylezli ven a rozhlédli se po místnosti. V rohu se choulil muž v uniformě praporčíka. Měl krátké černé vlasy a mohutnou postavu. Přes oblečení nebylo poznat, jestli je tak tlustý nebo tak svalnatý. Zavžené oči a pravidelný pohyb sudovitěho hrudníku zahnalý jejich obavy o jeho život.

"Spí!" zašeptal Geordi a potichu došel k ležící postavě. "To snad není pravda, ten chlap chrápe!" nevěřícně se k němu sklonil.

"Máte přestávku, praporčíku?" zahromoval do mužova ucha.

Poddůstojník sebou škubl a vyvalil na LaForge oči. Chvilku těkal pohledem po okolí, jak si nemohl uvědomit, kde je a co tam dělá. Na to byl zvědavý i Geordi.

"Jak se jmenujete, člověče?" pustil se do něj.

"Praporčík Michael V. Claveek, inženýr třetí třídy!"

"Co tu sakra děláte!"

"Měl jsem tady službu!" bránil se. Zvedl se při tom do pozoru, takže převýšil inženýra o hlavu. Ti dva by mohli hrát v pohádce o Dlouhém, Širokém a Bystrozrakém. Praporčík by měl dvojroli.

"To jste si nevšiml, že loď je už několik... dní mimo naši kontrolu?"

"Mno, když mi skončila služba, tak jsem čekal, až mě přijdou vystřídat, ale nikdo nepřišel. Tak jsem volal do strojovny, pak na můstek a pak komukoliv. Ale ani přes komunikátor, ani přes palubní interkom mi nikdo neodpovídal. Dveře mi nešly otevřít, a tak jsem musel obejít vedení. Ale chodby byly také prázdné, výtah nereagoval..." odmlčel se a upravoval si blůzu.

"Chápu," omluvil ho Geordi. "Tady poručík Barclay vám vysvětlí, co se stalo! Jak dlouho jste nejedl?" dodal ještě, když si uvědomil, jakou dobu tu musel strávit.

"Asi dvě hodiny."

"Kde jste vzal jídlo?"

"Já si s sebou nosím na směny zásoby, musím dodržovat životosprávu," začervenal se Claveek. "Chci jít příští měsíc na mistrovství Flotily v kulturistice."

"Už chápu, proč jste nepoužil průlezy!"

Reginald si vzal praporčíka stranou a Geordi prohlédl okolní zařízení. Když se šéfinženýr vzdálil, ujal se slova. "To je teda síla!" vydechl.

"Je to hrozné, jak se mohla taková věc stát! Nepochopitelné!" přidal se Michael. "Ale my je dostaneme dřív, než stačí něco provést!" vyjádřil své přesvědčení.

Barclay na něj nechápavě koukal a pak se rozesmál.

"Ale já nemluvím o téhle patálii. Mluvím o tomhle!" bouchl obdivně kulturistu do prsou. "Letěj na to holky!"

San Francisco, Kalifornie

Myšlenka na zloděje a zrádce ve vlastních řadách všechny doslova zmrazila. Tato společnost zatím fungovala na principu vzájemné důvěry a pomoci a něco podobného by ji mohlo celou rozložit. Což by se rovnalo definitivní porážce lidstva v této válce, protože nikdo jiný v tuto chvíli nebyl na boj připraven. A za týden už bude pozdě.

Dopravili dívku do nemocnice, kde ji převzala Beverly Crusherová.

"Co se stalo?" ptala se, zatímco prováděla základní vyšetření. Profesionalita jí nedovolovala pociťovat úzkost o život pacienta, mohlo by to vést k chybnému a ovlivněnému rozhodnutí. Musela ale vědět, co zranění předcházelo, aby se mohla lépe orientovat v situaci a možných následcích.

"Našli jsme ji ve skladu, někoho asi vyplašila," odpověděl Tom.

Doktorka nepřerušila práci, ale bylo vidět, že ji toto sdělení vyděsilo.

"Někdo z nás?" ujišťovala se.

"Bohužel," odpověděl, stále ještě ztlačně otřesený a vyvedený z míry. "Někdo prohledával sklad a zabil strážného. Zlomil mu vaz!" Samým rozčilením si mnul strniště na bradě.

"To je otřesné!" kousla se do rtu, až vytekla kapička krve.

"Nakonec stejně nic nesebral, protože ho Kate vyrušila a křikem vzbudila pozornost. Tak ji omráčil a utekl dřív, než jsme mohli zasáhnout."

Jean-Luc Picard, kapitán hvězdné lodi Enterprise, toho času nedobrovolně v alternativním vesmíru jako poradce pro záležitosti společenstva Borgů, zadumaně pozoroval zpovzdálí dění a přemýšlel. Nezdálo se mu, že by šlo o obyčejnou zlodějnu. Kdyby byl v komunitě někdo, kdo by měl sklony opatřovat si příděly na úkor ostatních, projevilo by se to už dřív. Navíc, ve skladu nejsou jen potraviny, ale i léky a spousta zařízení od Romulanů, které zůstalo zatím nepoužito. Vybavena byla jen jedna loď. Co když neznámý útočník nechtěl nic sebrat?

Dívka ležela na stejném provizorním lůžku, jaké už kapitán znal. Zatím byla v bezvědomí a všichni čekali, jaké odpovědi jim dá na jejich otázky.

"Stávají se z nás zvířata, která se vraždí kvůli kořisti!" skuhral Paris.

"Někdo moudrý kdysi řekl, že civilizaci dělí od barbarství pouze čtyřicet hodin a dvě teplá jídla," poznamenal Picard. "A je na tom víc pravdy, než si jsme ochotni připustit. Nehledě na to, že si nemyslí o důvodu vloupání totéž co vy."

"Co tím chcete říct?" zamračil se Tom ještě víc.

"Měl bys nechat prohlédnout, jestli si nepohrál s léky a vybavením!"

"Sabotáž? Kdo by mohl udělat něco takového?" odmítl Picardovu domněnku. "Nikdo přece nemůže chtít, abychom proti Borgům prohráli! Absurdní!"

"Nechci vám radit, ale měli byste to pro jistotu zkontrolovat," nedal se kapitán odbýt.

Tom se mu dlouze zadíval do očí; nebyl ochoten si připustit něco tak hrozného. Ale v Picardovi viděl svůj vzor, člověka, který není svázán předpojatostí, který se na věc dívá z veliké blízkosti a zároveň s odstupem.

"Zkontrolujte veškeré uskladněné vybavení. A taky krabice s léky!" rozkázal svým mužům.

Kapitán se smutně usmál. "Snad se mýlím."

"Snad ano!" Opustil ošetřovnu, ale ještě se zastavil u lůžka. "Až se probere, chci s ní mluvit!"

"Za chvíli tě k ní pustím," slíbila Beverly. "Co jste udělali se strážným?"

"Doktor Bashir provádí pitvu!"

"Je to nutné?" nezdálo se jí to. "Říkal jsi, že měl zlomený vaz!"

Tom s Picardem si opět vyměnili pohledy. Další věc, co nevypadala na obyčejného zlodějíčka.

"Julianovi se to nezdálo. Bylo to příliš brutální na obyčejnou neplánovanou obranu. Síla, s níž to bylo provedeno, byla příliš... nelidská!"

* * *

"Jak se cítíš?"

U postele s omámenou dívkou stála jenom doktorka Crusherová, zbylá lůžka byla prázdná a oddělená plentou. Kate slabě zasténala a sáhla si na hlavu, kde pod obvazem nahmatala velkou bouli. "Co se stalo?" zeptala se.

"Doufali jsme, že nám to povíš ty," usmála se na ni Beverly. Jemně jí přejela rukou po čele a upravila pocuchané vlasy.

"Našli jsme tě ve skladu," připomněla.

"Sam!" vzpomněla si. "Ležel tam na zemi a nehýbal se..." začala dívka hystericky zvyšovat hlas, jak si vybavovala nedávnou minulost.

"Šš, uklidni se, nic se ti nestane," tišila ji doktorka. "Tohle ti pomůže." Vstříkla hyposprejem Kate do předloktí slabou dávkou sedativ. "Myslíš, že se tě může Tom zeptat na pár věcí?"

Kate přikývla.

"Dobře, tak si odpočín a já ho přivedu, ano?" Odhrnula závěs a nechala roztřesenou dívku chvíli o samotě. Kate se zatím vracely zážitky, které by mozek nejraději zasunul co nehlouběji. Když se doktorka vrátila, byla bledá a schoulená pod přikrývkou až po oči.

Tom Paris přišel společně s Beverly, která je nechala o samotě, a posadil se na pelest. Nejprve se na ni mile usmál a zeptal se, jestli ji něco neboli a zda je v pořádku. Pohled na jeho uličnický úsměv ji povzbudil a potěšil.

Kate bylo asi patnáct a za normálních okolností by právě prožívala období puberty. Takto však musela bouřit hormony zcela přeskočit a stát se během chvíle zralou ženou. Alespoň po mentální stránce. Ale ani tak se neubránila běžným snům dospívajících dívek, pro které si jednou přijede krásný a statečný princ na bílém koni. Pro ni byl tímto vysněným princem právě Tom, a proto měla jeho návštěva na ni tak povzbudivý účinek.

Odhodila deku a odhalila tvář, která by mohla za několik let být důvodem k rozpoutání války. Pravidelné obočí, malý nosík a hezká ústa slibovaly do budoucnosti mnoho.

"Můžeme si promluvit o dnešním ránu?" přeskočil najednou ze společenské konverzace u nemocného k podstatě věci. Na obličej se mu vrátil tmavý stín.

Posadila se na posteli a nervózně muchlala kus deky.

"Jo," souhlasila váhavě.

"Vyprávěj mi všechno od začátku, prosím."

"Šla. jsem pro kus soli, Gringo mě o to požádal," zajíkla se a připomněla hlídače v jídelně a příležitostného kuchaře.

"Světlo nešlo, ale já vím, že tyhle zásoby jsou hnedka na kraji, každou chvíli je pro ně potřeba dojit, vím to, protože často pomáhám v kuchyni a tak..." vyprávěla a přitom se lehce vzdalovala od tématu, jak to u dívek v tomto věku bývá.

"...a chtěl udělat vajíčka, co posledně našli ve městě, a došla mu sůl, tak mě pro ni poslal," vychrlila jedním dechem. Pak zmlkla.

"A dál?" naléhal opatrně Paris.

"Byla teda tma, tak jsem šla poslepu." Zase odmlka. Tom na ni upíral oči. Jí se začaly řínout slzičky. "O něco jsem zakopla. Když jsem se shýbla, poznala jsem po hmatu lidskou postavu. Potom..."

Nechal ji vydýchat a čekal na pokračování. "Někde vzadu spadla bedna. Zeptala jsem se, jestli tam někdo je. Nikdo neodpověděl. Měla jsem hrozný strach, ale nemohla jsem se pohnout, nevěděla jsem, co mám dělat. Pak se těsně přede mnou rozsvítilo světlo a oslepilo mě.

Sklopila jsem rychle oči k zemi a poznala Sama. A pak..." rozvzlykala se.

"To je v pořádku, maličká!"

Otřela si ušmudlanou tvář, mokrou od slz smíchaných se špínou.

"Ty jsi neviděla, kdo to byl?"

"Ne," pípla. "Je Sam v pořádku?" optala se najednou.

"To ještě nevíme," zahrál to do autu, nechtěl ji ještě víc rozrušit.

"Bude to dobré, vid'?" upírala na něj pomněnkově modré oči, tonoucí v slzách. "Vždycky si se mnou povídá, víš? Je hrozně hodný."

"Já vím," řekl Tom. "Bude v pořádku," lhal. "Za chvíli bude po všem, to ti slibuju!"

Pevně ji objal a rychle odešel. Zatahl za sebou závěs, aby ho neviděla, a opřel se o kamennou stěnu jeskyně. Byl unavený a vyčerpaný starostmi.

"Ona mi tak bezmezně věří!" zoufal si doktorce, která k němu zezadu přistoupila a položila mu ruce na ramena. Začala je jemně masírovat, pokoušela se v něm uvolnit strnulost a napětí.

"My všichni ti věříme."

"To jsi mě uklidnila!" vzdychl. "Ale já nevím, jestli můžu věřit vám."

"To nemyslíš vážně!" Otočila ho k sobě. Usmál se na ni smutně a vzal její dlaně do svých.

"Nebor si to osobně, do tvých rukou bych vložil život, ale mezi námi je někdo, kdo zradil. A já nevím, kdo to je. A nemám ani čas na to, abych to zjistil."

"Je mi tě líto," pochopila. "Je mi líto nás."

"Na lítost nemám čas!" otrepal se a narovnal. "Musíme jednat hned!"

"Hned?!"

Prohrábl si vlasy, jejichž prameny se ihned neposlušně zkroutily do slámově žlutého hnízda. "Nemůžu to už odkládat. Zítř ráno chci vylétnout!"

"Jsme na to dostatečně připraveni?"

"Lepší už to nebude. Počkej tady, a až Julian dokončí pitvu, přijďte do mé jeskyně. Musíme ještě probrat pár věcí!"
Enterprise

Kolem warpjádra se nahrnulo množství techniků, kteří pracovali na zprovoznění pohonu. Zodas nad nimi držel osobní dozor a poháněl je ke stále větší výkonnosti.

Hlavně proto, že si na něm každých pár minut chladil žáhu jeho velitel, Andorian Vigo. Potřebovali pohon velice rychle. Čím déle se pohybovali pouze impulsními motory, tím více vzrůstalo nebezpečí objevení hlídkovým člunem nebo raketoplánem, pátrajícím po zpožděné dodávce zásob a personálu. Vigo si toho byl dobře vědom, stejně tak jako komandér Riker. Touto dobou už měla být Enterprise na hvězdné laboratoři Athos nebo přinejmenším v dosahu komunikace. Skutečnost, že se zatím neohlásila, by mohla podnítit posádku stanice zavolat přímo na velitelství Flotily a spustit poplach. Potloukat se poblíž se Vigovi pranic nelíbilo. Vyvíjel tedy na strážce ve strojovně stále větší tlak.

Strach a únava však rychlosti oprav nepomohly a výhrůžky měly stále menší účinek. Inženýři už pořádně nespali hodně dlouho a jídlo, které od hmyzoidů dostali, je stačilo pouze udržet při vědomí. Přes to všechno práce dost pokročila. Vstřikovače antihmoty byly skoro vyměněny a čekalo je kompletní rekalirování softwaru. To byla ale záležitost počítače a nikdo to nemohl urychlit.

Malá skupinka byla také přidělena na zprovoznění štítů a zbraní, které selhaly, když Geordi zapojil nová relé. Vypálené obvody se musely kompletně nahradit. To byla druhá věc.

"Jak jste daleko?" Otázka byla pokaždé stejná, položená tím chladným monotónním hlasem.

A stejně jako v uplynulých hodinách, musel Zodas odpovědět.

"Dejte nám dvě hodiny, pane!"

"Stejnou odpověď od tebe slyším od začátku!"

"Pane, já nemohu opravy nijak urychlit! Lidé jsou pomalí a neschopní! Jeden po druhém odpadávají a ..."

"Samé výmluvy!" přerušil ho Vigo hrubě. "Jestli se do dvou hodin nepohneme, vyřídím si to s tebou osobně."

Zodas chmurně hleděl na přivlastněný komunikátor a začínal se nenávidět za to, že se do téhle akce zapletl. Přišel k tomu jako slepý k houslím. V jednu chvíli technikem na nákladní lodi a v příští únoscem největší lodi té takzvané Federace. Takhle si svou kariéru nepředstavoval. "Pohněte tou svou zdegenerovanou kostrou!" rozkřičel se na zajatce.

Ještě že si měl na kom vylít zlost.

* * *

Nálada na můstku byla posledních několik hodin stejná. Vigo s hmyzoidem se střídali ve službě, ale nebylo co na práci. Plavidlo bylo zcela pod kontrolou autopilota, a dokud nepřejdou na vyšší rychlost, nebylo zapotřebí sledovat navigaci a kormidlo nijak pečlivě. Vnitřní senzory zatím neohlásily žádný pokus o vniknutí do strojovny nebo na můstek; zdálo se, že se posádka vyrovnala se svým údělem. Nacházeli se ve velice málo frekventované oblasti vesmíru, kde nebylo ani možné pozorovat nějakou zajímavou anomálii či třeba jen mlhovinu. Hlídky tedy zatím jen střežila rukojmí, prvního důstojníka Williama Rikera.

Vigo se zatím ani nepokusil zjistit Rikerovu hodnotu; jaksí předpokládal, že muž ve velitelském centru je kapitán, a nikoho jiného kromě androida neviděl. A jelikož se mu nikdo nepokoušel nic vysvětlit, odpadl dlouhý a nepřijemný rozhovor. Komandéra také napadlo, že by případný nečekaný návrat kapitána Picarda á la Q mohl Viga vyvést z rovnováhy.

Energetické články pracovaly, jak mají, sice na snížený výkon, ale dostatečně na to, aby dodaly energii do všech důležitých systémů. Technici dokázali pod nátlakem mnoho, Enterprise už měla opět většinu svých schopností a možností. Chybělo zprovoznit už jen warp a zbraňové systémy. Trhliny v trupu si opraví až nový majitel, který bude muset být velice štedrý, aby se k tomuto pokladu dostal. Federální technologie je na černém trhu vysoce ceněná položka, Vigo nepochyboval, že zájemců bude celá řada. Měl však dojem, že jeden člověk bude mít zájem prioritní.

Nepochyboval o úspěchu a v duchu se stále opájel vidinou přepychu a bohatství, kterým se obklopí. Zatím ho považovali za teroristu, ale jakákoliv vznešená myšlenka nebo patriotismus vždy ustoupí zlatem raženému latinu. Kdysi ho to naučil jeden jeho bývalý společník, a ten věděl, o čem mluví.

Andorian se opíral v křesle a netečně zíral na obrazovku, na které se až příliš pomalu hýbaly hvězdy. Možná by zase mohl popohnat ty neschopné břídlí ve strojovně, ale byl tak unuděný, že na to ani neměl náladu. Procházel právě vzácnou chvilku relativní přičetnosti, ve které netoužil po bolesti a represáliích vůči podřízeným.

Nechal společníka odpočívat, a ten teď na zadní plošině vydával značně podivné zvuky - asi jako ucházející míč. Tento druh spal vestoje a probíhalo to tak, že každý jednotlivec se potáhl jakousi lepkavou látkou, kterou vylučoval z

pórů. Vigo to viděl už mnohokrát za své služby na Ba'rton a připadalo mu to odporné. Sdílel na stísněné nákladní lodi kajutu se třemi dalšími a zápach, jež blána vydávala, mu zvedal žaludek.

Zdalo se, že Riker zcela rezignoval na bezvýsledné pokusy o odpor a jen vyčkával. Android neprojevoval žádnou známku života už standardně.

"Aby taky ne, když je vypnutý," tetelil se Vigo a zvažoval jeho hodnotu na trhu. Mohla by být vyšší než celé téhle lodi. Rozhodl se, že Data do kompletu nezahrne a nechá si ho jako specialitu nakonec. Už viděl celou řadu umělých robotů-vojáků, kteří bezchybně plní rozkazy a nedají se jen tak zabít. Která mocnost za něj asi nabídne nejvíc? Modrá tykadla se nadšeně zachvěla.

Na zádi se rozblíkal panel a pípáním upozornil, že senzory na něco narazily. Mústkem proběhl čerstvý závan vzrušení a oba muži na předních sedadlech zpozorněli. Každý si přál, aby to znamenalo něco jiného.

Zvuk probral i spícího hmyzoida, ten sebou trhl a spáry jeho členité pokožky začaly vstřebávat ochranný film. Pomalu vytáhl složené končetiny zpod zakrnělých zbytků křídel na zádech a narovnal se do obvyklé polohy.

Obraz na přístrojové desce ukazoval jemu neznámou věc, zkušenosti s vyhodnocováním údajů teprve sbíral. Ale učil se rychle.

"Dálkové senzory zachytily předmět letící warpem. Zcela určitě je to plavidlo."

"Komu patří?" dotíral Vigo. Na odpověď čekal i Riker. "Srovnávám s lodní databankou, okamžik!" Andorian netrpělivě bubnoval prsty o opěradlo kapitánova křesla.

"Už to mám, pane! Je to loď Federace!"

Vígova modrá pokožka zbledla, Riker se naopak začal šklebit.

"Třeba si nás nevšimnou," potil se únosce.

"Tu iluzi vám ještě chvíli ponechám," ucedil komandér, který věděl, že tato možnost zcela určitě nepřipadá v úvahu. Měl pravdu.

"Změnili směr," upozornil hmyzoid, "míří k nám!"

"Nereaguj a drž kurz!" rozkázal Vigo. "Co tady dělají? Kolem je pustina, neměly by tu létat žádné lodě!" lamentoval. V předpokladech se mu objevila nečekaná trhлина. "Můžeš zjistit, co je to za druh?"

"Podle mých údajů je to třída Ambassador. Vědecko-diplomatický průzkumný křižník."

"Jak je - velická?"

"Menší než Enterprise, posádka by měla čítat 550 osob. Je to typ konstrukčně předcházející této lodi. Už se nevyrábí."

"Starší model?" uvažoval nahlas. "Mohou se s námi měřit?"

"V takovém stavu, v jakém se nacházíme, samozřejmě ano. Za optimálních podmínek bychom je možná zvládli. Teď v žádném případě."

"Jakou mají výzbroj?"

Hmyzoidovy spáry tančily po přístupové konzoli.

"Standardně deset fázervých baterií typu IX a dva fotonové torpédomety. To je méně, než máme my. Ale je možné, že tato konkrétní loď má jiné vybavení, než určují specifikace."

Riker nevěřil vlastním uším. Ten maniak by se snad chtěl probojovat?

"Za jak dlouho tu budou?"

"Čtyři minuty!"

"Vigo strojovně! Jak jsme daleko se zbraněmi a štíty?"

Zodasův zoufalý hlas neměl daleko k panice.

"Pracujeme hlavně na motorech, se zbraněmi jsme nespíchali!"

"Změna priorit, rychle!" štěkl na něj Vigo a ut'al spojení. Praštil pěstí do opěrky a ulevil si nadávkou, s níž si univerzální tlumočník neporadil.

"Nemůžete se utkat s vycvičenou posádkou, to by byla sebevražda. Ani nemáte dostatek lidí!" lámal ho Riker. Ten Andorian snad nemá rozum.

Vigo rozum měl, ale zamlžený rouškou šilenství a povzbuzený úspěchem. "Říkal jste, že nemůžeme unést tuto loď, a... voilá!" odbyl ho. "Jestli budete dělat problémy, tak nechám vypustit vzduch z obytné sekce!"

"Nevyhrajete a všechny nás pozabijíte!"

"Když budete spolupracovat, nebude nutné bojovat. Můžete to ještě zachránit!"

Než se Riker stihl rozmyslet, přišlo zezadu hlášení.

"Vystupují z warpu!"

Za lodním pravobokem se zablesklo a temnota vesmíru se lehce zakřivila. Přímou ze záblesku se vyřítila šedostříbrná rozmazaná šmouha, která rychle zpomalovala, až se zaostřila těsně za zádi. Bylo to plavidlo o čtvrtinu menší než Enterprise, ale neslo společné charakteristické prvky. Protáhlý disk talířové sekce a gondoly motorů byly skoro stejné, jen zmenšené. Největší rozdíl byl v trupu, jehož přední deflektor byl namísto oválného tvaru plavidel třídy Galaxy kulatý, designově převzatý od starších lodí. Pulsoval modrobílým světlem. Trup nesl registrační znaky NCC-26136.

"Volají nás!"

"Jenom audio!" přikázal Vigo. "Vymluvte se na poškození vizuální komunikace nebo něco takového!"

"Provedu! - Frekvence nastavena, jsou na příjmu!" Z lodních reproduktorů se ozval běžný pozdrav plavidel Hvězdné flotily, pronesený žoviálním hlasem s anglosaským přízvukem.

"Tady kapitán Davidson z průzkumné lodi Federace Zhukov. Slyšíte nás, Enterprise?"

Vigo se obrátil na svého společníka. "Zjisti o té lodi něco konkrétního!" Pak se zeptal Rikera: "Znáte se s tím mužem?"

"Jenom z doslechu."

"Promluvíte s ním a pošlete ho pryč! A žádné podrazy, rozuměl jste?" blýskl výhružně očima.

"Slyšíte, Enterprise?" opakoval kapitán druhé lodi.

Riker přikývl a Vigo pokynul k otevření oboustranného kanálu.

"Enterprise slyší, hovoří komandér William Riker," ujal se první důstojník slova. "Musíte nás omluvit, kapitáne, ale měli jsme malou nehodu a komunikace stále ještě nefunguje tak, jak by měla!"

"Komandéře, jsem rád, že se s vámi setkávám, vaše pověst vás předchází!" reagoval Davidson. "Vypadáte, jako byste spadli do drtičky odpadků!"

"Nepovedená záchranná akce, nákladní loď nám explodovala přímo pod nosem," odpověděl Riker po pravdě.

"Můžeme vám nějak pomoci?"

"Zdá se, že ne, pane, máme situaci pod kontrolou. Právě míříme na základnu, kde se o nás postarají!"

Kapitán Zhukova se zasmál. "Děláte si legraci? Vždyť se šouráte impulsem, takhle dorazíte na nejbližší stanici za rok! Můžeme vás vzít do vleku paprskem a urychlíme to!" nenechal se odbýt.

"Zbav se ho, rychle!" sykl důrazně Andorian a stiskl Rikerovi předloktí. Ten ho chladně přelétl pohledem a ruku důrazně setřásl.

"Můj hlavní inženýr mě informoval, že během několika chvil přejdeme na warp. Děkuji za vaši ochotu, ale ve skutečnosti jsme na tom lépe, než vypadáme!"

"Nu, přemlouvat vás nebudu, máme sami dost napilno," nevnucoval se dál Davidson. "Jsme na cestě k samotnému okraji Galaxie, budeme tam katalogizovat plynné obry a zkoumat případné možnosti využití jejich zdrojů. Je to dlouhodobá výprava, a tak budeme jenom rádi, že se nemusíme zdržovat."

Riker ale v jeho tónu cítil kus uražené ješitnosti. "Tak to vám přeji hodně štěstí, třeba tam venku objevíte novou formu života!" snažil zlehčit odmítnutí a kapitána neurazit.

"Děkuji, komandéře. Jak se daří Picardovi?" přeptal se nakonec.

Rikera najednou polilo horko, ale Vigovi zřejmě nic nedošlo.

"Je na odpočinku," řekl dvojsmyslně a doufal, že si to Andorian i Davidson vysvětlí po svém a nebudou se v tom dál štourat.

"Umí si to zařídit, co?" zasmál se. "Ať dřou podřízení! Vyřídíte mu mé pozdravy! Davidson konec"

Spojení se přerušilo a všichni na můstku si vydechli. Riker oddálil vyhocení situace a Vigovi zase o stupínek stouplo sebevědomí.

"Nabírají původní kurz a vzdalují se od nás... přecházejí na warp... jsou pryč!" hlásil hmyzák.

"To jste zvládl na výbornou, Rikere!" pochválil ho. "Ale na jednu věc se chci zeptat. Kdo je to ten Picard?"

"Bývalý kapitán této lodi," mlžil první důstojník.

Vigo se zamyslel a chtěl se ptát dál, ale vyrušil ho signál komunikátoru.

"Tady strojovna, pane! Rekalibrace systémů dokončena! Máme štíty i zbraně!" Zodas byl sám na sebe pyšný a očekával zaslouženou pochvalu. Dostalo se mu však jen vlažného potvrzení.

"Rozumím. Pokračujte v opravách warp pohonu."

"Ano, pane!" zabručel nespokojeně technik. S tímhle přístupem se na to může vykašlat. Vigo by si měl uvědomit, že nespokojenost podřízených už stála pozici nebo život i větší borce, než je on.

* * *

Transportní místnost jedna byla určena pro osobní transporty. Nebyla to tedy žádná velká prostora, jen ovládací panel a plošina se šesti jednotkami. Její energetické rozvody jsou ale napojeny přímo na hlavní rozvaděč, a proto ji Geordi zvolil jako nejlepší místo k plánovanému přetížení systémů.

Ted' právě klečel před přístupovou konzolí a prohlížel si složitou spleť vedení uvnitř. Přetížit obvody by neměl být velký problém, ale udělat to tak, aby se u toho neusmážil, bylo náročnější. Technologie Federace, a operační panely obzvlášť, mají nepříjemnou tendenci při nesprávném zacházení vybuchovat.

Poručík Barclay a praporčík Claveek pracovali na druhé straně místnosti. Odklopili všechny krycí desky a transportér vypadal jako obnažená slečinka. Důležité bylo načasovat společný postup a koordinovat úkony tak, aby získali co nejvíc času na zaměření signálů na můstku. I při nejlepší spolupráci bude ale skutečně náročné dokončit jeden transport, aniž by se degradoval vzorec.

"Vypadá to zapeklitě," stěžoval si Geordi nahlas, "ale myslím, že to půjde." Vrátil kryt zpátky na místo a přešel k ostatním inženýrům. "Doufám, že ten výpadek energie nepostihne taky náš transportér, to bychom byli nahraní!"

"Nemyslím si, že se to stane," vrtěl hlavou Barclay. "Přenosová místnost má právě kvůli podobným výkyvům ještě speciální rezervní zdroj."

"Já vím, jen se snažím předejít všem možným problémům."

Claveek dokončil prohlídku instalace a připojil se k nim.

"Není důvod to odkládat, raději se hned pustíme do práce, co?" Geordi se rozhlédl a obraz, který spatřil, byl zcela odlišný od toho, co viděli Reginald s praporčíkem. Holá vedení, jimiž proudila energie, se v jeho vizoru zobrazovala sytě červenou barvou. "Regie, ty budeš mít na starosti transport. Michael ti bude asistovat a pomůže se zaměřením. Máme jenom jednu šanci, jestli to nezvládneme, tak si rovnou můžeme připravit balíček na orionský trh s otroky."

"Je pravda, že orionské ženy využívají své otroky k ..."

Barclay nedostal šanci otázku dokončit.

"Já přesměruji tok energie ve stěnách přes články a budu doufat, že nakumulovaná energie přetíží spoje. To by mělo mít za následek pokles toku na celé lodi. Okamžitě se zapnou záložní obvody, ale nám stačí ten zlomek vteřiny!"

"A jak..."

"Ne, poručíku, není to pravda a prý to dost bolí!" zvýšil Geordi hlas. Reg překvapeně zmlkl, ale neodpustil si

poznámku: "Jen jsem se chtěl zeptat, jak dlouho vám asi bude trvat přeměrovat ten tok, pane."

"Aha, asi třicet minut. A na tomto zapomeňte, to je rozkaz!"

San Francisco, Kalifornie

Jean-Luc přišel do jeskyně Torna Parise společně Douglasem Nowackem. Potkali se na cestě na poradu a po výměně pozdravů, která byla spíše chladná než zdvořilá, společně vstoupili dovnitř. Kromě Toma tam byl zatím jenom Smiley. Kouzelník s technikou všeho druhu vypadal mnohem unaveněji než před vynuceným odpočinkem. Bylo nasnadě, že během posledních hodin prošel všemi možnými druhy stresu. Doba určená k přípravám se smrškla z plánovaných dní na pouhopouhé hodiny, a i když většina vybavení byla v pořádku, nervozita z blížící se akce se na aktérech podepsala. Ale bylo tu ještě něco jiného.

"Kapitáne, Douglasi," přivítal je Paris. "Posaďte se."

"Doktoři tu ještě nejsou?" divil se Nowack.

"Za chvíli se k nám připojí. Doktorka mě informovala, že pitva už skončila. Julian nás seznámí s výsledky."

"Řekni jim to, Tome!" přerušil ho naléhavě O'Brien. Kapitán Picard zbystřil. "Co se stalo?"

"Zdá se ... že jste měl pravdu," Tomův obličej se co do vyčerpanosti a přepadlosti vyrovnal inženýrovi. Vrásky kolem očí se mu prohloubily a ukazovaly na muže staršího, než ve skutečnosti byl.

"Pravdu?" opakoval Picard.

"Ve skladišti se skutečně nikdo nehrabal kvůli jídlu. Podívejte se, co našly strážé!" Sáhl za sebe a podal jim malý obdélníkový balíček.

"To je lékárnička, co jsme ji našli tuhle ve městě. Co má být?" divil se Nowack, když si ho prohlédl.

"Podívej se zblízka," poradil mu Miles. "Ze strany." Nowack balíček několikrát v rukou obrátil a teprve při bližším pohledu něco našel. Tvář mu viditelně zbledla. "Co je v tom?"

"Beverly dělá rozbor. Našli to před chvílí, jinak by tu už byla."

"Kolik jich je?"

"Skoro všechny."

"Co s tím sakra je?!" dožadoval se informace Jean-Luc, který si připadal jako neviditelný. Stratég mu beze slova podal lékárničku. Kapitán se podíval na místo, které ostatní zarazilo. Také on zřetelně zaznamenal dva vpichy, asi tři centimetry vedle sebe. Vypadaly jako od tlusté jehly. Okamžitě ty stopy poznal.

"Vím, odkud pravděpodobně pocházejí." Oči všech přítomných se na něj upřely. Otázku položil za všechny Tom.

"Cokoliv nám k tomu můžete říct, posloucháme."

"Jsou to stopy borgských asimilačních trubic!" Nowack zbledl, Paris přivřel víčka a O'Brien zaťal pěsti. Všichni věděli, o čem je řeč, se způsoby borgského "verbování" se seznámili.

"Musím říct, kapitáne, že už mě to také napadlo," ozval se Tom příškrčeným hlasem, "ale nechtěl jsem si to připustit. To by znamenalo zásadní selhání naší bezpečnosti. Nedovedu si představit způsob, jak by se sem mohli dostat. Jeskyně je chráněna modulačním štítem."

"Nesmysl!" zamítl Nowack kapitánovu teorii. "Kdyby byli Borgové schopni k nám proniknout, neztráceli by čas tím, že by otravovali potraviny a léky. Všechny by nás rovnou zmasakrovali!"

"Také si myslím, že to nesedí," přidal se Smiley, tentokrát na stratégovu stranu. "Především by o nás museli vědět. A tomu nic nenasvědčuje. Vždyť se ani nedostali k ukradenému raketoplánu!"

Kapitán Picard pozorně poslouchal, ale už během prvních námitek začal vrtět hlavou. "Věřte mi, že ty stopy bezpečně poznávám!"

"Kapitáne, nikdo nechce pochybovat o vašich zkušenostech, ale není možné, že byste se zmýlil?" přesvědčoval ho Miles.

Místo Picarda odpověděl Paris. "Ne, má pravdu. Chci vám ukázat ještě něco."

Položil mezi ně jednu z nových pušek, které byly také v skladu. "Zkuste vystřelit!"

"Tady, v místnosti?!" vyděsili se.

"Nemusíte se bát, nebude fungovat!" Vzal zbraň, namátkou zamířil před sebe a stiskl spoušť. Puška zahučela, ale nic jiného se nestalo. "Většina věcí ve skladišti byla ozářena nějakým polem, což narušilo strukturální integritu veškerého vybavení. Můžeme použít jenom to, co jsme měli u sebe!" Odhodil zbraň jako kus nepotřebného dřeva.

"Kde by se tu vzalo něco takového!"

"Kdybych to věděl, neseděl bych tu. Šel bych zabít toho hajzla, co to má na svědomí!"

"Nehleď na to, že si nemyslím, že o vás Borgové nevědí," vrátil se kapitán ještě ke Smileyho námitce. "Co ten voják, který mě málem zabil na skále nad zálivem? To nebyla náhoda, něco tam určitě hledal. Prve mě to nenapadlo, ale když jsem viděl, kde končí výstupní tunel..."

"Julian má pravdu, je to někdo z nás, koho dostali!" vyslovil konečně Paris nahlas obávanou myšlenku. Když se s ní konečně nedobrovolně smířil, vzal to jako hotovou věc a začal podle toho jednat. "Útok ve skladu ho prozradil; on - nebo ona - k němu musel mít pádný důvod."

"Musí jim vadit náš plán, asi se jim moc nezamlouvá. Vědí asi, že máme šanci uspět."

"Nemohu uvěřit, že se tu bavíme o takových nesmyslech!" rozhořčil se Nowack. "Někdo ukradne ze skladu léky a porouchá se puška a vy z toho děláte vědu. Balíčky mohly být infikovány už předtím, než jsme je našli, a Milesovy zázraky tentokrát prostě selhaly!"

"Trikordér nám jasně ukázal, že ozáření bylo nedávné! A chladnokrevná vražda jednoho z nás, pokus o další sabotáž, to je něco víc než jen pouhá 'věda'!" Stratégovo chování začalo hněvat i jeho dlouholetého příznivce a přítele Toma

Parise. "Přestaň se konečně chovat jako amatér! Už to tak prostě je!"

Nowack zat'ál zuby a zíral do země. Tom se odmlčel a vzal ho kolem ramen.

"Promiň, že jsem na tebe vyjel. Vím, že tě to musí taky žrát, vždyť jsi dal těm lidem tam venku všechno, co jsi mohl. Ale je to tak - a my se podle toho teď musíme zařídit!"

"To já se vám omlouvám," uznal Nowack. "Ten můj vojenský mozek mi zkrátka zrovna neulehčuje situaci." Pokrčil rameny a poposedl blíž ke středu skupiny, kde si prohlédl zničenou pušku. "Tak Borgové někoho z nás dostali a zkoušejí překazit naše plány zevnitř!" konstatoval. V tu chvíli se poprvé začal chovat jako normální člověk. Ne že by na něj Picard změnil názor, ale uvědomil si, že ten člověk je asi složitější, než vypadá. Není to jenom chladně uvažující asketa, to je jen maska, která mu nedovoluje připustit si někoho k tělu. Pro mnohé lidi je to jednodušší než následná ztráta přítele nebo rodiny.

"Ano, to je jisté!" ozvalo se ode dveří. Do jeskyně konečně dorazila Beverly Crusherová, těsně následovaná doktorem Bashirem. Držela v rukou záznamník a oháněla se jím jako štítem.

Muži vzrušeně vyskočili a nedočkavě se dožadovali výsledků. "Jedno po druhém," usměrnila je. "Bude to delší, tak se na to posadíme."

Sesedli se na zemi; každý z nich tvořil jeden z vrcholů šesticípé hvězdy. Začal Bashir, přednesl závěry pitvy, kterou provedl na mrtvém strážném ze skladu.

"Sam skutečně nemohl být zabit pouze náhodnou reakcí překvapeného lupiče," spustil. "Modřiny na krku ukazují, že útočník měl velice dobré výchozí postavení a čas se dobře připravit. Pakliže by došlo k boji mezi dvěma osobami, zlomení vazu by následovalo až po rvačce a poloha rukou na šíji by byla úplně jiná. Můj názor je, že se musel přiblížit zezadu a rychlým pohybem stráž usmrtit. Síla stisku také ukazuje na osobu velice silnou a zkušenou. Neznám žádného člověka, co by byl schopen takové... jak to říci?" bojoval Julian se slovy. "Víte, Samova hlava byla skoro oddělena od těla."

"Zásoby léků jsou kompletně znehodnoceny," převzala slovo Beverly dřív, než se kdokoliv vzpamatoval. "Vpichy na krabici ukazují na velice silné jehly, snad nějaký druh injekční stříkačky. Pravděpodobně však přímo asimilační trubice."

"Jak znehodnoceny?"

"Všechny roztoky byly infikovány jakýmsi nanosondami. Nemám potřebné znalosti jejich anatomie, ale domnívám se, že právě tato mikroskopická tělíska mají za úkol přestavět vnitřní strukturu lidského organismu na molekulární úrovni. Jednoduše řečeno, udělají z vás Borga. Do těla se dostávají právě pomocí trubic, jak to známe. Poprvé mám ale možnost zkoumat je zblízka. Možná nám to odpoví na pár otázek."

"Lze určit, kdy byly zásoby infikovány?"

"Nanosondy se nestačily moc rozmnožit, určitě to bylo během dneška."

"Takže je to potvrzeno!" Zasmušlost jim na tvářích vystřídala rozhodnost.

"Vzhledem k těmto novým skutečnostem je čas útoku přesunut na zítřejší ráno!" rozkázal Paris. "Naštěstí jsme počítali s malým útokem, takže všechno potřebné vybavení máme připraveno na palubě Enterprise."

"Raději ho ještě jednou překontroluji, sice bylo neustále pod bedlivým dozorem, ale nebudeme riskovat!" nabídl se inženýr.

"Chtěl jsem tě o to poprosit," souhlasil Tom. "Od této chvíle zdvojnásobíme všude hlídky, chci mít pod dozorem každý kout komplexu!"

"To bude těžké, skoro nemožné!" zvolal Nowack.

"Proto si to vezmeš na starost ty. Máš k tomu nejlepší předpoklady!"

"Doporučuji, aby doba odletu zůstala utajena a znali ji jen účastníci této porady," navrhl kapitán Picard. "Jestli se to dostane ven, nepřítel se určitě pokusí o sabotáž. Když si bude myslet, že má dost času, ukolébá ho to a dnešní noc bude bezpečná."

"To je vynikající nápad," shodli se všichni. "Dohodnuto!"

"Poslední věc," přihlásil se Bashir. "Jaká bude sestava našeho výsadku?"

"Už jsem na to myslel a udělal jsem pár změn. Chci mít kolem sebe jen lidi, kterým mohu plně důvěřovat. Samozřejmě se neobejdu bez Smileyho," usmál se na kučeravého Ira. "A lepší navigátor než Douglas tu také není."

"Vážím si tvé podpory, Tome, a budu tě rád následovat třeba do pekla!" zjhl strateg.

"Přesně tam také půjdeme!" kývl velitel rebelů. "A budeme potřebovat doktora."

Beverly se na něj rozhodně podívala. "Jdu já!"

"Ne, ty zůstaneš tady!" odmítl energicky. "Potřebuji, aby tu někdo na všechno dohlédl a převzal velení. Chci, abys to byla ty!"

"Nenuť mě k tomu!" poprosila.

"Trvám na tom. Jestli se nevrátíme, ty budeš pro společenství největší nadějí. S námi půjde Julian!" rozhodl.

"Souhlasíš?"

"Samozřejmě, že ano," reagoval mladý medik nadšeně. "Konečně jim to nandáme!"

"Nadšení toho mladíka mě ohromuje!" nechal se slyšet Picard. "A jsem rád, že mohu být u toho. Doufám, že mě vezmete s sebou?"

"Netroufal jsem si vás požádat, ale jestli souhlasíte, tak..." přijal Paris nabídku, upřímně potěšený. "Jste si vědom nebezpečí, které nás čeká?"

Doktorka, která akceptovala svoji pasivní roli a smířila se s postavením v záloze, se zachmuřila. "To víc než vy!" ohradil se kapitán. "Porazil jsem je jednou, budou mít možnost srovnat skóre!" žertoval.

"Vyberu ještě dva muže a informuji je," oznámil ještě Tom. "Potřebujeme někoho k doplnění posádky a každá pomocná ruka se bude hodit. Budete se mi hlásit zítra před rozedněním v odletovém hangáru. Všichni se připravte a

dobře se vyspěte!" rozpustil je. "Bůh nám žehnej!"

10.

Enterprise

Přípravy k diverzní akci na palubě unesené lodi byly dokončeny. Geordi trikordeem kontroloval konzoli transportního panelu a Reginald s praporčíkem Claveekem prováděli totéž na energetických obvodech ve stěně.

"To jde," zaklapl Geordi přístroj a napřímil se. Dotekem aktivoval panel, ten se rozsvítil řadou kontrolky a znaků. Přelétl je pohledem a přenechal místo operátora Barclaymu.

"Hodně štěstí, Regie!" popřál mu. "Kde je šikovnost, štěstí netřeba," odvětil, ale bylo vidět, že i on se začíná potit. Nebyla to jeho obvyklá nervozita, která se projevovala rudnutím a koktáním, ale známka opravdové starosti o přátele. "Můžeme začít!"

Postavil se ke konzoli a za jeho zády zaujal místo Claveek, připraven pomoci se zaměřením.

Geordi přešel k panelu na stěně a zadal několik rychlých příkazů. Zároveň na monitoru sledoval jejich účinek. "Úroveň energie v článcích se začíná prudce zvyšovat," hlásil. "Brzy ji nebudou schopny pohltit ani absorbovat a vyšlou ji do vedení!"

Na Barclayho oroseném čele se utvořily kapičky potu. Pomalu mu stékaly po obličej. Soustředěný inženýr jim nevěnoval pozornost a čekal na zlomkový výpadek silového pole.

"Tok energie neustále stoupá, jen pár vteřin... teď!" Nástěnný panel zajiskřil a završil proudem žhavých jisker. Geordi uskočil a rukou si chránil obličej. Vizor zaznamenal prudký zážeh stejně jako následné chvilkové bliknutí. "Už naskočily rezervní články, úroveň energie se stabilizuje!" zjišťoval. "Jak jsi na tom?"

Barclayho štíhlé prsty se už dávno rozběhly po desce a takřka okamžitě zahájily transport.

"V pořádku, náš výpadek neovlivnil! Něco jsem zaměřil a přenáším to sem. Není jasné, co to je, ale je to dost velké na humanoida!"

"To může být Riker nebo ten Andorian!" přiběhl k němu LaForge. "Co je to?" ukázal na červenou kontrolku blikající na okraji konzole.

Reginald se podíval a zasakroval. Kapka potu se mu svezla z nosu a rozprskla se na desce. "Něco nám vlezlo do paprsku!"

* * *

Šeptavé zurčení neznámého původu vytrhlo Víga ze soustředění. Nejprve zbystřil, když na můstku na okamžik blikla všechna světla. Narovnal se v křesle, ale než se stačil zeptat hmyzoida na zadní palubě na důvod, uslyšel ten zvláštní zvuk.

Ohlédl se po něm a uviděl, jak se ležícího androida vedle něj zmocňuje modrá zář transportního paprsku Federace. Vykřikl na poplach, ale pomoc byla příliš daleko. Dat začínal ztrácet obrysy a propadal se do neznáma. Vígo nevěděl, co udělat, a tak instinktivně strčil ruku do paprsku...

Zavládl zmatek, nikdo nevěděl, co dělat. Komandér Riker poznal přenosový efekt hned, ale nenapadlo ho, že Vígo nerozumně sáhne do paprsku. Když pochopil jeho úmysl, chtěl se po Andorianovi vrhnout, byl však zastaven jeho společníkem, který se natáhl přes zadní operační stanoviště a dlouhým pařátem ho chytil za límec uniformy. Neuvedomil si hrozící nebezpečí, myslel, že chce jeho veliteli ublížit. První důstojník se mu snažil vyškubnout a zachránit Víga dřív, než bude pozdě.

"Pusť mě, nevidíš, že ho to může přinejménším zmrzačit?!"

Hmyzoid překvapeně povolil a Riker se mu vyškubl. Vígo stále poloseděl v křesle kapitána Picarda a ruku měl ponořenou do mizejícího transportního paprsku. Cítil, že se s ním něco děje, ale strachem ochromená mysl nebyla schopna rychle zareagovat; stále se snažil nataženou pravíci nahmatat androidovo tělo. Byl od paprsku moc daleko na to, aby se transportoval také, jeho paže se ale začínala ztrácet a řídnout. Uvědomil si, že přestává cítit prsty, a zrak mu to potvrdil. V místě, kde měl ruku, začínaly vířit molekuly a rozkládaly se na stále menší mizející částičky.

Otevřel ústa, aby zakřičel, nevydal však ani hlásku. V tu chvíli ho něco strhlo zpět a odhodilo z dosahu pomalu mizejícího záření. Transport skončil stejně nečekaně, jako začal, a místo Data tam teď zelo prázdné křeslo.

"Co jste si myslel, že děláte?" křičel Riker na Víga, ležícího před ním na podlaze. Ten nebyl stále schopen odpovědět, jen upřeně civěl na svoji pravačku. "Mohlo vás to zabít!"

Ze zadní paluby přispěchal hmyzoid a shýbl se k Andorianovu opasku, odkud vytáhl fázér a namířil ho na důstojníka. "Odstupte od něj!" zasyčel výhružně.

Riker se vrátil na svoje místo. Vígo se také zvedl, postiženou ruku si přidržoval u těla. Byl bledý a dýchal rychle. Jeho zorničky prozrazovaly, že právě prošel silným šokem. Společník mu pomohl posadit se a vrátil se ke své konzoli. Zbraň si ponechal, protože Vígo v současném stavu nebyl schopen cokoliv držet, natož použít.

"To bude v pořádku," přesvědčoval se šeptem a prohlížel si končetinu.

Modrá ruka se během styku s přenosovým paprskem na okamžik skutečně rozptýlila, transportní zařízení však poznalo vstup cizího tělesa do procesu a nepřijalo ji společně s Datem. Když Riker Víga vytrhl, částičky se stále mihotaly ve vzduchu a po skončení procesu se materializovaly do pevné podoby. Stále měly podobu a tvar ruky, ale zkroucené a značně znetvořené. V lokti začínala modrá pokožka ztrácet barvu a vytvořily se na ní dlouhé brázdy svrašťelých vrásek. Některé prsty srostly a klouby zcela ztratily svoji funkci.

Z Viga se stal poloviční mrzák, a jak šok odezníval, začínal cítit neskutečnou a ukrutnou bolest. Zavřel oči a konečně si ulevil dlouhým, skoro zvířecím křikem.

* * *

Na plošině v přenosové místnosti jedna se zhmotňovala lidská postava. Reginald Barclay se soustředoval na ovládání transportu, který byl od začátku hodně riskantní a rozhodně neprobíhal běžným způsobem.

Věděl, že ho nečeká lehký úkol, musel zaměřit nejistý signál během zlomku vteřiny, kdy se Geordimu LaForgemu podařilo přetížít silové pole, které bránilo proniknutí na můstek Enterprise. To se povedlo a Reg zvládl svůj úkol na jedničku. Potom se mu ale do paprsku přimíchal cizí vzorec a počítač začal signál ztrácet. Už se bál, že bude muset transport přerušit, ale naštěstí se cizí prvek najednou vytratil a lidská signatura zůstala uzamčena v paprsku. Teď už zbývalo jen vzorec udržet a zhmotnit ho na plošině.

"Dobře, Regie, jde to dobře!" pochválil ho neméně neklidný a zpocený Geordi.

"Pane, něco není v pořádku!" ozval se praporčík Claveek.

"Co máte na mysli?"

"Nenalézám žádnou známku života!" zneklidněl.

Geordi se otočil na Regieho se zdviženým obočím. "Probíhá to normálně!" nedal se transportní expert.

"Jak říká náš přítel," připomněl šéfinženýr, "jestliže eliminujeme všechny logické věci, tak to, co nám zůstane, jakkoliv je to nepravděpodobné, musí být pravda!"

"Nerozumím?" nechápal Claveek.

"Uvidíte!"

Barclay pochopil hned a souhlasně se usmál. Otřel si zpocené čelo a klidně dokončil akci.

Postava na plošině získávala stále jasnější obrysy. Nakonec se materializovala kompletně a na kulatém podstavci stál ten nejnezdavější vypadající člen posádky.

"Date!" vykřikli všichni potěšené, ale nikoliv překvapené.

Android nezareagoval, jen se stále upřeně díval před sebe a na tváři měl jakýsi neutrální úsměv prostřáčka. Pak se pomalu převážil dopředu, a než ho stačil kdokoliv z ostatních zachytit, dopadl s hlasitým zaduněním na palubu před plošinou.

* * *

Křik zaplnil můstek do všech koutů a odezněl až po několika vlnách. Ticho, které potom nastalo, bylo ještě hlasitější.

"Pane, máte nějaké rozkazy... nebo přání?" zeptal se hmyzoid a otřel se zezadu o Rikera.

"To si piš!" odsekl Vigo chladně. "Zjisti, odkud ten paprsek přišel!"

"Muselo to být z lodi, to je jasné! Využili, a nejspíš i způsobili výpadek energie, jaký jsme pozorovali těsně předtím!"

"Vaši lidé jsou skutečně vynálezaví, Rikere!" otočil se na komandéra. "Zkoušejí všechno možné. Dostali tedy androida, dobře!" konstatoval dutě. "Ale tím si podepsali rozsudek smrti! Chtěl jsem je někde vysadit a nechat si jen loď," lhal, "ale teď se postarám, aby trpěli! Prodám je orionským pirátům, ti si s nimi poradí."

Uvolnil se a položil hlavu na opěrku. Jeho nevysoká postava se po přetrpěném zážitku ještě scvrkla, to mu ale neubralo na chladnokrevnosti. "A ty, kdo mají tohle na svědomí, čeká ještě něco horšího!" slíbil.

Komandér Riker se necítil dobře. Věděl, že Andorian je schopen skutečných odporů. Mohl jen doufat, že nedostane ke splnění svých hrozeb příležitost.

"Přenos proběhl z transportní místnosti tří, paluba šest!"

"Pošlete tam okamžitě stráž!"

"Mám odvolat lidi ze strojovny?"

"Ne, pošleme tam dva z těch, co hlídají rukojmí v hangáru. A zařídím to sám, mám pro ně speciální rozkazy!"

"Ano, pane!"

Vigo stiskl zdravou rukou komunikátor. "Kresare?"

"Slyším," ozval slabý přerývaný hlas. "Všechno je v pořádku a pod kontrolou."

"Ale tady ne!" zaječel. "Okamžitě pošli dva své muže na palubu šest. Několik lidí uteklo a dostali se k přenosovému zařízení. Chci, aby je chytili, a chci je živé!" zdůraznil. "Bez nich ať se nevracejí! Vigo konec!"

Odložil vysílač a zvedl se. Stále ještě nejistým krokem přistoupil ke kormidlu a zkontroloval, jestli kurz souhlasí se zadanými souřadnicemi. Usmál se. Pohlédl na obrazovku, přes níž v dále proplouvaly cizí světy. Někde jej tam čeká bohatství, a i když teď má znetvořenou paži, smysl jeho poslání zůstal stejný.

San Francisco, Kalifornie

Hodinu před rozedněním se Picard probudil a v kostech cítil, že nastává ten očekávaný den, kdy se konečně rozhodne o dalším osudu jeho přátel. Doufal, že jim bude moci přispět, ale zároveň také přemýšlel o své vlastní budoucnosti. Trošku ho znervózňovalo, že se Q neobjevil od chvíle, co ho tu zanechal. Původně předpokládal, že se po několika hodinách vrátí zpět na svoji loď, tak jako při předchozích hrách tohoto samozvaného "znalce lidství". Ale tentokrát se asi rozhodl, že ho v tom nechá pořádně vyráchat. Q nemohl tušit, že ho osudy těchto lidí pohltnou natolik, že se s nimi vydá na cestu, z níž se možná nevrátí. Překvapil sám sebe, tohle ho napadlo včera na poradě a přišlo mu to úplně samozřejmé. Stále se pohyboval mezi faktem, že sem nepatří, a pocitem, že ty lidi zná a dluží jim to.

Jean-Luc vstal z lůžka, o které se dělil se Spotem, s povzdechem se oblékl a odešel na snídani. Cesta po provazových žebřících a šplhání po skalnatých výstupcích mu zároveň posloužily jako ranní rozcvička. Zcela pochopitelně v tuto hodinu v jídelně ještě nikdo nebyl, kapitán se tedy musel obsloužit sám. Usedl k jednomu ze stolků a zakousl se do jednotvárné snídaně, tvořené několika hlty vody, tabulkou jakési koncentrované výživné směsi a zeleninou.

"Připraven na velkou událost, kapitáne?" Na rameno mu dopadla mohutná tlapa.

"Gringo," pozdravil kapitán nečekanou, ale vítanou společností. "Co máš na mysli?"

"Přece útok na borgský uzel!" mrkl vědoucně kuchař.

"Tohle mělo zůstat tajemstvím!"

"Před šéfem kuchyně nic neujete!" zasmál se obr a přisedl naproti kapitánovi. "Řekl jsem si, že dohlédnu, aby nikdo neopouštěl základnu s prázdným žaludkem!"

"To je jistě chvályhodné," odušil Picard a věnoval se jídlu. Nebylo mu ale dopřáno toužebného klidu k přemítání, proviantmistr měl něco na srdci. Rozhlédl se po jídelně, a když se ubezpečil, že je stále prázdná, tiše se optal: "Víte, slyšel jsem divné zvěsti."

Kapitán pomalu převaloval sousto v ústech, a než odpověděl, zadumaně polkl. "Jaké?" Utřel si prsty do ubrousku a vrhl na Gringa tázavý pohled.

"Nikomu nemůže ujít zvýšený počet hlídek," začal ze široka, "a pak ta věc ve skladu a váš urychlený odjezd!"

"Kdo vám o něm řekl?"

"To není důležité, mně můžete věřit, budu mlčet jako hrob," ujistil ho Gringo. "Je pravda, že tu máme borgského špeha a sabotéra?"

"Nic není jednoznačné," vyhnul se tématu Picard a pokrčil rameny. "Já nejsem ten správný člověk, s kým byste o tom měl mluvit."

Kuchař chápavě přikývl. "Je vidět, že jste skutečně formát, pane, nemluvíte do větru." Vstal, zvedl kapitánův prázdný podnos a měl se k odchodu. Jean-Luc ho jemně přidržel za rukáv a spiklenecky na něj mrkl.

"Dejte mi tu pozor na doktorku!" poprosil ho. "A kryjte si záda!" poradil. Také se zvedl a přehodil si přes ramena svůj hillovský plášť. Opustil jídelnu, která stále zela prázdnotou - a tak to také mělo ještě alespoň hodinu zůstat. Vydal se k odletovému hangáru a přemýšlel, jestli se nemá ještě zastavit na ošetřovně. Nakonec to zavrhl, ona tam stejně asi nebude, a pak, co by jí řekl? "Ahoj, tak jedu na Borgy a možná mě zase zabijou!"

Nehledě na to, že sám neměl ve svých pocitech docela jasno. Ta racionální část jeho podvědomí mu rezolutně zakazovala jakkoliv se citově připoutat k ženě, se kterou se bude muset jednou, pravděpodobně velice brzy, navždy rozloučit. Nechtěl jí poskytovat falešný pocit něčeho nespílitelného.

Ale na druhou stranu si musel přiznat, že ho velice přitahuje, stejně jako jeho Beverly. Ten dlouhý polibek na ošetřovně mu to jen potvrdil. Obě tak stejné, a každá tak odlišná. Jeho přítelkyně a kolegyně ztratila manžela, tato i všechno ostatní, na čem jí záleželo. A přesto si dokázala udržet vůli k životu a činně se zapojit do odboje. Jean-Luc doufal, že nebude muset toto dilema řešit a Q ho odsud odnese dřív, než provede něco, čeho by pak mohl litovat.

V hangáru panovala zcela jiná atmosféra než ve vnitřním komplexu, který ještě spal. U vstupu si ho přísně přeměřila pohledem dvojice strážných, hlídajících na Tomův rozkaz jediný přístup k raketoplánu. Horečná činnost a aktivita hrstky povolanců sršela doslova z každého kouta té velké jeskyně. O'Brien to všechno řídil a uděloval poslední rozkazy technikům. Vypadal odpočatě, poprvé od doby, co se s ním kapitán setkal v ulicích San Franciska.

"Milesi!" zavolal na něj a zamával rukou, aby připoutal jeho pozornost.

"Jdete brzy, kapitáne," přivítal ho inženýr, ale pohledem stále sledoval dva muže, kteří upevňovali do odkrytého předku velké zařízení; vypadalo jako chumel drátů a spirál. "Nezapomeňte pořádně připevnit všechny vodiče!" nabádal je.

"Myslel jsem, že loď je už připravena?" udiveně se optal Picard, když se k němu připojil.

"Provedl jsem na poslední chvíli ještě nějaké úpravy na našich zbraních, včetně palubní výzbroje. Říkal jsem si, že když se tu potuloval někdo od Borgů, neuškodí změnit nastavení. Co kdyby věděli i o tomhle!" vysvětlil Smiley.

"To je velice dobrý nápad, ještě štěstí, že tě to napadlo, já na to vůbec nepomyslel!" vyčítal si kapitán. "Mohlo by nás to stát krk!"

"Jestli předtím zjistili nastavení, teď jim to bude k ničemu. A možná je tím překvapíme."

"Jak tomu vlastně říkáš?"

"Však to víte, vysokoenergetický plazmový svazek," připomněl O'Brien nepřítomně a stále sledoval montáž zbraně.

Picard se na přítele dlouze zadíval a pak se opatrně zeptal: "Jsi si jistý?"

"Ano, proč?"

"Jestli budeme pod palbou a já ti nařídím, abys aktivoval vysokoenergetický plazmový svazek, budeme poletovat na oběžné dráze kolem Země v kouscích dřív, než to dořeknu."

Miles se konečně očima odpoutal od techniků, kterým se ulevilo, že jim přestal koukat pod ruce, a přenesl pozornost na Picarda. "Co?" vydechl zmateně.

"Já jen že to není moc praktický název. Chtělo by to něco kratšího."

"To zas nenapadlo mě," zamrkal inženýr. "Co navrhuje?"

"Já nejsem vynálezce, ta čest mi nepřísluší," odmítl kapitán.

Smiley se začervenal a podrbl se na hlavě. "No, já nevím..." odmítl skromně.

"Ale no tak," naléhal Jean-Luc. "Zbraň, která rozmetá borgský transwarp uzel na padrt', musí mít nějaké dobré jméno!"

"Tak třeba ... uzlemt?" navrhl Miles.

"Uzlemt?" ujistil se kapitán s širokým, leč poněkud ztuhlým úsměvem.

Nad nimi se ozval hlasitý smích, k němuž se přidali i technici, kteří pracovali na "uzlemtu" a poslouchali celý rozhovor. Inženýr je uraženě zpražil pohledem a podíval se nad kapitánovu hlavu, kde se stále někdo chechtal.

"Smiley je geniální inženýr, ale mizerný lingvista," bavil se Tom Paris v otevřených dveřích raketoplánu. "Naštěstí se ale tomu druhému zaměstnání nevěnuje."

"Tak si něco vymyslete sami!" zakabonil se O'Brien na oko. "Já mám jiné starosti!"

"Myslím, že ‚svazek‘ bude stačit!" shrnul Tom. "Vítám vás, kapitáne, jsem rád, že jste si to nerozmyslel."

"To není mým zvykem," zavrtěl Picard hlavou. Sundal si plášť a hodil ho nahoru, kde jej Paris chytil a předal někomu dovnitř. "Zdá se mi to, nebo se tu otepluje?"

"To bude jen cestovní horečka."

Kapitán si vyhrnul rukávy košile a vystoupil na gondolu pohonu. "Už jsou tu ostatní?"

"Ještě schází Julian, ale má dost času. Svítá až za půl hodiny." Vrátil se do lodi, kde usedl do křesla prvního pilota. Vedle něj měl stejně jako při zkušebním letu místo Douglas Nowack, který převzal kontrolu nad navigací. Oba teď dokončovali předstartovní přípravu svých stanovišť. Kapitán dovnitř jen krátce nahlédl, nechtělo se mu zatím na palubu, ještě tam stráví času až až.

Zůstal tedy v jeskyni a pozoroval dění okolo. Cítil potřebu někomu pomoci, ale vzhledem k tomu, že všichni vypadali zaměstnaně a soustředěně, neodvážil se nikoho vyrušovat. Posadil se na stříbřitý povrch pláště gondoly a vyčkával příchodu posledních členů posádky. Času využil k podrobnému prozkoumání prostoru a lidí v ní.

Ostatní lodě povstalců byly od poslední přesunuty, aby uvolnily místo k manévrování. Stály nakupeny podél stěn a částečně je zakrývala potrhaná plachtovina. Jeskyně se teď zdála větší a prostornější. Od stropu svítila velká elektrická svítidla, napojená na generátor v podzemí. Alespoň tak to bylo kapitánovi řečeno, sám ještě zdroj energie pro komunitu neviděl, protože Tom neměl doposud čas ho provést a jinak tam nebyl vstup nikomu povolen. Byla to nejpřísněji hlídaná místnost v komplexu, kam nebylo možno vniknout bez vyburcování celé kolonie. Závisel na něm život všech lidí, jimž dodával vzduch, teplo a světlo. Ve skutečnosti bylo do pečlivě opracovaných stěn hangáru momentálně připojeno několik zářičů navíc, na úkor méně důležitých prostor.

Techniků kolem lodi bylo pět. Dva, kteří připojovali svazek na příď Enterprise, Tom vybral, aby se k nim připojili k doplnění počtu posádky. Po tomto závažném rozhodnutí se mu trochu ulevilo a žertem jim nařídil, aby si neoblékli nic červeného. Bylo známo, že tato barva přináší lidem ve výsadku smůlu. Ale jejich oblečení bylo v takovém stavu, že i kdyby něco červeného měli, dávno by se to ztratilo pod vrstvou záplat.

Další tři muži byli zavázáni mlčenlivostí a nesměli nikomu prozradit dobu odletu. Picard pochyboval, že by na to měli vůbec čas, Miles si vymyslel na poslední chvíli tolik dodatečných úprav, že museli pracovat celou noc. Přesto se jeden člověk pravdu dozvěděl a Jean-Luc tušil, že Gringo, stejně jako všichni lidé starající se o jídlo a pití v malých společenstvech, nosí v hlavě tolik tajemství a různých příběhů, jako málokdo. Taková je tradice všech barmanů a hostinských, kam až paměť sahá. Tyto úvahy ho přenesly do Přední desítky a ke Guinan, tedy na jeho Enterprise. Opustil ji tak rychle a nečekaně, ve chvíli, kdy se vznášela v pustém vesmíru a takřka bezmocná. Věděl ale, že Will Riker si se situací poradí, má vynikající posádku a nemalé zkušenosti. Picard na sebe v posledních dnech moc nemyslel. Soustředil se na pomoc přátelům. Ale kde se sakra toulá ten Q, to by ho vážně zajímalo.

Deset minut před plánovaným odletem dorazil i Julian Bashir, vybavený kufříkovou lékárníčkou, kterou nesl přes rameno. Na tváři měl skoro dychtivý výraz dítěte, které se těší na dobrodružství. Picard pozoroval, jak se hbitě proplétá mezi techniky, a kvapně míří ke stroji. Když si všiml Jean-Luca, na snědé tváři se mu objevil zářivý úsměv.

Kapitán mu ho oplatil poněkud strnule, protože viděl, jaký má doktor doprovod. Žaludek se mu začal svírat, ne z nervozity ohledně útoku, ale z nadcházející nevyhnutelné konfrontace. Hned jak dorazili k raketoplánu, nedočkavý Julian nastoupil. Jean-Luc zůstal venku sám s doktorkou.

"Ty by ses ani nepřišel rozloučit!" vytkla mu. "Víš, jak je to od tebe sobecké?"

"Já... nevěděl jsem, co říct," topil se v rozpacích, pro něj zcela netypických. "Nechtěl jsem ti to dělat těžší."

"Tak jsi utekl jako malý kluk!"

"Asi máš pravdu."

"Stejně tě miluji, chci, abys to věděl," usmála se něj. "A nemusíš se kvůli tomu cítit nešťastný. Já vím, že tu se mnou nezůstaneš, ani nemůžeš, ale to vědomí mi moc pomůže. Jemu jsem to říct nestačila."

Přivinul ji k sobě a objal. "Promiň," omluvil se. "Jsem opravdu sobec."

"A jaký!" Pevně ho stiskla a hned zase odstrčila; čím déle mu zůstávala v náruči, tím obtížněji ji opouštěla. Lehce štípala Jean-Luca do tváře - to opravdu nesnášel.

Oba se tomu zasmáli. Nakonec ho políbila na ústa. "To máš jako zálohu, snad se ještě vrátíš."

"Budu na sebe dávat pozor," slíbil. "A jestli mě odsud Q neunes nebo se mi něco nestane při útoku, tu zálohu si vyberu!"

"Všichni nastupovat, kdo jede s námi, tak na palubu!" vyklonil se ze dveří Tom a zamával Beverly. "A ty se mi tu o ně dobře starej, než se vrátím!"

Kapitán nastoupil a usedl na svoje místo vedle Juliana. Pozdravil se i s Nowackem za navigací a oběma techniky, kteří se s O'Brienem motali v prostorách strojovny.

"Smiley, ty už si taky sedni," okřikl ho Paris, zavřel dveře a zaujal místo u kormidla. Zadal na konzoli několik údajů a raketoplán se zvedl, otočil a zamířil k ústí tunelu. "Jdeme na to!"

Picard okénkem pozoroval doktorku a zbylé techniky, jak jim mávají, než zmizeli. Vstoupili do výstupové šachty.

Enterprise

Kresar zíral na komunikátor. Vigovy rozkazy zněly jasně, ale on se zdráhal je vyplnit. Cítil, že pomalu slábne, jeho stav se nelepšil a rána v hrudním pancíři stále krvácela. Nebylo to sice prudké a rychlé krvácení, nicméně lehký škrálop, který se na ní vytvořil, stále propouštěl tekutinu, jež v tělech hmyzoidů nahrazovala krev. Pokud jí ztratí hodně, může upadnout do bezvědomí a samozřejmě zemřít.

Kapky už zdobily na několika místech podlahu hangáru, kde společně s dalšími třemi strážnými hlídal rukojmí. Krev na

kyselinové bázi v ní vyhloubila jakési jizvy.

Pohlédl na svoje, potažmo Vigovy zajatce. Byl tu raněný Klingon, velitel bezpečnosti, se zavřenýma očima, odpočíval a pomalu relaxoval. Vedle něj, opření o stěnu, další členové jeho jednotky v různém stupni apatie. Všichni byli pevně spoutaní na rukou i na nohou a chvilkami upírali mlčenlivý pohled na tělo mrtvého kolegy opodál. V žádném případě nevypadali, že by se pokusili o nějaký nepředložený čin.

Rozhodl se tedy poslat dva z hlídačů do chodeb, jak dostal nařizeno. Nakonec, byl tomu rád. Nerozuměl si s nimi ani na palubě své staré lodi a tady se jejich neshody ještě prohloubily. Kresar nenacházel na rozdíl od některých svých druhů potěšení v bolesti zajatců. Ti omezení by nejraději každého hned zlikvidovali. Poslední výměna názorů vyústila ve rvačku, která Kresarově zdravotnímu stavu nepřidala. A bylo to čím dál horší. Už věděl jistě, že se Worfova předpověď splnila a v ráně se mu objevila infekce.

Opřel se o stěnu a přivolal dva hmyzoidy. Ti se přiloudali a tyčili se nad velitelem. Cítili jeho slabost, ale ještě nenašli dostatek odvahy vyjádřit svou nelibost. Ne po tom, kdy to jeden z nich zkusil a dostal nakládačku. Do jejich chování se ale přimísil náznak drзости. Kresar se narovnal, tiše zasyčel a ukázal ostrá kusadla. Ti dva se po sobě požívali a pak sklopili oční bulvy. Stále uznávali Kresarovu autoritu.

Zatím

"Sar-de, Kode, slyšeli jste, co nařídil velitel Vigo?"

"Něco jsme pochytily," potvrdil jeden.

"Pak víte, co máte dělat. Velitel zdůraznil, že je chce živé, tak ho neklamte!"

"Máme si vzít zbraň?"

Kresar zaváhal a pak to rychle zamítl. "Nebudete ji potřebovat, nechám si ji tady pro případ nouze."

"Co až je chytíme?"

"Přiveďte je sem, odsud to oznámíme veliteli. A pospěšte si! Teď jděte!" propustil je. Když odešli, podíval se na zbýlého strážného. "Měj se na pozoru!" přikázal mu. "Já si musím na chvilku odpočinout."

Hmyzoid si připravil ukořistěný fázor na dosah a posunul se blíž k zajatcům. Považoval to sice za zbytečnou buzeraci, ale chtěl Kresarovi vyhovět. Ani on neočekával sebemenší problémy. Raněný velitel se postavil nedaleko Worfa a začínal upadat do transu předcházejícímu spánku. Chromovaná pokožka včetně hlavy se mu začala potahovat tenkou blankou. Ještě než se vrstva spojila po celém povrchu těla, stačila z rány vytrysknout trocha krve a stříknout na podlahu. Tam se začala propalovat do paluby; jemně se z ní kouřilo.

Worf, který měl zavřené oči jen zdánlivě, pozoroval loužičku štěrbinou mezi víčky. Byla dostatečně blízko, aby jí mohl nepozorovaně dosáhnout, a provést tak to, na co celou dobu čekal. Trošku se nakrčil a zavrčel, aby to strážnému připadalo jako neklidný spánek. Ten se ale nenamáhal vzrušovat a na Klingona jen letmo pohlédl, než se vrátil k vlastní práci: vykusování nečistot zpod zakrnělých křídel.

Velitel bezpečnosti položil pouta do tekutiny a nechal ji působit.

* * *

Pluméné melodické cvrlikání dotykového panelu působilo uspávacím dojmem, zvláště na Viga, jenž byl vyčerpaný jak po fyzické, tak po psychické stránce. Umínil si ale nepoddávat se spánku do té doby, než inženýři konečně restartují warp jádro a poskytnou lodi tolik potřebnou rychlost. Zatím přežívali se štěstím, které nemohlo vydržet donekonečna. Setkání se Zhukovem ho vyvedlo z mylného předpokladu, že v okolí nemá co pohledávat žádná federální loď. Podařilo se mu sice zbavit se jich, nemohl s tím však počítat napořád. Riker byl muž obdařený velice silnou povahou a musel se jednou vzbouřit. Nečekal tak velké problémy, představoval si, že opravy budou postupovat mnohem rychleji. Už chtěl být u cíle své cesty, zbavit se téhle ohromné lodi, kterou je nemožné udržet dlouho pod kontrolou, popadnout odměnu a jít... někam pryč.

"Tak co se děje," zeptal se snad postě strojovny, "jak dlouho budu čekat?"

"Pane, právě končíme!" zvolal s úlevou Zodas. "Dejte nám dvacet minut na potřebné testy."

"Dvacet minut," souhlasil Vigo, rád, že se konečně blíží konec tohoto loudání. Warpem se dostane kam chce za pár desítek hodin. Jednu starost, ale hned nahradila nová. Štěstí, o kterém doufal, že mu ještě vydrží, začínalo koketovat také s někým jiným.

"Senzory opět indikují neznámou loď" ozvalo se z operačního stanoviště. "Drží stíhací kurz a rychle se k nám přibližuje!"

"Můžeme ji uniknout, když hned přejdeme na warp?" zaúpěl Andorian.

"Obávám se, že ne, už jsou skoro tady. Mám jejich identifikaci! Je to tatáž loď jako předtím!"

Riker se zvedl z křesla a usmál se. "Zhukov se vrací!"

"Víte, co máte dělat, jestli nechcete přijít o někoho z posádky?" upozornil Vigo komandéra Rikera, který nedokázal skrýt nadšení z návratu Zhukova.

"Vím," přikývl první důstojník nepřeliš přesvědčivě.

"Co tu sakra zase dělají?" přešel to Andorian. Zatím nechtěl začít bít na poplach a zbytečně zmatkovat. Všechno se dá přece vysvětlit rozumně.

"Možná se vracejí, jenom aby nám znovu nabídli pomoc. Museli na dálkových senzorech poznat, že ještě stále nemáme warp," snažil se hmyzoid vzadu poskytnout veliteli nějakou logickou možnost.

"Myslíš?" nedůvěřivě poznamenal Vigo a znovu se podíval na důstojníka Federace. Naděje v Rikerově tváři a záblesk v jeho očích ho neuklidnily. "Tentokrát s nimi promluví sám," rozhodl se najednou chladnokrevně. "Vy byste mohl provést nějakou hloupost!"

"Jak je libo," souhlasil Riker. Nálada se mu ještě zlepšila. Kapitán Davidson se určitě vrací, protože ho v prvním rozhovoru zarazila nějaká nesrovnalost. Byl to zkušený důstojník a chytrý muž. Vigo mu nebude umět přesvědčivě

vysvětlit jejich situaci a tahle hloupá záležitost skončí, až Davidson pošle na Enterprise výsadek.

Každý hleděl na přilet průzkumníků ze svého úhlu. Teprve následující minuty měly ukázat, kdo má pravdu.

"Volací frekvence otevřena, pane."

"Tady loď Spojené federace planet Enterprise," začal neprodleně Vigo, jak to odposlouchal od Rikera. "ozvěte se, Zhukove!"

"Tady kapitán Davidson. S kým prosím mluvím?"

"Hovoří... poručík Vigo," vychrlil první hodnost, která ho napadla. Nechtěl jít výš, protože předpokládal, že kapitáni ostatních lodí mají přehled o nejdůležitějších postech ve velení vlajkové lodi, ani příliš nížko, aby mohl pracovat na můstku.

"Vy teď máte velení ve svých rukou?"

Vigo se kysele podíval na pahýl, který mu zbyl z pravačky, a procedil skrz zuby: "Dalo by se to tak říct, pane."

"Vidím, že vizuální komunikace vám stále nefunguje. Komandér Riker není přítomen?"

"Odpočívá po náročné smně, však jste informován o naší situaci. Mohu vám být něčím nápomocen?"

"Abych byl upřímný, tak nevím, poručíku," odbyl ho Davidson. "Rád bych mluvil s nějakým vyšším důstojníkem, nejraději s kapitánem!"

"Jestli je to tak důležité..."

"Je to velice důležité!" nasadil kapitán příkrý tón. "Ať mě neprodleně kontaktuje. Zhukov konec!" přerušil spojení.

Vigo zaraženě zamrkal na prázdnou obrazovku. Proč chce najednou mluvit s kapitánem? Má to co dělat s ním, nebo je to jen byrokratická mašinérie? "Pozorně tu loď sledujte a informujte mě o čemkoliv nezvyklém. Chci vědět o každém podezřelém kolísání nebo přesměrování energie v jejich systémech. I kdyby mělo jít o spláchnutí záchodu, chci to vědět!"

Stále považoval za kapitána Rikera, a i když měl Davidsonovo chování za zmatené, nenapadlo ho, že muž vedle něj není tím, s kým chce cizí velitel mluvit.

"Bude tedy po vašem, promluvíte s ním a znovu ho pošlete pryč!"

Riker se zatvářil vzdorně, ale přikývl. Promnul si tvář a prsty pročísl vlasy. "Zavolejte je!" Hmyzoid otevřel komunikační kanál a pokynul Vigovi na potvrzení rozkazu.

"Kapitáne, už je na cestě. Musím ale říci, že nebyl moc nadšený, když jsme ho probudili!" začal Andorian.

"To je mi líto," odpověděl Davidson bez jakékoliv stopy účasti. "Musím s ním mluvit!"

Vigo ukázal na prvního důstojníka a dal mu najevo, že může promluvit. Ten těžce povzdychl.

"Tady Riker, pane."

"Rikere, říkal jsem, že chci mluvit s kapitánem!" zvýšil Davidson hlas. "Kde je Picard?"

Andorian se překvapeně vztyčil a vyměnil si s hmyzoidem u bezpečnostní konzole pohled.

"Kapitán Picard není na palubě, pane. Velení mám já!"

"Co se stalo?" dotíral kapitán Zhukova podezřívavě.

"Po té havárii byl unesen jakousi všemocnou entitou, která si říká Q," vysvětloval Riker, ale pohled upíral na Viga, jemuž vysvětlení adresoval také. "Jsem si vědom, jak podivně to zní, pane, ale je to pravda," pokrčil rameny.

"Aha, četl jsem nějaká starší hlášení o tomto... jevu. Sice je to přinejmenším podivné načasování, ale oba víme, že se stávají i zvláštnější věci."

Vigova reakce tak souhlasná nebyla, nevěřil, že ho Riker celou dobu klamal. Ta věc s kapitánem se mu nezdála. Takové nečekané zvraty se mu vůbec nezdály. Přimhouřil oči a vztekle si odfrkl.

"Němčtě," ozval se znovu Davidsonův dotíravý hlas, "stále zůstává něco zvláštního!"

"Ano, pane?" zeptal se s očekáváním Riker.

"Hovořil jsem s admirálem Quinnem z velení Flotily. Zmínil jsem se o setkání s vámi a informoval ho o situaci. A moje nové informace nesouhlasí s tím, co jste nám řekli!"

Tak, a je to tady, pomyslel si Riker. Vrhł tázavý pohled na Viga, jehož myšlenkový vlak rychle přehodil výhybku od nejasností ohledně kapitána k dalšímu problému. Horečnatě přemýšlel a hledal východisko ze situace, která se mu náhle jevila jako kritická. Jestli kapitán Zhukova není hlupák, musí číchat čertovinu.

"Admirál byl velice překvapen vaší pozicí a kurzem, kterým míříte," pokračoval Davidson.

"Říkal jsem, že letíme na nejbližší základnu kvůli opravám, sami to nezvládneme," zachraňoval komandér situaci.

"Ano, ale jak mě admirál správně upozornil, v tomhle směru žádné základny nejsou, snad až na hranici s neutrální zónou a Cardassii," namítl kapitán. "Mnohem blíže vaší pozici je třeba stanice 86 nebo kolonie na Mutalaxu 2."

"To je sice pravda, pane, ale naše poškození je takové povahy, že potřebujeme provést skutečně rozsáhlé opravy na zacelení trupu, a na to potřebujeme dostatečné technické zázemí - a to nám kolonie nemůže poskytnout."

"To ale nijak nevysvětluje, že míříte do vzdáleného kouta Galaxie."

Vigo zatahal Rikera za rukáv a gesty mu nařizoval, aby rozhovor přerušil. Will zvedl obočí a rozhodil rukama. Rty potichu naznačil otázku 'jak'. Andorian si ukázal na ucho a pak na komunikační stanoviště.

"Kapitáne, musím hovor na chvíli přerušit, ztrácíme váš signál," pochopil. "Pokoušíme se vás naladit na jiné frekvenci!"

Hmyzoid ihned přerušil spojení, aniž stačil kapitán Davidson vznést námitku.

"O té podivnosti s vaším kapitánem a o vašem... mlžení si promluvíme později," vyjel únosce. "Teď: dokážete se ho zbavit?"

"Nezdá se, že se nechá znova tak lehce ošálit," přiznal Will. "Popravdě, myslím, že byste udělal lépe, kdybyste přiznal porážku. Federální tribunál to vezme jako polehčující okolnost."

To Viga překvapilo. Nejprve vytřeštil na Rikera oči a okolo úst mu to začalo pošukávat. Pak se hlasitě rozesmál,

smíchem, který hraničil se záchvatem šílenství - k tomu měl Vigo blíže než kdokoli jiný.

"Co jiného vám zbývá?" nechápal komandér. "Davidson se nenechá odbýt!"

"Prozatím vám děkuji, veliteli," dochechtal se Andorian a utřel si slzy smíchu. Rikerova absurdní představa o kapitulaci ho velice pobavila. "Dál už to zařídím sám." Odstrčil ho a na okamžik se zamyslel. "Otevři znovu kanál!" rozkázal. "Můžete mluvit."

"Enterprise, co se to tam u vás děje?" zareagoval podrážděně Davidson. Až dodnes se mu nestalo, aby mu někdo utřel spojení uprostřed řeči. Na takové zacházení nejsou kapitáni hvězdných lodí zvyklí.

"Tady Vigo, pane. Velitel Riker byl odvolán do strojovny kvůli nějakým obtížím!"

"Co je to za chování!" zahřměl kapitán Zhukova. "Celá tahle záležitost je podivná! Trvám na prošetření. Žádám o povolení k vstupu na palubu!"

Vigovi svitlo v očích. "Žádost akceptována, kapitáne, rádi tu váš výsadek přivítáme," souhlasil pomalu. "Dejte nám pět minut na přípravu!"

"Dohodnuto," odpověděl kapitán. "Výsadek bude připraven za pět minut."

"Čeho tím chcete docílit?" sykl Riker nechápavě.

"Potřebuji ještě trochu času, který nám toto malé zdržení poskytne!"

"Teď jsem vám nerozuměl," ozval se z reproduktoru Davidson. Hmyzoid ještě nevypnul komunikaci a na Zhukov se stále vysílalo. Naštěstí nezřetelně, a tak kapitán nic přesného neslyšel.

"Jen jsem uděloval rozkazy ohledně vaší návštěvy, pane!"

"Dobře, čekáme na váš signál k transportu."

11.

Zhukov

"Co se to tam děje?" Velitel Zhukova sledoval na obrazovce lesklý trup moderní lodi, která se mu ladně vznášela nad přídělí.

Kapitán Samuel Davidson byl starý harcovník a na svých výpravách už zažil ledacos. Zhukov byl jeho poslední štací před blížícím se důchodem, neboli, jak se tomu ve Flotile se vši slušností říkalo, před odchodem do výslužby. Někomu by se mohlo zdát, že velet lodi, která katalogizuje plynné anomálie na okraji Galaxie je pro zkušeného důstojníka jako on nedůstojné. Kapitán sám byl ale za toto klidné zařazení rád. Bez lítosti přenechal místo na velkých křižnicích mladším a dravějším a ve své pracovně si s oblibou představoval západ slunce na nějaké farmářské kolonii. Po životě stráveném na můstcích několika lodí, kdy měl často v rukou životy celé posádky, se jeho nervy těšily na odpočinek, kde bude muset rozhodovat jen o tom, kolik řádků mrkve je třeba vysít.

Ale vesmír je příliš komplikované místo, než aby se dal rozškatlukovat na jednoduché a složité oblasti. Právě čelil jednomu ze svých nejprapodivnějších kontaktů. Vlajková loď Federace se zdála na první pohled v pořádku, pomineme-li mechanické poškození. Ale, řečeno slovy klingonského klasika, bylo cítit cosi shnilého na palubě Enterprise.

"Celé je to nějaké podivné! Všichni mluví tak nepřirozeně a neurčitě. Co si o tom myslíte, pane Kmochu?" zeptal se na názor svého prvního důstojníka.

Velitel Jaradan Kmoch patřil k nové generaci čerstvých důstojníků Flotily, přijatých v rámci otevření bran Akademie všem rasám a světům. V uplynulých letech bylo velení napadáno nepřijatými kadety a obviňováno z rasové diskriminace. Přestože toto absurdní obvinění narazilo na značný nesouhlas a bylo popřeno nejen admirálem, ale i oficiálními představiteli všech členských světů, od té doby se počet přijatých zástupců z diplomatických důvodů zvýšil. Ačkoli starší lektoři varovali před možným zhoršením kvality takto přijatých kadetů, jejich obavy se nepotvrdily. Kmoch patřil mezi nejlepší a dělal své rodné planetě čest.

Trillská domovina je velice podobná Zemi a její obyvatelé spolu žijí v mírumilovné symbióze. Jejich kultura je založena na předávání znalostí a zkušeností značně netradiční formou. Část populace nosí v těle jakési slimákovité stvoření, kterému se říká symbiont. Ten v sobě shromažďuje vzpomínky hostitele a po jeho smrti je schopen přejít do nového těla. To se vybírá z vhodných kandidátů, kteří procházejí náročným výběrovým řízením.

Jaradan v sobě takto nosil osobnosti tří dalších bytostí. Ryl vysoký a v mladých očích se mu zrcadlily vzpomínky stoletého, jímž ve skutečnosti byl.

Od spánků se mu po krku až na trup táhla dlouhá souvislá řada malých hnědých fliček, poznávací znamení všech Trillů.

"Těžko říct," zamyslel se a naklonil se k Davidsonovi ze zadní plošiny.

Můstek této lodi byl řešen jinak než na lodích typu Galaxy. Podobal se stále ještě staršímu modelu, kde byla zdůrazněna role kapitána jako nejvyššího a samojediného velitele. Kapitánské křeslo stálo uprostřed na vyvýšeném stupínku a ostatní k němu lehce vzhlíželi. První důstojník seděl víc vzadu a po straně, společně s vědeckým důstojníkem, vedle dveří turbovýtahu, které byly uprostřed. Naproti v zrcadlové pozici měli místa spojovací důstojník a strojník. Vpředu pod kapitánem pracovali pilot a navigátor, který měl na průzkumné lodi také funkci zbraňového důstojníka.

"Znám Rikera, sloužili jsme spolu na Hoodu u kapitána DeSota. Hlas patřil zcela jistě jemu," hodnotil Trill. "Je možné, že by byl pod cizí kontrolou?"

"Nejsem telepat, ale nezdál se mi nijak ovlivněný."

"Pravděpodobně to byl Riker, ale jeho chování určitě přirozené nebylo," nesouhlasil kapitán. "Je to zkušený důstojník, proč by vlácel ochromenou loď do nitra Galaxie, co nejdál od všech stanic? A proč byl tak narychlo odvolán?"

"Máte pravdu, to je podivné!"

"A ten Vigo, co tvrdí, že je poručík! Vsadím svoji hodnost, že to on v tom má prsty!"

Kmoch se vzdal všech argumentů. "Jsem dalek toho, abych se hádal se svým kapitánem!"

"Děláte dobře, mladíku, to vám jistě brzo vyslouží další frčku!" uznal to Davidson.

"Mohu něco navrhnout, pane?" zeptal se.

"Samozřejmě!"

"Co je podrobit zkoušce?"

"Myslíte šikovně položit nějakou nenápadnou otázku?" chytil se kapitán.

"Tak něco," usmál se Trill.

Kapitán přikývl a uznale na něj mrkl. Otevřel volací kanál na Enterprise. "Poručíku Vigo!"

"Ano, pane?" odpověděl Andorian. "Když už k vám jdeme, nepotřebujete od nás nějaké zásoby?"

"Jste laskav, ale nic nepotřebujeme."

"Dobře. Mimochodem," navázal ještě Davidson bodře, "admirál Quinn mě požádal o jednu maličkost. Je vidět, že v současnosti nejste s to dokončit misi. A protože laboratoře na Athosu netrpělivě čekají na vaši zasilku, delegoval mě, abych veškerou zásobu dilithia doručil sám."

"To je od vás milé, kapitáne," poděkoval zdvořile Vigo po odmlce trochu delší, než bylo na odpověď třeba. "Veškeré zásobníky s dilithiem budou neprodleně přeneseny na vaši loď"

Následovalo několik vteřin ticha, které náhle zakončil ledový hlas kapitána Davidsona.

"Nemáte na palubě žádné dilithium!"

Jeho podezření se právě potvrdilo.

"Přerušili spojení!" hlásil spojovací důstojník.

Od jedné z předních konzolí před obrazovkou se k němu otočil mladý praporčík v červené uniformě. "Kapitáne, Enterprise právě zvedla štíty!"

"Zvedněte naše!" promptně reagoval Davidson.

"Co si myslí, že dělájí?" nevěřil Kmoch. "Vypadá to jako..." nedořekl.

Kapitán Davidson odklopil opěradla svého křesla a přešel k navigační konzoli, aby se přesvědčil na vlastní oči. Jeho zkušený zrak zaznamenal hrozící nebezpečí dříve než navigátor.

Vrhl se zpět na své místo a pevně se chytil v očekávání nárazu. "Červený poplach!" vykřikl.

"Hladina energie v jejich fázových bateriích narůstá!" hlásil souběžně s tím zmatený mladík. "Vypadá to jako... ale to snad ne! Střílí na nás!"

Enterprise

Nejšílenější obavy komandéra Rikera se potvrdily v okamžiku, kdy Vigo přikázal zvednout štíty a převést všechnu dostupnou energii do zbraní.

Když Davidson Viga odhalil, únosce se zarazil a nevěděl honem, co dělat. A potom se rozhodl pro jediné řešení, které se v jeho nemocném mozku vyklubalo.

"Jak na tom jsme?" otázal se pevně.

"Zbraně a štíty máme asi na sedmdesáti procentech," ohlásil hmyzoid a několik párů jeho paží se mrštně pohybovalo po operačním panelu.

"Jenom?!"

"Nepočítali jsme s bojem!" ohradil se.

"Vigo strojovně!"

"Pane, co se děje? Jestli nám seberete všechnu energii, budeme tu mít velké problémy!" znepokojeně reptal Zodas.

"Kušuj!" okřikl ho velitel. "Nastala nečekaná situace. Budeme potřebovat warp a maximum energie!"

"Pokusím se, ale nic neslibuji!" zavrčel Zodas.

"Jestli neuděláš, co po tobě chci, tak ti vlastnoručně vyrvu srdce z těla!" zařval rozzuřený Vigo, rozžhavený jeho tónem do nachova.

"Jestli nás rozmetají na kousky, nebude to třeba," odsekl Zodas a přerušil spojení. Vyslovil tak bezděky myšlenky komandéra Rikera, který se držel v křesle za hlavu. Andorian zaraženě zmlkl a kousl se do rtu. Začínalo se mu to vymykat z rukou.

"Strojovna nám dala dalších deset procent, pane!" vykřikl hmyzoid. "Zodas to tedy přece jenom dokázal!"

"Palte!"

Enterprise se pružně natočila a vystřelila ze zadních fázů na menší loď. Ač nepřipravena, její před okamžikem zvednuté štíty pohltily energetický paprsek a rovnoměrně rozložily jeho účinek. Neubránila se však menším střelám, které ji lehce rozhoupaly. Takřka okamžitě následovala druhá salva; během ní už byla Enterprise v lepším úhlu a mohla fázovou palbu podpořit i vějířem několika torpéd. Štíty Zhukova si dobře poradily i s druhým zásahem fázů, ale torpéda, vystřelená ve vteřinových intervalech, mu způsobila problémy. Malé červeně zářící body jeden po druhém dopadaly na diskovou sekci lodi třídy Ambassador a s jiskřivým efektem pohlcovaly energii jejího silového pole. Jen poslední torpédo prolétlo těsně nad a zmizelo v temnotě za lodí.

Zhukov

Paluba se po prvním úderu několikrát prudce otřásla a nepřipravené posádce můstku podrazila nohy. Kapitánovo varování je zastihlo uprostřed pracovních povinností a většina v tu chvíli neměla po ruce nic, čeho by se bylo možno zachytit. Překvapivý rozkaz jim došel, až když se rozezněly hlasité sirény poplachu.

Nejhůře dopadl první důstojník, který stál na zadní vyvýšené plošině za kapitánovým křeslem. Ztratil rovnováhu a následující série dopadů torpéd vyvolala energetické přepětí několika systémů. To způsobilo explozi vědeckého stanoviště sousedícího s jeho pracovištěm. Tlaková síla výbuchu vymrštila důstojníka přes zábradlí a odhodila ho přes kapitána na pilotní konzoli. Jeho téměř dvoumetrové tělo o váze osmdesáti kilogramů smýklo pilotem a skříplo ho mezi panel a křeslo. Když Trill padal, byl už v bezvědomí, a tak nemohl let svého těla nijak ovládat ani zmírnit dopad. Pilota zavalila mrtvá váha, rovnající se hmotnosti menší traverzy, a znemožnila mu jakkoli zareagovat na nastalou situaci.

Kapitán Davidson, který se jako skoro jediný udržel v křesle, zahromoval a přispěchal pilotovi na pomoc.

"Opětujte palbu!" nařídil po cestě navigátorovi, jenž se pomalu soukal zpod konzole. Měl poškrábané čelo a tvář.

"Ano, pane!"

"A vypněte ten hrozný zvuk!" Myslel tím poplašné ječení z reproduktorů, ohlašujících nebezpečí. Nedovolovalo mu se soustředit. Odtáhl Kmochovo tělo a rychle, ale jemně ho položil na zem. Důstojník odněkud krvácel, ale dýchal. To zatím muselo stačit.

Pilot se už vzpamatoval a začal provádět úhybné manévry. Nejprve se snažil nastavit Enterprise zád', protože tušil, že štíty nad diskovou sekcí budou oslabeny.

"Úhybný vzorec gama," ohlásil.

"Hlášení!" křikl kapitán na posádku.

"Přední štít na třiceti procentech!" ozvalo se. "Ostatní nepoškozeny! Převádíme všechnu dostupnou energii do zbraní!"

Enterprise na přední obrazovce se teď natáčela přídi k Zhukovu, aby mohla využít kompletní smrtonosné síly svých baterií. Využila krátkodobého překvapení a stihla zasadit ještě jeden úder před tím, než nezkušený navigátor splnil Davidsonův rozkaz. Další dávka torpéd dopadla na pravobok Zhukova. Silová pole na tom místě okamžitě zakolísala a odsála rezervní energii z ostatních systémů. Než se stačila plně obnovit, zařizl se do tohoto cíle sytý oranžový paprsek fázeru. Výboj, který trval asi deset vteřin, stačil jiskřící pole prolomit a vnořil se do duranititanového pláště.

Obnažil několik palub a způsobil sérii explozí a výbuchů, která ovlivnila oběh energie po celé lodi, včetně strojovny a můstku. Hlavní inženýr Zhukova, nadporučík Newton, zasakroval a hledal v obvodech poslední zbytky energie k nasazení nouzových silových krytů.

"Kapitáne, ztrácíme energii rychleji než Ferengové čestné úmysly!" zavolal na můstek své varování. "Jestli na nás budou ještě chvíli takhle pálit, ztratíme štíty do minuty!"

Na druhé straně linky byl slyšet velký hluk a tlumené exploze. "Sakra, Newte, a o co si myslíš, že se tu snažím!" snažil se to Davidson překřičet.

"Jak jsme se do toho vůbec dostali?" ptal se inženýr, protože k němu se zatím žádné informace nedostaly. Červený poplach byl jako blesk z čistého nebe.

"Obávám se, že na přátelské povídání nemám čas, probereme to později! Jestli vůbec!"

"Bůh nám žehnej!" pomodlil se inženýr a převedl na můstek poslední trošku energie, kterou vyždímal ze svých strojů. Tím vložil osud celé posádky do rukou svého kapitána.

Enterprise

Andoriana v úloze kapitána provázelo začátečnické štěstí. Podařilo se mu menší loď překvapit a na obrazovce mohl teď sledovat, jak Zhukov dostává na frak. Nemusel ani vydávat žádné příkazy, stejně by nevěděl, co říct. Musel všechny zásluhy přiznat svému druhovi, který v průběhu předcházejících hodin po prvním setkání studoval lodní databanku a prošel si všechny technické specifikace lodí tohoto typu, jejich slabá místa a manévrovací schopnosti.

Jeho pile slavila úspěch. Stál rozkročen na místě, kde byl Riker zvyklý vídat Worfa, a pracoval několika páry rukou najednou. Převedl na svoji konzoli i ovládání lodi, spolu se všemi zbraňovými systémy. Enterprise útočila na průzkumnou loď, aniž by zatím utrpěla sebemenší poškození. Zhukov začínal vracet palbu až teď, a to několika menšími výstřely z fázérů, zacílenými nepřesně a narychlo.

Riker ochromeně sledoval průběh bitvy, která se vyvíjela zcela opačně, než předpokládal.

Fázery pálily se stále stejnou intenzitou, kterou Zhukov nemohla už moc dlouho vydržet. Štíty jiskřily a jeden po druhém vypadávaly.

"Míř jim na motory!" To byl od zahájení palby teprve druhý rozkaz, co Vigo vydal.

"Potvrzuji!" ohlásil hmyzoid.

Zavedl plavidlo nad Zhukova, aby splnil rozkaz a mohl lépe zamířit; tím ovšem odhalil spodní část trupu, "břicho" Enterprise. Toto místo je tradičně nejvděčnějším cílem, protože na spodních palubách se u těchto lodí skladují zásoby antihmoty. Stačí poměrně malý zásah, ten ale má obrovský účinek. To hmyzákovi v honbě za cílem uniklo a bezostyšně tak nabídl soupeři nejlepší cíl. Začal hromadit potřebnou energii v bateriích a už zaměřoval na warpjádru, když se Zhukov nečekaně vzchopil. Jako by to byla chvíle, na kterou čekal, kapitán Davidson se rozhodl ukázat, že neprodá svou kůži lacino, a ukázal ostré zuby. Soustředil rychle ubývající energii a vyslal ji v jedné mohutné vlně na jedno místo. Bylo to jedno jediné bolestivé šlehnutí, jímž se loď ohnala ve smrtelné křeči. Potom zmrtvěla.

Enterprise, ukolébaná snadným průběhem a vítězstvím na dosah, utrhla nečekaný zásah. Štíty, které od začátku nepracovaly na plný výkon, zajiskřily a spadly. Spodní sekce se otřásla řetězcem vnitřních výbuchů. Můstek se také zachvěl, ale jen zbytkovou vlnou. Nejtvrdší zásah dostala strojovna.

"Pane, kolísání energie na většině palub! Uniká mi energie ze zbraní!" varoval hmyzoid.

"Strojovno, co se stalo?!" naléhal Vigo do komunikátoru. Byl už tak blízko, skoro u cíle!

"Tady Destr, dostali jsme zásah a jsme značně poškozeni!"

"Kde je Zodas?" dožadoval se Andorian svého inženýra.

"Je mrtev!" zněla stručná odpověď. Jestli byl Vigo překvapen nebo zaražen, nedal to na sobě znát. "Jaká je situace?"

"Několik mrtvých, převážně pozemšťanů. Poškození štítů a přerušení obvodů. Nic nenahraditelného, spravíme to za pár hodin. Ale nesmí nás znovu zasáhnout!"

"A warp?"

"Můžeme mluvit o štěstí, vydržel!" Vigo přerušil hovor a zadíval se na Zhukova. Jeho poslední výstřel mu sebral zbytek energie - doufal, že ho Enterprise poškodí daleko víc. Teď se vznášel mrtvě vesmírem a po celém trupu mu chvilkami přebíhaly proudy jisker. Přišel o štíty a sotva si udržoval systémy podpory života. Vigo by ho tak rád viděl na kusy za to, jaké perné chvílky mu připravil, ale bohužel si už nemohl dovolit ztratit sebeméně energie. Mohl si vybrat mezi pomstou, která by ho připoutala na několik hodin na místo, kde by ho snadno mohla objevit jiná loď přivolaná Zhukovem, nebo mohl nasměrovat zbytek energie do motorů a ztratit se odsud, pokračovat v cestě a dokončit svůj úmysl.

"Warp čtyři!" rozkázal se stopou nelibosti. Pohlédl na Rikera, strnule zapadlého v křesle. "Takhle jste si to představoval?" Enterprise zažehla warp a ztratila se v záblesku světla. Rikerova odpověď tak zanikla v podprostorovém zkreslení.

Zhukov

"Odlétají!" oznámil spojovací důstojník.

Davidson přikývl, jako že bere na vědomí, a odlepil zpocené ruce od opěrek židle. Ve vlasech měl prach a nečistoty, přesto si gratuloval. Mohl mít v hlavě kus vzpěry nebo střepiny z konzole. Rozhlédl se po můstku, který byl v troskách. Přes rozbité panely konzol se táhly pavučiny střepů. Tedy přes ty, co zůstaly pohromadě. Muži a ženy, kteří je ovládali, se jich dotýkali opatrně, aby nedostali zásah nějakým zbloudilým elektrickým výbojem, a zjišťovali rozsah škod. To jim zabere nějakou chvíli, tak se kapitán zvedl a přešel k obrazovce, kde ležel jeho první důstojník stále v bezvědomí. Nahmatl mu puls a ujistil se, že žije. Setřel mu z obličeje krev a všiml si, že mu výbuch utrl část ucha. Zbytky boltce teď visely zpod kštiny blond vlasů a usychající zčernalá krev skoro zakryla přirozenou pigmentaci.

"Pane, omlouvám se!" zašeptal mladý navigátor a postavil se do pozoru.

"Za co?" vzhlédl od raněného přítele kapitán.

"Za svoji pomalou reakci, pane. Nevypálil jsem tak rychle, jak bylo potřeba!"

"Poručíku, už nikdy se neomlouvajte! Ne za prohranou bitvu, za niž nemůžete!"

"Ale já..."

"Věnujte se své práci a na tenhle nesmysl zapomeňte!" přikázal Davidson. "Přivolejte zdravotníky!"

Navigátor si ulehčeně sedl a zavolal ošetřovnu. Kapitán k němu přistoupil a poprosil ho: "Dohlédněte na pana Kmocha a ujistěte se, že je o něj postaráno. Až budou všechna hlášení kompletní, přineste mi je ihned do mé pracovny a začněte s opravami! Já se zatím pokusím spojit s Flotilou. Teď už je to osobní!"

12.

San Francisco, Kalifornie

Raketoplán vystřelil jako šipka z ústí tunelu nad sanfranciským zálivem a prudkým obloukem zatočil směrem do vnitrozemí. Kapitán Picard sledoval průhledem okénka linii pobřeží, která se vynořovala společně s východem slunce. Velká rudá koule pomalu stoupala a krvavě barvila masu vod pod sebou. Symbolika tohoto výjevu jim vnesla do srdcí tíseň. Dlouhé stíny na hladině jen zvýrazňovaly pochmurnost světa pod nimi a důležitost jejich mise.

Moře brzy zmizelo z dohledu a nahradila je příroda; louky a lesy protkané opuštěnými komunikacemi. Tom Paris vedl Enterprise velice nízko nad zemským povrchem a s úzkostlivou pečlivostí kopíroval reliéf terénu. Snažil se tak vyhnout případnému zjištění radarem nebo jiným monitorovacím zařízením. Jean-Luc se obdivoval jeho umění se zatajeným dechem a pocíťoval jemné mrazení v zádech. "Co uděláme, až budeme u oblastí ovládaných Borgy?" napadla ho najednou otázka, kterou okamžitě vyslovil nahlas.

"Použijeme maskovací zařízení!" Nowack to řekl, jako by to byla běžná součást všech pozemských lodí, aniž zvedl oči od řízení.

"My jsme vybaveni maskováním?" podivil se Picard.

"Dar přítele Tomalaka," houkl Tom přes rameno.

"Povídal jsem vám o své spolupráci s Romulany," připomněl mu O'Brien ze strojovny. Tom u kormidla něco zamručel a soustředil se na pilotní eskapády, proto se slova opět ujal Miles. "Mluvili jsme spolu o tom, vzpomínáte?"

"Ano, ale neřekl jsi mi, že nám ho poskytl pro akci!"

"Asi mě to nenapadlo, všechno to bylo tak ve spěchu," omluvil se. "V každém případě nám to hodně ulehčí práci!"

"Je to ozkoušené?"

"Stejně maskování používali Romulané na svých dravcích, když nás zásobovali. Borgové je nikdy neodhalili."

Kapitán přikývl a opět se ponořil do myšlenek, aby se inženýr mohl plně věnovat své práci. Opřel si bradu o dlaň a loket položil na okno, přivřel oči a nechal mysl bloumat. Poslední dny uběhly tak rychle, stalo se mnoho věcí, a tak kapitán uvítal chvilku relaxace navíc. V posledních hodinách před útokem se tolik soustředil na Beverly Crusherovou a pocity, které k ní cítil, že ostatní události vnímal trochu rozmazaně.

A nález strážného ve skladu mu také nedovolil uniknout zmatku. Znovu se tedy pokusil najít nějaký motiv, který by mohl někoho přimět ke zradě. Probíral tváře, které viděl v komunitě - vždyť jedna mohla patřit borgskému špehovi. Nebo to byl něčí klon, jako si to nejdříve mysleli o něm? Ale všichni přece procházeli pravidelnými lékařskými kontrolami, které by ho odhalily.

"Doktore, jak často se konají prohlídky?" obrátil se na Bashira.

"Jaké?" šukbl sebou Julian. Picardův dotaz ho vytrhl ze zamyšlení. Mladík se na tuto misi velice těšil a neustále si v hlavě přehrával velké bitvy, ve kterých to bude on, kdo zachrání někomu život nebo bude velet velkému útoku.

"Lékařské prohlídky," upřesnil kapitán a přivedl ho tím do reality. Julian si odkašlal.

"No, v komunitě máme asi šest set padesát lidí," odpověděl. "Řekl bych, že každý k nám přijde tak čtyřikrát do roka." Podobnou odpověď kapitán čekal, i když počet obyvatel komplexu původně odhadoval na osm set. "Tedy jednou za tři měsíce."

"Proč se ptáte?"

"Jen stále přemýšlím o našem nezvaném neznámém příteli."

"Nechtě to teď být, kapitáne," naklonil se k němu doktor a poplácal ho po rameni. "Musíme se soustředit na důležitější problémy. Potom to bude jedno!"

"Možná máte pravdu, ale... nemůžu si pomoci," opřel se Jean-Luc zase o okno.

"Víte, chtěl jsem se vás zeptat," nedal se odbýt Julian, když už ho Picard vyrušil, "jak to vlastně přesně dopadlo s Borgy tam u vás?"

Kapitán si povzdechl a rozhodl se, že bude lepší a hlavně rychlejší, když mu to poví. Snad to poskytne dobrodružství chtivému medikovi dostatek látky na přemítání a jemu následně klid. "Mám-li to vzít od začátku," začal, "musím se vrátit asi o rok zpět do minulosti před napadením Země, které se vám stalo osudné."

"Mírně řečeno," souhlasil Tom, který také napínal uši, stejně jako všichni ostatní.

"Chci říct, že naše planeta byla také napadena, ale díky znalosti situace jsme si nakonec poradili. Určitě se s Borgy ještě setkáme, ale víme už, jak na ně!" pokračoval Picard.

"Nenapínejte nás!" naléhal Julian. Na klíně svíral brašnu a hlta každé jeho slovo.

"Tehdy se na Enterprise opět objevil Q," navázal Jean-Luc. "Tatáž bytost, která může za moji návštěvu zde. Abyste ho pochopili, musíte vědět, že Q je zlomyslný, arogantní a všemocný. Z nějakého důvodu si vybral mě a moji loď ke svému pochybnému studiu lidstva. Pak si usmyslel stát se členem posádky. Popravdě řečeno jsem se mu vysmál a poslal ho ke všem čertům! Nařkl nás ze zaslepenosti, díky níž nevidíme dopředu. Aby mi dokázal, že ho potřebujeme, přenesl loď na borgské území, kde ji nechal několik hodin čelit nečekané hrozbě krychle. Než se milostivě uvolil vrátit nás zpět, byli jsme těžce poškozeni a přišli o několik lidí!" Jean-Luc při té vzpomínce zrudl hněvem.

"To bylo to varování?"

"Svým způsobem ano," přikývl kapitán.

"A dál?"

"Během tohoto incidentu Enterprise získala mnoho cenných informací, které jsme po návratu předali velení, spolu s upozorněním, že brzy můžeme očekávat návštěvu. Flotila začal vyvíjet nové zbraně a postupy, sestavila tým expertů a zahájila přípravy. Když jsme na Jure 4 našli místo kolonie kráter, věděli jsme, odkud vítr vane."

"Z Delta kvadrantu!" skočil mu Bashir do řeči.

"Ano, mladíku. A pak jsme se setkali s borgskou krychlí. Při kontaktu se transportovali na loď a přenesli mě k sobě. Byl jsem asimilován. Zapojen do jejich kolektivu. Stal jsem se vojákem..."

"Vy jste byl Borg!" zachraptěl Nowack, zcela pohlcen příběhem.

"Věnuj se navigaci!" napomenul ho Tom. "Pokračujte, kapitáne!"

"Jen chvilku," oštěpal se Picard. "Moje posádka destabilizovala krychli a přenesla mě zpět. Poručík Dat, android, přišel na způsob, jak je zničit."

"Dat! O tom jsem četl pár biomechanických pojednání! Věčná škoda, že byl zničen!" zalitoval medik.

"Přes mé propojení infikovali krychli virem, který uvedl všechny vojáky najednou do regeneračního cyklu. Přemoci spící Borgy pak už bylo jednoduché. Mou posádku to stálo velké úsilí, ale dokázali mě předtím odpojit od společenstva a vrátit mi individualitu."

"Od společenstva je možné se odpojit!" ozval se opět Nowack. Hleděl kamsi do prázdna a kousal se do rtu.

"Zatím se to povedlo jen mně, nejsou známy další případy. Možná v budoucnu."

"Takhle to tedy bylo," polkl Tom.

"Nebylo to lehké, stále ještě mě pronásledují noční můry," svěřil se kapitán. "Křik lidí, exploze a výbuchy, kterým jsem na Wolfu 359 přihlížel, které jsem měl na svědomí!"

"Odtud je tedy tak dobře znáte!"

"Ano, snad ano," zamračil se Picard. Do myšlenek se mu stále vracely jisté nesrovnalosti, které mu tam vířily už dlouho, ale stále se nemohly zaostřit a zapadnout na správné místo. Nebylo typické pro borgské chování posílat špehy a sabotéry. Skrývat se a napadat ze zálohy. Normální bylo vzít si všechno silou. Proč? Co se změnilo? "Alespoň jsem si to myslel," dodal potichu, aby ho nikdo neslyšel.

* * *

Když raketoplán odletěl a vydal se za svým posláním, které mělo rozhodnout, zda bude na modré planetě ovládat život kybernetická civilizace nebo dostane další šanci lidská individualita, vrátila se Beverly na podzemní ošetřovnu, kde ji čekala velice smutná povinnost.

Na pitevním stole stále ještě leželo tělo mrtvého strážného, přikryté rouškou, ale jinak ve stavu, v jakém ho Julian zanechal, když dokončil pitvu a pospíchal s výsledkem na poradu.

Přešla k jedné z mnoha skříní, rozestavěných podél hrubě opracovaných stěn. Otevřela jednu a ze spodní zásuvky vytáhla velký složený pytel z tenkého nepropustného materiálu. Rozložila ho a připravila na okraji stolu. Samovo tělo teď čekal stejný osud jako ostatní. Bude pečlivě zabaleno a vyneseno na povrch, kde bude pohřbeno v lesích. To bylo nejlepší a nejdůstojnější, co mohli pro své mrtvé udělat. Kremace nepřicházela v úvahu kvůli nebezpečí zjištění termálními senzory.

Rozepnula zip pohřebního pytle, když vtom uslyšela tlumené vzlykání. Vzhlédla a uviděla za poodhrnutou zástěnou bílou dívčí tvář. Byla to Kate, která ji pozorovala a pravděpodobně i poznala, co se chystá.

Beverly rychle přetáhla prostěradlo přes obal, aby ho dívka neviděla, a přešla k ní na lůžkové oddělení.

"Nemáš být v posteli, mladá dámo?" zeptala se přísným tónem.

"Co děláte," šla rovnou k věci Kate s dětskou upřímností.

Doktorka utrápeně zabručela a uložila ji do postele. Přisedla si k ní a řekla: "Pamatuješ si, co se stalo se starým Mathauasem?"

"Ano."

"Tak teď dělám totéž."

"Ale to je Sam!" namítlo děvče.

"Je mi líto, nemohli jsme pro něj nic udělat. Už je mu dobře," konejšila ji.

"Tom přece slíbil..."

"Zmýlil se," přerušila ji Beverly a v duchu si usmyslila, že Tomovi pěkně vynadá, až se vrátí. Nechávat všechno na ní! Zvedla se a zatáhla za sebou závěs tak, aby nezůstala žádná škvíra. Pak se pustila do práce. Stáhla prostěradlo a začala pytel přetahovat přes mrtvé tělo. Nejprve vložila nohy a postupovala k hlavě. Dokončila nepříjemný úkol a chystala se obal uzavřít, ale ještě srovnala hlavu tak, aby nebylo vidět poškození krční páteře. Přitom si všimla na Samově krku malých škrábanců - pocházely pravděpodobně od prstů útočníka. To ji zarazilo, protože si nepamatovala, že by o nich Julian mluvil.

Raději se podívala do pitevní zprávy, ale nenašla tam o nich ani zmínku. Možná je v tom spěchu přehlédla, řekla si. Zatáhla zip a... pomalu ho zase roztáhla. Byla malá naděje, že v rankách zůstalo kus útočnickovy tkáně.

Odběhla pro pinzetu a Petriho miskou, cestou si nasadila čelenku se zvětšovací sklem. Sklonila se tak blízko k tělu, že se skoro dotýkala krku nosem. Cítila jemný zápach začínajícího rozkladu, ale stálo to za to. Byly tam. Malé nepatrné kousky kůže. Vylovila je pinzetou a uložila do nádobky. Rychle je vložila do přístroje na určování DNA, který použila i při testování Jean-Luca Picarda. Stejně jako tehdy se jí na nástěnném panelu objevil vzorec genetické šroubovice.

Okamžitě usedla ke svému primitivnímu počítači a kartotéce a začala srovnávat. Trvalo to několik hodin, ale nakonec našla shodný vzorec. Už věděla, kdo je vrah. Vrah rovná se zrádce.

Enterprise

Seběhli se kolem transportní plošiny a poklekli u těla vypnutého androida. Geordi ho s Barclayho a Claveekovou pomocí otočil na záda; to si vyžádalo veškeré síly všech tří mužů.

"Proč je deaktivovaný?" řekl se Reginald, "stala se během transportu nějaká chyba?"

Opřel Datovu hlavu o podstavec přenosového zařízení a chystal se mu odklopit čelní kryt. Šéfinženýr mu zadržel ruku. "To se nestalo během transportu. Myslím, že ho vypnuli, aby nedělal problémy."

"Nevěděl jsem, že se dá nadporučík vypnout!" podivil se Michael.

"Dat to o sobě moc nerozšiřuje a ani se mu nedivím," vysvětlil Geordi. "Nikdy nemůžeš vědět, kdo to proti němu použije. Podívejte, jak dopadl!"

"Myslíte, že ho mohli vypnout proti jeho vůli?"

"Určitě ho nepřepřáli," přemýšlel. "Spíš vydírali komandéra Rikera a ten ho potom vypnul. Je jeden z mála, kdo ví, jak se to dělá."

"Proč tu takhle prázdné tlacháme, když nám stačí Data zapnout a on nám všechno poví sám," ozval se jízlivě Reg, kterému už opět otrnulo a začínal zase nabírat své milé návyky. Praporčík vytáhl obočí; divil se, že si nechá Geordi takovouhle drzost líbit. Ten pokrčil rameny a nenápadně si poklepal prstem na čelo. Michael přikývl a uchechtl se. Historky o Reginaldově závislosti na simulátoru a jejích občasných důsledcích kolovaly všemi palubami a s oblibou se přetřásaly. Po dnešku přibude nová. Na Geordiho pokyn Data mírně nadzvedli, aby mu umožnili dostat se ke spínači na androidových zádech. Než však stačil inženýr příslušné místo nahmatat, loď se zachvěla nečekaným otřesem. Barclay ztratil rovnováhu a na svojí straně upustil přítelovo tělo. Hlavní inženýr tak tak stačil ucuknout, aby mu Datova váha nerozmačkala ruku, a odkutálel se.

Další otřesy přehlušily jeho nadávky a rozhodily ty čtyři po místnosti. Dat se naštěstí zasekl za stojanem ovládací

konzole transportu, takže nemohl svou mrtvou hmotností nikoho ohrožovat. Praporčík Claveek se zvedl a vyděšeně se zeptal: "Co se to probíhá děje?"

"Vypadá to jako bitva," zaposlouchal se Geordi do ozvěn zvuků. "Ti únosci se zbláznili!"

"Při stavu Enterprise nemají šanci," zvedl se Barclay zpoza plošiny. "A já si nestihl domluvit rande s tou vášnivou poradkyní," zalitoval.

"Poručíku!" vypěnil LaForge.

"Jestli vám lezu do zeli, tak to řekněte. Ale teď už to je asi jedno," snažil se přehlušit další hluk. Následovala řada ořesů a směsice různých zvuků, která se proměnila v sérii výbuchů.

"Jde to zdola!"

"Asi jsme dostali zásah do zásobníků antihmoty," odhadoval Reg.

Všichni zmlkli v očekávání poslední exploze, která ukončí všechny potíže. Ale následovalo jen ticho. Geordi se zaposlouchal a k jeho překvapení jeho zkušené smysly poznaly, že loď přešla na warp.

"Letíme pryč!" oznámil ostatním. "Asi jsme vyhráli!"

"Tak to nemohla být bitva. Každá zkušená posádka by z nás udělala sekanou!" usoudil Reg.

"Nebo měli velké štěstí a šikovného střelce."

"To na věci nic nemění. Jsme vcelku a musíme se dostat ke kormidlu dřív, než spadneme do dalších problémů," rozhodl hlavní inženýr. "Bůh ví, co na nás ti šílenci chystají!"

* * *

Série explozí vyrušila i hmyzoida, který hlídal Worfa a jeho kolegy. Stejně jako všichni ostatní na palubě nevěděl, co se venku děje, a tlumené skřípění kovu ho vystrašilo. Otupěl, ještě víc polevil v pozornosti a začal nervózně přecházet po hangáru. Jedním okem pozoroval Kresara, zataveného ve spánkovém obalu. Necítil se o samotě dobře a uvítal by, kdyby se zkušenější a starší hmyz probudil. Nepomohl mu ani fázér, který držel v ruce.

Worf stále uvolněně ležel a nechal kyselinu z Kresarovy krve působit na pouta. Otřesy na něj neměly vliv, protože ležel v koutě. Cítil, že pouta křehnou a pomalu se uvolňují. Strážný vypadal čím dál vyděšeněji. Aby udržel při otřesech rovnováhu, rozkročil se na všech třech párech nohou, takže vypadal jako podstavec pro holokameru. U stěny hangáru byly naskládány nějaké barely, které se začínaly chvět. Jeden spadl a několika odrazy se přehnal přes prázdnou plošinu; strážného těsně minul. Ten nakonec také pochopil, že nejbezpečnější místo je v koutě, a stoupl si před spícího Kresara. Přehlédl pohledem zajatce; vypadali klidně a smířeně.

Ozvala se velká rána a hora barelů se sesypala. Hmyzoid se lekl a otočil se zády k Worfovi. Tím poskytl Klingonovi dlouhou očekávanou příležitost. Worf napjal odpočaté svaly a trhl zápěstími. Pouta naleptaná kyselinou nevydržela - ruce měl volné. Strážný mu stále nevěnoval pozornost, a tak Worf získal několik vteřin. Strhl provazy z nohou a potichu vstal. S temným zavrčením se zezadu přiblížil k hmyzoidovi a vyčkával.

Strážný pozoroval poskakující sudy a sledoval, jak se za hrozného rámusu jeden po druhém zastavují u protější stěny.

Konečně nastalo ticho a ustaly i zvuky explozí. Vypadalo to, že je po všem. Uklidnil se a otočil k zajatcům. Místo nich se mu před očima objevily hvězdičky.

To byla totiž přesně ta chvíle, kterou si našťvaný Klingon zvolil k zúčtování. Nebohý hmyzoid to schytl za všechny. Worf udeřil pěstí do místa, kde se strážného pancíř zdál nejslabší, a slavil úspěch. Hlídač se zapotácel, zalpal po dechu a začal couvat. Worf s ním udržoval krok a za mohutného povzbuzování svých dosud svázaných mužů mu sázel direkt za direktem.

Hmyzoid stále ustupoval a svíjel se pod krupobitím ran. Úplně zapomněl na zbraň, kterou svíral v ruce. Když si na ni konečně vzpomněl, byl už tak zesláblý, že mu ji bezpečnostní velitel snadno vyrazil z ruky. Fázér odletěl a zastavil se u Kresarových nohou.

"Tohle je splátka pro tvého velitele!" zafuněl Worf nakonec a poslední ranou poslal strážného do říše snů. Když tělo dopadlo na zem, rozkročil se nad ním a vítězně zakřičel.

Z klingonského rituálu ho vyrušil varovný výkřik jednoho z bezpečnostních důstojníků. Worf se otočil a uviděl Kresara, z kterého okapával sliz. V ruce měl fázér, který mu přistál u nohou, a mřil jím na Worfa.

New York, NY

Několik kontrol na Tomově pilotním panelu začalo blikat zároveň s navigačním panelem Douglass Nowacka. Oba muži se na sebe podívali a zachmuřili se.

"Co se stalo?" vylekal se Julian.

"Už se děle nedokážeme držet pod senzorovým rozhraním!" oznámil všem Tom. "Musíme vystoupit do vyšších poloh a zapnout maskovací zařízení!"

"Aha," olízl si Julian rty. "Nemáme se ale čeho bát, je to ozkoušené, že?" znejistěl.

"Záleží na tom, co sabotér stačil prozradit," poškádlil ho Paris, ale sám tím zakrýval určité obavy. "Neboj se, k lodi se nikdo nedostal," dodal a povzbudivě se usmál. "Smiley, budu zapínat maskování, je vše v pořádku?"

O'Brien, který přišel ze strojovny, zahalekal:

"Tak dobře, jak to jen jde!"

"O.K. Už se dozadu nevracej. Za chvíli tě budu potřebovat u zbraní!"

Miles se posadil na sedadlo vedle kapitána. Z pultu se vysunul panel osazený několika barevnými tlačítky a malými monitory. Uprostřed dominovalo velké kulaté červené tlačítko - ovládalo inženýrův vynález, na který všichni spoléhali.

"Aktivuji maskovací plášť!" ohlásil Tom. Ve strojovně to zahučelo nárůstem energie a štíty okolo lodi zajiskřily zvýšeným výkonem. Z pohledu zvenku se raketoplán, dosud viditelný nízko nad vrcholky stromů, rozmazal a zahalil se

závojem průhledné čiré mlhy, která ho nakonec docela pohltila. Vizuálně se Enterprise vypařila a přestala existovat. Co se týče senzorových paprsků, pro ty se jednalo jen o malou přírodní kumulaci energie.

Tom, spokojen s výsledkem, zvedl plavidlo do vyšší polohy. Z předního okna teď bylo vidět daleko dopředu a v dálce se začala rýsovat silueta města, rozloženého na řece Hudson. Picard vstal a stoupl si za pilota. Slunce měli v zádech, a tak si mohl plně vychutnat pohled na New York City. Trošku se sklonil, aby mu nepřekážel horní rám, a opřel se o Tomovu opěrku. Panoramatu města dominovala krásná silueta Trojčat, komplexu věží postavených na začátku jednadvacátého století jako důkaz nezdolnosti lidského ducha a tehdejšího demokratického systému. Od té doby sloužila jako symbol celé společnosti a její jednoty.

Raketoplán směřoval k městu a stále nabíral výšku. Už bylo možno spatřit podrobnosti. Ale stejně jako v případě San Franciska oko patriota, nepotěšily a mrzl při nich úsměv na rtech. Domy byly temné a pobožené, zdály se i opuštěné. Ale to byla jen fasáda. Po prvním bloku domů za řekou následoval pohled ne nepodobný tomu, jaký výsadek z Enterprise spatřil na kolonii Jure 4 před několika lety.

Jáma, obrovská proláklina o průměru několika desítek kilometrů, byla zaplněna hemžícími se borgskými vojáky. Pracovali v nějaké ohromné továrně, kde vznikaly nejdůležitější komponenty potřebné k stavbě zařízení, jež dovolovalo společenstvu procestovat ohromné vzdálenosti a asimilací kolonizovat planety. Na jedné straně továrny čnely čtyři velké bloky, které pulsovaly zelenou září. Picard je odhadoval na hlavní zdroj energie.

Na druhé straně se rozkládala plošina, na níž spočívalo několik malých borgských vlečných člunů dopravujících součásti na oběžnou dráhu. Některé byly kulaté, jiné měly tvar broušeného diamantu, ale operovaly jen několikačlennou posádkou. Jeden právě opouštěl dok a mířil na orbitu, za sebou v tažném paprsku vlekl velký složitý prstenec.

"guH'ta!" vykřikl klingonsky kapitán a odvrátil se od toho ošklivého pohledu. Ostatní jej již zřejmě znali a byli na něj připraveni; to ale neznamená, že by měli jiné pocity.

"Budu se držet v brázdě za tím člunem, to by mělo zamaskovat i poslední zbytky a stíny našeho člunu," řekl Tom a navedl plavidlo. Začali se rychle vzdalovat od povrchu planety a světlo za okny vystřídala temnota vesmíru. Měsíc právě zapadal na odvrácenou stranu Země, ale jeho světlo nahradil umělý zdroj.

Objevila se před nimi zářící koule, ze které tu a tam tryskaly paprsky oslnivého světla. Člun k ní zamířil, a jak se přibližoval a ztrácel v její záři, vynikla její obrovitost. Oba čluny vedle ní vypadaly jako hrášek.

"Podívejte! Tam!" ukázal Julian chvějícím se prstem z okna. Poprvé viděl borgskou krychli zblízka v celé její nelidské kráse; vyvolávala tichou bázeň a úctu. Přitáhla pohledy celé posádky. Kroužila na stráži okolo uzlu a zářila výboji energie. Nezdálo se, že by zaznamenala jejich přítomnost.

"Tome, nebezpečně mi tu vzrůstá spotřeba energie motorů!" varoval nečekaně Smiley.

"Sakra, jak je to možné!"

"Už je to v pořádku," ohlásil za pár sekund Nowack, "převodl jsem ji přes náhradní obvody!"

Kapitán se uklidnil a tep se mu zase zpomalil. "Tohle mi nedělejte!" vydechl a vrátil se pohledem ke krychli. "Je pryč!" vykřikl vzápětí.

"Douglasi, podívej se na senzory, kam zmizela!"

Ale dříve než navigátor mohl splnit rozkaz, krychle se vrátila s plnou parádou. Najednou se vynořila z hlubin před přídíl, mnohem blíže než předtím. Zatarasila jim cestu a zastavila se.

Na Nowackově panelu se rozsvítila další kontrolka. "Volají nás!" vydechl.

Tom zbledl a zapnul malou obrazovku nad svým sedadlem. Navigátor vyladil frekvenci a pustil obraz do zařízení. Na monitoru se objevila mrtvolně bledá tvář Borga, který si je všechny přeměřil pohledem, následovaným červeným paprskem z očního implantátu. Do Picardova puzzle zapadl poslední dílek a on si okamžitě uvědomil, jak Borgové přišli ke svému novému chování. Věděl, kde se v nich vzaly všechny ty lidské vlastnosti jako zvědavost, vypočítavost, trpělivost a... podlost.

"Vaše psychologická a technologická rázovitost bude připojena k naší," oznámil Borg suchým hlasem. "Odpor je marný." Vyslovil známou formulku, bez níž by nebyla žádná asimilace úplná, a ještě se představil. "Jsem Locutus z Borgu!"

* * *

Tomovi spadla čelist a zatmělo se mu před očima, když uviděl Borga. Něco se muselo šeredně pokazit, protože jeho obličej byl, samozřejmě až na těch několik hadiček natažených přes temeno, totožný s tváří muže sedícího za jeho zády. "Zprávy o vaší smrti byly poněkud přehnané!" zacitoval dávno mrtvého pozemského spisovatele z oblíbeného 20. století, což by za jiných okolností znělo velice vtipně.

V tomto momentu se nikdo nezasmál, popravdě, málokdo ho totiž poslouchal. Celá posádka klouzala pohledem z jednoho Jean-Luca na druhého. Locutus se na něj díval také, a pokud toho byl jako Borg schopen, usmál se.

"Už jsme se o tobě doslechli," řekl, přičemž z jeho mluvy zmizela ozvěna hlasů společenstva. Evidentně byl schopen určité formy samostatnosti, do té míry, jak to svému spojovacímu článku mezi civilizacemi kolektiv dovolil. "Budeš vítané doplnění našeho já," slíbil. Potom se mu navrátila původní multiplicita a autoritativně přikázal: "Sklopte štíty!"

To bylo všechno, co potřebovali slyšet. O'Brien nekompromisně přerušil vysílání a křikl na hypnotizovaného Parise: "Budeme tu na ně čekat nebo se o něco pokusíme?!"

Obraz na monitoru blikl a Locutus zmizel Tomovi z očí. Krychle se však stále hrozivě rýsovala před přídíl raketoplánu a pomalu se přibližovala. Natočila se k lodičce hranou, z níž vysílala senzorový paprsek. Mohli vidět dokonce už i kovové pláty, svařené se spoustou kabelů za silovými poli.

"Stát tu rozhodně nezůstaneme!" vykřikl Tom a houkl na Picarda, který seděl s chladným výrazem člověka setkavšího se se svojí nejhorší noční můrou: "Jisté paralely jsou zdá se v obou našich vesmírech!"

"Jistě," odušil Jean-Luc a ve tváři mu zacukal nerv.

"Smiley, zapni svazek a zaměř ho na tu krychli!" udával pokyny. "Uvidíme, jestli skutečně funguje tak dobře, jak říkáš!"

"Myslím, že ne, Tome," odpověděl místo inženýra dosud mlčící Nowack. Zadal poslední instrukce do počítače, otočil se v křesle jako na obrtlíku a namířil na posádku Enterprise jednu z Milesových zbraní. Tato měla ještě jisté modifikace, které překvapily i jejího tvůrce. "Obávám se, že těch nečekaných zvrátů bude víc!"

Využil jejich úžasu a zpomalené reakce k tomu, aby na okamžik ruční svazek odklonil a vystřelil na svoji konzoli. Ta se pochopitelně zkratovala a uvedla do provozu kolekci červených žároveček a hlásičů uvnitř celé lodi. Ve strojovně začaly jiskřit panely. Pak navigátor rychle obrátil pozornost k posádce.

"Ježišmarjá, Dougu, co si myslíš, že děláš!" zařval Paris.

"Plním rozkazy," pokrčil Nowack rameny a namířil na O'Briena. "Sklopte štít!" zopakoval Locutusův rozkaz.

"Tak to ty jsi byl ten sabotér!" pochopil Miles. "Proč? Jak... jak dlouho?"

"Zřejmě nemám tak silnou vůli jako Picard. Na vaši druhou otázku: moje individualita se připojila ke kolektivu před několika měsíci." Jak se přiblížil ke společenstvu, z navigátora vymizela i poslední špetka lidského chování. Jeho pohyby se staly mechanicky trhanými a ledový hlas ztemněl. Pravou rukou se natáhl na Tomův panel, a aniž by se na něj podíval, spojil se s borgskou krychlí. "Jsou připraveni, pane!"

Locutus kývl. "Osvědčil ses, První z Mnoha. Tvůj vzor poslouží mnoha budoucím vojákům v podobných nasazeních."

Nowack se ohlédl na monitor a odpověděl: "Jednota nahradí chaos!"

Picard poslouchal a uvědomil si, že Nowack je zřejmě prototyp nového druhu vojáka, schopného myslet a jednat samostatně. Picardův přínos společenstvu.

Jeden technik ze strojovny se pokusil, dřív než mu v tom mohl někdo zabránit, k Nowackovi nepozorovaně zezadu přiblížit, zatímco mluvil s Locutem. Povedlo se mu to a skočil mu na záda; přitom se pokusil vykloubit navigátorovi ruku se zbraní. Se stejným úspěchem by ale mohl zkoušet pokácet stoletý dub holýma rukama.

Navigátor se v křesle jen lehce prohnul pod jeho vahou a nevzrušeně si sáhl za záda. Uchopil technika za vlasy a přetáhl si ho přes hlavu. Muž se pokusil zachytit Nowackova oblečení a posléze čehokoliv. Nemělo to však žádný efekt a technik s křikem dopadl mezi pilotovo a navigátorovo křeslo. V ruce svíral kus kůže ze zátylku, a tak odhalil kovovou páteř borgského špiona. Nevěřicně na něj pohlédl a v tom okamžiku mu do hrudi narazila ohromná síla modré energie svazku a vyrvala v něm díru, jakou Picard už jednou viděl.

Zbytečný útok stál technika život, ale poskytl posádce potřebný čas. Na Nowacka se vrhli ostatní muži, s výjimkou Toma Parise, který začal s úhybnými manévry. Spojení s krychlí se opět přerušilo a raketoplán rychle opsal ve vesmíru oblouk a začal se vzdalovat. Krychle se pustila do pronásledování a pokusila se Enterprise polapit vlečným paprskem. Ten však neškodně sklouzl po modulovaných štítech, jimiž nepronikl.

"Jak to, že nás vidí přes maskování?" zeptal se Tom.

"Nowack jim musel prozradit frekvenci," odpověděl Miles do hluku rvačky s navigátorem, s nímž měli čtyři muži plno práce. "Ještěže jsem změnil těsně před startem nastavení štítů, s tím nepočítal!"

Krychle se přiblížila a začala po plavidle pálit. Štíty jiskřily námahou, ale zatím odolávaly a pohlcovaly energii z borgských zbraní. Parisovu práci ztěžovala nejenom zkratovaná Nowackova konzole, ale navíc na něj soustavně padali účastníci rvačky, jak je navigátor odhazoval. Dařilo se jim však znehybnit mu ruku se svazkem natolik, že nemohl zbraň použít. Postupně se chumel posunoval celou lodí ke strojovně.

"Sestoupím do nižších vrstev atmosféry a pokusím se někde přistát, tam za námi krychle nemůže!"

Lod' zamířila k povrchu planety a vyhýbala se při tom střelám a torpédům z borgského kolosu. Ten se stále marně pokoušel zachytit je paprskem. Uvnitř sledoval celý boj Locutus na velké trojrozměrné obrazovce a vydával taktické informace a rozkazy společenstvu. To vše bez jediného slova. Když poznal, kam raketoplán míří, vyslal do společného vědomí další signál. V lidské řeči by zněl: "Přiveď mi ho!"

Na palubě Enterprise se Nowack jedním mohutným trhnutím osvobodil a setřásl přesilu lidí. Jean-Lucovi se podařilo vytrhnout mu zbraň a pevně ji stiskl. Navigátor se rychle podíval z okna; kolem štítů hořela atmosféra. Podle toho poznal, že se raketoplán už nachází v termosféře. Času ubývalo.

Hledal Picarda, ale ten byl od něj moc daleko. Navíc byl ozbrojen a pečlivě mířil. Nowack věděl, že si kapitán nedovolí vystřelit, aniž by měl stoprocentní jistotu zásahu. Mohl by poškodit plavidlo, které nutně potřebovali k přežití. Prudce tedy uskočil a strčil před sebe doktora Bashira. Chytil ho za krk, z ruky mu vyjely asimilační trubice a zabodly se do Julianova hrdla. Mladík zachroptěl a po celém obličejí mu začaly nabíhat velké tmavomodré žíly. Zbledl a jeho pohled zesklavatel. Nowack sáhl do kapsy pláště a vytáhl nějaké malé zařízení. Rychle ho stiskl a vzápětí se rozložil společně s Bashirem v zeleném transportním paprsku. Vteřinu nato tím místem proletěla energie svazku.

Borgská krychle se zastavila a vyčkávala. Nic jiného jí nezbyvalo, protože raketoplán pronásledovat nemohla. Vyslala za ním jen rojnici zeleně zářících torpéd jako poslední pokus o zničení. Víc, zdá se, udělat nemohla; jen ještě vydala instrukce pozemním jednotkám a sondám.

Picard vstal a přeběhl k pilotovi. "Přišli jsme o doktora!" oznámil Tomovi, který se potil u kormidla Paris neodpověděl a upřeně sledoval svůj panel. Celá polovina svítila červenou barvou a druhá sršela proudy žhavých jisker. Vzadu se O'Brien pokoušel společně se zbylým technikem udržet v chodu přetížené stroje. Raketoplán se začal plnit hustým dýmem, štipajícím do očí, a nesnesitelným horkem a dusnem.

"Hoří nám tu obvody!" zavolal inženýr.

"Budeme mít velké štěstí, jestli úspěšně přistaneme, nemohu dobře ovládat kormidlo!"

Kapitán mu jen stiskl rameno. Nemohl nic dělat, a tak si sedl na své místo a otřel si zpoceně čelo hřbetem ruky.

Zakrátko nebylo přes kouř nic vidět, jen slyšel syčení unikající energie a Milesovo klení. Najednou se paluba prudce otřásla nárazem a Tom vykřikl: "Jsme dole!"

Na pravé straně se kouřem prodralo světlo z otevřených dveří. Jean-Luc se rozkašlal a s očima plnými slz vyklopytal ven. Seskočil z dveří, dopadl na kolena a zabořil se prsty do písku. Za ním se vyhnul oblak dýmu, který zahalil celé okolí přistání. Picard utíkal od raketoplánu na čistý vzduch, v hlavě mu hučelo, hrdlo jej páliло a nemohl zaostřit. Nakonec klopýtl a padl na zem. Vykašlal hleny a stočil se na bok. Vyčerpán zavřel oči a upadl do hlubokého spánku.

Enterprise

Dat se prudce posadil a překvapeně zamrkal. Necítil se dezorientovaný, uvědomoval si zcela přesně, kde se nachází, ale nevěděl, jak se sem dostal. Pro androida zvyklého kontrolovat všechny svoje funkce čtyřicet hodin denně úplně nový zážitek. Zjistil, že sedí na podlaze transportní místnosti, nohy má natažené a záda, rovná jako pravítko, mu opraňuje praporek skoro stejně velký jako klingonský bezpečnostní důstojník.

"Jsi v pořádku?"

"Geordi!" zvedl Dat hlavu za zdrojem hlasu a uvítal známou tvář lodního šéfinženýra. Na setinu vteřiny se odmlčel a naklonil hlavu na stranu jako zvědavá kočka. Toto gesto u něj obvykle znamenalo vyhledávání informací v jeho pozitronickém mozku nebo vnitřní diagnostiku. Shledal, že všechno je v pořádku a na svém místě, a také to tak svým osobitým způsobem oznámil: "Funguji v rámci normálních parametrů."

"Tak to se nám ulevilo, přenos neprobíhal právě podle normálních parametrů!" zašklebil se poručík Barclay. Android k němu stočil zlaté zorničky a srovnal si to v hlavě s poznatky, které vyčetl z posledních hlášení před obsazením můstku.

"Vy ještě žijete?" optal se mile. Vlastně to bylo spíš oznámení, ale Geordi, který znal Data nejlépe, se nemohl zbavit pocitu, že v jeho hlavě slyší údiv. Samozřejmě však jako jeho kamarád a nejbližší ekvivalent lékaře věděl, že takových emocí není schopen.

Reginald měl na jazyku připravenou trefnou odpověď, ale nebylo mu dopřáno ji uplatnit. LaForge ho od androida odstrčil a pomohl mu vstát. "Date, musíme si promluvit!"

"To jistě, Geordi! Ale nejprve tě musím informovat o naší situaci. Můstek je obsazen dvěma útočníky. Jeden je Andorian jménem Vigo, ten únosu velí. Druhý je forma života, která v naší databance není příliš popsána, protože s ní dosud nebyly navázány kontakty. Jedná se o nějaký insektoidní druh obdařený vysokou inteligencí a silou. Oba pocházejí ze zničené nákladní lodi Ba'rtón. Jako rukojmí drží komandéra Rikera a ovládají celou loď. Pravděpodobně mají s Enterprise komerční záměry. Nezdá se, že se jedná o politické teroristy, nicméně mohou právě jim poskytnout naši technologii," vychrlil. "O čem sis chtěl promluvit ty?"

Geordi zvedl obočí a polkl. "Na to zapomeň," mávl rukou nad Datovou dětinskostí. "Tohle je důležitější!" Souhrn mu potvrdil všechny předpoklady a osvětlil průběh událostí.

"Jak dlouho jsi byl vypnutý!"

"Ztratil jsem pojem o čase, ale komandér Riker mě deaktivoval pod pohrůzkou represí brzy po obsazení můstku!"

"Proč to udělali?"

"Bylo jim jasné, že představuji největší hrozbu a překážku pro provedení jejich plánu," vysvětlil Dat skromně.

"Abych byl upřímný, už jsme se situaci obeznámili," oznámil mu Geordi. "Zároveň s můstkem obsadili i strojovnu. Nevíš, co se stalo s Worfem?"

"Poručík byl odvolán k incidentu v hangáru, kde byli zadržováni pasažéři Ba'rtón."

"Takže ho dostali jako prvního," zachmuřil se inženýr. "Ukořistili zbraně a otevřela se jim cesta k ovládnutí poškozené a ochromené lodi."

"Zajali rukojmí, vztyčili kolem můstku a strojovny silové pole a převedli hlasové ovládání počítače," doplnil Reg. "A my se teď musíme plazit potrubím a pokusit se nějak je převézt!"

"Díky výpadku proudu jsme tě dostali z můstku a tím se naše šance zase trochu zlepšily," řekl inženýr optimisticky a zamlčel, kolik práce jim dalo výpadek způsobit.

Dat se zamyslel a srovnal si v hlavě hlášení, která si právě s Geordim vyměnili.

"Měli bychom shromáždit co nejvíce členů posádky!" navrhl. "Společně budeme v přesile a něco podnikneme!"

"A nejdřív bychom měli odsud rychle zmizet, protože museli zjistit zdroj přenosu a určitě sem někoho poslali!" připomněl Michael Claveek.

"To je dobrý nápad!" luskl Barclay prsty a začal se jako první cpát do Jefferiesova průlezu.

"Jestli se sem dostanou, tak první, co udělají je, že pošlou do tunelů několik střel!" zastavil ho Dat. "Myslím, že lepší by bylo použít průlezy na druhé straně paluby."

"Ale to budeme muset přes chodby, kde je větší riziko, že se s nimi setkáme!"

"V otevřeném konfliktu budeme mít větší šanci než uzavření v úzkých prostorech bez možnosti volného pohybu."

"Souhlasím s Datem. A navíc, ani hmyzoid není tak silný jako on!" usmál se LaForge. "Praporečku, pojďte, otevřeme dveře!"

Každý poklekl na jedné straně dveří a odklopili kryty. Chvilku něco kutili a pak se odsunula nejprve levá, potom i pravá strana dveří. Geordi vrátil kryty na místo, aby z nich hmyzoidi případně nepoznali, jak odešli, a narovnal se.

"Date, podívej se, jestli je vzduch čistý!"

Dat kývl a vyšel ven. Opatrně prošel nejbližší okolí a nakoukl do všech sousedících chodeb. Všude byl klid, žádné známky něčeho zvláštního, nepočítáme-li nezvyklé prázdno. Věnoval několik minut prohlídce a vrátil se do transportní místnosti.

"Vzduch je skutečně čistý, Geordi. Nezaznamenal jsem žádné známky znečištění. Složení dusík 78,08%, kyslík 20,95% a

necelé jedno procento ostatních plynů. Pouze zanedbatelné zbytkové záření tritia. Můžeme bez obav jít."

Inženýr pomyslel na své předchozí prohlášení o štěstí, které pro ně Dat znamená, a umínil si, že přese všechno to stále platí. "Date, myslel jsem tím, aby ses podíval, jestli tam někdo není!"

"Aha!" svítilo androidovi. "To byl idiom! Ustrnulé jazykové spojení. Prohledat, zjistit, mrknout se..."

"A... ehm," přerušil ho Geordi, "žádné hmyzoidy jsi tedy neviděl, že ne?"

"Ne," zavrtěl android hlavou.

"Tak jdeme!" pokynul a vešel do chodby následován Datem, Barclaym a praporčíkem Claveekem.

* * *

Sliz se pomalu vstřebával do Kresarovy pokožky a částečně stékal po článkovitém těle na podlahu. V natažené paži držel fázér, nastavený na zabití. Worf stál rozkročený nad tělem inzultovaného strážného, když ho vyrušilo varování.

Pohlédl na Kresara a vztekle kopl do těla hmyzoida pod sebou. Stačila chvilka a byl by volný. Proč se musel probrat právě teď?

"Odstup od něj!"

Klingon zavrčel a jen nerad překročil zhroucené tělo. Otřel si ruce o uniformu, na které zůstaly skvrny. Měřil si Kresara opovrhlivým pohledem a na spáncích mu pulzovaly žíly.

"Děláš velkou chybu!" oznámil mu.

"Možná," odbyl ho hmyzoid. Ztěžka polykal a přerývaně dýchal. "Ale nemohu tě nechat, abys ho zabil."

"Proč ne?"

"Je to živá bytost."

"Zabití mých lidí ti problém nedělalo," připomněl temně Worf.

"Věř, že kdyby bylo po mém, proběhlo by to jinak. Vlastně, neproběhlo by to vůbec."

"Pamatuji si, že ty jsi na mě zaútočil jako první!"

"Kdybych se k tobě dostal jako první, nedopadl bys tak, jako když si tě do práce vzal Vigo," řekl těžce Kresar. "Víš, mí lidé jsou válečníci tělem i duší, ale on, on je... jiný!" Mluvil se mu špatně, jeho stav se rychle zhoršoval.

"Nemusíš ho poslouchat!"

"Mí... lidé si ho zvolili a to zavazuje... i mě."

"Přivede vás do záhuby!"

Hmyzoid sváděl těžký vnitřní boj mezi zdravým rozumem a loajalitou ke svým pokrevním druhům. Přemýšlel dlouho a nakonec pomalu a trhaně fázér sklonil. Worf si oddechl, že Kresar dostal rozum. Ten se sípavě nadechl a zbraň upustil.

"Rozhodl ses moudře!"

Kresar neodpověděl, jen hleděl na Worfa. Bezvládně se svezl na palubu a znehybněl. Bezpečnostní důstojník se k němu naklonil a viděl, že z rány na prsou mu krev proudí velice silně. Hmyzoid se nevzdal, nezradil své lidi, umíral. Worfovi ho bylo líto, tento bojovník byl jediný, ke komu by za jiných okolností mohl pocítit i kus sympatie. Podepřel mu hlavu a z ochablých rukou mu vzal komunikátor. Kresar zvedl ruku do vzduchu a pokývl. Worf se sklonil a hmyzoid si jeho hlavu přitáhl k sobě.

"Oni takoví... nejsou, dostali se... jen... pod jeho vliv," zašeptal.

"Udělám, co budu moci," slíbil mu Worf. Dlužil mu pravděpodobně život.

Kresarova ruka spadla na podlahu, brouk se naposledy nadechl. Pak zemřel a krev přestala téci. Klingon se zvedl a rozhlédl po prázdném hangáru. Dvě těla, jedno mrtvé a druhé v bezvědomí. Jen před několika hodinami byla rovnováha sil v opačném poměru. Absurdita začala ustupovat realitě.

Jeho zbylí muži nadšeně vypískli, když je začal zbavovat pout. Worf se neusmál, to by ho v jejich očích zlidštilo. Tihle lidé dávali své emoce najevo příliš bouřlivě. Fázér už našel své místo za opaskem a komunikátor si připnul na hrud'. Nebyl jeho, ale musel stačit.

Někde v srdci Sahary, Afrika

Miles O'Brien si přiložil dlaně k ústům a zhluboka se nadechl. "Kapitáne!" volal zplna hrdla do prostoru, který je obklopoval, kam oko dohlédlo. Raketoplán dosedl, či spíše dopadl, doprostřed největší pouště černého světadílu. Všude se zvedaly ohromné písečné duny, na nichž lehký větřík přehazoval vlnky pískových zrnkem sem a tam. Rychlost, s jakou zametl všechny stopy, stačila skrýt Picardovu přítomnost dřív, než se ostatní v lodi vzpamatovali z nárazu.

Inženýr stál na hřebeni jedné duny a hledal ztraceného pasažéra. Přímě nad ním zářilo velké zlaté slunce, jehož neúprosné paprsky se mu zabodávaly do nechráněných částí těla. Úporné vedro mu vysušilo krk, a tak se další zavolání podobalo spíš zakašlání. "Kapitáne!"

"Nech toho a pojď sem!" ozvalo se z otevřených dveří člunu. "Až nahodíme energii, podíváme se po něm senzory!"

Kapitánův přítel si zaclonil oči a nerozhodně se rozhlédl po horkém obzoru, ale pak poslechl současného velitele a vrátil se k lodi, jedinému zdroji stínu v dohledu. Enterprise ležela zaborená do písku v polovině svahu jedné ze stovek staletími navátých dun. Okolo se povalovaly zkroucené části plechů a součástek, které vnitřní požár a tvrdý dopad nepřežily. Ze zádi se kouřilo a k modrému nebi stoupal tmavý dým. Milese napadlo, že to by mohlo být pro kapitána vodítko.

"Tak kde jsi!" zavolal netrpělivě Tom a vykoul z raketoplánu. "No nazdar!" vyjekl. "Lepší přistávací dráhu jsem si vážně vybrat nemohl," uznal sebekriticky.

"Můžeme být rádi, že jsme dole a že žijeme."

"Při přeletu jsme viděli Afriku, takže tohle musí být Sahara, že?"

"Ano, což dost zhoršuje naši situaci," povzdychl si O'Brien, jehož obličej začínal rudnout.

"Co může být ještě horší?" zamračil se Paris. "Tři, vlastně čtyři lidi jsme ztratili během několika minut. Člověk, o kterém jsem si myslel, že je můj nejlepší přítel, mě zradil. Julian je buď mrtev nebo slouží kolektivu. Těžko říct, co je horší. A kapitán Picard? Toho jsem zdá se taky ztratil! Totálně jsem selhal!"

"Takhle nemluv!" okřikl ho inženýr. "Za nic z toho nemůžeš. Nic ještě není ztraceno!"

"Možná bys mi měl dát pár facek, abych se vzpamatoval," sklopil Tom netečně pohled do země. Smiley k němu bez okolků přistoupil a uštědřil mu lehce výchovný políček. "Hej!" ohradil se Tom překvapeně. "Nemyslel jsem to doslova!"

"Hlavně že to splnilo účel," pochvaloval si Miles spokojeně. "Vypadáš mnohem víc při smyslech než předtím!"

"Co bych si bez tebe počal, Smiley!" zasmál se pilot. "Dobře, pustíme se do toho. Nahodíme náhradní zdroj a upravíme všechny maskovací frekvence, abychom Borgy na chvíli zmátli. Já se zatím pokusím spojit se základnou."

"Jestli se nám to nepovede před setměním, budeme mít velký problém. Teploty na poušti v noci prudce klesnou, i hodně pod nulu. Nás ochrání raketoplán, ale kapitán Picard by mohl zmrznout!"

"Zvládneme to!" ujistil ho Tom. "Než se do toho pustíme, měli bychom ale ještě něco udělat," zachmuřil se a pohlédl na člun. "Dlužíme mu to."

O'Brien přikývl. Obalili si hlavy kusy potřhaného oblečení, aby se uchránili před bezprostředním žářem, a pustili se do práce. Klekli si na zem opodál a rukama vyhrabali v písku jámu, ne moc hlubokou, ale na lidské tělo stačila. Paris mezitím vynesl z lodi bezvládné tělo technika, který první zaútočil na Douglase. Společnými silami jej zahrnuli pískem a na rov umístili kus plechu z nové Enterprise. Postavili se nad provizorní hrob a setrvali v minutě ticha. Potom se neprodleně pustili do oprav. Odklopili zadní panel stroje a začali usilovně pracovat. Paris si zatím zalezl dovnitř a pokoušel se vyladit spojení se zastaralým a na koleně opravovaným rádiem na druhém konci světa.

Enterprise

Riker na chvílku usnul a zdálo se mu o vyhrané bitvě. Ve snu jej stále pronásledoval pohled na poničenou průzkumnou loď, která přiletěla původně s přátelskými úmysly. V jeho snu se ale konec odehrál jinak než ve skutečnosti. Vigo se v touze po krvavé mstě rozhodl pro totální zničení Zhukova a vystřelil na něj v poslední chvíli ničivou salvu torpéd, která roztrhala loď kapitána Davidsona na mnoho náhradních dílů. Sen se zobrazoval jako film, v jednu chvíli pohlížel na praskající trup zvenčí, a najednou se stříhem přenesl dovnitř na můstek. Viděl, jak explodovalo kapitánovo křeslo a celý prostor se naplnil plameny. Pak se opět přenesl a viděl sám sebe utíkat po palubách Zhukova a za ním vybuchovala jedna přepážka za druhou. Nakonec oheň pohltil i jeho, a když se skrčil a zavřel oči před smrtícím žářem, ucítil závan příjemného vánku. Vzhledl a poznal, že se nachází na Rise, odpočinkové planetě, v jednom z barů. U pultu stáli kapitáni Picard a Davidson v družném rozhovoru. Šel k nim, ale zaslechl, jak si o něm povídají.

"Věřil jsem mu jako vlastnímu synovi, ale hrozně mě zklamal," povídal právě Picard. "Nedokázal ochránit moji loď, a to stálo život mnoho dobrých lidí!"

"Má na svědomí nejen Enterprise, ale i čtyři stovky posádky Zhukova," přisadil si Davidson.

"Jemu nikdy nemělo být svěřeno velení, nemá na to zkrátka schopnosti," řekl soucitný hlas za ním a někdo mu položil ruku na rameno. Ohlédl se a spatřil Tašu s velkou spáleninou na čele.

"Ne!" vykřikl.

"Co ne, veliteli?" optal se Vigo.

Riker se posadil a oťel si tvář. "Jen jsem se zamyslel," polkl. Potřásl hlavou, aby z ní vyhnal zbytky hrozného snu, a pohlédl na obrazovku.

Vigo vedle něj si odkašlal a oznámil mu: "Možná vás bude zajímat, že se blížíme ke konci naší pouti."

Už? podivil se Riker v duchu, aniž by navenek hnul brvou. Ke cardassianskému prostoru jsme se nemohli dostat tak brzo. Kde tedy jsme?

"Jak daleko jsme od bajorské červí díry?" zeptal se Andorian společníka a tým komandérovi odpověděl.

Tak Bajor, ne Cardassie! Ale to je federální území! Co tady chce dělat s unesenou lodí?

"Hodinu současnou rychlostí!"

"Můžeš mě na tuto vzdálenost spojit subprostorem se stanicí na cílových souřadnicích?"

"Ano, pane!"

"Zastav všechny motory a zastiň naši polohu tak, abychom byli nenápadní! Pak mě spoj s touto tajnou frekvencí!" nařídil, vytákal z paměti několik skupin čísel do panelu na opěrce kapitánova křesla a poslal to na hmyzoidovu konzoli. "Udělej to tak, aby to šlo přímo, žádné záznamy o komunikaci!"

"Hotovo, pane, máme příjem!"

Na obrazovce se objevila tvář velice dobře oblečeného Ferenga. Když poznal Viga, úsměv na rtech mu zmrzl. "Ty se sem opovážuješ po tom všem vrátit!" obořil se.

Vigo se usmál. "Quarku, starý příteli, mě neobviňuj! Pokud vím, vaše vlastní pravidlo zisku, tuším, že číslo 132, přece praví: Peníze si přepočítej ihned, na pozdější reklamace nebude brán zřetel!"

Quark se na okamžik zamyslel a pootevřenými ústy bylo vidět, jak si jazykem přejíždí po špičatých trojúhelníkových zubech.

Samozřejmě že toto pravidlo znal, používal ho velice často v souvislosti se svými obchody, ale poprvé se stalo, že ho někdo vztáhl k jeho osobě.

"Nejsem rád, že tě tu vidím," utrl se proto chraplavě na Viga, "nechci s tebou už mít nic společného! Řekl jsem ti to už posledně a nehodlám na tom nic měnit. Stýkat se s tebou znamená koledovat si o pořádný malér!" prohlásil rázně a založil si ruce na prsou. "Jsi persona non grata!"

Vigo vážně a chápavě přikývl a pak, jakoby mimoděk, se podíval za Quarkovo rameno. Na obrazovce bylo možno spatřit část dobře zavedeného baru situovaného na stanici, která působila díky blízkosti prostorové anomálie jako křižovatka frekventovaných obchodních tras. Všude postávala spousta klábosících hostů se sklenicemi různých barevných tekutin. Někteří byli oblečeni do uniforem Hvězdné flotily, jiní do stejnokrojů bajorské prozatímní vlády. Mnoho postav se však nedalo zařadit do žádné z těchto kategorií. Hosté zde pocházeli z tolika odlišných světů, kolik jich na obou koncích červí díry existovalo. Šum hovoru se ztrácel za kulisou hudby a příležitostnými výkřiky od hracích stolů. Mezi stolky se čile proplétali číšníci a dabo dívky. Obsluhující personál tvořili hlavně Ferengové, drobné skrčené postavičky s holou boulovatou hlavou a velkými ušními boltci. Pravděpodobně příbuzní majitele, bytosti s velmi dobře vyvinutým citem pro ekonomiku.

Quark byl s Vigem spojen přes monitor za barpultem, na kterém podřimoval jeden zákazník.

"Vidím, že se ti vede dobře. Tvému podniku evidentně odchod Cardassianů neuškodil. Lidé z Flotily se jistě taky rádi napijou."

"Nemůžu si vůbec stěžovat," odpověděl rychle Fereng a stoupl si tak, aby zakryl co největší část výhledu. Jak se posouval, strčil zády do číšníka, který nesl přetížený podnos s několika vysokými lahvemi plnými hustého nektaru. Vrchní v té rychlosti nestihl zareagovat a upustil táč přímo na nervózního Quarka. Ten okamžitě zapomněl na Viga a rozkřikl se na nebehého číšníka, který nehodu nezavinil.

"Rome, ty idiote, zničilš mi můj nejlepší oblek!" Začal si rukou stírat hutnou tekutinu ze zelenooranžového saka, které připomínalo frak ozdobený vpředu dvěma velkými knoflíky.

"Ale, bratře, já za to přece nemohu!" bránil se vrchní plačtivě a snažil se ubrouskem, který měl přehozený přes ruku, Quarka očistit. "To ty jsi do mě vrazil!"

Fereng zavrčel a vytrhl mu hadr, aby se utřel sám. Přitom mu pohled padl na podlahu, kde se válely střepy z rozbitých lahví. Na jednom byla čitelná etiketa. Letmý pohled na ni stačil Quarkovi k tomu, aby dostal další záchvat.

"Kolik lahví ptarijského bolsu bylo na tom tácu?!"

"Tři," pípl potichu Rom.

"Chceš, abych zbankrotoval?" zaječel majitel. "Kdo by pak živil ty vaše věčné hladové krky?! Tohle ti pěkně strhnu z platu!"

"Ale já..."

"Už ani slovo! Koukej to uklidit!" odstrčil ho. "A támhle na tebe dva hosté mávají, že chtějí platit!" ukázal někam na druhý konec barového pultu. Rom odpěchal se sklopenou hlavou mimo obraz a Quark se pokoušel odstranit tmavou skvrnu. "Zaměstnej z dobrého srdce vlastní rodinu a nestačíš toho litovat!" bručel.

"S vykořisťováním začni u vlastní rodiny!" připomněl se Vigo.

"Nikdy nedovol rodině stát v cestě tvé příležitosti. Číslo šest," kontroval Fereng nabroušeně. "Nemusíš mě učit znát pravidla zisku!"

"To bych si nedovolil, jsem dalek chtít se s tebou hádat!"

Quark odhodil hadr a s nelibostí se zadíval na svoje oblečení. "Ten flek už tam zůstane!" zaskuhral rozmrzele. "A na tohle taky nemám čas! Nemám ti co říct!" natáhl se po vypínači a chtěl ukončit hovor.

"Mám se tedy zastavit osobně?" zadržel ho jízlivě Andorian. "Stále ještě je na Proménádě ta výtečná klingonská restaurace?"

"U Velkého Naguse, jen to ne!" zbledl Fereng. "Co kdyby tě tu někdo viděl!"

"Myslíš, že by to uškodilo tvé pověsti poctivého obchodníka?" zeptal se Vigo nevině. "Nikdy ses nepochlubil našimi starými... projekty?"

Quark se přiblížil až těsně k monitoru v baru a snížil hlas do šepotu. "O tom už nikdy nikde nemluv, slyšíš?" sykl. "Slíbils mi to!"

"Ale no tak, čeho se bojíš? Všechno to bylo legální. Nemůžeš za to, že ta loď explodovala. Kdo mohl tušit, že budou ty náhradní díly zrovna v tu chvíli potřebovat?"

"Já vím," rozhlédl se kradmo po okolí, jestli ho někdo neposlouchá. Zdálo se, že o něj nikdo nejeví zájem. "Ale jsou tady na stanici lidé, kteří s oblibou do všeho šťourají a rádi by mi něco přišli. Tvoje návštěva by mohla vyvolat nepříjemné otázky!"

"Potřebuji tvou pomoc, Quarku," řekl Vigo s naléhavým důrazem. "Když mi pomůžeš, přísahám ti, že mě už nikdy neuvidíš!"

"Za to mi to stojí," zamručel Fereng nenaloženě. "A co teda potřebuješ?"

"Mám horké zboží, kterého se potřebuji zbavit. Rychle!"

"Jak moc horké?" olízl si Quark zvědavě rty.

"Hodně!" vyhnul se přímé odpovědi Vigo.

"Ne, to já už nedělám," odmítl Quark. "Snažím se žít poctivě. Tedy, v rámci možností," připustil potichu.

"Tak mi někoho sežeň!" zatvářil se Vigo hrozivě.

Vlastník velmi dobře zavedeného baru na DS9 se nevyšplhal na výsluní žádnou náhodou. Ve vzduchu ucítil možnost

přiživit se na nemalém zisku. Pomalu našpulil ústa, nakrčil nos a opřel se o pultík. Brnění v ušních lalůčkách narůstalo.

"Musím vědět, o co jde."

"Jediné, co musíš vědět je, že když mi neseženeš dobrého překupníka, který se nebojí riskovat a má dostatek peněz, přijdu k tobě do baru a hodně nahlas si tam s někým popovídám!"

Fereng zvedl ruce před sebe na znamení míru a rozvážně se poškrábal na uchu. "Nerozčiluj se, možná vím, kdo by ti mohl pomoci."

Andorian se naklonil k obrazovce a vyčkával. Quark s odpovědí moc nespíchal, vzal několik skleniček a začal je pomalu a pečlivě leštit. Jedné dodal křišťálového lesku a když ji proti světlu zkontroloval, lišácky vycenil své klínovité zuby. "Ale zasloužím si deset procent ze zisku!"

Vysloužil si tím jen opovrhlivý úšklebek. "Vyjednáváš, jako bys měl na vybranou. Ale dobrá, tvou pomoc ocením jedním procentem ve zlatem raženém lathiniu. Což je u velikosti tohoto obchodu královská odměna," svolil Vigo benevolentně.

"Dobrá," zammul si ušatec ruce a nalil si do připravené sklenky čirý nápoj. "Tak na lathinium!" připil. Obrátil do sebe tekutinu na jeden hlt a oklepal se. "Člověk, kterého hledáš, je DaiMon Biis. Je to starý mazaný bazilišek a překupník. Má své vrásčité ruce v tolika špinavých obchodech, že ani Velký Nagus Zek se o všech nedoví! Také proto není u centrálního finančního úřadu moc oblíben, nejsou schopni odhalit všechny jeho investice," zasnul se Quark obdivně.

"Kde ho najdu?"

"Pravděpodobně na jeho sídle poblíž vnějších hranic Ferenginaru. Koupil si pro sebe celý malý měsíc, říká mu Muggie. Žije tam oklopen početnou ochrankou. Je příliš mnoho lidí, jejichž peníze jsou teď v jeho kapsách a kteří by je rádi dostali zpět!"

"Vypadá přesně na toho pravého," blýsklo se Vigovi v očích a tykadla se mu vzrušeně napřímila. "Tak Biis, říkáš?"

"DaiMon Biis!" opravil ho Quark důrazně. "Zamlada sloužil jako velitel jednoho Marauderu a velitelská hodnost se mu zalíbila natolik, že ji používá i teď, kdy jsou jeho služební léta dávnou minulostí. Hodně si na tom zakládá."

"Dobrá, děkuji za radu, starouši."

"Jestli ten tvůj obchod vyjde, očekávám svůj podíl!" připomněl Quark s chamtivým blýsknutím v očích. "A ne že mě zase podvedeš!"

"Vždyť jsem ti slíbil, že se už neuvidíme!" zasmál se Andorian. "Rozmysli si, co vlastně chceš!"

"No, ještě jeden pohled na ten tvůj modrej podrazáckej ksicht snesu," připustil Fereng. "Ale ne na stanici. Setkáme se někde jinde."

"Uvidíme. Ozvu se ti, až se s tím DaiMonem setkám."

"Budu tomu věřit," zavrtěl ironicky hlavou. "A můj bratr je geniální obchodník!" Pobaveně se zasmál pod vousy a rozhlédl se po svém baru. "Co to je?" nedalo mu to a ještě jednou zkusil z Viga předmět obchodu vytáhnout.

Ten spiklenecky mrkl. "Lod'," řekl tajemně.

Quark schlípl. "Cože? Celý tenhle povyk kvůli obyčejné lodi? Je snad ze zlata?"

"Není to obyčejná loď. Je to federační loď."

"Ty jsi ukradl federační loď?!" zděsil se Fereng. "Zbláznil ses? Půjdu ti po krku, dokud tě nedostanou!"

"Nehodlám si ji nechat tak dlouho. A uvědom si, že nejsem nějaký obyčejný zlodějíček, s jakýma se stýkáš ty! Je to jejich vlajková loď, i s posádkou, kterou držím pod zámek!"

"Ježíšmarjá!" roztřásl se Quark, až se lahve v policích nad ním roztančily. "Zešilel jsi?" zachroptěl a sám si hned odpověděl. "Ty jsi zešilel!" Teprve teď si všiml pozadí, které se nejasně rýsovalo v temnotě za Andorianem. Poznal, že to je můstek lodi Hvězdné flotily. "S tím nechci mít nic společného! Věděl jsem, že mě přivedeš do maléru! Nech si svoje lathinium a nikdy se sem už nevracej!" Uši nevěřily, co slyší, a dásně mu začaly krváčet. "Já tě neznám!" zmatkoval.

"Sbohem!" rozloučil se Vigo pobaveně, ale věnoval ještě Ferengovi drsný pohled. "A Quarku, jestli o tom někomu jen cekneš, tak si tě najdu! A nepřiďeš jen o život," varoval ho suše. Pak pokynul hmyzoidovi a přerušil spojení. Obrazovka na můstku Enterprise pohasla, stejně jako malý monitor ve výčepu na Promenádě stanice DS9 poblíž Bajoru. Quark se opíral o pultík a potil se. To už se mu dlouho nestalo. V duchu se proklínal, že se kdy s tímhle šíleným Andorianem zapletl. Jestli se o tomhle někdo dozví!

"Počítači, smaž z mého terminálu všechny záznamy o komunikaci!"

"Provedeno!"

Teď si mohl vydechnout a uklidnit se. Otřel si čelo, vlastně celé temeno, špinavým hadrem a urovňoval si kabátec, na kterém zasychal ptarijský bols. Bude se muset převléknout. Vydal se přes bar ke dveřím, když toho dne už podruhé do někoho narazil. Na tomto člověku si ale zlost vylít nemohl. Nejenom že byl mnohem vyšší, takže mu narazil čelem do hrudi, navíc měl uniformu.

"Nějaký problém, Quarku?"

"Ne!" vzhlédl polekaně. "Ne! Ani v nejmenším, konstáble!"

"Tak proč se tak potíš?" zeptal se bezpečnostní důstojník podezřívavě.

"Ah, to je poruchou topení, nezdá se vám? Je tu takové vedro," drmolil. "Musím se stavít u náčelníka O'Briena, aby se na to podíval."

Konstábl Odo měl s tímto Ferengem už jisté zkušenosti. Jako měnavec, tvor se schopností brát na sebe různé podoby a tvary, nedisponoval příliš velkým rejstříkem obličejových grimas, ale přesto se na Quarka podíval nedůvěřivě.

"Kdyby se něco stalo, pověděl bys mi o tom, že?" optal se s přivřenýma očima.

"Jistě, pane, samozřejmě, ha ha," Quark couval k východu. "Ha!" Vyběhl ven a rychle zamířil ke své ubikaci. Asi se bude muset i osprchovat.

Odo ho dlouho pozoroval jako ostříž, ruce složené za rovnými zády, dokud mu malý Fereng nezmizel v davu lidí.

Někde v srdci Sahary, Afrika

"Paris volá základnu, prosím ozvěte se!" zkoušel pilot vyladit frekvenci na primitivním rádiu uvnitř lodi. "Základno, slyšíte mě?" Z reproduktoru se zatím ozývalo jen chrčení, a tak Tom zanechal pokusů a vylezl se podívat, jak pokračuje O'Brien s opravami. Otevřel dveře, seskočil na gondolu zabořenou do písku a šel za hlasy. Kryt přístupového otvoru ležel na zemi opodál, obklopen ohořelými svazky drátů a použitým nářadím. Uvnitř se vrtal technik komandovaný Milesem. Inženýr sám ležel pod podvozkem, nohy mu vyčuhovaly hned vedle přistávacího podstavce. Hlasitě diktoval pomocníkovi potřebné úkony a ihned reagoval na případné následky.

"Tak, a teď vypoř tu cívku napravo!" zahulákal. Mladík poslechl a s cvaknutím vyndal malý stříbrný váleček. Ozvalo se završení a tlumená kletba. "Dej ji zpátky!" přikázal nasupeně. Do toho se přimotal Paris se svou vtíravou otázkou.

"Jak to jde?" přičapal na bobek a zakoukal se do šera pod raketoplánem.

"Snažím se, jak jen umím! Čím víc se v téhle staré herce vrtám, tím víc se divím, že jsme se s ní dostali do vzduchu!" stěžoval si Smiley. "A navíc je tu vedro jako na Vulkánu!"

"Mohlo to dopadnout hůř. Mohli jsme spadnout do moře nebo se rozmlátit o skály."

"Já vím," vzdychl si inženýr. "Hergot, co je tohle za krám?!" vyhodil na písek nějaký agregát.

"Přijmi, přizpůsob, vylepši!" poradil mu Tom.

"Co?" nedůvěřoval inženýr vlastním uším.

"To bylo moto rytířů kulatého stolu!"

"Rytířů čeho?"

"Legendární skupina odvážných mužů soustředěných kolem krále Artuše v 5. století starého kalendáře. Putovali světem a hledali Svatý grál, bájný kalich, ze kterého pil Ježíš Nazaretský o poslední večeři před ukřižováním."

"Hodiny historie nebyly zrovna mým koníčkem," zabručel O'Brien.

"Na rozdíl od techniky, doufám!" neodpustil si Tom.

"Hele, nemáš lepší věci na práci než mi dávat lekce dějepisu? Já se musím soustředit! Už jsi se dovolal?" vyjel inženýr záměrně přehnaně. Potřeboval pracovat a pilot ho vyrušoval.

"Už jdu, už jdu! Ne, ještě ne," narovnal se Paris a usklíbl se na technika. Ten mu to oplatil, ale musel se hned věnovat opravám, Smiley totiž křikl další rozkaz.

"Možná jsme mimo dosah. A ty, chlapče, zkus odpojit to modré vedení!"

Jestli to fungovalo se už nedozvěděl, protože se za ním zavřely vstupní dveře. Vrátil se na sedadlo a znovu zapojil vysílačku. "Paris základně!" opakoval monotónně. Po několikátém pokusu, k vlastnímu překvapení, skutečně uslyšel odpověď. Slabá, přerušovaná ozvami a chrčením, ale srozumitelná.

"Haló, Tome?"

"Beverly, slyšíš mě?" chytil Tom rádio a vzrušeně se k němu naklonil, aby mu neuniklo ani slovíčko.

"Bože, jsem tak ráda, že tě slyším! Jste v pořádku?" řekla ulehčeně přes hvízdání ostatních frekvencí. "Mám pro tebe důležité informace!"

"Já pro tebe taky. První útok se nezdařil a my jsme museli nouzově přistát v poušti uprostřed Afriky. Smiley usilovně pracuje na opravách a potom bychom měli být schopni provést ještě jeden pokus," informoval ji.

"Tome, poslouvej mě, tohle je důležitější! Pokouším se s vámi spojit celou dobu, co jste pryč."

"Naše maskování asi rušilo standardní komunikaci," hádal. "Stalo se u vás něco?"

"Ne, jsme všichni v pořádku. Ale zjistila jsem, kdo zabil Sama. Byl to Douglas!"

"Ano, to jsme také zjistili. To on může za naše selhání. Byl to částečně Borg, bez vnějších implantátů. Dostali ho před pár měsíci a nechali ho u nás, aby špehoval."

"Ze starých záznamů jsem zjistila, že se mu povedlo v poslední době vyhýbat se lékařským prohlídkám. Julian nebyl tak důsledný, jak měl."

Tom se zachmuřeně odmlčel. Nastala chvíle na smutné zprávy a Beverly to svým ženským instinktem vytušila. "Co se stalo?" zeptala se.

"Nowack se pokusil předat nás borgské krychli. Nepovedlo se mu to díky odvaze a jistým obětem posádky. Unikli jsme, ale Douglas nebo to, co ho ovládalo, se pomocí nějakého zesilovače signálu odtransportoval. Doktor byl v tu chvíli nejbližší, a tak ho vzal s sebou. Alespoň tak mi to kapitán Picard řekl, já měl co dělat s kormidlem, abych se vyhnul torpédům, co po nás stříleli."

"Jean-Luc je v pořádku?"

"To je další z našich problémů. My jsme ho tak trochu ztratili," přiznal.

"Jak ztratili?"

"Nemůžeme ho najít. Po přistání utekl z lodi a někam se zatoulal. Ale nemůže být daleko," uklidňoval ji, "až Smiley nahodí zdroj energie, podíváme se po něm senzory! A ten druhý je taky v pořádku."

"Který druhý?" zarazila se Beverly.

"Locutus. Vypadá to, že tvůj drahý kapitán nakonec nezemřel ani tady u nás, i když by to bylo pro něj lepší. Asimilovali ho, udělali s ním totéž co s mým otcem... a ještě hůř. Využívají ho jako svého... mluvčího."

"Proboha!" zalapala po dechu. Další slova přerušil proud energie do palubních přístrojů. O'Brienovi se podařilo nahodit a zprovoznit stroje, panely se rozsvítily.

"Máme štávu!" vykřikl Tom. "Bev, ještě se ozvu, máme práci!" Okamžitě přeběhl k senzorům a prohlédl okolí. Jediný signál mimo loď pocházel z pouhých několika desítek, možná stovek metrů. "Celou dobu musel být za vedlejší dunou!"

Do raketoplánu přiběhl Milesův pomocník ohlásit úspěch. "Já vím!" přerušil ho Tom. Na senzorech se objevil další údaj, zatím hodně daleko, ale rychle se blížil. Jeho signatura byla borgská.

"Sakra! Smiley!" zařval. "Rychle do lodi! Hned!"

Inženýr přispěchal a vyplašeně se ptal: "Kde hoří?" Paris ukázal na senzory a zavřel dveře. "Maskování funguje?" "Mělo by!" pokrčil O'Brien rameny. "Co kapitán? Nemůžeme ho tam nechat!" sledoval obrazovku a srovnával si ji s okolním terénem. "Je někde kousek támhle!" Vrhle se ke dveřím, aby ho přivedl.

"Nestačíme to!" zastavil ho Tom. "Musí si poradit sám!"

"Ale to přece nemůžeš!" Smiley se mu snažil vytrhnout.

"Takhle nás všechny zabiješ, neblázni!" nepustil ho Paris. "Sedni si a zapni maskování!"

Inženýr se mu pevně podíval do očí a uznal, že má pravdu. Jejich přežití nebylo otázkou jen jich samotných, měli v rukou poslední šanci na svobodu lidstva. Kapitán Picard byl z tohoto hlediska... postradatelný.

* * *

Jean-Luc Picard setřásl písek, jímž byl částečně zasypaný, a postavil se na nohy. Měl je celé ztuhlé a odkrvené, jak ležel na svahu v nepřírozené poloze, hlavou dolů. Hlava ho stále ještě bolela, jak se předtím nadýchal kouře uvnitř raketoplánu, a teď se k tomu přidalo i pálení. To pocházelo od slunce, jehož paprsky se opíraly nejen do něj, ale i do okolního písku a rozpalovaly jej do běla.

Klekl si a snažil se pročistit si mysl. Krátké bezvědomí ho o paměť nepřipravilo, pamatoval si Nowackovu zradu, útěk před krychlí i asimilaci mladého doktora Bashira. Pamatoval si i sám sebe na palubě borgského plavidla, tedy Locuta. Bylo to velice zvláštní, ale necítil hněv ani rozčarování. Jeho vlastní vzpomínky na chvíle, kdy byl donucen spolupracovat se společenstvem, byly velice mlhavé. Natolik, že si nebyl jistý, jestli ho Borgové vůbec museli k něčemu nutit. Věděl už, jak se asi cítila posádka jeho Enterprise, když zírala tvář v tvář smrti, kterou zosobňoval někdo, koho znali a milovali.

Pro tuto chvíli však nepříjemné myšlenky zahnal a narovnal se. Stál v údolí obklopeném ze všech stran velkými písečnými návěje, přes které nedohlédl. Vylezl tedy na protější dunu, aby měl lepší rozhled. Byla strmější a kapitán musel jít v předklonu, aby se nezřítíl. Bořil se a pomáhal si ve šplhání i rukama, ale to ho do dlaní pálił písek. Uprostřed cesty to nevydržel a na okamžik se posadil. Svlékl si plášť a z lemu odtrhl dva pruhy látky. Omotal si jimi paže a pokračoval až na vrcholek.

Celý horizont před ním se vlnil v moři dalších a dalších písečných hřebenů, holých a pustých jako hladina uprostřed oceánu. Obrátil se čelem vzad a shledal, že tam je situace stejná. Zamračil se a nakrčil čelo, když vtom si všiml, že zpoza sousedního valu stoupá slábnoucí proužek černého dýmu. Protože nepředpokládal, že by byl v okolí ještě někdo jiný, usoudil, že musí pocházet z jejich lodi. Vydal se tedy k dýmu; nejprve však musel slézt zpět do údolí a absolvovat náročný výstup ještě jednou, tentokrát na druhou dunu.

Povzděchl si a začal sestupovat, když vtom mu náhle ujely nohy, obuté do bot naprosto nevhodných pro tento terén, a on sjel po zadku až dolů. Naštěstí mu jako sánky posloužil kabát, ale po tomto kousku už byl nepoužitelný. Celá záda byla prošoupaná skrz naskrz, nehledě na odtržený spodní lem. Zahodil ho, ale než pokračoval, musel si z bot vysypat hrst písku. Jak je vyklepával, zaujalo ho malé zvířátko, šinulo si to k němu údolím. Bylo necelých deset centimetrů dlouhé a vypadalo jako něco mezi mořským krabem a pavoukem. Za třemi páry nohou a jedněmi klepítky následoval dlouhý členitý ocásek, zakončený zahnutým bodcem. Picard v něm poznal vzácného škorpióna, a při vši účtě, netoužil po bližším seznámení. Rychle se obul, a vylezl na vrchol další duny, za kterou očekával havarovaný raketoplán.

Jaké bylo jeho překvapení, když ho nenašel! Jen ve vzduchu se pomalu rozplýval poslední obláček dýmu a prozrazoval, že tu ještě před chvílí byl. Nebýt dýmu a kráteru po dopadu, mýsl by si, že měl halucinace. Když se však na místo podíval pozorněji, všiml si zvláštního vlnění vzduchu, jakéhosi zakřivení. Chvilku mu trvalo, než poznal, na co se dívá. Raketoplán tu byl, jenže maskovaný. Kapitánovi se ulevilo, bál se, že ho tu nechali. Jestliže fungovalo maskování, nemohla být loď tolik poškozena, jak se obával. Začal sestupovat k plavidlu a předpokládal, že ho posádka spatří na senzorech a vpustí ho dovnitř. Už se těšil na kousek stínu. Dočkal se ho dřív, než vůbec tušil.

Najednou mu nízko nad hlavou tiše proletěla malá jednomístná sonda, řízená dálkově a určená převážně pro průzkum. Letěla velice rychle a prozrazoval ji jen slaboučký šum, jak klouzala vzduchem. Proto ji nezaznamenal dřív. Bylo to nejelegantnější zařízení, jaké kdy Borgové sestrojili. Při své zálibě v účelných geometrických křivkách jí dali tvar trojbokého jehlanu. Neměla okna ani žádné průzory, sloužila čistě jedinému účelu. Nad maskovaným raketoplánem se zastavila a chvilku vyčkávala. Její senzorový paprsek ale štítem nepronikl, a tak zaznamenala jen údaj o zvýšeném záření. Picard bohužel žádné maskování neměl, a tak mu nic nepomohlo. Sonda se na něj zaměřila a vyhodnotila ho jako zajímavý cíl. Oznámila jeho nález kolektivu a odpověď přišla okamžitě. Kdyby byla schopna myslet samostatně, překvapila by ji. Takhle jen vykonala rozkaz.

Jen několik kroků od Enterprise se kapitán vzdal a byl přenesen z planety na palubu sondy mezi vzorky hornin a půdy. Sonda zamířila k obloze a vyletěla do vnějšího vesmíru.

Enterprise

Štíty, které měly zabránit návratu právoplatné posádky do strojovny a na můstek, nečekaně posloužily i jinak, tentokrát všem. Během posledních okamžiků šarvátky s Zhukovem, kdy Enterprise dostala zásah do zásobníků antihmoty na nejspodnější palubě, propukl velký řetězec explozí, jejichž největší síla zasáhla právě strojovnu. Jen díky štítům se poškození nerozšířilo dál a vyřádilo se jen ve strojovně. Mnoho čerstvě opravených systémů se mohlo opravovat znovu, ale naštěstí se tlaková vlna vyčerpala poměrně brzy a nejdůležitější zařízení zcela vynechala. Díky tomu se loď mohla neprodleně z místa srážky vzdálit a pokračovat v cestě.

Velitel hmyzoidů na můstku měl jiné starosti, a tak po bezprostředním hlášení dál posádku neotravoval a nechal je, ať pokračují podle svého. Po mrtvém Zodasovi převzal velení Destr, ne proto, že by k tomu měl největší právo nebo předpoklady, ale spíš proto, že se s ním ostatní nechtěli hádat. Vykračoval si jako páv mezi troskami, komunikátor si připnul viditelně na hrud' a opatrně, aby se neumazal, dlouhýma nohama překračoval zkrvavené mrtvé. Malou hlavou na dlouhém krku se rozhlížel jako periskopem a koulel vystouplýma očima. Ostatní bez rozdílu hasili ohně, co vzplanuly po zkratu nástěnných panelů a konzolí. Destr zastavil jednoho podřízeného s hasicím přístrojem, který utíkal na pomoc lidské posádce, bojující s jiskrami nebezpečně blízko jádra.

"Jak dlouho vám zabere uklidit tenhle bordel?" sykl na něj.

"Těžko říct," nenechal se druh vyrušit. Destr ho uchopil pařátem, rozladěný, že ho nebere vážně, a smýkl jím k sobě.

"Já tu velím a ty mě budeš poslouchat!" štěkl. "Nenechám se ignorovat jako ten starý hlupák. Netoleruji neposlušnost!"

"Co blázníš, tohle zkoušej na ty malý humanoidy, ne na mě!"

Destr ho pustil a hrozivě zacvakal kusadly. "Zodas byl k vám i k těm lidem moc mírněj. Kdyby dělal, co měl, byl by naživu. Hodlám podávat panu Vigovi jen dobré zprávy, jinak si to vypijeme všichni společně!"

"Děláme, co můžeme!" zavrčel kolega. "Abych pravdu řekl, začínám pochybovat o celém tomhle bláznovství! Zatím se nic nepovedlo, jen tu jeden po druhém umíráme!"

Za svou pochybnost chytil ránu do hlavy. "Jak se opovažuješ tohle vyslovit! Dělá to všechno jen kvůli nám, a aby pomstil kapitána Styxe! Byl to sice starý budižkničemu, nikdy nedokázal vydělat moc peněz, ale to, co mu oni udělali, si nezasloužil! S Vigem ve velení nás čeká bohatství! Stačí ještě chvíli vytrvat a máme nadosmrti vystaráno!"

"Jen aby to byl tak dlouhý život, jak slibuje! Jestli nás dostane Flotila, skončíme spíš v dilitiových dolech na Rura Penthe, kde budeme dělat samici nějakému Breenovi!" oťel si hmyzoid tvář, na kterou dopadla Destrova ruka, a zamračeně odpěchal ke skupince hasících lidí.

Bajorská vesmírná stanice Deep Space Nine

Bylo po zavírací době Quarkova baru, osvětlení venku se ztlumilo a provoz na Promenádě pomalu slábl. Na podobných hvězdných zařízeních a vesmírných lodích se sice přirozeně neprojevuje střídání denní doby, zavedená praxe ale podle lidských zvyklostí střídá denní a noční režim; během "noci" se omezuje činnost a všeobecná atmosféra navozuje dojem odpočinku. De facto právě proto, že se přival lidských zákazníků z procházkové paluby vytratil, povolil ziskuchtivý malý Fereng blahosklonně svým zaměstnancům konečně zavřít. Osobně vyprovodil nejlepšího a nejstálějšího zákazníka Morna; bez něho by nebyl bar úplný a Quark mu hodlal na zátylek vytetovat inventární číslo. Muž mu byl sympatický hlavně proto, že vůbec nemluvil a o to víc konzumoval sortiment baru. Když se za štamgastem zavřely dveře, majitel zamkl na několik západů, aktivoval silové pole a zapnul důmyslné signalizační zařízení, aby ho upozornilo na případného zloděje. Quark ho vymyslel sám a založil jeho konstrukci na osobních zkušenostech z obou stran závory. Chvilku pozoroval setmělou chodbu a poslouchal, jak se vzdalují poslední kroky náhodných nočních tuláků. Ještě si ověřil, že venku je na obchůzce bezpečnostní důstojník. Vrátil se za bar, jako vždy prošácoval číšníky, jestli si v kapsách neodnášejí něco z jeho zásob, a propustil je bočním vchodem, ne však dřív, až uklidili a zvedli židličky na stoly. Uvnitř zůstal sám s mladším bratrem, zachmuřeným díky rannímu incidentu, který ho stál dnešní mzdu.

"No tak, Rome, netvař se už jako kakabus, čeká nás ještě práce a já se nechci koukat na ten tvůj ošklivý kyselý obličej! Měl jsem moc náročný den!"

"Abys věděl, tak já jsem hezký, moje ušní lalůčky jsou větší než tvoje!" odsekl bratr.

Starší Fereng se nafoukl jako žába a podvědomě si uši pohladil. "Krása není všechno!" vypálil. "Důležité je, co máš tady," a ukázal na kasu položenou na baru.

Na naleštěné desce dlouhého pultu stála malá obdélníková krabička, vyrobená z materiálu odolného proti vaporizaci fázem či disruptorem, nepropouštějící jakékoliv chemikálie nebo nebezpečné látky a obsahující netušené bohatství. Ta tu bude i se svým obsahem až do konce světa, kdy z vesmíru zbude poslední zmateně kroužící atom. Oba bratři se nad ni sklonili a olizovali si špičaté zuby. Odmalička je spojovala láska k tradičním hodnotám.

"Nejhezčí část dne!" tetelil se Quark a mnul si ruce. "Pokaždé mi to zlepší špatnou náladu," začal se v euforii chrochtavě smát. Rom se k němu přidal a neprozřetelně se přitom pokladny dotkl. To majiteli okamžitě zarazilo smích a ohnal se po něm. "Nesahej na to!"

"Ale proč?" divil se Rom.

"Ty se ptáš?" vykulil Quark oči. "Odne paměti patří zisk majiteli, tobě prokazuji jenom milost, abys viděl, jak vypadá! Sám bys ho nepoznal, ani kdyby tě praštil do nosu!"

Mladší z bratrů se urazil a otočil se k odchodu. "Odmalička žálíš, že jsem byl Muggiin mazlíček!"

"To není pravda!" popadl Quark sourozence za klopý číšnického saka. "To si celý život jen namlouváš a svádíš na mě svůj neúspěch!" Roma se bránil a přitom mu vypadla z kapsy malá lesklá destička o rozměrech asi pět krát deset centimetrů. Quark postavil bratra na zem, pustil ho a shýbl se pro destičku. Jen podle letmého dotyku materiál poznal, ale pro jistotu do něj ještě opatrně kousl.

"Zlatem ražené lathinium!" zamračil se. "Kde jsi mi to ukradl?" vyjel a strčil mu ji pod nos.

"Nic jsem ti neukradl, to je poctivě vydělané spropitné!" prskal vrchní.

"Spropitné se odevzdává a já ho potom spravedlivě rozdělím mezi všechny!" zabavil Quark cihličku. "Tak je to v provozním řádu!"

"Každý den nám dáváš míň, nevěřím ti!" bránil se Rom. "A v řádu nic takového napsaného není, psal jsem ho s tebou,

vzpomínáš?" připomněl triumfálně.

"Je!" trval na svém majitel. "Zítra ti ho dám přečíst!"

"Připomeni ti to!" důrazně dupl střízlík a nabroušeně odešel houpavým krokem domů. Quark definitivně osaměl, a to byla chvíle, na kterou čekal. Sundal z pultu jednu barovou stoličku a posadil se před kasičku. Nedočkavě si otřel zpoceně ruce o kabát, odklopil víko pokladny a s nedočkavým výrazem dítěte před vánočním stromečkem nahlédl dovnitř. Pokladna byla rozdělená na několik přepážek a povětšinou obsahovaly stejné destičky, jakou před chvílkou sebral bratrovi. Přihodil ji k ostatním a slastně vychutnal její cinknutí. To mu připomnělo ještě jednu povinnost, a tak vytáhl ze spodního šuplíku zaměstnaneckou smlouvu a s padělatelským umem doplnil potřebnou formulaci, která zítra zavře Romovi pus. Vychytrale se usmál. Dokument opět uklidil a vrátil se ke svému pokladu. Odstranil horní vrstvu zlatého lathinia a dostal se k zajímavějším položkám, ukrytým na dně. Ne všichni zákazníci totiž platili oficiálními platidly, někteří občas neměli na útratu vůbec a pak přišly ke slovu alternativní... úvěry. Sáhl do útroby skříňky a vyňal velký broušený kámen, červený jako krev. Pozorně si ho prohlédl a láskyplně ho obracel v rukách. Dokonalá umělecká práce, která ho nestála skoro nic. Získal ho od jednoho Klingona, tak opilého, že jím vyrovnal zcela zanedbatelný dluh několika skleniček. Chvilu potom si ho odnesl bezvědomého jeho kumpáni a odletěli do horoucích pekel. Kdyby se někdy chtěl pro něj vrátit, nedalo by moc práce přesvědčit válečníka, že ho nechal někde jinde. A kdyby ne, stačí pár drinků a je zase v limbu.

Další byl fragment, zlomek jednoho ze ztracených Orbu, svatých kamenů bajorských proroků, kteří sídlí v červí díře a jejich prostřednictvím zjevují své vize; za tuhle věc by dal kdokoli z Bajoranů život. Dozvědět se o tom major Kira, zaživa ho vykastruje.

Když se dostatečně pokochal, uložil vše zpět do pokladny a přidal dnešní zisk; docela příjemnou sumičku. Zpočátku se to nezdálo, ale lidé z Federace umějí pít stejně jako Cardassiané. Udělal dobře, že se nechal přesvědčit a zůstal na stanici i po změně velení. Nebýt dopoledního nerváku s tím bláznivým fanatikem Vigem, na kterého v posledních letech skoro zapomněl, byl by to nádherný den. Zamkl kasičku a uklidil ji do tajné přihrádky za uvolněným panelem, o které nikdo kromě něj nevěděl. Čert nikdy nespí.

"Quarku, mohl by ses u mě na chvílku zastavit?"

Nejenom čert nikdy nespí, ale ten zatracený měnavec je s ním snad příbuzný, pomyslel si Fereng a civěl na komunikační mřížku, z níž požadavek zazněl. Den, zdá se, ještě neskončil.

"Co se děje, konstáble?" předstíral zívnutí.

"Ale no tak, nesnaž se na mě hrát, že spíš!" nedal se ošálit velitel staniční bezpečnosti. "Vidím, že se u tebe ještě svítí!"

"Ten hlupák Rom musel nechat rozsvíceno!" zkoušel to a rychle přemýšlel, co se asi stalo, respektive na co mu Odo přišel.

"Vím moc dobře, kde jsi, ty ušatče, a jestli se u mě v kanceláři nebudeš hlásit do pěti minut, dojdou si pro tebe osobně!" zvýšil Odo důrazně hlas, jenž nepřipouštěl námitek.

Quark otráveně zvedl oči v sloup a urovnal na baru vyleštěné skleničky. "Hned jsem u vás!" Zamkl za sebou boční dveře a vydal se po prázdné Promenádě k Odově strážnici kombinované s vězením. Stála skrytá vedle dveří turbovýtahů a vstupů na přistávací pylony. Vždycky vbuzovala respekt a za minulého vedení i panickou hrůzu. Teď si mohl být člověk alespoň jistý, že odtamtud vyjde živý.

Dvoukřídle dveře se před ním automaticky rozevřely a vpustily ho dál. Před ním stál v důvěrně známé kanceláři psací stůl s počítačovými monitory, které soustavně preventivně sledovaly jeho bar a Garakovo krejčovství. Tato dvě místa vedla ve statistických přehledech spáchaných výtržností a trestných činů na celé DS9. Za stolem zády ke dveřím seděl ve svém otočném křesle bezpečnostní konstábl Odo a přehrával si nějaké údaje z palubní databanky. Quark zůstal stát těsně za dveřmi a rozhodl se zahrát si na ublíženého.

"Tak co je, že se drobný podnikatel nemůže ani v klidu vyspat?"

Měnavec se beze spěchu otočil a zpytavě upřel na malého šmelináře nevýrazné oči. Jemu nemusel nikdo nic vykládat, věděl, co může od každého na této stanici očekávat, a přizpůsobil se tomu. Uplynula dlouhá doba od chvíle, kdy ho bajoranský vědec našel jako beztvárovou hmotu, která vykazovala jisté známky inteligence. Bylo to v dobách hluboké cardassijské okupace, kdy ho zkoumali a označili slovem měnavec, což později získalo trochu hanlivý význam. Tehdy teprve začal objevovat sám sebe a svoji schopnost přijmout jakýkoliv tvar či formu a rozhodl se kvůli jednodušší komunikaci s tvory kolem sebe pro podobu humanoida. Nedokázal sice tak složitý předobraz, jakým je člověk, zkopírovat přesně, ale správné proporce odhadl. Kvůli této dovednosti ho začali využívat jako strážného a bezpečáka, ale nikdy mu pro jeho přílišnou samostatnost a nezávislé myšlení nedůvěřovali a neustále ho hlídali. Ani on ke Cardassianům zrovna nepřilnul, neschvaloval jejich metody a otrokářskou diktaturu, proto jejich odsun uvítal a zůstal ve své funkci i v novém režimu bajorské prozatímní vlády, jejíž uniformu teď nosil. Po krátkých zkušenostech s Flotilou se mu zdálo, že nastávají lepší časy, přesto do dneška nevěděl, odkud se vzal, jestli existuje víc tvorů jako on nebo jaký je smysl jeho života. Nicméně znal své ferengijské, a to mu pro tuto noc stačilo.

"Promiň, jestli jsem tě zbytečně vzbudil, jestli budeš chtít, můžeš si stěžovat u velitele Siska," začal Odo mile.

"Potřebuji od tebe jen jistou informaci."

"Ale nebudeme z toho dělat kovbojku, co jsme si, to jsme si," mávl Quark bodře rukou a oddechl si. "Víte, že zákonu jsem vždy nápomocen, v kteroukoliv denní či noční dobu."

"Ty určitě," kývl konstábl vážně, s pouze malou stopou sarkasmu. "Právě proto jsem se na tebe obrátil, myslím, že budeš znát odpovědi, které mě zajímají."

"Jestli máte na mysli to pašované zboží na terelijské lodi, tak s tím já nemám nic společného!" dušoval se Quark.

Důstojník se nezřetelně usmál a poznamenal si to. "Děkuji za informaci, hned ráno, než odstartují, se na to podívám,

ale to jsem zrovna neměl na mysli."

Fereng ztuhl a křečovitě se usmál, v duchu si přitom vynadal za hloupost.

"Jestli mi chceš ještě něco říct, tak poslouchám," pokračoval Odo, pohodlně opřený v křesle. "Bude lepší, když se zatím posadíš."

"Namouduši mě nic jiného nenapadá," usedl opatrně na krajíček židle, jako by byla plná rozpálených bodců. "Jsem fakt čistej!"

"Viš, čírou náhodou jsem dnes prohlížel záznamy staniční komunikace a neušly mi jisté zásahy," začal konstábl.

"Všechny byly provedeny z počítače ve tvém baru."

"Vypadá to podivně, ale byl to jen starý známý, kterého už nechci vidět, tak jsem to smazal. To je snad legální, ne?" bránil se.

"To jistě," souhlasil měnavec. "Ale mojí povinností je podobné věci kontrolovat." Zvláště pokud jde o tvoje obchody, pomyslel si, zatímco pozoroval Quarkův nevinný obličej. "Čírou náhodou se mi podařilo rekonstruovat jeden obraz, bohužel beze zvuku, ale to je právě to, co mne zaujalo!"

Za Ferengovou pokerovou tvář bouřily emoce a hlasitě varovaly před každým následujícím slovem, zároveň ale také jedovatě připomínaly, že tu šťastnou náhodou by rády viděly. Odo se zaklonil a Quark se mohl podruhé v jednom dni podívat na svého starého andorianského kumpána. Na nástěnném monitoru za stolem byl obraz převzatý z jejich dopoledního rozhovoru a vedle něj mnohem starší fotografie, očividně pořízená pro vězeňské účely. Obě zobrazovaly tentýž obličej, ta starší byla navíc doplněna poměrně dost dlouhým a podrobným životopisem - trestním rejstříkem.

"Něco mi říká, že právě tohle je ten tvůj starý známý," nadhodil konstábl.

"Odo, s tím chlápkiem nemám už roky nic společného, je to blázen!"

"Až na dnešní spojení!" přitvrzoval policista. Stáhl si Vigův záznam na stolní obrazovku a četl: "Mnoho případů loupeže a pašování, výtržnosti, ublížení na zdraví a zhářství patří k těm nejméně závažným. Připisuje se mu vražda bolianského obchodníka na Codosu, násilná smrt jednoho Betazoida na Rise a několik dalších úmrtí. Jeden z nejhledanějších zločinců v našem sektoru. A na konci je zvláštní dovětek andorijských úřadů. „Postrádá pud sebezáchovy a trpí duševní poruchou zvanou manická deprese! Extrémně nebezpečný!" Odo skončil výčet Vigových prohrěšků a naklonil se ke Quarkovi. "Tak co ti chtěl?" zeptal se tvrdě.

"Opravdu nic!" ošíval se majitel baru.

"Jestli mi to neřekneš, tak si tě tu nechám ve vězení!"

"A za co?"

"Za cokoliv! Spoluúčast, pašování, prodej kradeného zboží, co si vybereš!" pokrčil konstábl rameny. "Mám toho na tebe dost!"

"Odo, vy to nechápete, on mě zabije!" kroutil se Fereng.

"Tak ven s tím!" zahromoval konstábl. "Tady na stanici jsi v bezpečí, nic ti nehrozí!"

Quark si pochybovačně povzdechl, a i když ubezpečení nevěřil, zvolil menší hrozbu, a tou byl bezpečnostní konstábl. Jestli musí s pravdou ven, tak ať to stojí za to, třeba Víga konečně dostanou a zbaví se ho tak jednou provždy. A taky by si tím mohl u Oda trochu šplhnout, to se hodí vždycky.

"Já s tím nemám vážně nic společného," vymáčkl se konečně, "nevím, proč se obrátil zrovinka na mě!"

Měnavec se zamračil. Nechtěl slyšet bláboly, ale fakta.

"Říkal, že má velice horké zboží a hledal co nejlepšího překupníka, chtěl poradit."

"Za kým jsi ho poslal?"

"Za DaiMonem Biisem na Ferenginar."

"Odkud ty znáš Biise?" zajímal se Odo s přimhouřenýma očima.

"To víte, za barem toho člověk zaslechne..." mlžil Quark.

Konstábl všechno pozorně vyslechl a ani nechtěl vědět, co ti dva měli v minulosti společného, znal podvodníka tak dlouho, že už si iluze o něm dál kazit nepotřeboval. "Poslední otázka a dám ti pro dnešek pokoj," slíbil. "Naznačil ti, co to je za zboží?"

"Ano, právě že ano," vrtěl se Quark na židli, která ho čím dál víc páčila. Co by dal za to být teď na druhém konci vesmíru než sedět před Odovou zkoumavou tvář. "Myslím, že unesl federální lod" vypálil rychle, aby to měl za sebou.

"Tohle ti mám uvěřit?" zatvářil se konstábl skepticky. "To je nemožné! Doufáš, že se poženou někam ke všem čertům a ty mu uhrabeš cestičku někde jinde!"

"Ježíš, tohle bych si nevymyslel!" bránil se Fereng, kterého našťvalo, že projednou mluví pravdu a zrovna mu jako na potvoru Odo nevěří. "Přisahám na bednu lathinia!" vyslovil nejposvátnější ferengskou přísahu.

Bezpečnostní důstojník vstal a přemýšlivě si Quarka přeměřil. Kdyby mu to nepřišlo tak absurdní, zdálo by se mu, že lichvář tentokrát nelže. Provéřit se to dá vždycky, rozhodl se. "Dobře, zatím můžeš jít," propustil ho, "prověřím to."

"Nezapomeňte, že ode mě to nemáte!" zapřisahal ho Quark a vděčně vyskočil ze židle.

"Jdi už!" vyhnal ho měnavec důrazně. Barman a provozovatel jediného oficiálního daba na stanici uctivě vycouval ze dveří a urychleně se odebral domů, zase zpocený jako nějaký obyčejný dělník. Odo si, jakmile Fereng zmizel, pozorně prošel vše, co se dozvěděl, a rozhodl se pro neprodlené vyšetřování, o kterém by měl vědět i velitel a nejvyšší důstojník Flotily na stanici. Klepl na panel počítače. "Odo volá Siska!"

Někde v srdci Sahary, Afrika

Plavidlo tvaru trojbokého jehlanu ladně klouzalo ve vyšších vrstvách zemské atmosféry a položilo se do vzduchu na jednu trojúhelníkovou plochu, přičemž špiče sondy směřovala kvůli nejmenšímu odporu vzduchu po směru letu. Tření

atmosférických proudů rozpalovalo trup do vysokých teplot, na přídí se začínal tvořit rudnoucí oblak, a tak se automaticky aktivovaly štíty. Nebyly příliš účinné, s tímto kusem zařízení se nepočítalo pro boj nebo obranu, proto bylo jejich silové pole napájeno jen minimálně a štíty působily jen jako ochrana před přírodními vlivy. Jak již bylo řečeno, křivky sondy působily absolutně nečekaným dojmem, ovšem to jen na první pohled. Všechno ostatní, včetně provedení a výbavy, bylo jednoznačně borgské. Příd sloužila jako samostatné vědecké stanoviště vybavené senzory a transportérem, nastavené na požadovaný prvek nebo jakýkoliv naprogramovaný podnět. Takto upravená byla sonda vypuštěna a ponechána svému vlastnímu životu, aby se po splnění úkolu nebo naplnění skladovacího prostoru sama vrátila domů. Všechny měly rovněž povinnost zkoumat a hlásit všechny nezvyklé jevy a pozorování, a právě to ji přivedlo až k havarovanému raketoplánu.

Spáry mezi jednotlivými díly byly zhotoveny v rychlosti a počítalo se s možným nahrazením každého dílu. Sonda mohla fungovat i při pětasedmdesátiprocentním poškození trupu a byla schopna i určité formy regenerace. Všudypřítomný kovový dojem sdrátovaného modelu dokreslovala charakteristická záře zelenavého světla, prosvítající mezi železnými pláty.

Na palubě průzkumné lodičky, jež ho unášela do nitra borgského impéria, kapitán Picard doslova a do písmene zapadl mezi ostatní položky nasbírané po celé Zemi. Uvnitř byla neproniknutelná tma, přerušovaná jen občasným světelným výbojem na řídicím panelu vpředu. Temnota byla chvilkami tak dokonalá, že nedokázal určit, ani jestli má otevřené nebo zavřené oči, a když si držel ruku těsně před nosem, nepoznal, jestli tam je či ne. Podle hmatu se pokusil posoudit, co má sonda na palubě, ale nahnal jen kousky drobicích se hornin a úlomků skály, které mohly obsahovat prakticky cokoliv. Skladiště bylo zaplněné asi ze dvou třetin, a tak mnoho prostoru k pohybu nenašel. Protože ho transportér zhmotnil v dost nepříjemné pozici (ostatně moc možností pro uložení lidského těla v celku v tomto omezeném prostoru neměl), začal se pomalu posouvat na pohodlnější místo. Zdálo se mu celá otlačená od kamení, na kterém ležel, a šaty plné písku z pouště ho škrábaly po celém těle. Písek měl dokonce i mezi zuby a v uších.

Zkusil se alespoň v předklonu postavit, ale byl bolestivě zastaven nízkým zešikmeným stropem a boule ho poučila, aby byl na sebe v temnotě opatrnější. Prudce zavřel oči, až se mu vytvořily vějířky vrásek, a poškrábal se na potlučeném vysokém čele. Posadil se na hromadu úlomků; pohrával si s nimi a prsty přejížděl po ostrých hranách. Nelíbilo se mu, jak se celá mise vyvíjí, ale srdce dobrodruha mu nedovolilo pomýšlet na prohru. Vzhledem k tomu, že nehodlal jen tak nečinně sedět v hromadě šterku a nechat se expres rekomando doručit Locutovi až pod nos, rozhodl se pro dost riskantní krok.

Začal se vzorky prohrabávat dopředu, do míst, kde tušil pod nánosem sutě lehkou zář palubní desky. Odhrnul písek a očistil přístupový panel. Zářilo na něm několik symbolů v různých barvách. Ukazovaly teplotu, vlhkost a podobné věci nutné pro regulaci prostředí ve skladech. Na žádném však nemohl nic změnit, tlačítka a kontrolky vypovídaly poslušnost, pravděpodobně byly uzamčeny, aby náhodným nárazem kamene nedošlo k přeprogramování. Našel hmatem spoj panelů a zaryl do něj nehty. Mezera však byla příliš uzoučká, než aby mohl desku pořádně uchopit a vytrhnout. Vzal tedy jeden z větších kamenů a vši silou jím udeřil do panelu. Špičatá hrana kamene dopadla na desku jako primitivní pazourek a roztržila konzoli na pár velkých střepů; stále ale držely pavučinový celek pohromadě. Člověku dvacátého čtvrtého století tak posloužil nástroj starý statisíce let.

Jean-Luc odstranil kousky už celkem bez potíží a dostal se k rámu panelu. Teď ho mohl dobře uchopit, ale aby ho vytrhl, musel vyvinout velké úsilí a zapřít se podrážkami o stěnu, než rám konečně kapituloval. Odhodil ho na zem a obhlédl obvody uvnitř. Nebyl to složitý systém, ale kapitán nechtěl sondu zničit, jen ji potřeboval odříznout od řídicího centra. Věřil, že by dokázal přežít případné ztroskotání a někde by se ukryl, dokud ho nenajde Paris s posádkou Enterprise. Stále také doufal, že ho odněkud ze skrytu pozoruje Q, a kdyby bylo nejhůř, tak ho z toho vytáhne. Stejně se to všechno semlelo kvůli němu, a tak si nemůže dovolit naštvat kapitána ještě víc tím, že ho nechá zemřít. To by mu Picard už neodpustil.

Vědom si těchto skutečností a nemaje stejně sebemenší logické vodítko nebo přijatelné východisko, sáhl nazdařbůh mezi vodiče a několik jich násilím vyškubl.

* * *

Ze vzdálenosti několika desítek kilometrů sledovalo sondu nezvyklé prostorové zakřivení energie, v jehož epicentru se nacházel otlučený raketoplán. Pryč byla novotou zářící karoserie, s níž se pyšně vydával na svou osudovou cestu. Nesnadná pouť mu připravila tolik nových a nečekaných zvrátů, včetně tvrdého přistání uprostřed pouště, že se na něm musely nezbytně podepsat. Zohýbaný a pomačkaný předek připomínal struhadlo a očouzené boky svědčily o prudkém pádu atmosférou. Přece však držel pohromadě, a to hlavně díky úsilí odvážné posádky. Jiný člověk na jejich místě by to už dávno vzdal, unaven soustavným házením klacků pod nohy osudem i zdánlivými přáteli, oni však ve svém snažení vytrvávali a stále věřili v úspěch.

Z původní sestavy, ve které opouštěli základnu před... skutečně to bylo teprve před několika hodinami? Těžko věřit, ale bylo to tak. Tedy do této chvíle se jejich počet zredukoval na slabou polovinu, což je ve světle prvotní sedmičky mizerná bilance. Přitom přirozenou cestou, bylo-li na jeho smrti něco přirozeného, přišli jen o jednoho technika. Další úbytek byl jen souhrn smolných událostí, se kterými se nedalo dopředu počítat. Chladná zrada, respektive odhalení Douglase Nowacka jako Borga, bylo stejně překvapivé jako osudné. Už na něj ani nemysleli jako na Nowacka, ten zemřel společně s technikem Borg na palubě sice měl navigátorovo tělo, jejich starý kolega to ale nebyl. Když se mu nepodařilo uvrhnout do zkázy celou loď, vzal s sebou alespoň doktora Bashira, jehož asimilaci ztratili cenného odborníka a přítele. Následující zeštíhlení kolektivu bylo ještě zbytečnější než ta předchozí. Kapitán Picard byl od nich vzdálen jen několik metrů ve chvíli, kdy ho odnesla ta zpropadená sonda. Zkrátka, touto dobou už mělo být teoreticky rozhodnuto o úspěchu nebo neúspěchu, skutečnost se ovšem ukázala mnohem složitější.

Podobný poráženecký duch se vznášel mezi třemi zbývajícími Členy posádky Enterprise, kteří bedlivě pozorovali

údaje na svých monitorech. Tom Paris přirozeně zaujal místo pilota a držel se na samém pokraji senzorového rozhraní, zatímco O'Brienův technik pomáhal s navigací a dával pozor, aby je nenašlo nějaké vyhledávací zařízení. Inženýr sám běhal jako kvočna kolem strojovny a doladřoval chod motorů. Po únosu kapitána trvalo jen pár minut, než dostali raketoplán znovu do vzduchu. Vyžádalo si to nemalé úsilí, ale nemohli si dovolit ztratit ho z dohledu. Rychle vyhrabali zabořenou příď lodi, aby mohla odstartovat, a stáhli ji až na úpatí písečné duny - kvůli kolmému startu. Miles předtím dokázal opravit všechny nepostradatelné systémy včetně maskování, které jim zachránilo kůži, a tak se vydali za Picardem.

Okamžitý plán zněl sestřelit co nejdříve sondu a kapitána z ní dostat, brzy se ovšem ukázaly jeho nedostatky. Nejpalčivější byl ten, že tak malou loď lze snadno kompletně zničit a on by nepřežil. Slabě vystřelit nelze, protože zbraně byly upraveny na destrukci velkých krychlí a nešly už přeprogramovat. Jako stejně ožehavý se ukázal fakt, že by se museli během střelby odmaskovat, což by odhalilo jejich přítomnost a poštvalo na ně pronásledovatele. Z téhož důvodu nepřicházela v úvahu ani transportní paprsek, ale protože ten ani nebyl ve vybavení člunu, bylo bezpředmětné se o tom vůbec zmiňovat. Proto zatím nepodnikli nic a drželi se v závěsu za sondou v naději, že je potká nějaká příznivá okolnost. Každý si hleděl své práce a nikomu nebylo do hovoru.

"Smiley, proč je tady najednou taková zima?" zavolal nečekaně Tom na inženýra.

"Můžeš si vybrat mezi regulací teploty a maskováním!" vysvětlil Miles.

"Už mlčím."

"Jeden by byl rád, že se dostal z toho protivného sluníčka, a tobě je naopak zase zima," rýpal inženýr. "Veliteli se člověk holt nezavděčí!"

Paris si jeho brblání nevšímal a sledoval obrazovku. Borgské plavidlo před nimi začínalo ztrácet výšku a vstupovalo do nižších poloh. "Něco se děje!" upozornil muže, který převzal navigaci. "Klesají!"

"To je divné. Celou dobu se zdálo, že míří do vesmíru, čekal jsem, že se spojí s některou krychlí."

"Já jsem si to taky myslel, leda že by ho lifrovali na pozemní základnu v New Yorku. Ale co by tam s ním dělali?" přemýšlel Tom nahlas.

O'Brien se přišel ze zadu podívat, co ukazují přístroje, a naklonil se mezi přední křesla. Jeho kulatý červenolící obličej vypadal nesouhlasně. "Tohle není normální přistání," ukázal opláceným prstem na údaje monitoru. "Jdou na to moc rychle!"

"Propočel jsem místo dopadu. Skončí v Atlantickém oceánu, asi třicet kilometrů od pobřeží," varoval muž. "Ne," opravil se, "opět stoupají a míří na pevninu!"

"Jak daleko jsme od města?"

"Blížíme se k východnímu pobřeží, sonda už je v dosahu. Tímhle tempem dosedne v New Yorku během pěti minut," zjistil navigátor.

"Tak přece jen Big Apple!"

"Říkám ti, že tohle není normální!" opakoval inženýr tvrdohlavě a prohrábl si kudrnaté vlasy. "Podívej!" vykřikl a ukázal znovu na desku. Sonda skutečně neustále zrychlovala a zase začala padat.

"Máš pravdu," uznal Paris a zamračil se. "Něco se muselo stát! Může to být nějaká porucha?" zeptal se Milese na názor. Ten pozorně sledoval trajektorii sondy a vrtěl hlavou.

"Těžko. Mnohem pravděpodobnější je, že se kapitánu Picardovi znelíbilo jen tak se vézt a pokusil se něco s tím udělat. Vždycky to byl muž činu!"

"Ale nepovedlo se mu to," hodnotil muž v křesle vedle. "Vždycky kus ztrácí, ale pak znovu nabere výšku. Jako by se sama nějak... opravovala!"

"Kapitán se zmínil o jejich regeneračních schopnostech," souhlasil O'Brien.

"To je sice moc pěkné, ale myslíš, že chtěl dopadnout jako kus kamene doprostřed jejich hnízda?" Tom se díval na padající člun.

"Určitě neví, kde je," bránil ho Smiley. "Asi plánoval dopadnout někde jinde a nechat se od nás najít."

"Tak to mu vyšlo na sto procent!" zasakroval Tom. "Budeme ho hledat uprostřed borgské továrny, kde se to hemží vylepšenými vojáky, kteří útočí jako první!"

Všichni zmlkli a pozorovali letící objekt, jak pomalu padá jako projektil na smutné tmavé město, kdysi pýchu planety. Z jeho centra pak ale najednou překvapivě vyšlehl dlouhý zářivý paprsek a zasáhl sondu zeleným světlem. Chvilku nebylo na senzorech nic k vidění a navigátor vykřikl: "Oni zničili svou vlastní sondu! I s kapitánem na palubě!"

Paris pobledl a zuřivě ladil senzory, aby se přesvědčil. "Ne," vydechl za chvilku úlevně, "to byl jen vlečný paprsek! Zachytili ji a navádějí ji na přistání! Ruší nám to systémy nějakým zařízením!"

Pevně uchycená sonda s Jean-Lucem Picardem na palubě směřovala ve vlečném paprsku dolů, tam ji převzal menší svazek energie a zatahl ji úzkým tunelem ústícím do podzemí dovnitř hangáru, kde zakotvila v přístavišti s desítkami dalších stejných plavidel. Tunel se okamžitě zatahl irisovou branou složenou z osmi kruhových částí a zapnul se silný štít. Raketoplán Enterprise se v tu chvíli sonda ztratila z dohledu a odevzdala svůj náklad společenstvu.

Enterprise

Komandér Riker, společně s Andorianem Vigem a jeho hmyzoidským komplicem, pozoroval vesmír prostírající se před obrazovkou hvězdného korábu.

Právě přiletěli na souřadnice, které se dozvěděli od Ferenga na bajorské stanici, a pátrali po měsíci zvaném Muggie.

Takových bylo v tomto sektoru několik, ale který je ten pravý, nenaznačovalo nic. Všechny vypadaly mrtvé a naprosto bez života.

"Asi ti dali špatnou adresu," popichoval první důstojník, kterého už pasivní postoj omrzela a snažil se únosce co nejvíce rozhodit.

"Tady bych skutečně nehledal bohatého Ferenga, jako je ten údajný DaiMon," připojil se iniciativně hmyzoid. "Ale souřadnice jsou správné!" vyloučil vlastní vinu.

"Oba jste hlupáci," odbyl je Vigo. "Nechápete, že je to přímo ideální skrýš pro pašeráka a překupníka? Jakákoliv loď je vidět na parsek daleko, přímo geniální!"

"Takhle jsem se na to nedíval," obrátil hmyz. "Skutečně logické místo!"

"Nemel a zapoj senzory dlouhého dosahu!" křikl na něj Vigo netrpělivě.

"Ano, pane," snažil se horlivě hmyzoid. "Aktivuji! V dosahu zjišťuji šest možných objektů, přibližně stejné velikosti. Dva obíhají planetoid na směru 1-1-3, značka 237. Další tvoří měsíční pás o kus dále. Bližší informace na tuto vzdálenost nedostupné!"

"Přibliž se k nejbližšímu tělesu a pokračuj ve skenování!"

Několika pohyby na ovládacím panelu zadal rozkazy kormidlu a Enterprise se pomalu přiblížila k malému planetoidu. Z levého horního rohu obrazovky se vyhouplо uskupení tří těles, jedno centrální a dvě menší na křížících se oběžných drahách. Bledé měsíce se krásně vyjímaly na podkladu sytě červené planety. Rikera ten pohled uchvátil, jako průzkumník něco podobného vidal často a stále se nemohl nabažít, Vigo ho ale jen znuděně přehlížel.

"Podrobný průzkum povrchu dokončen, žádné známky života! Přibližuji se k dalšímu uskupení!"

Andorian přikývl. Jednou rukou si nepřítomně hrál s komunikátorem za pasem a zmračená ruka mu volně visela přes opěradlo. První důstojník si nemohl nevšimnout, že ztrácí soustředěnost a pod krví podlitými očima se mu tvoří váčky. Nebude to dlouho trvat a měl by se pod nápoem stresu zhroutit; na to Will už delší dobu čekal. Jedna soustava rychle zmizela a vzápětí se přiblížila jiná. Tentokrát to byly čtyři hornaté oranžovohnědé měsíce, seřazené v zákrytu za sebou, na kterých by chtěl žít snad jen blázen. Nebo někdo, kdo nemá rád návštěvy.

"Tak je tu někdo?" dotíral Vigo na společníka.

"Třetí měsíc je chráněn štítem, pravděpodobně je tedy obydlen. Mám se přiblížit?"

"Samozřejmě!" reagoval Andorian přehnaně divoce a pod okem se mu objevil tik. Předposlední měsíc se vynořil ze stínu většího bratra a ukázal v celé své kráse pustý rozeklaný povrch.

"Pane, na jeho oběžné dráze se pohybuje nějaký satelit!"

"Na obrazovku!" Planetka se přiblížila a zaplnila monitor až do krajů, takže nebyl vidět okolní vesmír. Přes jeho úhlopříčku putoval malý nezřetelný šedý bod. "Zvětšit!" Bod se zvětšil a nabral podobu zařízení s parabolickými anténami a solárními panely. Vypadal poměrně zánovně a otáčel se okolo osy.

"Vysílá automatický signál!" oznámil hmyzoid. "Pouštím do reproduktorů."

"Toto je soukromý majetek," ozvalo se energicky, "okamžitě opusťte výstřední prostor tohoto systému nebo budete zničeni! Další varování následovat nebude!"

"Nesmysl!" prohlásil Vigo. "Jak se s ním mám asi tak spojit, ty chytřej kuse plechu, co? Pokračuj v přiblížení, kdyby se o něco pokusili, tak nemají šanci," usoudil po zkušenostech s Zhukovem. Loď se dala opět do pohybu a začala sklouzávat na orbitu nad rudý měsíc. Majestátně se na ní vyrovnala a klidně plula jako po vodní hladině.

"Pane, zaměřují na nás planetární obranné systémy!" vykřikl společník a chytil se panelu. "Jestli budou ve strojevně zase muset něco opravovat, tak máme na krku vzpouru!" usmál se zoufale.

14.

Muggie

Rozeklaný malý měsíc, který klidně rotoval několik tisíc metrů pod mohutnou hvězdnou lodí, vypadal na pohled klidně a pokojně, senzory na palubě však tvrdily přesný opak. Podle nich to pod povrchem jen vřelo prudce vzrůstající hladinou energie, napájející obranné systémy planetky. Ten, kdo na něm žil, musel mít zatraceně dobrý důvod, proč si nepřál být rušen a překvapen nečekaným hostem. Na obrazovce Enterprise stále ještě plul satelit a výhrůžně natáčel všechna svá optická a zaměřovací zařízení.

"V ochranném štítu planety se otevírá okno," ohlásil ze zadního stanoviště hmyzoid a spěšně doplnil: "Teď mohu číst přesné údaje z měsíčního povrchu. Nacházím malé městečko ve skalách na jižní straně, dvaadvacet známek života, všechny humanoidní."

"Sakra, myslíš, že mě teď zajímá, kolik tam pobíhá lidí?" obořil se na něj Vigo. "Čím na nás míří? Mohou nás ohrozit?"

"To si pište, že ano! Mohou nás doslova smést z oblohy, když budou mít štěstí! Zjišťuji baterie disruptorů, kvantová torpéda a střely země-vzduch s podprostorovou hlavicí!"

"Ale ty jsou přece zakázané Khitomerskou dohodou!" zamračil se komandér Riker. "Všechny měly být zničeny a vyřazeny z provozu!"

"Tady federální dohody neplatí, jsme na území nikoho. Jsou to profesionálové!" procedil obdivně Andorian a přikázal: "Okamžitě vztyčte štíty!"

Hmyzoid poslechl a okolo lodi se aktivoval silový krunýř, viditelný díky vírům bouřícím nad atmosférou. Štíty drobně nepravidelně jiskřily pod jejich dotekem, ale ohrozit je to nemohlo. Sotva se pole ustálilo, zasáhl je první výstřel z

povrchu. Byl zatím jen slabý, přesto důrazný. Energetické pole si s ním poradilo a disruptorový paprsek pohltilo.

"Volají nás!" oznámil zezadu hmyzoid.

"Konečně!" zaplesal Vígo. "Pust' to!"

Satelit vystřídal obraz ohromného člověka oblečeného v jakémsi stejnokroji či uniformě soukromé bezpečnostní služby. Byla přiléhavá, prostá a jednoduchá, provedená v oblíbené barevné kombinaci černé a černé, bez zbytečných ozdob a insignií. Muž s vypracovaným tělem se tvářil zachmuřeně a vyloženě nepřátelsky, jeho obličej neprozrazoval sebemenší pochybnosti. Měl ostře řezané rysy se širokou bradou a světle modré, skoro až bílé zorničky, které mu dodávaly zvláštní výraz. Dojem mužova celkově drsného a nepřístupného vzezření docela ladil s krajinou, viditelnou za okny kanceláře v pozadí, kde se rozkládal pustý měsíční povrch, rozeklaný a rozervaný četnými puklinami a s oranžově zbarvenými vyvřelinami. Nezdržoval se společenskými konvencemi a pravidly, rovnou nekompromisně začal:

"Vaše senzorové zařízení muselo zjistit, že jsme vybaveni dostatečným arzenálem na odstranění vašeho plavidla. Vaše přítomnost v tomto sektoru není vítána, náš satelit vám to měl oznámit. Předchozí výstřel berte zatím jako upozornění, máte šedesát sekund na opuštění naší orbity," řekl a přerušil spojení. Na monitor se vrátila uvítací družice na pozadí rudého měsíčního povrchu.

"Máte štěstí na obchodní partnery, co?" uchechtl se Will Riker.

"Pane, zaměřují na nás podprostorové střely!"

"Přesuň nás mimo dosah toho jejich okna, když se dostaneme na odvrácenou stranu, tak jim snad ztížíme míření!"

Několika pohyby odvedl hmyzoid Enterprise z dostřelu a skryl ji ve stínu na druhé straně měsíce. Ocitla se tak v průsečku oběžných drah obou sousedících planetoidů, jejichž gravitační pole se začala o velké těleso hned přetahovat. Nic, co by nevyřešila malá korekce kurzu, kterou hned provedl. Naučil se s lodí pracovat velice rychle a skoro mu bylo líto, že už podobnou nikdy řídit nebude.

"Stále se je pokoušej zavolat!" naléhal hlavní únosce. "Musím se k tomu DaiMonovi přece nějak dostat, i přes ty jeho zabijáky!"

"Ano, pane! Neodpovídají! Zavírají okno ve štítu!"

"Rozmysleli si střelbu na tak velkou loď. Věděl jsem to!" vykřikl Vígo nadšeně. "Určitě se teď zase ozvou. Připrav se!"

"Obávám se, že ne, pane, otevírají průzor znovu, tentokrát přímo pod námi!"

"Jak to dělají?" zamračil se.

"Myslím, že se na nás navádějí tím satelitem!" napadlo hmyz. "Když ho zničíme, tak ztratí výhodu a nebudou nás přes štít moci zaměřit!"

"Okamžitě ho sestřel!" vyštěkl Andorian.

Vzádu se na taktické konzoli ozvalo zacvakání a slabé zahučení prozradilo, že jedno torpédo opustilo svoje místo v zásobníku. Obrazovka vzápětí nabídla pohled na zářící oranžový náboj, jak se rychle blíží k satelitu, který se po střetnutí rozprskl v ohnivém výbuchu. Úlomky se rozletěly a začaly padat jako malé meteority do atmosféry měsíce, kde částečně shořely, než narazily na obranný štít.

"Cíl zničen," potvrdil hmyzoid. "Pane, zřejmě je to překvapilo, protože opět otvor uzavírají. Silové pole měsíce je teď kompaktní."

"Povedlo se mi upoutat jejich pozornost!" pochválil se Vígo. "Určitě znovu zavolají!"

"Dokázal jste to, máte pravdu!" souhlasil jeho společník. "Z povrchu přichází signál!"

"Tak se podíváme, co chtějí, ne?" usmál se Andorian samolibě.

Stejný muž, který hovořil za obyvatele pravděpodobné Muggie posledně, se vrátil na můstek, sice ne osobně, ale jako obraz na předním monitoru. Ani teď na sobě nedával znát hněv, ale s profesionálním zájmem pozoroval a odhadoval posádku.

"Lodi Federace, jste si vědomi toho, že vaše jednání můžeme brát jako útok na obydlenou planetu v prostoru Ferengijské aliance a akt války?!" upozornil.

"Nejednám s lidmi, které neznám," odbyl ho z pozice silnějšího Andorian. Teď, když odstranil zaměřovači satelit, mohl si to dovolit s vědomím, že dalšímu výstřelu z povrchu by muselo předcházet sklopení štítu, a to by poskytlo terč i jemu.

Muž se na něj ledově podíval a odfrkl si. "Vaše sebevědomí je neopodstatněné, stále vás převyšujeme silou i palebnými možnostmi. Ale abyste věděl, na koho máte myslet ve svých modlitbách a kletbách, já jsem plukovník John Reichel. Až vás zničíme, budeme po Spojené federaci planet žádat vysvětlení ohledně vašeho narušení prostoru a nevyprovokovaného napadení!"

Najednou se z prostoru vpravo mimo záběr kamery vynořila dřevěná hůlka s velice náročně zdobenou a tvarovanou stříbrnou hlavicí, která zuřivě plukovníka několikrát šťouchla do ruky.

"A taky mu řekni, že budeme požadovat finanční náhradu za zničené zařízení!" zasípal rozrušeně slabý hlas a hůlka se zase stáhla. Reichel vrhl za hlasem nejistý pohled a uctivě se tím směrem usmál.

"Ano... jistě," přikývl a vrátil pozornost a tvrdý pohled na kameru. "Jak jsem řekl, tohle je soukromý pozemek!" plukovník byl znatelně z vyrušení rozhozený a nevěděl, kde předtím skončil. "Tedy..."

Hůlka se vynořila znovu a klepla ho důrazně do hlavy. "Řekni mu to!" vyštěkl panovačně kňouravý hlásek. "Ten satelit sice nebyl nejnovější, ale pořád sloužil dobře. Budu si muset koupit nový a kdo to zaplatí, he?" drmolil neodbytně. Reichel nasadil zmučený výraz, jenž už nepůsobil tak tvrdě jako na začátku, a poslušně Vigovi zopakoval to, co už stejně slyšel.

"Samozřejmě budeme chtít odškodné," papouškoval.

"A pěkně tučné, kapitáne!" doplňoval horlivě mimo obraz majitel hůlky.

Andorian si vyměnil pohled se společníkem a komandérem Rikerem, který jen špatně skrýval smích. "To budou ti

profesionálové," hádal první důstojník.

"Abych pravdu řekl, nemyslím, že kdokoliv z vás bude žalovat Federaci," adresoval znechuceně odpověď Vigo Reichelovi a tajemnému hlasu v pozadí. "Pokud vím, tak nebudete chtít prozradit toto místo a žaloba by se těžko obešla bez udání místa incidentu!"

"Kdo jste? Vy nemáte uniformu Flotily!" uvědomil si plukovník.

"Říkejte mi Vigo. A máte pravdu, nejsem tak docela kapitán této nádherné lodi!"

Reichel se chtěl ještě na něco zeptat, ale nebylo mu to už dovoleno. Ozval se plukovníkův zaměstnavatel. "Uhněte, vyřídím si to s ním sám!"

Na scénu se vrátila obávaná hůlka a tentokrát hnala plukovníka úplně ze záběru. Když se jí nepovedlo mohutného muže vytlačit, třebaže byl zmatený a neodporoval, zašmátrala směrem ke kameře a nešikovně ji otočila k sobě. Obraz se posunul o několik stupňů doprava, až z plukovníka zbylo jen široké rameno. Asi tak v jeho výšce byl vidět vršek něčí hlavy. Hůlka posunula objektiv kamery ještě kousek dolů, až se na obrazovce vyloupila zmuchlaná tvář hodně starého muže. Nebylo pochyb, že je to Fereng, po stranách obličeje visely dvě velké uši; připomínaly použité povlaky na polštáře. Pod vysokým zbrzděným čelem energicky svítila dvě malá očka a zavrtávala se jako nebozezy do Vigovy tváře. Stařec seděl na elektricky poháněném vozičku a bradu si podpíral hůlkou, která zřejmě sloužila jako cokoliv. Oblačen byl do volné modré tuniky a ověšen spoustou řetízků a prstenů na skvrnitých rukou.

"DaiMon Biis, předpokládám?" zeptal se Vigo.

"Možná," pokrčil rameny Fereng a zamlaskal, jak si v ústech upravoval protézu. Vysunul kulatou bradu a nakrčil beztak krabátý nos. "Podle toho, proč to chcete vědět."

"Měl bych pro vás obchod," zazněla nabídka.

Hrozinkový obličej zavřel jedno oko a měřil si Andoriana v kapitánském křesle stejně jako zbytek můstku. Jestli tušil, o jaké zboží se jedná, nedal to na sobě znát. "Co bude s mým satelitem, no?"

"K čertu s tím šrotem!" mávl rukou Vigo. "Pak se dohodneme. Můžu s vámi teď mluvit obchodně, DaiMone?"

"Moje staré uši rády slyší, že vy mladí jste nezapomněli na nás, staré válečné hrdiny!" potěšil se. "Ale otázka odškodného je obchodní!" nedal se. "Jestli jste přijeli obchodně, stačilo se ohlásit!"

"Vaše družice nás napadla, hned jak jsme vstoupili do oblasti!"

"Musíme být opatrní, to víte, v tomto opuštěném sektoru a s tím, co tu dole máme," mávl Fereng hůlkou a opsal jí půlkruh nad svou plešatou hlavou. Pak začal rytmičky potukávat o podlahu. "Proč jste přijeli zrovna za mnou? Kde jste se o mně dozvěděli?"

"To, co prodávám, je příliš citlivé zboží a vy jste mi byl doporučen jako nejlepší... překupník... jedním mým starým známým."

"I kdybych byl někdo takový, já bezmocný stařec nad hrobem, odkdy Federace obchoduje s překupníky?" vyzvídal vetchý stařík a chrchlavě si odkašlal, s hrozným zvukem si pročistil dýchací cesty a odplivl si.

"Jak si všiml i váš plukovník, já nenosím uniformu Federace!" mrkl Vigo úlisně.

"Ale ten vousatý chlapík vedle vás ano!" připomněl Fereng a ukázal na Rikera. "A loď je to určitě Flotily, naše senzory nelžou!"

Andorian si prohrábl mastné vlasy a podrbl se v trychtýřkovém zakončení tykadla podobným způsobem, jakým si humanoidi se zevním ušním otvorem čistí sluchovod. "Můžu mluvit před ním?" loupł očima po plukovníkovi, který stále seděl mimo obraz po boku svého zaměstnavatele.

"Tím?" podivil se. "Jistěže ano, plukovník má mou plnou důvěru! Ale mohu věřit já vám? Stále nevím, kdo vlastně jste!" začínal být stařík netrpělivý.

"Nepatřím k Hvězdné flotile ani žádné jiné podobné organizaci," řekl Vigo. "Ta loď je tu proto, že právě ona je předmětem prodeje! Podařilo se mi ji... převzít," usmál se.

"Pfff, tak to je skutečně horké zboží!" zamumlal dědek a potřásl hlavou, až se mu volná kůže na krku rozhoupala. "No, mladíku, asi jsem ten pravý, koho hledáš," uznal a jeho hlas trochu zesílil. "Jsem DaiMon Biis a povedlo se ti mě zaujmout! Vítejte na Muggie, nejbezpečnějším úkrytu v Galaxii!"

* * *

Procesí důstojníků ve žlutých uniformách se plížilo širokými chodbami Enterprise, které v mnohém připomínaly luxusní hotel. Vyleštěné informační panely a obložení stěn se táhly do daleka, jen místy přerušované šedavými plochami dveří do kajut a ostatních prostor. V čele šel Dat, těsně následovaný praporčíkem Claveekem, a prozkoumávali terén, jestli je bezpečný. Několik kroků za nimi Geordi LaForge a Reg Barclay tvořili zadní voj. Android před každou odbočkou nebo křížovatkou zastavil a zkoumavě nakoukl za roh. Zatím šlo všechno jako po másle a skupina už takto přešla přes dvě poschodí. Mířili z transportní místnosti zpět na ošetřovnu, kde se vytvořilo provizorní operační centrum pro znovuzískání vlády nad lodí. Tento opatrný způsob zvolili proto, že smělý pokus o transport z můstku, který uskutečnili před několika hodinami, na ně docela určitě upozornil únosce na můstku, a tak čekali, že se záhy objeví pronásledovatelé. Jediný, kdo se ničeho nebál, byl Barclay, kterému po zranění hlavy stále nefungovaly všechny části mozku na sto procent a bral celou záležitost jako napínavou hru. Pohyboval se po chodbách suverénním krokem Jamese Bonda a tvářil se velice nebezpečně. Došli až k dalšímu průlezu mezi palubami, který je pustil o patro níž. Dat otevřel poklop a první se dolů zhoupl mohutný praporčík, zjistil situaci a dal znamení dalším. Po něm seskočili oba inženýři a naposledy Dat; kryt zase uzavřel.

"Zatím to jde dobře, ne?" usoudil Claveek.

"Nechval dne před večerem, ještě nám zbývají dvě podlaží!" připomněl Geordi.

Všichni, tedy všichni, kdo toho byli schopni, se s přibližujícím se cílem stávali nervóznějšími, protože dosavadní zkušenosti s hmyzoidy je zrovna nepovzbudily. Malý kousek sebedůvěry jim dodával pouze fázer, který vzal hlavní

inženýr s sebou, když s Regiem opouštěl relativní bezpečí lodní nemocnice.

"Než se dostaneme k cíli, doporučuji udržovat mlčení," napomenul je Dat velice slušně, přesto však z funkce nejvyššího důstojníka. Vrátil se do čela průvodu a dovedl je na křižovatku dvou chodeb. Cesta přímo vedla dál podél obvodu lodi a chodba, jež ji protínala, ústila na jedné straně k nefungujícímu turbovýtahu a na straně druhé do útrob diskové sekce, kde se na této palubě rozkládaly kajuty posádky. Právě odsud se ozývaly hlasy.

"...se to nelíbí. Je tu moc velký ticho a spousta děr, kam se ti střížlící mohli schovat. Stejně je to celý kravina na kvadrát, nemyslíš!" dožadoval se odpovědi hrubý syčivý hlas.

"Ale zatím to vychází, třeba to dopadne dobře!" oponoval mu druhý.

"Uvidíme!" reptal první a nakukoval přitom za každý roh chodby.

Čtveřice mužů se schovala za ohybem a horečně přemýšlela, co teď. Ukrýt se nebo se vyhnout konfrontaci nebylo možné, nebylo totiž kde. Geordi vtiskl Datovi do ruky svůj fázér a pevně se na něj podíval. "Ty umíš střílet nejlíp, tak bys ho měl mít ty!" zašeptal.

"Já se o sebe dokážu postarat i beze zbraně," odmítl nejlepšího přítele skromně android. "A myslím, že i praporčík. Nech si ji u sebe a držte se s poručíkem Barclaym stranou. Pokusíme se je napadnout ze zálohy a vyfídit to s nimi. Pokud budeš mít možnost, tak je omrač, ale musíš mít nastavené maximum. Proto mň dobře!" Podíval se na Claveeka a dočkal se rozhodného pokývnutí. Hlasy zpoza ohybu byly stále hlasitější a výraznější. Dat se připravil za roh a naznačil, že on si bere toho vzdálenějšího nepřítele.

Hmyzoidi se vynořili na hlavní chodbu a díky rozhovoru a nezkušenosti reagovali pomalu. Důstojníci Federace jim skočili ze zálohy na záda a snažili se je strhnout na zem, což bylo díky jejich ohromné síle a smyslu pro rovnováhu velice těžké. Jakkoliv obratný byl mladý praporčík od transportu, šestinohý tvor se jen prudce otřásl a Claveek sletěl jako odhozený žok mouky. Bohužel spadl před šéfinženýra a jeho kolegy, takže jim znemožnil mřít. Všichni tři se tak změnili ve zmatený chumel, na který se osvobozený hmyz vrhl jako nasupená tsunami.

Dat si mezitím se svým protivníkem poradil obstojně, protože jeho umělá síla se těmto tvorům více než vyrovnala. Popravdě, android zatím za dobu své existence nezažil žádnou formu života, jež by ho předčila. Srazil brouka na zem a mrštně se vyhnul útočícímu spáru. Udělal dřep a zároveň skočil dopředu, čímž se bleskurychle přesunul na druhou stranu hmyzoidova těla. Tam se narovnal, spojil obě ruce a udeřil nepřítele zdola do protáhlé čelisti. Ozval se nepříjemný zvuk praskající kosti a tvor se zlomil v článkovitém pasu. Dopadl v bezvědomí na podlahu, končetiny rozhozené.

Nadporučík se spokojeně uvolnil a rozhlédl se po přátelích. Když uviděl, že jsou proti druhému útočníkovi v nevýhodě, přiskočil a chytil hmyzoida v pase. Prudce ho odtáhl a mrskl na stěnu. Brouk dopadl jako dělová koule, celý otřesený. Než se stačil vzpamatovat, zasáhl ho do hrudi jasný oranžový paprsek fázéru nastaveného na maximum. Hmyzoid se sesul a z místa zásahu mu vyprýstila agresivní krev.

"Tak to by bylo!" otřepal se Barclay a třel si zaťatou pěst, přestože ji vůbec nepoužil.

"Nech toho, Regie!" napomenul ho už poněkoliakáté Geordi, přijal Claveekovu nabídnutou ruku a vstal z místa, odkud střílel.

Oprášil si kolena a uložil zbraň do pouzdra.

"Kdybych se k němu dostal, tak byste viděli!" holedbal se Barclay dál.

"Poručíku, mohu vás také já o něco poprosit?" obrátil se na něj Dat. "Držte už hubu, ano?"

New York, NY

Sonda zaplula do hangáru jemně jako miminko do povijanu a nechala se zaparkovat k ostatním strojům do hvězdicového zásobníku. Byl to vysoký sloup s mnoha složitými výstupky a vykládacími rampami, po kterých se transportovaly vytěžené suroviny a vzorky. U každé byl prostor pro vykládání několika sond najednou. Pilíř stál v hluboké uměle vyhloubené jeskyni, sousedící s továrnou na komponenty k uzlu budovanému na oběžné dráze planety Země. Takovýchto kombinovaných vykládacích sloupových mol tu bylo několik, všechny obsypané podobnými nebo stejnými druhy plavidel. Nikde nebylo viditelné naváděcí nebo kontrolní zařízení, jako bývá v hangárech většiny lodí humanoidních druhů, jen pár automatických jeřábů a mrštných elastických chapadel, visících ze stropu. V prostoru vládlo vlhké dusno, prostoupené chuchvalci bílé páry.

Přední špičatá část sondy se odklopila a pustila dovnitř světlo uměle generované skrytými zdroji. Ne že by ho bylo moc, ale kapitána, který strávil v temné komoře několik hodin, oslepilo. Zvedl ruku, zastínil si oči a zamžoural do zelenkavého světla. Konečně se mohl zase nadechnout čerstvého vzduchu namísto zatuchlé a vydýchané atmosféry v sondě. Vylezl po vzorcích hornin na rampu a rozhlédl se po jeskyni, zklamaný, že jeho pokus o havárii mimo dosah společnosti nevyšel. Sonda se bohužel stačila regenerovat příliš rychle. Stěny podzemní dutiny se ztrácely v mlze, zřetelně bylo vidět jen obrysy nejbližších pylonů, v nedohlednu se rozplývalo i dno. Rampa, na které se držel, byla velice úzká, sloužila pravděpodobně jen k servisním účelům. Jak se kapitán rozhlížel a otáčel, skopl několik kamenů. S dutými ozvami narážely do nižších výstupků a rychle mu zmizely z očí. Poslouchal, jestli uslyší zvuk dopadu, ale nedočkal se. K uším mu doléhal jen rytmický hukot vykládacích zařízení a ventilátorů.

Začal se po úzkém můstku posouvat k centrálnímu sloupu, kde se rýsovaly jednoduché dveře. Opatrně k nim došel, přidržuje se trupu sondy a hlídaje si rovnováhu, aby nespadol do propasti, a pokusil se je otevřít. Nešlo to, nikde nebylo žádné tlačítko ani panel. Otřel si zpoceně ruce do plátěné vesty. Stále ještě byl oblečen do šatů, které mu přinesl první den v podzemí Miles O'Brien a nebýt prostředí, v němž se nacházel, připadal by si opravdu jako Dixon Hill. Hněvivě udeřil do dveří pěstí, ale ani to je neotevřelo. Nejdřív.

Když už se vzdal všech pokusů a hledal pohledem další výstupní otvor, najednou se rychle zasunuly do stěny a

odhalily kovovou mřížovou zvedací plošinu o rozměrech metr krát metr. Na ní stál voják v plné zbroji s mrtvolným pohledem. Levou tvář měl zakrytou voperovaným očním implantátem s teleskopickým hledím, ale bez obvyklého červeného laserového paprsku. Z něj vedly dráty přes dolní čelist a zapouštěly se do plátu v oblasti krku. Druhá strana obličeje byla protkána naběhlými fialovými žilami. Větvy se a sahaly až ke kořenům zbytků vlasů. Přes slabou bledou kůži byla vidět hutná tekutina, která jimi protékala. Kovový hrudní plát nepostrádal různé zástrčky a výstupky na případné propojení s dalším zařízením. Místo jedné amputované ruky cvakal připojenými kleštěmi kombinovanými s malou sbíječkou. Druhá ruka byla volná, ponechaná v přírodním stavu, s malým otvorem nad prstními klouby určenými pro asimilační trubice.

Borg byl evidentně programován ke zpracování dodaných vzorků hornin.

Pomalým rozfázovaným pohybem nejprve otočil hlavu ke kapitánovi a sklonil ji, aby se na něj nevzrušeně podíval. Jean-Luc se v duchu rozloučil se svou individualitou, protože neměl kam utéct. Rampa končila v prázdnotě a jiný úkryt než sonda nebyl v dosahu. Jelikož ale stále nehodlal přiznat porážku, rozhodl se vsadit všechno na poslední kartu, i kdyby to byla jen umrněná piková dvojka. Prudce se shýbl, aby se vyhnul vojákově ruce, a otočil se od něj. Několika rychlými kroky se přiblížil k sondě, odrazil se od její odklopené špičky do prostoru a nahnátl chapadlo vykládacího jeřábu. Tento skok byl úspěšný do té míry, že se mu povedlo levačkou trubicí zachytit, ale jak se zhoupl nad propastí, trhnutí mu vyhodilo rameno. Oblastí mezi trapézovým svalem a klíční kostí mu projela bodavá bolest a zatmělo se mu před očima. Vyměnil ruce a držel se jen pravačkou, která ale pomalu klouzala po hladkém chapadlu dolů. Dopadlo by to velice špatně, protože kapitán začal ztrácet sílu, kdyby zařízení samovolně neobživilo a nepřeneslo ho zpět nad můstek. Chvilku se ještě třepal ve vzduchu a, pak ho za kotník uchopila pevná ruka jako do svěráku a stáhla si ho dolů. Dopadl těžce na záda a vyrazil si dech. Už se nijak nemohl ubránit Borgovi, který se nad něj naklonil a položil mu dlaň na rameno.

"K čertu!" byla slova, o kterých si myslel, že jsou jeho poslední. Vskutku zaznamenaníhodně.

Borg Picarda sice neposlouchal, ale ani neasimiloval; dostal za úkol postavit zajatce na nohy a podle rozkazu z úlu ho eskortovat. Zvedl kapitána na plochu můstku, jako by byl peřičko, a sykajícího bolestí ho postrkoval před sebou ke zdviž. Oba nastoupili a dveře se za nimi zavřely; hutné zplodiny a vlhkost zůstaly venku. Plošina začala stoupat dutým sloupem nahoru, tlumeně drhla o stěny šachty plné kabelů a spojů. Na vrcholku, těsně pod povrchem země zastavili a vydali se do osmiúhelníkových zkosených chodeb jakési čtvercové struktury, již Jean-Luc odhadoval na borgský ekvivalent pozemní základny. Krátká cesta vedla do prostorné dvorany, ve které se do výše několika pater zvedaly regenerační kóje pro vojáky, zčásti zaplněné a zčásti volné. Uprostřed stál sloup pulsujícího bílého světla, na jehož obvodu na dně ležela dutá obruč. Voják nechal Picarda stát před ní a odešel. Vchod se za ním automaticky neprodyšně uzavřel. Skoro současně se otevřela malá brána naproti a vešla postava skrytá stínem. Přesto však se daly na jejím temeni postřehnout kabely, takže si Picard nijak neoddech.

"Vítej doma," oslovil jej Locutus.

Kapitán se divoce rozhlédl. Po stěnách viděl naskládaný v kotcích desítky, možná stovky Borgů čekajících na rozkaz, vlastně na jedinou myšlenku.

"Odsud cesta nevede," upozornil ho Borg otcovsky a přešel blíž. Jak se jeho obličej vylouppl ze stínu, Picard měl možnost podívat se sám na sebe důkladněji. Bezpochyby to byla tatáž tvář, jakou viděl v záznamech Enterprise, jak vydává rozkazy k útoku a vyhrožuje asimilací. Pokožka byla zcela zbavena přirozené pigmentace a hrála všemi odstíny šedi. Popelavé obočí nad temným okem se klenulo v podmráčené křivce a na levé straně tváře bylo překryto zaměřovacím implantátem. Kabely a hadičky vedly z temene a spánků po krku do zdroje na hrudi generujícího energii pro tělo. Paže byly přirozené, bez vylepšovacích nástavců, a jak kapitánovi díky přiléhavé kombinéze neušlo, také mnohem svalnatější, než jakými se mohl chlubit on. Podíl zběžně viditelných vylepšení byl tak padesátiprocentní, ale jak si pamatoval, nejradikálnější změny se provádějí na začleněných jedincích uvnitř těla. Titanem zpevněná kostra, umělé srdce a plíce a samozřejmě všudypřítomné nanosondy byly nedílnou součástí každého vojáka, zatímco například žaludek byl odstraněn.

Locutus zkoumavý pohled Jean-Lucovi oplácel s chirurgickým zájmem. Obešel ho kolem dokola z takové blízkosti, že kapitán cítil na zátylku nepřijemný studený dech, ale možná si to jenom představoval.

"Skutečně akrobatický výkon!" postavil se před Picarda a hleděl mu přímo do očí. "Na tvůj věk a fyzický stav."

"Prosím?" zamrkal zmateně.

Několik metrů od nich se zhmotnil holografický obraz hangáru sond a oba se znovu podívali na události předcházející jejich setkání. Kapitán musel uznat, že jeho pokus o útěk vypadal z této perspektivy skutečně zoufale, ale proveden byl pozoruhodně. Nakonec to s jeho kondičkou nebude tak špatné. Jen aby mu ještě někdy k něčemu byla!

"Proč mě ještě necháváš naživu?" zeptal se přímo.

"Nemusíš se bát, ty budeš žít," uklidnil ho jeho zrcadlový protějšek. "Nikdy bychom neudělali takovou chybu, co by tě připravila o život."

"Raději zemřu, než se stát otrokem!"

"Vidíš věci ze svého omezeného úhlu, jiný není tvůj organický mozek schopen nabídnout."

"Znám váš úhel pohledu až moc dobře, pamatuji si ho!"

Oba identičtí muži stáli proti sobě, stejně vysocí, stejně stavění a se stejným výrazem v obličeji. Ten s mechanickými implantáty se odvrátil a nechal kapitána stát o samotě. Na jeho pokyn se neslyšně probrali z transu dva vojáci a vystoupili ze svých regeneračních boxů. Postavili se Picardovi každý z jedné strany a eskortovali jej do středu té kruhové obruče. Nechali ho uvnitř a odstoupili. Locutus stále upíral pohled na kapitána a najednou se kruh na zemi rozzářil jasným pronikavým světlem; Picarda obklopilo silové pole vyzařované obručí.

"Je škoda, že jsi tak tvrdohlavý, ale stejně ti to nepomůže. Staneš se jedním z nás i tak. Tvoje znalosti jsou příliš

cenné, než aby zůstaly ztraceny."

"To, co vím, se týká jiné dimenze, vám to nebude k užítku!" volal uvězněný kapitán za energetickým štítem, který mu zkrusoval hlas.

"Vaše realita je jen další bitevní pole, na které jednou přijde řada, až pronikneme bariérou časoprostoru." Borg opět ukázal na holografický obraz, který se rozmělňoval a poskládal do nového tvaru. Uprostřed místnosti se objevil malý kousek zelené planety, snímáný ze šikmého nadhledu. Obraz se přiblížil a ukázal nevelký transportní člun borgské konstrukce, který drtil svou vahou zelenou vegetaci. Vystupovaly z něj oddíly vojáků v plné zbroji a řadily se do dvojstupňů na zvalené louce. Byla to tatáž planina, na které se Picard zhmotnil a o kousek dál poprvé utkal s Borgem. "Poznáváš to místo, Jean-Lucu?" zeptal se celkem zbytečně, protože kapitánův výraz prozrazoval vše.

"Proč mi to ukazuješ?"

"Čekají na tebe, to ty je povedeš jako jeden z nás do útoku proti té malé bezvýznamné společnosti v podzemí!"

"Oni nepotřebují velení, jsou to přece Borgové!"

"Borgská hierarchie je mnohem složitější, než tušíš; jako ve všech společenstvích musí být i u nich jeden určující hlas, za kterým všichni jdou."

"A to máš být ty?"

"Ne, já jsem jen takový mezičlánek mezi ostatními vojáky a... velením," Borg vypnul hologram a měl se k odchodu. "Nebude to trvat dlouho a pochopíš." Mezi dveřmi se ještě otočil a dodal, jako by cítil potřebu něco vysvětlit: "Víš, pamatuji si, jaké to bylo, když jsem byl sebou. I na svůj odpor, když jsem byl asimilován, ale to všechno pramenilo jen z nepochopení. Jsme si uvnitř velice podobní a v mnohém jsme si prospěli. Viděl jsem věci, o kterých se ti ani nesní! Borgové si zase díky mě uvědomili, že jistá přiměřená forma individuality některých vybraných jedinců může být mnohem efektivnější a výkonnější." Pak se otočil a odešel, aby nechal Picarda samotného mezi neživými vojáky.

Stál ve sloupu bílého světla a rukama si zkoušel osahat pole, aby zjistil, jaké má možnosti. Záhy shledal, že se skoro nemůže pohnout, jen tiše stát a čekat, až si pro něj přijdou. Silové pole sice nejiskřilo, když se ho dotkl, ale působilo jakoby proti němu. Čím větší silou se pokoušel dostat ven, tím pevněji ho svíralo. Přestal se hýbat, pouze pravidelně dýchal. V místnosti nezástal jiný zdroj světla než bílý ostrůvek jeho vězení, který vrhal po stěnách strašidelné stíny. Těla v kobkách vypadala jako reliéfní fresky ve staré egyptské hrobce, protkané dráty a kabely. Jediní dva aktivovaní Borgové stáli potichu několik kroků za ním, ale nemohl je vidět, protože pole mu nedovolilo otočit hlavou. Po chvíli mrtvého ticha, která se vlekla jako nekonečná hodina, již třeba taky možná byla, se pohnulo další tělo. Voják v kotci ve druhém patře sebou trhl a vykročil do prázdného prostoru. Těžce seskočil na zem a namířil si to ke kapitánovi, který ho mohl sledovat jen periferním viděním. Borg si nenuceně Picarda prohlédl, a jestli se kapitán nepřeslechl, tak něco sarkasticky zamumlal. Pak konečně vykročil a postavil se před bílé vězení tak, aby na něj Jean-Luc viděl.

"Myslel jsem, že mě už u tebe nic nepřekvapí, ale mýlil jsem se," vydechl kapitán.

Před ním stál, věren své nejlepší tradici objevit se všude v kostýmu zapadajícím do situace a prostředí, Q. Asimilovaný.

15.

New York, NY

Q stál před znehybněným kapitánem Picardem a soustrastně pokyvoval hlavou. Vzhledem k jeho nejnovějšímu kostýmu to vypadalo trochu směšně, protože obvykle perfektní účes měl schovaný pod koženou kuklou, zakrývající celou hlavu za vysokým šedivým čelem. Z té vedly nad spánky kabely různých průměrů, rozvojovaly se a napojovaly do ramen v místech trapézových svalů a do krčních tepen; krkavici zakrýval malý reproduktorek nebo něco, co ho silně připomínalo. Vypadal jako motorkář, co se dlouho nedostal na sluníčko. Na těle měl standardní černou borgskou kombinézu, protkanou zmetí různých drátů a hadiček. Chvilku tak stál, pozoroval kapitána a pak si otřel čelo. „Fuj," ulevil si zhnuseně, "jak v tomhle můžou chodit celej den, to nechápu!"

"To je dost, že ses ukázal!" pozdravil se s ním Jean-Luc. "Kdes byl tak dlouho? Nečekal jsem, že mě tu necháš déle než pár hodin!"

"Asi nějaká móda, koukám, že v téhle branži to nosí všichni," sjížděl Q pohledem stěny úlu.

Kapitán se netrpělivě zavrtěl, v mezích možností, a rozezněl stěny světelného sloupce, v němž byl nucen stát.

"Užíváš si dovolenou?" zajímala se entita, jako by nic neslyšela. "Jeden by řekl, že vesmír bez mé - naší - maličkosti je samá zábava!"

"Nech toho slovíčkaření a dostaň mě odsud!"

"Slyším snad prosbu?" předklonil se Q a přiložil si teatrálně ruku k uchu. "Žádost o pomoc?"

"Q!" zvýšil Picard hlas, "na tohle nemám čas!"

"Dovolím si nesouhlasit, mon capitaine," promluvil návštěvník poprvé přímo na vězně a podíval se mu pot'ouchle přímo do očí, "máme třeba veškerý čas! Tedy, jestli budu ochoten tady tak dlouho zůstat!" usmál se.

"Co to..."

"Uklidni se," zarazil Q protestujícího kapitána, "pozor na zdraví!" poklepal si na hrudník v místě srdeční komory.

Silové pole znovu zaprskalo, jak se kapitán reflexivně pokusil ohnat po drzounovi. Frustrovaný svou fyzickou nemohoucností se na něj alespoň rozkřičel, jako již tolikrát. "Jestli jsi mě přišel jen pošťuchovat, tak na to nemám náladu! Stráž, vetřelec!" zavolal na stojící Borgy.

"C-c-c," zívá Q přezíravě. "Kdybys mě nechal domluvit, mohl sis ušetřit tenhle náběh na infarkt myokardu. Nemůžou mě vidět ani slyšet," dodal. "Popravdě, neslyší ani tebe, ani nikoho jiného! Zastavil jsem tok času, pro všechny kromě tebe a mě!" Přesl k borgskému vojákovvi za Picardem, strčil mu ukazováček do nosní dírky a prudce jím zatřepal. Borg nehnul brvou. "Vidíš? Jsou mimo!" Přikročil zezadu k druhému a zaklepal mu na čelo. "Haló, je někdo doma?" hulákal strážnému do ucha.

"Jako by někdy byl!" neodpustil si kapitán poznámku.

"Hele, Jean-Lucu, mám novou hračku!" volal Q. Stál za Borgem a pomocí hadiček na rukou jím pohyboval jako ohromnou loutkou. "To je legrace!"

"Můžeš se prosím uklidnit?" požádal ho Picard netrpělivě, celý nespůj, že se nemůže v poli otočit. "Je možno vést konstruktivní diskusi?"

"Se mnou vždycky!" prohlásil Q vážně a nechal vojáka vojákem. Vrátil se před kapitána a upřel na něj přátelský pohled. "Můžeš začít," uvolil se a pokynul, aby dal na vědomí, že poslouchá. Picard se zamračil a odkašlal si.

"Chtěl jsem tě poprosit, jestli bys mě z toho nemohl dostat," požádal se sebezapřením.

Q na něj zamrkal a předstíral dojetí. "Kapitán Jean-Luc Picard prosí bytost, která nikdy neměla existovat, o pomoc!" Oplátkou za herecký výkon se mu dostalo pouze ironicky znechuceného pohledu. "To nemyslíš vážně?" zachechtal se, když se mu z obličeje jako mávnutím kouzelného proutku ztratily všechny známky laskavosti, a sundal si konečně z hlavy kuklu s hadičkami. "Nikdy bych si neodpustil, že jsem tě připravil o všechnu tu legraci tady, vypadá to, že si celkem užíváš! Tohle je mnohem lepší než ty vaše simulátory a elektronkové holopaluby!" přesvědčoval ho nadšeně.

"Tohle je skutečnost, ne iluze!" připomněl mu důrazně kapitán.

"Ale jiná skutečnost, ne ta tvoje! Tady ti nemusí záležet na tom, co uděláš, zkrátka se bav! Až se vrátíš, všechno u tebe bude stejné!"

"Ale tady ne! Ti lidé jsou živí a to, co udělám, může mít vliv na jejich životy!"

"Co je ti po nich?" podivil se Q a rozhodil rukama. "Už je nikdy neuvidíš! Já to dělám pořád! Tedy dělal," opravil se rychle a poslušně vzhledl, jako by se obracel na neviditelnou vyšší autoritu.

"Všiml jsem si!" Zabedněnost a naprostá netolerance patřily podle kapitána k základním charakterovým vlastnostem těchto bytostí, tedy tohoto jednoho představitele celého tajuplného druhu určitě. Proto ho reakce Q ani moc nepřekvapila. "Lidé mají city," vysvětloval odměřeně, "a mně na nich záleží!"

"City, city, city," opíčil se posměšně návštěvník, "nesmíš jim dávat tolik průchod! Podívej se na ně," ukázal na Borgy, "žádné nemají a jak jsou efektivní!"

"Tak pomůžeš mi?" optal se Picard přímo. Převlečený Borg pokrčil laxe rameny a zavrtěl hlavou nad Picardovou neochotou bavit se a využít příležitosti. "Jestli chceš, můžu tě vrátit do tvé reality," nabídl otráveně. "Když přiznáš, že ses zmýlil ve svém ukvapeném úsudku, co se týče naší maličkosti."

"O tom se teď nehodlám bavit!" zarazil ho kapitán. "Nechci zpět, tedy zatím. Musím tu ještě něco dodělat! Jen mi pomoz z toho vězení!"

"To nemůžu!" odmítl Q. "Bud' to návrat nebo nic. Nesmím už takhle zasahovat do událostí v jiných dimenzích! Je to nařízení Kontinua!"

"Nesnaž se mi namluvit, že ty se řídíš zákony nebo pravidly!" nevěřil kapitán.

"Je to hrozné, vid?" souhlasil smutně. "Ale jsem ještě v podmínce, musím se chovat slušně!"

"A to, že jsi mě sem přinesl, nebylo porušení pravidel?"

"Samo o sobě ne, chtěl jsem tě jen přesvědčit o užitečnosti našeho Q-Kontinua a jeho důležitosti v usměřování chaosu a řádu vesmíru," vysvětlil. "Což je chvályhodné! To jen ta tvoje nezdolná touha někomu pomáhat a zachraňovat galaxie tě sem přivedla. Kdyby ses držel stranou a jen se díval, nestál bys tady a nečekal na asimilaci! Jak mi vždycky říkáš, co sis nadrobil, to si sněž!"

"Jak jsem se měl držet stranou, když mě pět vteřin po příchodu napadl Borg!" vyjel Picard jízlivě. "Pak už se to vezlo! Co když tu zemřu? To pak ovlivní události v našem vesmíru a ty budeš mít průšvih!"

"Ty máš silný kořinek!" odbyl ho Q. "Tak si vyříd, co potřebuješ, a já se zase za čas vrátím!"

"Počkej!" zarazil ho ještě Jean-Luc. "Co Enterprise? Je v pořádku?"

"Chvilku jsem tam nebyl," ušklíbl se potůchlík. "Vrátil jsem se tam po tvém odchodu a Will..."

"Komandér Riker," opravil ho významně kapitán.

"Komandér Will..." nenechal se Q vyrušit a zakoulel očima nad tím hnidopištvárn, "...se zrovna rozvaloval ve tvé pracovně a měl mrzutou náladu! Tak jsem šel, byla tam nuda!" dořekl a luskl v záblesku prsty. Kapitán opět osaměl uprostřed ohromné místnosti, ve které se opět rozběhl čas. Zdi se rozpulsovaly tlumenou energií a do vlhkého dusného ovzduší se vrátil jakýsi těžko postřehnutelný náboj. "Nuda, to znamená, že alespoň tam je vše v pořádku," pomyslel si uklidněný kapitán s vědomím, že se může plně soustředit na svoji momentální situaci.

Enterprise

Na Enterprise ovšem nebylo všechno v pořádku, ať se na to podíváme z jakékoliv strany. Z úhlu komandéra Rikera, který musel proti své vůli přihlížet, jak se tlupa slizkých desperátů zmocnila vesmírné lodí, jeho lodí, se jednalo o skutečně špatný sen. Pohled únosce se ale začal také kalit. Po původním poměrně hladkém převzetí můstku a strojovny se vyrojila celá řada nečekaných komplikací, ale nebylo by pravděpodobné, aby se třináct set lidí nechalo zajmout jako stádo ovci a stávající pokusy o odpor byly vlastně docela krotké - zatím to zvládal. Až mu hlídka dodá těch pár uprchlíků, co se dostali k transportéru a ukradli mu androida, bude všechno v pořádku. Snad do té doby nenapáchají další škody... Měl v úmyslu přesvědčit starého překupníka, že všechno je v pohodě. Vlastně, zatím se mu nehodlal o

těchto podružnostech vůbec zmiňovat. "Je mi ctí, že vás poznávám, pane," kývl proto hlavou na Ferenga.

"Nech si ty pány pro někoho jiného, chlapče," odmítl stařec na hlavní obrazovce, "já jsem DaiMon, jediná hodnost, která mi po právu náleží!"

"Promiňte, DaiMone!" omluvil se Vigo. "Máte tedy zájem?"

"To je příliš složitá věc, než abych takhle vypálil od boku, potřebuji více informací, musím si také něco zjistit o tobě a o zařízení té lodi," kličkoval překupník, "ale myslím, že ano. Důležitá je ale také tvoje představa o ceně, mladíku."

"Ta bude přiměřená kvalitě a vzácnosti nabídky!"

"Také by měla být přiměřená tomu, jak je to zboží horké a jak rychle se ho potřebuješ zbavit!" provrtával ho Biis mazaným úsměvem.

"Dohodneme se," ujistil ho Andorian.

"To předpokládám," souhlasil stařík a navrhl: "Co kdyby ses přesunul sem ke mně a sdělil mi podrobnosti, he?"

"To je moudré rozhodnutí," přikývl Vigo. "Můžete to provést vašim vlastním paprskem? Můj pohyb po této lodi není zatím příliš žádoucí, nechci se ukazovat mezi posádkou."

DaiMon pokynul plukovníkovi Reichelovi a něco na něj křikl.

"Zařídím to, buďte se svým doprovodem připraven za pět minut!"

"Přijdu sám, nemohu si dovolit uvolnit nikoho ze služby," upřesnil Vigo. "Chápete, že?"

"Ale jistě, očekávám tě tedy samotného, zatím končím spojení!" a Biis udeřil hůlkou do ovládacího panelu na stole před sebou, což mělo za následek okamžité bliknutí obrazovky a přerušení spojení. Andorian se v křesle opřel a vydechl.

"No, veliteli, teď vás tu nechám chvíli o samotě," nahnul se nad Rikera. "Doufám, že tu nebudete dělat neplechu!" Komandér zavřel oči a položil si hlavu na opěradlo křesla. Únosce přešel do prostoru mezi sedadla s konzolami pilota a navigátora. Šel pomalu, lehce předkloněný, a na konci se musel zdravou rukou opřít o hlavovou opěrku jednoho křesla. Ruku zmračenou od transportního paprsku měl pevně přivázanou k opasku, protože se z ní stal jen kus mrtvého masa bez kostí, a zamezil tak, aby se mu nedůstojně houpala po boku. Stále ho nesnesitelně bolela, což se spolu s nedostatkem spánku podepsalo na jeho fyzickém stavu. Po psychické stránce ho to naopak přivedlo trochu k rozumu, bolest mu paradoxně lehce projasnila a zostrila nevyrovnanou mysl a nutila ho soustředit se. Překonal strach z přenosu, s nímž měl čerstvé a tak bolestivé zkušenosti, a otočil se hrdě k ústřední trojici sedadel, za kterou se zvedala vyvýšená bezpečnostní konzole. "Jestli se ozvou ze strojovny nebo z hangáru, informuj je o situaci," rozkázal společníkovi. "Také pozorně monitoruj měsic dole, musíme být opatrní, ten dědek je asi pěkný lišák," pokračoval, "a dávej pozor tady na naše nejcenější rukojmí. Tohle si tu nech!" hodil hmyzoidovi fázér. "Kdyby něco, mám u sebe komunikátor, tak se mi ozvi!" Ještě jednou přejel pohledem můstek a stiskl odznak. "Strojovno, přerušte na chvíli silové pole, vztyčíte ho opět na následující signál z můstku!"

"Rozumím!" potvrdil Destrův podlézavý hlas a okamžitě bylo slyšet, jak huláká na personál. "Slyšeli jste, dělejte!"

"Pane, pole je dole!" oznámil hmyz ze svého místa na zadní palubě. "Z povrchu se otevírá okno a přichází signál!" Pak se opřel o své dlouhé kloubovitě ruce porostlé tvrdými chloupky a zavrčel: "Doporučuji opatrnost!"

"Máš velení!" pokynul mu velitelsky Vigo a varování přešel. Zhluboka se nadechl a čekal na začátek přenosu, zatímco se modlil a doufal, že se nestane nějaká nehoda. Začínal pociťovat lehkou fobii. Postavil se do pozoru a okamžitě ho uchopil přenosový paprsek. Na rozdíl od známých a běžně používaných druhů tento vypadal mnohem elegantněji a zvládl přenosový proces za poloviční dobu. Jestliže běžný čas při dodržení všech bezpečnostních opatření byl asi pět vteřin na transport, teď se Andorian ztratil během necelých tří vteřin. Pohltit ho čirý azurový vír, který se mu utvořil u nohou a rychle stoupl až nad hlavu.

Stejný efekt se utvořil na příjmu, kde se v opačném sledu rozevřel a Víga vypustil. Objevil se v prostoru, kterou znal z předchozí obrazové komunikace, a nejprve se přesvědčil, že je celý. Teprve potom se rozhlédl. Stůl, za nímž seděl plukovník, stál uprostřed místnosti, z jedné strany opatřené velkým protáhlým oknem s krásnou vyhlídkou na vyvýšeniny venku, na straně druhé s prosklenou vitrínou s výstavkou různých exotických zbraní. Před stolem se tyčil složitý systém kamer, monitorů a komunikačních zařízení, odkud bylo možno kontrolovat celý obydlený komplex. Reichel sám stál ve své impozantní velikosti, zvýrazněné přiléhavou lesklou uniformou, s rukama složenýma klidně za zády vedle svého chleboďárce na vozičku. Bylo však vidět, že ta póza je pouze klamná a on je připraven bleskurychle zareagovat na potenciální nebezpečí. "Musím vás poprosit, abyste se nehýbal!" upozornil hned přichozícího. Sebral ze stolu malý kovový detektor o velikosti a tvaru dětského praku a zamířil jím na Víga. Přístroj zurčivě pobrukoval, ale plukovník byl spokojen. "Je čistý," řekl starci a uvolnil mu cestu. Fereng ovládal vozík dotykovým panelem na levém opěradle.

"Důvěřuj, ale prověřuj!" přivítal se Fereng s hostem. "Nevadí ti to, doufám?"

"Nemám co skrývat."

"To je dobře, upřímnost je mezi obchodními partnery důležitá!" potvrdil Biis. "A my bychom chtěli být partneři, he?"

"Pravděpodobně," přikývl Andorian a rozhlédl se. "Mohu se posadit?" optal se a výmluvně ukázal na své zranění.

"Stojí mě to dost sil."

"Jistě," ukázal mu stařík na židli za stolem a poznamenal: "Vypadá to ošklivě, jak se ti to stalo?" zajímal se soucitně a s profesionálním důchodcovským zájmem o veškeré zdravotní neduhy.

"Nehoda," odtušil Vigo a vděčně se posadil; nechtěl to dále rozpitvávat. DaiMon Biis, který nehodlal dávat najevo přílišnou zvědavost pro věci, do nichž mu vlastně nic není, navedl voziček tak, aby stál naproti němu, a plukovník Reichel se mu stále držel po boku. Evidentně on sám nikomu příliš nevěřil a nechtěl nechávat starce o samotě. Vyschlý Fereng si položil hůlku na klín a sebral ze stolu PADD s informacemi. V záhlaví se skvěla stejná fotografie, jakou si před časem prohlížel i konstábl Odo na DS9. Pro překupníka však text pod ní znamenal spíš něco jako doporučení.

"Vidím, že jsi velice zajímavá osoba s rušnou minulostí," poznamenal důležitě. "Všeho schopný a bezskrupulózní mizera! Tací lidé bývají většinou užiteční."

"Lichotkami slevu nezískáte!" zažertoval Vígo. "Předěme prosím k věci."

"Ó, ano," horlivě souhlasil překupník a zatleskal suchými dlaněmi. "Nejdřív povinnost a potom zábava! Ale jedno si ujasníme předem! Z celkové sumy ti odečtu hodnotu zničeného satelitu."

"Ale tak dobrá, nemyslete si ale, že mě oškubete jako kuře!"

Překupník se usmál a zamžoural malýma očkami. "Jestli chceš, můžeš odejít a zkusit štěstí jinde!" zaculil se nevinně. V tuto chvíli vetchého staříka vůbec nepripomínal, jeho stále svěží mozek se změnil ve vypočítavou kalkulačku.

"Víte dobře, že jste jediný, kdo je schopen takového obchodu! Nemám kam jít, nemohu poletovat po vesmíru s ukradenou lodí!"

"Proto musíš přijmout moje podmínky!" slunil se Biis na své pozici síly. "Rozhodnutí je jen na tobě!"

Vígo se zamračil, hroživě se nad vozičkáře naklonil a začal šermovat pěsti své zdravé ruky. Obličej se mu stáhl do grimasy vzteku a v očích mu to blýsklo starým dobrým plaménkem psychózy. "Nehraje si se mnou, dokážu být nemilosrdný nepřítel!" DaiMon se ani nepohnul, nedal najevo ždíbec strachu a přenechal plukovníkovi, aby si zasloužil určitě nemalý zold. Reichel přiskočil k návštěvníkovi a položil mu svou ohromnou tlapu na rameno, a důrazně je sevřel. Andorian se pokusil ohnat, ale bodyguard přitlačil a Vígoovo tělo se změnilo v ohebný proutek. Host se uklidnil a přestal se vztekat, mračil se však dál. "Kvůli té lodi jsem riskoval život!"

"Já budu riskovat neméně!" nedal se Fereng. "Už bude hodný," propustil plukovníka a mrkl na Víga. "My se spolu dohodneme, že?" Strážce neochotně odstoupil ke stěně se zbraněmi.

"Jak si tu dohodu tedy představujete?"

"Ty a tvá posádka dostanete nemalou sumu a zajistím vám transport, kamkoliv si budete přát, aniž by vás někdo obtěžoval a ptal se na cokoliv."

"To zní rozumně, záleží ale na tom, jak velká ta suma bude!"

"Tu vyčísím po zjištění zisku a použitelných položek," odpověděl nepřímo překupník. "Pravděpodobně se nepodaří prodat loď jako celek, technologie těchto lodí je většinou mocností, které by o ni mohly mít zájem, známa a nestojí o ni! A ti, kteří by ji chtěli, si ji nebudou moci dovolit, možná jim střelím nějaké zbytky a drobnosti. Určitě bude zájem o databanku Federace, informace jsou asi to nejcennější. Možná zbraně a některé slitiny, ale to je tak všechno. Podíl tvůj a tvé posádky bych viděl asi tak na dvacet procent. Dohromady, samozřejmě!"

Andorian se poškrábal mezi tykadly a popřemýšlel. Nebylo to tolik, kolik očekával, a už vůbec se mu nelíbilo, že se bude muset podělit se svými společníky. Ale to se nějak zařídí! "Na té lodi je ještě něco mnohem hodnotnějšího!"

"Myslíš posádku?" zakřenil se Biis. "Orionci po nich skočí, ale lidé nejsou moc dobří otroci. Jsou příliš slabí a velice těžko se přizpůsobují. Ti nemají velkou cenu, možná výslech důstojníků něco přinese, ale moc s tím nepočítám!"

"Na palubě je jeden, který má cenu celé Akademie!" usmál se zářivě Vígo. "Je to android, umělá forma života schopná samostatně uvažovat a myslet! Představte si ty možnosti!"

"Android? Už jsem o něm slyšel!" uvažoval Fereng nahlas. "Dat! Jedinečné dílo doktora Soonga! A ta loď musí být Enterprise," vydedukoval. "Chlapče, tys měl víc štěstí než rozum!"

Nevěda, je-li to pochvala nebo urážka, Vígo se tvářil neutrálně, zatímco plukovník zbledl.

"To si děláte legraci!?" vykřikl a obrátil se k zaměstnavateli. "Půjdu po nás, jestli se do toho zapleteme. Takhle mocný nejste ani vy!"

"Vy mlčte!" osopil se na něj DaiMon. "Tohle si rozhodnu sám! Loď jako loď, šli by po nás stejně. A nikdo o nás neví, takže je to jedno!"

"Omlouvám se, pane!" Reichel kajícně sklopil hlavu.

"Ovládejte se," dodal mírněji Biis a pokračoval. "Federace nemá prsty všude a v našich docích se plavidlo rozebere během několika týdnů. Nezbuďte po ní ani nýtek, po kterém by mohli pátrat!"

"Hodnota androidovy technologie ve vojenském průmyslu je nedožrání!" přidal se Andorian. "Všichni ho budou chtít! Romulané, Breeni, Cardassiané!"

"Chlapče, uděláme spolu dobrý obchod," rozhodl se pevně starý překupník a prudce klepl hůlkou o podlahu. Vypadal mnohem vzrušeněji než na začátku, pravděpodobně ho definitivně přesvědčila zpráva o dosažitelnosti technologie umělé inteligence. Vígo si toho všiml a v hlavě mu svítilo světélko, že by nová informace mohla starého hamouna ještě trochu obměkčit.

"Za androida chci ale navíc dalších třicet procent zisku!" vytasil se zkusmo. Ferengův výraz zkysl a brada se mu nespokojeně zatřásla. Nechtěl pustit další peníze, ale vidina zisku mu také nedala spát.

"Patnáct!" připustil neochotně.

"Hele, dědo, já půjdu na pětadvacet, vy na dvacet a oba budeme spokojeni, platí?" uzavřel to mazaně.

"Tak jo, vyhrál jsi," zabručel. "Jsi si jistý, že nemáš v rodině Ferenga?"

"Stoprocentně!" zasmál se Vígo. Potřásl si s překupníkem rukou a návštěvník vstal. "Oba budeme spokojeni," zhodnotil.

"Plukovník pošle do vašeho počítače souřadnice na orbitě, kde zastavíte. My pak loď stáhneme vlečným paprskem a zakotvíme ji v podzemním doku, kde neprodleně začneme s demontáží a separací posádky. Všechno velice humánně, jistěže. Věděl jsi, chlapče, že tento měsíc je z jedné šestiny dutý?" rozvázal se DaiMonovi po slibně sjednaném kšeftu jazyk. "Proto jsem ho také zvolil jako svou základnu, má ohromné podzemní skryše, přirozeně vytvořené, vůbec jsme je nemuseli upravovat. Viš, kolik jsem na tom ušetřil?" vychloubal se.

Vígo nestačil poslouchat najednou oživlého starce, který mu pokynul, aby ho následoval. Plukovník se stále držel několik kroků za nimi, jak procházeli či projížděli dlouhou, úsporně osvětlenou chodbou spojující komunikační centrum

Muggie se soukromými obytnými prostorami. Po několika desítkách metrů se dostali do prostorné dvorany vyzdobené nádhernými uměleckými skvosty různých civilizací. Místnost měla na stropě velké kruhové okno; jím bylo vidět na působivou tmavočervenou oblohu. Pod ním stála honosná postel s nebesy. Velikostí si nezadala s většinou ostatních pokojů, ve kterých se Vigo kdy pohyboval, a napadlo ho, na co takový skrček potřebuje tak velkou postel. Byla pečlivě ustlána a ozdobena nadýchanými krajkovými polštářky a batikovaným přehozem. U hlavy visela vyšívaná stuha se zvonce. Stěny zdobila velká plátna; obrazy by však skutečný znalec prohlásil buď za velice abstraktní nebo rovnou za kýč. Pod nimi stály krásné mramorové sochy a keramické misky nebo vázy na vyřezávaných podstavcích a piedestalech. Nikde však nebyly ani dvě věci, které by se k sobě esteticky hodily, celé to působilo nevkusně a snobsky. Fereng však byl zřejmě nanejvýš pyšný na svoji sbírku a očekával chválu.

"Skutečně... působivé." vymáčkl ze sebe Vigo a čekal, co se bude dít.

"Obchod je třeba zajist a zapít!" rozhodl stařec a křepče vyskočil z vozíku. Opatrně se opíraje o hůlku se šoural k malému kulatému stolku skrytému za vulkánskou obřadní berlou a nevsímal si Andorianova zmateného pohledu. "Na co čekáš?" zabručel na plukovníka, "přines hostovi židli!"

Reichel, muž, který velel nejlépe vycvičené soukromé armádě v sektoru, okamžitě přinesl malou sesličku pro Viga a usadil ho naproti DaiMonovi. Stařec, rád, že může někoho komandovat, se v tom s gustem vyžíval. "Zavolej sem obsluhu!" zaskřehotal.

Únosce byl za pozvání ke stolu vděčný, protože to bylo první jídlo po dlouhé a úmorné době. Uvelebil se a očekával někoho s jídlem. Byl odměněn skutečně nevšedním zážitkem, protože na plukovníkův pokyn ze dveří vyplula mladá krásná servírka. Na tomto místě je nutno připomenout, nebo možná sdělit, že ferengijské ženy mají zakázáno se šatit. DaiMon Biis byl mužem dbalým zvyků. Žena, Ferengijka, měla pouze bílý čepeček, jinak nic. Sametová hnědá pokožka se jí napínala přes štíhlé boky a ruce měla volně položeny na stehnech. Když došla ke stolku, lehce se poklonila a čekala na starcův rozkaz.

"Ta má vybavení, co?" mrkl překupník na Viga. "To jsou uši, he!" Hostovi nezbylo než souhlasit a zároveň pochopil velikost starcova lože. Fereng pronesl několik slov v jazyce, kterému nikdo kromě něj a ženy nerozuměl. "To si pochutnáš, máme tady všechny možné speciality!" slíbil. Dívka odspěchala a Reichel za ní opět zavřel. Za chvíli se vrátila, v každé ruce ohromný tác přikrytý rytým stříbrným poklopem. Postavila je před oba muže a odešla. Plukovník je elegantně odkryl a místnost naplnila nádherná vůně pečeného masa, ryb a zvěřiny. Stolovníci se nedočkavě pustili do jídla a neměli čas ani na obchodní debatu. Nějakou dobu se ozývalo jen mlaskání a řihání. Najednou idylku přerušil naléhavý tón strážcovy vysílačky.

"Slyším!" odpověděl Reichel okamžitě do náramku na ruce.

"Dálkové senzory ukazují formaci blížících se lodí, pravděpodobně federálních!" hlásil vzrušený mladý hlas.

Všichni si vyměnili strnulé pohledy.

"Jak jsou daleko?" optal se plukovník příškrčeným hlasem.

"Hodina, možná míň!"

"Ty idiote, jestli je to past...!" zaskřehotal Biis na Viga.

"Přisahám, že já ne!" bránil se Andorian. "To musí být náhoda, nikdo neví, kde jsem! Kromě..." nedořekl a zbledl.

"Ten skrček mě prásknul!" vydechl nevěřící.

New York, NY

Nejhorší na dlouhém čekání je, že se vleče ruku v ruce s nejistotami a strachem, v případě kapitána Picarda více než oprávněnými. Před několika minutami ho navštívil Q, ubral mu trochu naděje a zase odsvístěl do neznáma, aniž by pomohl. Ne že by od něj někdo něco jako pomoc očekával, jenom by to potěšilo. Jean-Luc nemohl nic než bezmocně vyhlížet budoucnost, která měla tvář potupné služby nenáviděnému nepříteli. Vnitřní hodiny měl trochu přeházené, protože během přítomnosti Q se čas zastavil, a tak nevěděl, jestli ho tu Locutus zavřel před minutami nebo hodinami. Na holé hlavě se mu tvořily krůpěje potu a stékaly po čele na zem, kde odkapávaly dobu do Borgova návratu a nevyhnutelné asimilace. Předtím se však měl uskutečnit ještě jeden rozhovor, jak s překvapením zjistil, a to nanejvýš nečekaný. Brána se otevřela a na vězně se přišel podívat Douglas Nowack. Byl oblečen stále stejně, jako když ho Picard viděl naposledy - na podlaze raketoplánu s asimilačními trubicemi v krku doktora Bashira. Úzké umaštěné kalhoty a krátký kabát vyhlížely mezi ostatními vojáky nepatřícně. Přísná strohá tvář s kartáčem šedých vlasů přikývla, když zaznamenala strážce v pozadí. Kapitán se dál nepotřeboval dívat na muže, jehož stále považoval za zrádce, a odvrátil hlavu.

"Podívejte se na mě!"

Vězeň ho ale neposlechl a nechal tvář stále odvrácenou, dokonce ještě zavřel oči. Vydržel tak několik minut a obrátil se, až když si myslel, že Nowack odešel. Zjistil však, že stratég tam stále stojí a pozorně ho studuje. Vypadal zvědavě; oči měl zase čisté.

"Přišel jste se podívat na ovoce své práce, Nowacku?" procedil kapitán mezi zuby. "Nebo jak vám mám říkat? Označením? Tuším, že to bylo 'první z jednoho', že?"

"Váš sarkasmus je irelevantní. Pro naše potřeby bude stačit, když zůstanete u zavedeného pojmenování tohoto jedince!"

"Co po mně tedy chcete?"

Borg hned neodpověděl. Napřed se krátce znovu podíval na oba strážné. Přesto, že nejevili o jeho přítomnost nebo o rozhovor zájem, najednou se otočili a odešli do svých regeneračních jednotek. Jakmile jejich otvory zapadly do napájecích agregátů, Nowack odpověděl: "Víte, je jedna věc, která by nás zajímala," začal opatrně.

Jean-Luc mlčel a čekal, co z něj vypadne.

"Stále mi leží v hlavě slova, která jste pronesl na palubě Enterprise. Řekl jste, že jste se odpojil od společenstva, a my bychom chtěli vědět jak!"

"A kdo to chce vědět? Společenstvo nebo vy?"

Zaražený výraz ve tváři rozeného vojáka napověděl hodně, přesto nepřesvědčivě odpověděl: "Samozřejmě kolektiv. Aby se mohl poučit a vyvarovat podobných chyb!"

"V tom případě se to dozví z mé asimilace, stejně jako všechno ostatní. Do té doby musíte vydržet!"

"Picarde, já..." ale vtom se mu do tváře vrátil neživotný výraz a Borg zmlkl.

"Ztrácíte čas!" trval kapitán na svém.

Nowack jako by chtěl ještě něco dodat, ale pak to vzdal. Nemohl se pohybovat kolem vězně dlouho, nehledě na to, že jeho myšlenky byly velice snadno přístupné společenstvu, a tak kvapně odešel. Kapitán tušil, že se část strategovy mysli pokouší bojovat a osvobodit, teď ale nemohl riskovat. Stále čekal a doufal ve zvrat, snažil se přijít na něco, co by mu pomohlo uniknout, tahle mysl však byla příliš nejistá a snadno se dala ovlivnit. Rozhodl se, že jestli bude šance, pokusí se Nowacka ještě vyhledat a pomoci mu. A jestli ne, rozhodl se, že tohle Picarda živého nedostanou.

16.

Enterprise

Ošetřovna byla doslova nacpaná všemožně posbíranými členy posádky, kteří se sem v posledních hodinách trousili z celé lodi. Všichni byli zmatení a rozčilení, neboť komunikace nefungovala a všechny přístroje a zařízení běžného provozu na palubě selhaly. Většina spotřební technologie byla naprogramovaná na hlasové vstupy a neodborná část pasažérů, respektive všichni kromě skupiny inženýrů, si nebyla schopna poradit s replikátory, turbovýtahy, ba ani s obyčejnými dveřmi. Posádka Enterprise, plná profesionálů a zvyklá na nebezpečí a nepohodlí by s tím problémy neměla, na palubě ohromné generační lodi však cestovalo mnoho civilistů s rodinami a v tuto chvíli navíc ještě prakticky kompletní osádka, vzdálené vědecké stanice. Nevycvičení vědci, uvyklí na nerušený stereotyp klidných laboratoří, působili jako nejaktivnější strůjci zmatků a paniky. Teprve v posledních hodinách se začali pomalu probojovávat ze svých uzamčených ubikací a kajut, trucovitě přešlapovali před neposlušnými stroji a naráželi do silových polí, která uzavírala nejdůležitější části plavidla. Nemocnice byla prvním místem, kam se dostali, proto se sem teď hromadně stahovali a dožadovali se odpovědí.

Poradkyně Deanna Troi je odchyťovala rovnou u pootevřených a zablokovaných dveří a směřovala na zatím nepetřítěné lůžkové oddělení. Dělal to hlavně kvůli Beverly Crusherové, která jakožto šéfka ošetřovny a chronická puntičkářka jen obtížně nesla nepořádek, který v nemocnici zavládl.

Rozčilená lékařka pobíhala z ordinace do vyšetřovny a zpátky, zatímco stíhala dirigovat své přepracované podřízené.

"Mohl by prosím někdo zamést ty střepy?!" zabručela neurčitě, když podruhé překračovala rozbitou kádinku spadlou během bitevních otřesů. Žádný dobrovolník se nepřihlásil, a tak prstem zamířila na jednoho z techniků, které s sebou přitáhl Geordi LaForge. "Třeba vy, stejně nemáte co na práci! Takhle aspoň budete užitečný!"

"Já?" vyděsil se holohlavý Bolian a bezmocně se rozhlédl po kolemstojících kolezích, jestli ve směru doktorčina ukazováku nestojí někdo další. Byl to ten, co měl během anabáze v Jefferiesových průlezech incident s fázovou puškou a hlavním inženýrem. Od té doby se snažil příliš neprojevovat a stále se pokoušel být nejmenší na celém světě.

"Udělám to já," vysvobodil ho jiný pracovník stroje, podporučík Jones, a urovnal si zmuchlanou uniformu, neboť doposud ležel a podířmoval na lůžku, o které se střídal se svou partou. Došel si pro smetáček a s pohledem na modrého inženýra, ve kterém se skrýval celý vagón despektu, střepy zametl. Doktorka po nich ještě jednou šlehla pohledem a pokračovala v práci.

Od vchodu to všechno pozorovala poradkyně Troi. Zkontrolovala, jestli se neblíží další uprchlík, a následovala Beverly do ordinace, kde lékařka ošetřovala další bouli a škrábance. Na židli před ní seděl jeden z vědců a nastavoval čelo drobnému ručnímu přístroji o velikosti trikordéru, ze kterého vyzařovalo fialové světlo. Záření bylo příjemné a pacient se pod jeho účinky slastně kroutil. Doktorka ho štihlými prsty uchopila za bradu a prudce napomenula: "Jestli vám to mám odstranit, tak musíte zůstat v klidu."

"Beverly, mohla bych si s tebou promluvit?" zeptala se Deanna sladce.

"Teď nemám čas," odbyla ji rusovláska a pokračovala v proceduře.

"Prosím!" zvedla poradkyně hlas. Lékařka se na ni překvapeně ohlédla, a viděla ji stát mezi dveřmi, s rukama založenýma na prsou a významně zdviženým obočím. Modrá uniforma jen zvýrazňovala dokonalou postavu a bledou pokožku. "Na slovíčko," dodala Troi.

"Půjdeme do mé kanceláře," odložila Beverly nástroj. "Jestli tedy není plná zbraní nebo bůhvíčeho!"

Troi dala doktorce přednost. Ta kolem ní prošla, až se za ní zavlhl lékařský plášť. Poradkyně ji těsně následovala a tak napochodovaly do kanceláře hlavního zdravotního důstojníka Enterprise. Beverly se posadila za svůj prostorný stůl, a aby dala kolegyni najevo, že vyrušení shledává přinejmenším rušivým a zbytečným, odklopila vrchní desku stolního počítače-notebooku s dotykovou obrazovkou a aktivovala jej. Upřeně se zahleděla na jakési spleť vzorce, ale přitom

očekávala Deannina slova. Jelikož místnost neměla dveře a od ostatních prostor ošetrovny byla oddělena pouze matným sklem, poradkyně se alespoň posadila naproti kolegyni tak, aby nebyly zvenčí moc vidět a hlavně slyšet.

"Vím, že jsi teď přepracovaná a podrážděná," začala Deanna, "to jsme všichni. Ale jako jeden z nejvyšších důstojníků na této lodi jsi povinná jít ostatním příkladem!"

Beverly nepřítomně koukala na monitor a strnulé rysy obličeje jí povolovaly.

"Tvoje chování v posledních hodinách moc příkladné není! Bezdůvodně jsi vyjela na ty inženýry a pak jsi jim ani nepoděkovala. A tomu muži v ordinaci jsi málem zlomila vaz!"

Doktorka se usmála a poradkyně proti své vůli také. "Takhle by byl lepší ošetrovatel i Worf!"

"Máš pravdu, promiň," uznala Bev a prohrábla si vlasy. "Chovala jsem se nemožně, to je tím vypětím. Nejím, nespím, ošetřuju!"

"Mně se neomlouvěj," poplácala Troi přítelkyni po ruce. "Jen jsem cítila tvé napětí a chtěla jsem tě vrátit na správnou kolej. Každý někdy ujede! Ale pro ty lidi venku jsi teď hlavní oporou a měli by vidět, že se ovládáš."

"Uvidí to. A děkuji ti, žeš mě kopa do zadku!"

Obě ženy vstaly a přátelsky se objaly. Vždycky se měly rády a udržovaly už déle než šest let pevné přátelství, utužené společnými strastmi a radostmi. Nemohlo ho narušit nic, ani výměna názorů. Vzájemně se uznávaly jako profesionálky na svých místech, z nichž spolu velice úzce spolupracovaly, a trávily společně i spoustu volného času, ať se jednalo o pravidelné pokerové dýchánky či nacvičování a organizování divadelních her podle starých jevištních tradic a technik. Chvilku se kamarádsky podržely a podívaly se jedna druhé do očí.

"Půjdu se podívat na raněné, jestli jim nemohu nějak pomoci a dodat odvahy," rozhodla se Deanna. "Kdyby něco, tak mě zavolej."

"Já se vrátím k první pomoci. A nebudu tam na nikoho křičet!" zopakovala slib. Obrátily se ke dveřím a rozběhly se každá za svým úkolem. Okamžitě se ale svorně lekly a chytyly se jedna druhé, protože ve dveřích se tyčila ohromná silueta odrbaného zamračeného chlapíka s velice vysokým čelem. Výhrůžně se nahnul a nakročil dovnitř.

"Proč bych měl být lepším ošetrovatelem?" zeptal se. "A proč jste kopa doktorku Crusherovou do zadku?"

"Worfe!" vydechly současně a jedna po druhé mu skočily kolem krku a vlepily mu pusy na tvář. Klingona to velice zaskočilo a nevěděl, jak zareagovat, proto zůstal stát rovně jako poleno a tvářil se značně nejistě.

"Kde jsi byl, jak ses sem dostal?" chrlily na něj napřeskáčku otázky a zalil je pocit úlevy a radosti. Když se vrátil velitel bezpečnosti, všechno se jistě velice brzy vyřeší.

To si zřejmě mysleli i všichni ostatní, kteří se nakupili okolo a vzhlíželi k odhodlaným očím pod zrohovatělou kůží s očekáváním. Ti, co stáli nejbližší, se také přistihli, že se letmo Klingona dotýkají konečky prstů, snad aby si potvrdili, že je skutečný a ne pouze sen vyvolaný jejich přáním. Worf to nesl s nelibostí a okamžitě všechny opovážlivce zpražil pohledem, pod jehož účinkem o krok ustoupili. Teprve potom se obrátil k lékařce a poradkyni, aby jim zodpověděl všechny otázky, a také aby se dozvěděl nejnovější informace. Zatlačil obě zpátky do ordinace, která skýtala přece jen jakés takés soukromí, a postavil se nad ně s pažemi složenými důstojně za zády.

"Jaká je současná situace?" optal se stručně.

Slovo si vzala Beverly a za pomoci poradkyně shrnula vše, co věděla, do několika neméně stručných vět. Začala probuzením komandéra Rikera po srážce s Ba'rtón a vzala to přes selhání všech zařízení po Geordiho rozhodnutí o pokus transportu. Worf její schopnost vyzdvihnout důležité věci a nezabývat se podružnostmi ocenil uznalým pokývnutím hlavy.

"Jak je to dlouho, co poručík LaForge opustil ošetrovnu?" položil jedinou doplňující otázku.

Doktorka se nadechla k odpovědi, ale pak se tázavě otočila na Deannu. Ta pokrčila nerozhodně rameny a Beverly musela přiznat nevědomost. "Tady byl takový zmatek a shon, že jsme neměly možnost sledovat čas. Ale je to dlouho, dokonce dost dlouho!"

"Určitě to bylo před těmi prvními ořesy," vzpomněla si poradkyně.

"Také si myslím," souhlasila lékařka.

"Ty ořesy pocházely z bitvy, museli jsme projít nějakým střetem," informoval je Klingon věcně.

"Bitvy?" vykřikly důstojnice unisono. Tím si vysloužily Worfův podezřívavý pohled, který je obviňoval z přehnaného dramatizování. Aby poradkyně upoutala jeho pozornost, položila mu neskutečný dotaz. "Jsi si jistý?"

"Jsem hlavní důstojník bezpečnosti," procedil a hrdě se narovnal. "A klingonský válečník! Věřte mi, že poznám zvuky bitvy!"

"Cítím se jako hlupák," konstatovala telepatka a nedostalo se jí útěchy nebo nesouhlasu z žádné strany.

"S vaším dovolením tedy za těchto okolností přebírám status velícího důstojníka," dovolil se doktorky, která se mohla pochlubit nejvyšším počtem zlatých pecek na nákrčníku své uniformy, tedy třemi. Worf s poradkyní na tom byli hodnostně stejně, tedy na postu poručíka s dvěma plnými a jednou částečnou hodnostní insignií, ale Klingon měl jednoznačně nejlepší předpoklady pro zvládnutí situace.

"Samozřejmě, Worfe, to je bez debat." Beverly netrpěla velikášstvím, věděla, že její hodnost je pouze medicínská, a přestože měla jako všichni vysocí důstojníci výcvik pro zvládnutí všech situací, uznávala, že někdo má více zkušeností.

"Výborně," poděkoval. "Nejprve bych se rád seznámil s vybavením, jaké máme k dispozici."

"V tomto směru asi budeš spokojen, Geordi se svým týmem sem natahali skoro celý arzenál," neodpustila si doktorka. "Jeho inženýři si tu skoro vybudovali bunkr!"

"Dostatečnost výzbroje si dovolím ohodnotit sám," zaduněl Worf na pacifistku a urovnal si potrhanou šerpu na hrudi. "Problém s lidským faktorem si nějak vyřeším, k dispozici mám dva své cvičené muže a tady v nemocnici jsem zahlédl také pár dobře stavěných lidí. Se správným načasováním bychom je měli zvládnout," přibrzdil Klingon v bojovnosti a po prvním prohraném měření sil s hmyzoidy zvolil podmiňovací způsob. "Nejprve se ale musím vydat za

poručíky LaForgem a Barclaym, protože mám oprávněný důvod domnívat se, že jsou v nebezpečí," rozhodl. "Z hangáru, kde jsem byl držen, byli vysláni dva nebezpeční útočníci, kteří je mají zajmout!"

"Ráda bych se ti podívala na tu ránu na čele," zamračila se pro změnu doktorka. "Těch pár minut to ještě vydrží."

"Já se také vrátím k práci!" vyklidila Deanna pole v předtuše zdravotnicko-bezpečnostního konfliktu a odešla na lůžkové oddělení.

"Nepotřebuji vaši péči, jsem v pořádku," kousl se Worf do rtu a zachmuřeně naklonil hlavu, předem však věděl, že umanutá zdravotnice si nedá pokoj, dokud na něj nenaplácá nějakou mast. Tuto debatu spolu vedli již mnohokrát v různých variacích.

Beverly měla ale větší zkušenosti, protože na této lodi bylo "normálních" a ukázněných pacientů jako šafránu. Všichni, od kapitána po nejposlednějšího praporčíka, se kontrolám na ošetřovně vyhýbali jako čert kříži. Než zůstat v její péči, raději běhali po vesmíru s nedolčenými nemocemi, dokud je nepřinesli na nosítkách. Občas ji napadlo, jestli tohle dělají důstojníci na všech lodích. Nedokázala si představit, že by takhle odporovali třeba Kate Pulaski. Při nejbližší příležitosti, třeba na nějaké konferenci, se jí na to musí zeptat. "Nemůžete takhle s nikým bojovat!" řekla nahlas oficiálním tónem.

"Proč ne?" zeptal se Worf s dětskou přímočarostí. Doktorka takový útok nečekala, a tak neměla na jazyku potřebný rázný argument. Jen zamumlala různý šluk samohlásek, který se pohotově pokusila zaobalit do lékařské latiny.

"Skutečně mi nic není!" uklidnil ji. "Jeden z hmyzoidů, co mě zajali, měl léčitelské zkušenosti," vysvětlil a sáhl si na čelo. "Jejich krev působí velice příznivě na hnisavé rány, bohužel však jen na naši humanoidní fyziologii," uvědomil si pochmurně, že sám sobě Kresar pomoci nedokázal. On jediný by si žít zasloužil. "Také jejich další tělní tekutiny mají zajímavé vlastnosti," dodal a povšiml si doktorčiny vyděšené reakce. "Krev se dá použít jako kyselina!" doplnil spěšně.

"Tak dobře," kapitulovala s mávnutím ruky a společně vyšli z kanceláře. "Ale víte, co vám řeknu, jestli se to zanítí!"

"Dovedu si to představit," ujistil ji suše. "Teď seženu pár chlapů, se kterými se půjdu podívat po Geordim," oznámil jí a odešel. Beverly za ním do ordinace nešla, ještě se chtěla zastavit na marodce, kde měla na lůžku jednoho z prvních pacientů tohoto konfliktu. Měla o něj původně velkou starost, on se ale skoro zázračně uzdravoval. Naštěstí, protože oběti na životech bylo už tak dost, pomyslela si. U pacientova lůžka seděla poradkyně Troi a povídala si s ním.

"Jak se má náš nejoblíbenější pacient?" zeptala se mile.

"Jde to, doktorko," nazdvihl se McIntyre na loktech. "Kdy už mě pustíte?"

Lékařka se podívala na monitor nad jeho lůžkem a prohlédla několik diagramů. Chvilku se na ně pozorně dívala, jak se spirálovitě vlní přes obrazovku. Najednou ho dotekem vypnula a posadila se na okraj postele proti Deanně. "Třeba hned," povolila, "všechna vyšetření dopadla dobře, a když se v příštím týdnu vyvarujete fyzické námahy, přestanou i ty bolesti hlavy. Hlavně mi neříkejte, že žádné nemáte," zvedla odmítavě ruku a zarazila ho dříve, než stačil promluvit. "Já vím nejlépe, jak vám je!"

"Stejně teď nemáte kam jít," poznamenala Deanna. "Jsme tu zavření a odříznutí od zbytku lodi."

"Pak mi dovoluňte připojit se k poručíku Worfovi, až půjde hledat pana LaForge," poprosil. "Slyšel jsem, jak vám o tom říká!"

Ženy se na sebe podívaly. "Zeptejte se ho, až tu bude procházet, pomoc určitě neodmítne," řekla Troi mírně. "Ale slyšel jste, že se máte šetřit," připomněla doktorčina slova. "Proč se tak hrnete do nebezpečí?"

"O mě nejde," lehl si a upřel oči do stropních panelů. "Ale rád bych se podíval po jednom příteli, který měl službu. Víte, chodili jsme spolu na Akademii a jsme nejlepší kamarádi. Já jsem o oba rodiče přišel na Orinoku," zmínil starý případ záhadného zmizení mapovací lodi před patnácti lety, "a jeho rodina mě přijala jako syna. Slíbil jsem jim, že ho pohlídám."

"Určitě bude v pořádku, při nejhorším ho mohli zajmout ve strojovně. Pokud vím, tak únosci všechny inženýry potřebují k opravám!" pokusila se ho Deanna uchlácholit, aby nemyslel na nejhorší.

"Je bezpečák," objasnil McIntyre.

"Tak se zeptáme Worfa, jestli něco neví," navrhla Beverly. "Ať máte klid!" Odběhla, aby přivedla klingonského velitele bezpečnosti. Ten si právě prohlížel jednu fázovou pušku a nastavoval její palebný režim na maximální hodnoty. Zamračil se.

"Musím jít! Co je tak neodkladného, že potřebujete moji asistenci?" vrčel na doktorku. "Jestli mě chcete zase léčit..."

"Ale ne, mám tu pacienta, tedy teď už patří spíš Deanně, a pomohlo by mu, kdyby dostal nějaké informace."

"Ale jen na chvilku!" vymínil si Worf a došel s ní k lůžku netrpělivého pacienta, v chůzi stále prohlížeje zbraň. Nad mladíkovým lůžkem se zastavil a vrhl na něj jeden ze svých hrozivých pohledů. McIntyre zděšeně polkl, ale přesto vyhrkl otázku, která ho tolik tížila.

"Pane, chtěl jsem se jen zeptat, jestli nevíte něco o podporučíku Rufusovi, pane."

"Poručík Rufus je mrtev," oznámil mu Klingon přímo. Když však uviděl výraz v jeho tváři a zděšení doktorky i poradkyně, trochu změkkl a přešlápl z nohy na nohu. "Zemřel na svém místě a jako hrdý válečník. Jeho duše se ctí odešla do nebe!" pokusil se prohlášení zmírnit podle svého nejlepšího vědomí a svědomí.

"Tak ti děkujeme!" čapla ho doktorka za loket a odvedla co nejrychleji pryč, než napáchá další škody. "Jemnocit nepatří mezi klingonské silné stránky, co?" zuřila potichu. "To jsi neviděl, jak vypadá?"

Důstojník se zastavil a pohlédl na ni hrdě z výšky svých dvou metrů. "Při vši účtě, doktorko, jestli jste chtěla, abych lhal, měla jste mě předem upozornit!" Nechal ji stát a bublat vztekem a odešel dokončit přípravu zbraní. Beverly se ohlédla na Troi, jestli nepotřebuje s McIntyrem pomoci, ale vypadalo to, že je poměrně klidný. Poradkyně mu řekla pár konejšivých slov, na která mladík nijak nezareagoval, a připojila se ke kolegyni. "Jak to vzal?" zajímala se lékařka. Deanna se zasmušila a zavrtěla hlavou. "Nijak, úplně se stáhl do sebe. To je ten nejhorší možný přístup," povzdechla

si. "Zůstanu u něj a dám na něj pozor. Možná mě bude potřebovat."

Jejich pozornost náhle upoutal další rozruch u dveří a šum hlasů, z nichž nejzvučnější byl právě Worfův. Beverly Crusherová protočila oči a v duchu se připravila na dalšího zmateného civilistu s boulí na hlavě, Deanně však její intuice, nebo chcete-li dar, vykouzlila na krásně vykrojených ústech zářivý úsměv. "To není pravda!" vypískla.

"Co je?" vylekala se doktorka. Odpovědí jí bylo chvástavé zvolání jednoho z příchozích.

"Děvčata, odložte kapesníčky, Reg je tady!"

"Geordi, Regie! Jste v pořádku? Už jsme o vás měli strach!"

"To věřím, křepelinky!" mrkl Barclay.

Worf se na něj zaraženě podíval, ale naštěstí stačil zahlédnout, jak si poradkyně nenápadně významně ťuká na hlavu. Pochopil. Barclayho slovo převzal Geordi a Reginalda odstrčil, šťastný, že vidí Worfa živého a zdravého. Roztroušená posádka, tedy její výkonné důstojnické jádro, se opět začala shromažďovat a to znamenalo větší sílu v boji proti nepřítelům. "Povedlo se nám přenést z můstku Data, to je mnohem větší úspěch, než jsme doufali!" oznamoval nadšeně.

"A kde tedy je?" zeptal se Worf, protože za inženýrem stál vedle Barclayho pouze jakýsi hromotluk, jehož si pamatoval z nedávné války čerstvých nováčků a jehož jméno dosud neznal. Už tehdy ho ale zaujal svou mohutnou postavou a umínil si, že se s ním seznámí blíže a podle jeho schopností mu nabídne místo ve svém týmu.

"Zdržel se vzadu, měli jsme malý střet s únosci," odpověděl Geordi, jako by to nic nebylo. To Regieho furiantství snad bylo nakažlivé.

"Dva velcí šedaví hmyzoidi?" ověřoval si velitel bezpečnosti.

"Ano, Dat a tady praporčík Claveek si s nimi docela lehce poradili, za malé asistence nás dvou a téhle maličkosti," ukázal na fázery v opasku.

"To museli být ti, kteří se vás vydali hledat a zajmout. To máme čtyři ze hry," přemýšlel nahlas.

"Čtyři?" zbystřila Troi.

"O další dva jsem se postaral já v hangáru," nechtěl to teď Worf rozebírat.

"Kolik jsme jich vzali na palubu?" zeptala se Beverly. "Víte někdo přesně?"

"Dvanáct!" probíral se Klingon paměti a promítal si události na můstku. "Třináctý byl jejich kapitán a ten je mrtev. Zbývá nám tedy osm živých nepřátel, rozptýlených po Enterprise."

"Dat říkal, že na můstku jsou dva a drží komandéra Rikera jako rukojmí, ale původně byli tři," doplňoval matematickou rovnici šéfinženýr. "Andorian, co je vede, si tam zřídil stanoviště a odtamtud ruší komunikaci a komanduje zbytek svých lidí ve strojovně. Ti kontrolují silová pole. Tam jich tedy může být maximálně pět. Našich lidí tam bude tak kolem dvaceti, ale proti těm ozbrojeným tvorům nemají sami šanci!"

"Dostaneme se k nim!" ujistil ho Worf klidně. "Když jsme tu pohromadě a máme poručíka Data, něco vymyslíme! Budou litovat, že se s námi vůbec potkali!"

New York, NY

Vlekly se další a další minuty čekání a Picard už začínal ztrácet trpělivost. Napětí začínalo být nesnesitelné a dal by už všechno za to, aby se začalo konečně něco dít, i kdyby to mělo být to nejhorší. Po dlouhé době ve sloupovém vězení mu trnuly nohy a cítil bolest v kyčlích, která vystřelovala až do zad. Celkové nepohodlí umocňovalo také neustálé horko, z něhož kapitánovi prýštily kapičky potu.

Za zády stále tušil nehybnou společnost dvou borgských strážných, kteří se po odchodu Douglase Nowacka pravděpodobně vrátili na svá místa, ale ověřit si to nemohl. Mrazivé trnutí na krku mu ale bylo dostatečným varováním, že se rovnováha sil nezměnila.

Jediným směrem, jímž se mohl dívat, byla část přední stěny, vlastně úlu s obsazenými kotci, kde byly dveře, jimiž odešel Locutus a později i Nowack. Teď se začaly pomalu otevírat a dávaly si dost na čas, než se křídla s tlumeným rachotem zasunula do kovových stěn. Nakonec z nich vytryskl proud světla zářícího zpoza dvou stíněných postav. Jedna byla vysoká a štíhlá, druhá menší a trochu rozložitější, a bylo vidět, že jí z ruky trčí svazek kabelů. Jean-Luc Picard se připravil na nejhorší a byl částečně vděčný, že trápení skončilo. Jakmile ho uvolní pro provedení asimilace, byl odhodlán využít první příležitosti k rychlé sebevraždě, aby jim zabránil proniknout k informacím v jeho hlavě.

Jakmile se dveře s konečným cvaknutím zastavily, obě postavy chvatně vkročily do místnosti a opatrně se rozhlížely. Když spatřily stěny obsypané do výše vojáky, neměly daleko k panice, než si uvědomily, že všichni procházejí regeneračním cyklem a nevnímají. Tváře příchozích se vyloupily ze stínu a kapitán poznal své přátele Toma Parise a Milese O'Briena. Oba byli špinaví a zarostlí ještě víc, než když je viděl poprvé, ale předpokládal, že on na tom teď nebude lépe. Miles měl přes rameno přehozenou svoji inženýrskou kabelu s náradím a na popruhu na též rameni se mu ještě houpal velký válcovitý předmět, z jehož podstavce vystupovala změt' hadiček. Ty právě vzbudily dojem, že patří k tělu, a vytvořily v kapitánově mysli obraz blížícího se Borgia.

Kapitán nemohl skrýt radost, ale nejdříve mu myslí proletěl spíš smutek z vědomí, že se přátelé obětovali zbytečně, protože proti přesile přece nemohli mít šanci. Že se dostali až sem, pokládal spíše za štěstí a správně také za zbytek staré borgské zásady nezasahovat, dokud se narušitel neprojeví jako aktivní a hrozivé nebezpečí. Neklidně se zavrtěl a čekal, jestli proti nim nezasáhnou strážé, které ho měly hlídat.

"Ani nevíte, kolik jste nám přidělal starostí!" houkl na něj Paris přátelsky a přiběhl se Smileym blíž. Inženýr hned setřásl z ramene náklad a otevřel brašnu. Vyndal z ní jakousi plochou kartičku s členitými okraji a přiklekl k poli

obklopujícímu kapitána.

"Počkejte, co chcete dělat?" zarazil ho Picard.

"Tímhle naruším integritu silového pole a mělo by to způsobit jeho výpadek!"

"Stráž vás okamžitě zabije!"

"Jaká stráž?" zeptal se soustředěně technik. "Žádná tu není!"

"On je nepovola!" překvapeně zamumlal kapitán a napadlo ho, jestli v tom nebyla z Nowackovy strany špetka úmyslu. Možná sváděl větší vnitřní boj, než bylo navenek vidět. Přesto tu však jeho zachráncům hrozilo větší nebezpečí, než byl ochoten připustit. "Ale probudíte všechny Borgy a upoutáte na sebe jejich pozornost. Dostanou vás a mně tím nijak nepomůžete!"

Paris se lišácky usmál a ukázal na válcovitý předmět na podlaze. "Nejprve by nás museli najít!" Inženýr už bez dalších průtahů, které si nemohli dovolit, přiložil hranu kartičky k silovému poli a zatlačil ji k okraji. Pole zapraskalo a chvilku se bránilo, bílé světlo blikalo a pak s hlučným zajiskřením vypadlo. Výpadek postihl celou místnost, jež se na okamžik ponořila do temnoty. Neprodleně se však zapojil náhradní generátor a světlo se v menší míře vrátilo; vycházelo z úzkých podlouhlých neonových lamel mezi jednotlivými kotci. Energie se už ale nemohla vrátit do obruče držící vězně, protože ji Miles rozbil. Osvobozený kapitán se zapotácel a musel se chytit Toma za rameno. Tom Picarda podepřel a vyvěkl z přerušené obruče. "Tohle byl ale ten nejjednodušší krok," prohodil sarkasticky.

"A taky poslední," povzdechl si kapitán s pohledem na oživlé stěny. Jednotliví vojáci se začali hýbat a rozhlížet po okolí. V několika sekundách se určitě zaměří na trojici mužů uprostřed místnosti a nikdo z nich neunikne. Přátelé se stáhli do úzkého kruhu a sledovali desítky Borgů, jak vystupují ze svých jednotek a seskakují na podlahu.

"Tohle jim pěkně zamotá obvody!" řekl O'Brien a doufal, že se nemýlí. Stiskl tlačítko na válci a ten se na špici rozsvítil malým světýlkem. Jinak se nestalo nic, žádný zkrat nebo výbuch, na který kapitán čekal.

Tak to nevyšlo, pomyslel si Jean-Luc smutně. Za chvilku mu do krku vjede asimilační trubice a já s tím nemohu nic dělat. Locutus vyhraje a časem se možná dostane i do mého světa. Bude konec všemu a můžu za to já. "To nic, Smiley, děkuji za všechno," promluvil nahlas a otočil se k přátelům.

"O čem to mluvíte?" ušklíbl se Tom. "Hra ještě nekončí, podívejte se!"

Jean-Luc se poslušně rozhlédl a naskytl se mu neskutečný obraz. Místnost už byla plná vojáků, kteří okolo nich chodili a prohlíželi rozbité vězení. Na spoustě z nich byly k poznání rysy původních druhů, byli tam přeměnění Klingoni, Vulkánci, dokonce i Ferengové a mnoho dalších neznámých ras, které Borgové přivedli z domovského Delta kvadrantu. Rozhlíželi se po místnosti, jako by někoho hledali, a marně cvakali mechanickými nástavci. Jeden z Borgů k nim najednou vykročil, přešel je svým očním implantátem s infračerveným zaměřovačem, ale zřejmě je neviděl. Miles musel kapitána odstrčit, aby do něj voják nenarazil. Potom kolem nich prošel bez povšimnutí a vyšel dveřmi ven do neznáma.

"Oni nás nevidí?" zeptal se ohromeně inženýra. "Jak to?"

"Zase moje maličkost přišla na geniální nápad," pochválil se Miles skromně za Tomova veselého přikyvování. "Víte, co je tohle?" ukázal na válec s popruhem. Kapitán musel přiznat neznalost. "Maskovací zařízení z naší lodi. Napojil jsem ho na přenosný generátor a modlil se, aby to fungovalo."

"Měli bychom odsud rychle vypadnout!" přerušil je Tom. "Nechtěl bych, aby nás prokoukli a nachytali ve spodním prádle! Na řeči bude čas potom!"

"Víte, jak se dostat ven?" zeptal se Picard.

"Půjďme nazpátek cestou, jakou jsme přišli," navrhl velitel komunity i tohoto výsadku. "Musíme se držet u stěn, protože tam bude zařízení, které ohýbá paprsky světla a způsobuje naši neviditelnost, neefektivnější. Je to krátká cesta, ale náročná!"

Miles si hodil na rameno opravářskou brašnu, ale nejdříve z ní vyndal tři své na koleně sestavené paprskometry. Jeden hodil Parisovi - byl největší a připomínal tvarem i délkou pušku - druhý dal Jean-Lucovi a třetí si ponechal. Pak si opatrně přehodil přes druhé rameno válec, o němž už teď kapitán věděl, že je to vlastně cívka maskovacího zařízení, a vyměnil si s velitelem i bývalým kapitánem krátký povzbudivý pohled. Špinavě blond mladík, který by to za jiných okolností dotáhl třeba na vynikajícího pilota hvězdné lodi, vydal pokyn a těsná formace umolousaných mužů se vydala na cestu ke svobodě.

Přesunuli se rychle ke dveřím; hbitě se přitom vyhýbali roztroušeným vojákům, dosud hledajícím narušitele.

Za dveřmi vedla na obě strany dlouhá chodba s nezakrytým vedením, jako na všech borgských plavidlech a zařízeních, jaká kdy kapitán viděl. Taková strohost a uniformita mu připadaly neskutečné, nepochyboval však, že Borgové se v těchto labyrintech vyznají. Chodba se na obou koncích stáčela, ale byla dost široká na to, aby se v ní komukoli vyhnuli.

Tom je vedl doprava, až přišli k úzkému koridoru; mířil okolo hluboké šachty. Ta nahoře po několika metrech končila ventilační mřížkou se čtvercovými průduchy. K ní vedl údržbářský žebřík.

"Tudy jsme sem přišli," oznámil Paris Picardovi. "Ústí to na okraji komplexu továren - jde o několik kilometrů spálené země kolem toho kráteru, co jsme viděli ze vzduchu. Na chvíli se musíme rozdělit a jeden po druhém vyšplhat po žebříku nahoru, takže nás pole neobsáhne všechny. Já polezu první a dám vám signál, jestli je okolí bezpečné. Pak půjdete vy a nakonec Smiley s maskováním," organizoval výstup. "Až budeme všichni na povrchu, opět se rychle shromáždíme a naklušíme do lodi. Jasně?"

Nikdo neměl námitky a tak se Tom Paris oddělil a vystoupil z obvodu, který mu skýtal relativní bezpečí maskování. Rychle se vyhoupl na žebřík a jako opice po něm svižně vyšplhal k průduchům. Zručně se mezi nimi protáhl a zmizel zbylým členům výsadku z očí.

Za okamžik se vrátil - tedy jen jeho hlava, která vykukla z větráku a pokynula jim, aby ho následovali. Kapitán se

vydal za ním, v závěsu s O'Brienem. Na povrch se dostali po žebříku bez potíží, částečně díky tréninku z podzemních jeskyní. Tom seděl na bobku nad větráky a pomáhal jim ven. Vyškrábali se na jílovitou půdu planiny, zbrzděné dalšími podobnými výpustěmi, a v dálce viděli velké tovární haly Borgů, nazelenalé od vnitřního osvětlení. Nad budovami se vznášel prach zvířený průzkumnými sondami a vlečnými čluny.

Chvilku si vydechli a už je Tom znovu hnál, aby byli co nejrychleji pryč.

"Kde jste nechali Enterprise?" zajímal se Picard.

"Na okraji ještě stojící městské čtvrti, musíme nahoru po tamhletěch útesech," ukázal na nepravidelně vysoké stěny kráteru. "Jsou dost členité, takže nebude problém po nich vyšplhat. Blíže jsme přistát nemohli, viděli by nás. A je to na dohled tunelu, ve kterém zmizela ta sonda s vámi. Senzory nám ukázaly, kde vás drží, a pak už jsme museli jít po paměti. Za chvilku jsme tam, není to tak daleko, jak to vypadá!"

"Ještě mi chvilku zabere namontovat zpět tu cívkou," připomněl Miles.

"Myslím na to," ujistil ho velitel. "Tak jdeme!"

Přeběhli společně planinu a začali pomalu šplhat. Tom měl pravdu, kráter měl docela povlnné stěny se spoustou výstupků, a tak se dostali k pobořeným domům dost rychle. Naskytl se jim pohled ještě smutnější než ze vzduchu. Z pyšných newyorských domů a paláců zbyla téměř pouze fasáda, podepřená kusy zdiva. Obnažená poschodí se pomalu rozpadávala a na vnitřních zdech stále ještě byly obrazy, skříně a židle na zbytcích podlahy, a v jednom případě viděli i koupelnu.

První se přes okraj kráteru přehoupal Tom a přeběhl k domu, za kterým "zaparkoval".

Zahnul za roh, ale rychle se vrátil. Byl pobledlý a křečovitě svíral pěsti.

"Je to v pytli," zašeptal. "Dostali ji!"

"Koho?" zeptal se zmateně kapitán Picard.

"Mají Enterprise, stojí kolem ní stráž a uvnitř se pohybuje další tlupa! Po tom všem, co jsme dokázali, další klacek pod nohami! Sakra!" křikl a poraženecky usedl na zem, hlavu v dlaních. Jean-Luc nad ním zachmuřeně stál a pak se rozhodl zhodnotit, jestli by stráž třeba nemohli přemoci zbraněmi. Přitiskl se ke zdi a nevsímaje si prachu, který mu ze sutin padal na ramena, nahlédl za dům.

Na zbytcích rozbitého chodníku mezi dosud stojícími hydranty a parkovacími hodinami, které zůstaly ve městě 24. století jako nostalgická památka na staré časy, stál otřískaný raketoplán s dveřmi otevřenými dokořán. Kolem něj stálo asi deset Borgů a monitorovali okolí. Z vnitřku najednou na gondolu pohonu vyskočil velitel jednotky, Locutus.

17.

Muggie

Starý Fereng vztekle odhodil stříbrný přibor a podezřívavě se podíval na svého hosta. Prudce odstrčil nedojedenou porci velké bachraté narůžovělé ryby, na hřbetě rozříznuté, z níž čouhaly zažloutlé obrané kosti. Stiskl knoflík na přívěsku jednoho ze svých početných řetízků. Na tento signál k němu přijel jeho vozík. Plukovník Reichel mu přišel pomoci se přesunout, podal mu jeho hůlku se stříbrnou hlavicí a ubrousek na utření mastných úst. Stařec však hedvábnou látku odhodil a křivou pusou plnou dosud stále ostrých špičáků si otřel do rukávu tuniky. "Nespouštěj ho z očí!" křikl na plukovníka a ukázal na Viga. "Nelíbí se mi to!" zaskřehotal našťavaně.

Reichel se koutkem oka podíval na pánova nejnovějšího obchodního partnera, drobného Andoriana se zmračenou rukou, který vypadal stejně vyděšeně a překvapeně jako ostatní. Buď byl vynikající herec, nebo skutečně cítil, že mu začíná téci do bot. DaiMonův rozkaz však přesto splnil a povolal si dalšího muže. Pokývl Vigovi, aby vstal, a společně se urychleně vrátili do opevněné místnosti, kde probíhala komunikace a odkud plukovník ovládal všechny řídicí a zbraňové systémy měsíce. Těsně před zasyčením hermetických zámků se ještě dostavil Reichelův pomocník a postavil se do Andorianovy těsné blízkosti. Oblečen byl stejně jako plukovník do přiléhavé lesklé černé kombinézy Ferengovy soukromé armády.

"Kdo všechno věděl, že s lodí letíš sem?" zeptal se Biis kvapně, když se za nimi zavřely těžké dveře do nervového centra Muggie.

"Jeden malý Fereng... jeden skrček, taková malá zlodějská krysa," odpověděl Vigo kysele, celý nesvůj z hlídky za zády. "Když jsem s ním pracoval a myslel jsem, že ho znám. Vždycky se nechal lehce zastrašit, a jestli mě teď prásknul, tak na něj museli vytáhnout něco moc ošklivého. Musel z toho mít větší strach než ze mě!"

"Kecičky naší babičky," zavrčel na něj stařec. "Chci znát jeho jméno!"

"Quark," prozradil bez výčitek únosce jméno svého ex-partnera a předpokládal, že jestli nebude mít možnost se tomu mizerovi pomstít, DaiMonova ruka si ho jistě najde. "Jmenuje se Quark. Vlastní bar na..."

"Vím, kde pracuje," přerušil ho Fereng rychle. "Nevěděl jsem, že tě posílá on," dodal s probuzeným zájmem. "Co vy dva jste měli společného, he?" a píchl ho holí do prsou.

"Už je to dlouho," odpověděl Vigo opatrně, zmatený tak rozporuplnou reakcí. "Nějaké pašování a tak. Malá ryba, ale ve svém rybníce se vyzná."

"Věděl jsem, že ten chlapec špatně skončí," zamlaskal Biis pyšně a promnul si lalůček na vrásčitém uchu. "Už jako malý kluk měl zatraceně rychlé prstíky! Byl jsem rodinný přítel," povzdychl si a dál už se ve vzpomínkách neprohraboval. "Jestli tě zradil, musel mít důvod," zastal se Quarka a zlost z něj zázračně vyprchala. Jeho pozornost upoutaly přístroje, nad kterými se skláněl plukovník. Monitory nahradila velká plochá obrazovka, instalovaná přímo na

jeho pracovním stole. Na ní byla zobrazena senzorová síť kontrolující prostor několika světelných let s řádkou světýlek přibližujících se z horního okraje a označených drobnými popiskami. Informace byly stručné a většinou určovaly jen příslušnost plavidel k Federaci, protože měsíční databáze se s nimi ještě nesetkala. Body držely neměnnou formaci, na jejímž hrotu letěla vedoucí loď, následována letkou dalších. Zatím byly čtyři, ale z okraje senzorového rozhraní se vynořovaly další s železnou pravidelností.

"Kolik jich je?" zeptal se netrpělivě Biis, protože už neviděl nejlépe a svítící body mu splývaly.

Plukovník potichu počítal a chvílku počkal, jestli se neobjeví další plavidla. "Šest plavidel Hvězdné flotily, pane. Schopni jsme identifikovat pouze jednu, Odyssey, další lodě jsou našemu počítači neznámé. Jsou většinou třídy Galaxy, jedna spadá do kategorie Nebula," oznámil, když si byl jist konečným počtem.

"Jak jsou od nás daleko?"

"Dva světelné roky, pohybují se warpem pět a současnou rychlostí se sem dostanou za padesát šest minut!"

"Mohou nás vidět?"

"Zatím ne, naše senzory jsou výkonnější než jejich a také jsme částečně stíněni okolními planetkami. Ale dlouho nám tato výhoda nevydrží, za pár minut budeme viditelní. Jdou po nás, přesně jak jsem varoval," zvedl hlavu od monitoru.

"Není možné, že pouze proletí kolem?" vmísil se pobledlý Vigo s nadějí a otřel si potem zbrocené bledě modré čelo pod rozčuchanou bílou ofinou. "Třeba je to náhoda!"

"Vysoce nepravděpodobné, jejich trajektorie letu směřuje přímo k nám," zavrtěl hlavou plukovník a podíval se na DaiMona. "Naše planetární obrana je připravena na zlodějské lodě různých typů, s letkou válečných lodí Federace si ale asi neporadíme. Stále je tu však úniková varianta!" připomenul.

"Nebudu utíkat jen tak pro nic a za nic!" odmítl stařec rozhodně a přijel blíže ke stolu. "A už vůbec jim tu nehodlám nechat tohle všechno," obsáhl rukou celé své království. "Ostatně není proč, zatím jsem jim nic neudělal. Alespoň tedy nic, o čem by věděli," opravil se. "Tu loď na orbitě zatím vidět nemohli, že?"

"Ne, pane, nic tomu nenavědčuje."

Biis se zamyslel a lety promazaná kolečka v jeho mozku se roztočila. Pokud se jednalo o Federaci, vždýcky mu běhal mráz po zádech, především ze strachu, co kdyby se provalilo, co všechno má na svědomí, ale zatím na něj nic neměli a snad ani nevěděli o jeho existenci. Quark jim toho moc říct nemohl, a kdyby bylo nejhůř, on z toho stále může vyjít s čistými rukama. Co na tom, že mu na oběžné dráze létá ukradené plavidlo? On tu poklidně tráví penzi a nestará se o okolí. Nebo mu Vigo vyhrožoval, nic mu nedokážou. Slovo proti slovu - a on je v jejich záznamech na rozdíl od něj zatím bezúhonný. Nemá co ztratit, snad kromě zisku z tohoto obchodu, ovšem ten by byl nemalý. Dokonce tak nemalý, že se mu nechtělo jen tak rychle se ho vzdát.

"Jak dlouho by trvalo zakotvit Enterprise v našem doku?" zkusil vytrískat něco z poslední šance. Reichel ho ale musel zklamat.

"Příliš dlouho!" usoudil rázně. "Nejsou ani na vhodných souřadnicích, prostory nejsou připraveny a samotný proces zabere několik desítek minut. Pane, riziko je maximální a odvěta jistá! Poslechněte mě pro jednou!"

"Dobrá!" kapituloval Fereng neochotně. "Máte pravdu, nestojí to za to."

"Co chcete dělat?" ozval se zase Vigo, kterému se zdálo, že se pro něj věci nevyvíjejí moc dobře.

"Pošleme vás na Enterprise, dokud je čas," zašilhal na něj DaiMon z vozičku. "Tady teď pro vás nemáme místo. Musíte pryč i s lodí!" hovořil pomalu jako s dítětem a studoval matný panel, na kterém cosi hledal.

"Chcete mě hodit přes palubu?" nahlbil se Andorian výhruzně. Strach a panika jdou ruku v ruce s šílenstvím; v případě bytosti tak náchylné k agresivitě, jako byl on, spolu dokonce tančí. "To vás bude mrzet!" vyhrožoval na pokraji sebeovládání.

"Vypadá to tak, že?" opřel si stařík pokojně záda, zatímco plukovník zuřivě křičel do interkomu a připravoval Muggie a posádku na všechny možnosti. "Ale neboj, já se jen tak nevzdávám před každou trošku složitější překážkou, jinak bych dopadl jako chudák Quark." Kostnatými prsty si pohrával s tlačítky na pultě a vyvolal na okraji velké obrazovky menší obraz okolního vesmíru. "Tebe bych obětoval bez výčitek, ale tak velký zisk ne," přiznal a zasmál se hýkavým smíchem. "Nemohl bych se pak podívat do zrcadla, a to by přece byla škoda!"

"Tak se vymáčknete!" křikl na něj Vigo zuřivě, čímž si vysloužil varovné přiblížení svého osobního strážného, na kterého se mu povedlo mezitím zapomenout. Zkusil se tedy uklidnit a zpomalil dech. "Tedy?"

"Vy Andoriani jste tak paranoidní a vztahovační," zavrtěl Fereng hlavou a mapu zvětšil, pak ještě trochu, až se zaostřil obraz malé mlhoviny. "Toto je mlhovina třídy Mutara," řekl. "Leží hned za tímto sektorem a pro náš měsíc je báječným zdrojem samardia," vysvětlil chlubitě.

"To mi má nějak pomoci?" nechápal Andorian. "Je to nějaká zbraň?"

"Ne, ne," zavrtěl se Biis pohoršením, že existuje takový ignorant, který nezná zázračné vlastnosti a hodnotu čistého samardia. "Je to prvek, který má vynikající vodivé vlastnosti a hojně se využívá především na těžebních koloniích, kde je ho ohromná spotřeba. Také je velice vzácný a má tendenci odrážet senzorové paprsky," mrkl významně.

"Každou chvíli se dostanou na dosah svých senzorových paprsků!" připomněl plukovník.

"Je to tvá poslední šance, chlapče," řekl vážně DaiMon. "Schovej se tam a modli se, aby jejich senzory tím mrakem nepronikly. Já se jich pokusím zbavit a pošlu je na druhou stranu, něco si vymyslím. Pak se můžeš v klidu vrátit, dokončíme obchod a oba budeme odporně bohatí! Plukovníku, vraťte ho na loď," křikl.

"Na bohatství není nic odporného!" potřásl mu Vigo energicky rukou a odstoupil, aby měl Reichel dostatek prostoru pro bezpečné zaměření svého transportního paprsku.

"Jsi si skutečně jistý, že v sobě nemáš ferengijské geny?"

"Obchod je uzavřen, to ale neznamená, že mě můžete beztravně urážet!" odsekl mu host. Pak vyndal svůj komunikátor a přidržel si ho u úst jako vysílačku. "Přerušte silové pole kolem můstku, vracím se na palubu! Připrav všechno k

okamžitému odletu!" rozkázal svému společníkovi na můstku Enterprise. Potvrzení přišlo vzápětí a za několik sekund Vigo zmizel ve víru transportního zařízení. "Váš host byl v pořádku přenesen na palubu té lodi," oznámil plukovník zběžně a pozoroval přitom ruch na monitorech a obrazovkách před sebou. Viděl složité větvení chodeb komplexu, po nichž pospíchali členové ochranky a mnoho dalších zaměstnanců měsíčního sídla, stěhovali do různých úkrytů nashromážděné poklady či kořist. Černě odění muži se ozbrojili fázeryovými puškami a zabezpečovali tajné dveře a komory. Když poslední nelegální kus pokladu zmizel v bezpečné skrýši, konečně si oddechl a otočil se k DaiMonovi: "Všechno je zabezpečeno, pokud nás jen zběžně prohlédnou, nic nezjistí!"

"Dobře," přikývl Biis. "Jsme připraveni přijmout další nečekané hosty!" prohlásil sebevědomě. "Venušino oko je také ukryto?"

"Je stále zde, pod mou osobní kontrolou!"

"Chci ho vidět!" rozhodl se nečekaně DaiMon osobně se přesvědčit o bezpečí svého nejvzácnějšího kousku. "Jen na chvíli."

Reichel pomyslel na další zdržení, ale na pánovy vrtochy byl už zvyklý. Zadal na svém panelu šestimístný bezpečnostní kód a skleněná vitrína u jedné stěny se elegantně rozestoupila. Odkryla mohutný trezor, ukrývající předmět touhy starého Ferenga. Ten otevřel dvířka dotekem palce na skleněné destičce v jeho dvířkách a krátce se pokochal pohledem na nádherný broušený kámen purpurové barvy a velikosti menšího melounu. Plukovníkův pomocník, jehož práce přenosem skončila, se zatím z nedostatku jiné činnosti rozhlížel po místnosti, do které se dosud nikdy nedostal, a zíral na tu spoustu drahých ozdobných předmětů. Nechtěl hledět za pánova záda, a tak se prošel po místnosti. Bezděky přešel rukou po mramorovém povrchu sochy lidské ženy bez paží a obdivoval se umu starých mistrů. Stařec to hned zmerčil a štkl na něj: "Nedotýkej se toho! Stálo to víc než je tvůj celoživotní žold!" Muž spěšně uskočil, postavil se do pozoru a vzal na vědomí Reichelův káravý pohled slibující důtku.

"Právě vstoupili na dosah jejich senzorů, pane! Vysílají zprávu!"

Biis zabouchl dvířka a nechal zajet skleněnou skříň na místo. Počkal, až bezpečně zaklapne, a otočil se beze spěchu k monitorům. "Prosba o pomoc při hledání Enterprise?"

"Ne, pane," polkl Reichel. "Nic takového. Je to od... říkají, že mají na palubě speciální komisi daňového úřadu Ferengijské aliance. Doslova píší něco o celkové inventuře vašeho majetku kvůli podezření z falšování prohlášení o zisku!"

DaiMon se na vozíku sevrkl a vypadal zase mnohem starší. "Tak to je rána pod pás, s takovou ohavnou a zákeřnou zbraní jsem nepočítal! Přivedli si na mě pomoc z berňáku!"

"Ještě je tu takový malý dodatek."

"Co je v něm?"

"Jedna věta. Při bezvýhradné spolupráci z vaší strany jsou ochotni ,přimhouřit oko!'"

Enterprise

Uprostřed můstku se mezi konzolemi materializoval Vigo téměř na tomtéž místě, ze kterého před několika hodinami zmizel. Když se plně zhmotnil a přesvědčil se, že mu žádná další končetina kromě ruky nechybí, rychle přešel ke svému křeslu a usadil se. "Hlášení!"

"Před několika vteřinami jsem zaznamenal přibližující se formaci šesti plavidel Federace!" hlásil promptně hmyzoid.

"Lodní počítače je identifikovaly jako Odyssey, Grandpick, Saratoga..."

"Na to teď není čas," přerušil ho Vigo, "vím o nich. Zaznamenali nás?"

"Není známo. Nedali najevo, že by nás zpozorovali, stále drží konstantní rychlost a jejich vysílání směřuje na měsíc. Pravděpodobně jsme v jeho rádiovém stínu."

"Z měsíce přišly do našeho počítače souřadnice nedaleké mlhoviny, do které se schováme," oznámil mu Andorian a zase se zvedl. "Jak jsou na tom ve strojně?"

"Poslední pravidelné hlášení mluvilo o pokračujících opravách hlavně sekundárních systémů. Jsme funkční z více než sedmdesáti procent, škody jsou hlavně na zevním trupu, ale štíty to udrží!"

"Pošli souřadnice do navigační konzole a odleť tam. Dej pozor, ať se co nejdéle držíš ve stínu planety, a pak nastav maximální rychlost. Až budeme na místě, tak mě zavolej, budu v kapitánově pracovně!" oznámil a nevšímavě prošel kolem komandéra Rikera, stále usazeného na stejném místě.

"Vy se nikdy nevzdáváte, co?" konstatoval Will.

Vigo se zarazil a hodil po něm povýšeným pohledem. "Zatím jsem neměl důvod," prohodil a pokračoval do dveří v dolní části můstku. Ty jako jedny z mála na celé lodi stále sloužily a automaticky ho vpusťily dovnitř. V této místnosti zatím nebyl a na první pohled ho zaujala. Bylo vidět, že v ní pobývá ambiciózní muž se spoustou zájmů a koníčků. Na stolku před fialovou pohovkou byly rozečtené knihy starého typu, pod prasklým skleněným krytem ležel starobylý archeologický artefakt a v rohu za pracovním stolem bylo akvárium s rybičkou. Na podlaze byly poházené nějaké věci, spadlé během minulých konfliktů, které dosud nikdo nepoklidil. On sám také necítil potřebu uklízet, a tak je pouze překročil a přešel k oknu. Byl z něj nádherný výhled na oranžový povrch měsíce, ale krása nepatřila na nejvyšší stupně jeho žebříčku hodnot. Sledoval jen, jak se horizont rudého koláče pomalu začíná odlepovat a ustupuje černému poli vesmíru. Pomalu plující tečky vzdálených hvězd se proměnily ve stříbrné linky a obklopile Enterprise. Vigo zaostřil pohled na sklo, jež ho oddělovalo od prázdnoty, a spatřil v něm svůj odraz. Zdravou rukou si přešel po ztrhané tváři, poškrábal se po hlavě a ušklíbl se na sebe. Radši odstoupil a spatřil ve výklenku na straně replikátor. "Andorianský gin," poručil si, ale nadarmo. Nefungoval. Ale to vlastně ani nevadilo. Jen pokrčil rameny a natáhl se do kapitánovy židle, dal si nohy na stůl, kde ležel počítač, a zapnul ho. Chtěl se podívat, co to vlastně je to samardium, které ho teď

bude obklopovat. Jak si tak pročítal materiály, zaplavil ho pocit uspokojení, což bylo v jeho životě snad poprvé. Cítil se jako král.

New York, NY

Locutus se pomalu prošel po celé délce kulaté gondoly s miniaturním Bussardovým kolektorem na špici. Na konci se rukou vyztuženou kovovým postrojem dotkl pláště raketoplánu a pohlédl až k zádi. Pochroumaný povrch nedávno opatřený čerstvou vrstvou nátěru pomalu oprýskával vlivem dravého působení všemožných vlivů a okénky v boku nebylo možné prohlédnout. Nápis na trupu, Enterprise, ho evidentně zaujal, a proto přešel zpět po tubusu až k němu. Když se zblízka přesvědčil o přesnosti svého prvního pohledu, lehce se usmál a pohládl ho. Pak zvedl hlavu a přejel očním implantátem po okolí, jako by tušil kromě svých vojáků přítomnost někoho dalšího. Nemohl nic vidět, přesto se ale pohledem zarazil na okraji kráteru těsně za kulisovitou fasádou jednoho z domů.

"Tví přátelé jsou jistě stateční, že si pro tebe přišli!" zavolal do prázdna. "Já bych je však nazval spíš blázny! Ovšem kdo jsem, abych si mohl dovolit odmítat dobrovolníky na asimilaci?" provokoval ticho pod sebou.

Několik desítek metrů odsud ho pozoroval muž, který by mohl být jeho dvojče, nebýt chybějících robotických implantátů a zdravější barvy pokožky. Kapitán Picard sledoval svou verzi z tohoto vesmíru s hlubokým znechucením a opovržením. Vykukoval opatrně zpoza drolícího se zdiva, dával pozor, aby se neprozradil, a odhadoval reálné šance svých přátel na únik. Tom Paris se zvedl z chodníku za rohem a potichu se přiblížil za kapitánova záda. Položil mu ruku na rameno, aby ho nevyděsil, a poklekl mu po boku. "Vidí nás!" zašeptal s obavami.

"Ne, jen zkouší, jestli nás vyprovokuje," odpověděl Jean-Luc. "Neví, že jsme tak blízko, jinak by se choval jinak. Ale kolektiv ví, že jsem utekl, a naše loď jim poskytla náповědu jak a s čí pomocí. Tohle je logicky jediné místo, kam tu můžeme jít. Čeká," dodal ponuře, ale adresoval to spíš sám sobě.

"Myslel jsem, že je mezi nimi velké zvíře, proč tu nenechá nenápadnou hlídku a nečeká na lodi, až vás dodají převázaného mašlí?"

"Není v jeho stylu se schovávat, rád jde na věci přímo," usoudil Picard podle vlastní povahy. "Navíc to bere spíše jako osobní záležitost. Nejsem jen další obyčejný cíl začlenění jako ostatní lidé, já jsem on! Druhý Locutus by rozšířil sféru vlivu společenstva takřka neomezeně, podívejte, jak je ovlivnil. Přetvořili jeho silnou osobnost a povahu k obrazu svému, udělali z něj dokonalou zbraň!" zuřil potichu.

"Nebýt to vy, vypadalo by to jako vychloubání," ujelo Parisovi.

"Promiňte, Tome, jsem unavený a vyčerpaný," přikývl kapitán a promnul si zarostlou tvář. Za celou dobu tady se neoholil a vousy mu nepravdělně rostly hlavně kolem úst a na bradě. Nepotěšilo ho ani to, že byly šedivé.

"Neomlouvejte se, kapitáne, máte úplnou pravdu. Teď už to není jenom o nás. Kdyby dostali vás, byl by ohrožen i váš vlastní svět, a to nemůžu dovolit. Radši obětují ten náš ztracený, než aby zničili ten skvělý vesmír, o kterém jste nám vyprávěl!"

"Zatím není úplně ztracen ani tento!" připomněl Jean-Luc pevně a povzbudivě se usmál. "Nečekali jsme, že to půjde snadno, nebo ano?"

Tom si odkašlal a pokrčil rameny. "Ne, to asi ne," souhlasil opatrně při vzpomínce na optimistické předpovědi během porad.

"Proč do rodinných záležitostí vlastně zatahuješ ty lidi?" nechal se zase slyšet Locutus na raketoplánu. Mluvil nahlas, aby ho bylo dobře slyšet. "Mohli si žít v těch svých kobkách ještě nějaký čas nerušeně, ten malý pokus o útok bych zlikvidoval jednou rukou! Víš jak? Takhle!" vykřikl a prudce udeřil rukou zaťatou v pěst do nápisu Enterprise, až se vyztužený plech pod jeho uměle znásobenou silou prohnul. Pak mu z kovových výpustí na hřbetu ruky vyjel pár hbitých trubíc s nanosondami a bezmocně se pokusil zabodnout do pláště. "Douglas by se vrátil patřičně polámaný, ale jako hrdina! Ale tys to všechno tak zamotal! Proč se musíš pořád chovat jako hrdina?" křičel a nechal asimilační trubice ozobávat plech. Najednou se zarazil a trubice mu se zasyčením zajely zpět do hřbetu ruky. "Je to kvůli ní, že?" hádal do prostoru.

Tom se napjal a kapitán ho musel zadržet, aby impulzivně nevyběhl. "To mluví o Beverly?" zeptal se hněvivě.

"Ano, ví, že mi na ní hodně záleží," přiznal Picard bez uzardění.

"Vím, že tam je," pokračoval Borg. "Beverly Crusherová, krásná a nedostupná. Alespoň pro mě, nevím, jak tam u vás. Ale brzy se to dozvím! Možná i kvůli ní jsem nechával ty krysy na pokoji a nechal je, ať si žijí ty své malé individuální živůtky!"

"Nenechte se vyprovokovat!" varoval kapitán potichu Parise. "Hlavně klid!" Tom pevně stiskl rty a dál klečel na zemi vedle něj. Přidal se k nim i Miles O'Brien a položil na zem maskovací cívku. Rozcuchaná čupřina zrzavých kudrn se naklonila k nim a houkla: "Máme zbraně, co kdybychom mu udělali místo pusy díru?" navrhl.

"Nemůžeme si dovolit žádné šarvátky, musíme si nechat překvapení na útok na uzel, to je naše prioritá," odmítl Picard.

Locutus dál přecházel před dveřmi a pozorně zkoumal okolí, stále však mluvil a pokoušel se někoho vyprovokovat. "Až bude po všem, můžeš si ji nechat jako svůj osobní doplněk, já už mám to místo obsazené," oznámil sebevědomě a zastavil se. Znovu se rozhlédl, ale nikde se nepohnul ani lísteček. "Ať je po tvém, prozatím, však ty později přijdeš sám!" zvolal naposledy přesvědčeně a mávnutím ruky zavřel dveře raketoplánu. Odstoupil, naklonil trhaně hlavu lehce ke straně a okamžik počkal.

Najednou se země, na které klečela trojice odrbaných mužů, začala chvět. Přitiskli se k sobě a zezadu se rychle přiblížil svištivý, uši drásající hluk, doprovázený poryvem větru. Kapitán se ohlédl po zvuku a uviděl, jak se z jedné z přistávacích ploch v kráteru přibližuje nízko letící malý člun v klasickém tvaru krychle. Před stěnou útesu se ladně zvedl, přeletěl jej a pokryl vše pod sebou temným stínem. Přitom zvířil ohromné moře prachu, kterého bylo na vyprahlé

zemi poženáně. Přesunul se pomalu nad raketoplán, ale protože se stále držel nízko, zavadil jedním rohem o střechu domu, po němž se skrýval kapitán, a shodil dolů několik metrů cihel. Protože kapitán a jeho společníci leželi těsně u paty bloku, odstředivá síla odhodila hromadu sutě vedle nich a je nezasáhla. Pokryla je jen hromada jemné drti a společně se vztlakem vzduchu, který vycházel zpod plavidla, je přitiskla k zemi. Instinktivně zadrželi dech a sklonili hlavy, ale kapitán se stále pokoušel udržet si výhled na Locuta.

Krychle si na další němý příkaz rozevřela část spodní paluby a vlečným paprskem vtáhla raketoplán Enterprise do svých útrob. Tmavý Borg sledoval pozorně celou operaci, a když byla dokončena, tak naposledy zkontroloval okolí. Postavil se rovně a těsně k němu se přistavili ostatní Borgové, kteří ho doprovázeli a doposud stáli v pravidelných rozestupech. Složili zbraně, připažili ruce k tělu a synchronně se podívali jedním směrem. V tu chvíli je uchopil zelený přenosový paprsek s lomeným efektem a zmizeli. Plavidlo potom vystoupalo kolmo k nebi a zanechalo za sebou další oblak nečistot.

Když se ztratili, trojice pohřbených mužů se konečně mohla vyhrabat z prachu a jeden druhému pomohli ze závalu. Dusivě se rozkašlali, jak je dráždil písek v krku, opírali se jeden o druhého a setřásali ze sebe suť. Miles se vrhl k cívice, aby zkontroloval, jestli ji nepoškodilo mračno nebo otřesy, zatímco Tom s kapitánem Picardem hleděli za zmizelou krychlí.

"Tak to bychom měli," konstatoval Jean-Luc a posadil se na vyvrácený kmen, celý vyčerpaný vězněním a dalším setkáním s Locutem.

"Předpokládám, že teď na nás poštvě každého vojáka na povrchu," přidal se k němu Paris.

"Všechny ne," řekl kapitán po delší odmlce. Stále přátelům nesdělil, co viděl během svého zajetí. Jednak na to nebyl čas, a teď, když přišel, nechť se mu přidávají jim další starosti. "Několik stovek jich poslal pryč."

"Kam?"

"Locutus se rozhodl skoncovat s odbojem jednou provždy a připravil jednotku svých vojáků v San Francisku," prozradil jim. "Mají zaútočit na naše podzemní úkryty, zdecimovat obyvatelstvo a zničit jeskyně."

"Proč jste to neřekl dřív?" hořce vykřikl Tom. "Nesmíme jim to dovolit, to by znamenalo konec všeho!"

"Jak jim v tom chcete zabránit?" ukázal Picard rozmrzele na tři zaprášené svazkové pušky. "A předpokládám, že celou cestu tam poběžíme, nebo máte nějaký jiný dopravní prostředek? Musíte myslet realisticky, Tome. Nemůžeme pro ně nic udělat a bezprostřední nebezpečí jim stejně nehrozí!"

"Jak to můžete říct? Právě jste tvrdil, že připravili jednotku vojáků!" odmítal se uklidnit mladý pilot.

"Zatím jen připravili. Čekají na rozkaz svého velitele."

"Ale Locutovi přece nic nebrání, aby ho vydal!" přidal se k Tomovi O'Brien, zvedl pušku a zašermoval jí kapitánovi před nose. "Možná se tak právě děje!"

"Ne, neděje, věřte mi," zavrtil Jean-Luc hlavou. "On ten rozkaz nechce vydat, není jejich velitel. Chce, abych to udělal já. Slíbil mi, že to bude můj první úkol coby borgského vojáka. Zřejmě to pokládá za ohromný vtip."

"To je parchant!" vydechl Miles zhnuseně. Kapitán se na něj významně podíval a zvedl obočí. Kopl do kmenu, až odlétly odštěpky, a narovnal se.

"Přesně tak, je to parchant, ale to já umím být taky!" ujistil Toma i Smileyho. "Zapomíná, že jsme jeden a týž mozek, se stejnými zkušenostmi a znalostmi. Dokážu ho prokouknout lépe, než si myslí. Myslím, že vím, co si myslí!" zapletl se do vlastních myšlenkových pochodů. "Myslí si, že se schovám a budu před ním utíkat, on zatím v klidu dokončí uzel a potom bude neporazitelný! Chápete?"

"Kapitáne, řekl jste v jednom souvětí čtyřikrát za sebou slovo ‚myslí‘," upozornil ho Tom, "přesto jsem vám snad porozuměl."

"Nezalezu do díry, dokončíme náš plán přesně podle rozvrhu, akorát ho trochu poopravíme!" přeložil Picard své rozhodnutí do srozumitelnější formy.

"Já souhlasím," řekl Paris, "ale jak jste správně poznamenal, nemáme raketoplán. Jak se k uzlu dostaneme a čím ho zničíme?"

Kapitán se rozhlédl a v očích mu svítilo ďábelské světélko. "Něco si půjčíme!" navrhl s pohledem na nepřetržitou kolonu odlétajících vlečných člunů. O'Brien jeho pohled sledoval a rozhodně odmítl.

"Nemůžete Borgům ukrást člun!" prohlásil s hlubokým přesvědčením.

"Proč? To se nesmí?" mrkl na přátele a vydal se jako první k okraji kráteru, kde začal pomalu slézat ke vzdálené přistávací dráze.

San Francisco, Kalifornie

Podzemní komplex rozkládající se pod skalnatým pobřežím kalifornského města spal. Po odletu výsadku, do kterého všichni vkládali svoje naděje, nastalo klidné období, kdy se dalo už jen čekat. Byl to veliký rozdíl mezi rušným a živým bludištěm, do kterého přišel kapitán Picard na začátku, a ospalými zatemněnými komůrkami vyhloubenými ve skále, jak jimi teď procházela Beverly Crusherová. Tehdy panoval shon kvůli chystanému útoku, každá volná ruka opravovala zařízení a sháněla zásoby nebo zajišťovala potřebné zázemí. Nyní se všichni stáhli do svých příbytků, aby o samotě čekali na svůj osud. Jen děti na kulatém náměstí si nepřipouštěly žádné starosti a hrály si tak jako každý den.

Doktorka mezi nimi prošla na cestě z ošetrovny a děti se rozprchly jako poplašená kuřata. Usmála se na ně a pokračovala do jídelny, kde se chtěla konečně po dlouhém dni trochu najíst. Služby v nemocnici byly úmorné, protože zůstala jediným člověkem s medicínskými znalostmi v komplexu. Smrt Juliana Bashira, o níž jí řekl Tom během rádiového spojení, se jí dotkla nejen lidsky, ale i profesionálně. Jestli vše dobře dopadne, čeká ji náročný úkol vycvičit nové mediky a budoucí lékaře.

Tyto myšlenky se jí honily hlavou, ještě když vcházela do jídelny a nepřítomně pozdravila vždy přítomného kuchaře. Sedla si se svým hliníkovým tácem ke stolu a pustila se do jednotvárného jídla. Po chvíli mlčenlivého žvýkání si všimla, že o několik stolků dál sedí drobný človíček v brýlích s prasklou obroučkou. Rychle polkla sousto, otřela si ústa a šla k němu.

"Thompsons, nemáte náhodou službu u rádia?" optala se autoritativně. Mužik na ni ospale zamžoural a pokusil se promluvit s plnou pusou. Nešlo to, a tak musel odpověď zopakovat.

"Já... dostal jsem hlad!"

"Sakra člověče, jak můžete být takhle nezodpovědný?" vyštěkla na něj. "Co kdyby Tom volal a potřeboval nás?"

"Omlouvám se, myslel jsem si, že..." koktal.

"Hned se tam vraťte! A už své místo nikdy neopouštějte!" Thompson vyskočil, ale Beverly ho ještě zastavila.

"Počkejte, co tohle?" zdvihla tác s jídlem a už mímějí mu ho podala. "Jděte, a kdyby se něco dělo, hned mě zavolejte!"

"Ano." Doktorka se vrátila ke svému stolu, ale už si nesesedla. Jen si z tácu vzala nedojedený kus tyčinky. Vystrašilo ji, když si uvědomila, že se někteří lidé chovají tak nezodpovědně jako Thompson. Chyběl jí Tom, který tu měl ohromnou autoritu - za jeho přítomnosti by taková nedbalost určitě nenastala. Přičítala současné chování svých podřízených nedostatku respektu, což se jí za starých časů na Enterprise nestávalo. Je možné, že se tolik změnila?

Od Tomova volání uplynul už den a dala by cokoli za to, aby dostala nové zprávy. Rozhovor byl přerušen velice náhle, protože jejich senzory něco zaznamenaly a loď nebyla po havárii v dobrém stavu, navíc ji trápilo, že Jean-Luc je pohřešován. Tom slíbil, že se jí zase co nejdřív ozve, tedy jestli všechno dobře dopadne, čím delší čas od té doby uplynul, tím větší pochyby a strach ji přepadaly. Ani tu nebyl nikdo, komu by se mohla s tou tíhou svěřit.

Došla na ošetřovnu a zahнала stres zkoumáním nových lékařských vzorků. Zabrala se do práce za několik minut tak hluboce, že neslyšela, jak za ní přiběhl jeden strážný, který měl hlídku u výstupu na povrch.

"Doktorko, máme problém!"

"Co se děje?" vylekala se. V tu chvíli si dokázala jako nejhorší možnou variantu představit, že volá někdo z výsadku, že se operace nezdářila. Nenapadlo by ji ani ve snu, co horšího se mohlo stát.

"Nahore nad útesem se šikují jednotky Borgů, vykládají je tam transportní čluny a čistí jim terén!" vysypal ze sebe strážný.

"Co je to za nesmysl, proč by to dělali?"

"Já nevím, ale pojďte se přesvědčit sama!"

"Počkejte na mě, jdu hned!" Společně vyšplhali několik pater po provazových žebřících a přešli po tenkých římsách podél řady jeskyní, až vyšplhali nahoru na plošinku, ze které Jean-Luc poprvé uviděl jeskynní pánev. Prolezli přístupovou cestou a dostávali se přes stoky do stále širších kanálů. Nakonec vylezli ven. Zaclonila si oči, protože sluneční svit ji oslnil, a zaznamenala další dva muže, strážného parťáky. Stáli mezi troskami domů na rozpraskané silnici. "Kde jsou?" chtěla vědět.

Druhý muž venku, vysoký, černovlasý a zarostlý, jí podal malý ruční dalekohled na popruhu. Svázala si dlouhé vlasy, aby jí je vítr nefoukal do obličeje, a přiložila ho k očím. Nasměrovala ho, kam jí muži ukazovali, a skutečně uviděla, jak odlétá krabicovitý člun, na jeho místo okamžitě přilétá další a usazuje se těsně nad zemí, přičemž láme stromy jako sirky. Z boku se vysunula velká rampa, po které začaly vystupovat pětičky vojáků. Řadili se na louce do formací a čekali.

Takových člunů se vznášelo na pozadí oblohy několik, všechny dozajista plné.

"Nemůžeme čekat déle," vyslovila nahlas to, co ji dosud strašilo pouze v duchu. "Tom to asi nezvládl, jinak by tu teď nebyli. Ten bastard Nowack!" ulevila si a vytryskly jí slzy. Utřela si je, protože nechtěla ztrácet sebeovládání před strážnými, a zeptala se: "Kolik odhadujete, že jich je?"

Podívali se po sobě a dohodli se na pravděpodobném počtu kolem jednoho a půl tisíce. "Jestli tedy nedorazí další loď."

"Nedorazí, nebudou na nás zbytečně plýtvat silou, vědí, že se nemáme čím bránit," odpověděla. "Milesovu svazku se už museli přizpůsobit, nevěřím, že by ho Tom nepoužil, a jestli ano, tak ho mají!"

"Co budeme dělat? Máme se pokusit zabarikádovat?" čekali na její rozkazy strážní.

"Ne, to by nepomohlo. Ne proti nim."

"Máme tedy čekat jako ovce na porážku?" zamračil se muž, který pro ni přišel.

"Co by udělali Tom nebo Jean-Luc?" přemýšlela nahlas.

"Zkusili by bojovat!"

"Možná máte pravdu, ale jak se s nimi mají naši lidé měřit? Polovina jsou ženy a děti! Kdo je natolik silný, aby se s Borgy mohl alespoň pokusit bojovat?"

18.

Enterprise

V lodní nemocnici byla na popud doktorky Crusherové svolána porada všech dostupných vyšších důstojníků, vedená poručíkem Worfem. Byli tu všichni starší důstojníci z můstku a strojovny, samozřejmě s výjimkou komandéra Rikera a kapitána Picarda; to ovšem bylo předmětem jednání. Seděli porůznu usazení v kanceláři kolem jejího pracovního stolu a probírali události, které se v uplynulých hodinách staly. Bylo to poprvé, kdy se k sobě po únosu dostali, a tak si měli hodně co říci. Bezpečnostní důstojník, který převzal od hodnostně nejvyšší doktorky dočasné

velení, způsobně a klidně čekal, až vzrušený hovor ustane. Porady se účastnil i Dat, ačkoliv se sotva před chvilkou vrátil z obchůzky po palubě: kontroloval, jestli se někde nepohybují další nepřátelé nebo zatoulaní členové posádky. Posedával na polstrované židli a s nikým se nebavil. Využíval této klidné chvílky ke studiu svého oblíbeného tématu, sociálního chování humanoidů a jejich mimiky.

Původně chtěl studovat Klingona, protože byl nejbliže a obličejové svaly měl nejvýraznější, ale po několika minutách toho byl nucen nechat. Nejenže se Worf tvářil jako neproniknutelná sfinga, ale když si všiml Datova zájmu, hodil po něm takový pohled, že se android kvapně otočil v obavě o svoje končetiny. Byl tedy nucen přenést pozornost na jiný vhodný objekt. S největším pochopením by se asi setkal u svého přítele Geordiho LaForge, který mu seděl po boku, jenže ten byl nešikovně od Data odvrácen a diskutoval o nějakých problémech s Reginaldem Barclayem a praporčíkem Clavekem. Potom už v kanceláři zbývaly pouze doktorka s poradkyní a ty se ukázaly jako vděčný studijní materiál - a nejen proto, že se posadily přímo proti němu. Upřel tedy zájem na ně a upřeně je pozoroval zlatými zorničkami.

Doktorka měla dlouhé rudé vlasy rozpuštěné a rozhozené přes ramena lékařského pláště. Ruce nechala volně složené v klíně, občas levačkou ve vzduchu naznačila nějaké gesto pro zvýraznění myšlenky a po chvilce si dala ruku nevědomky do kapsy, v níž nosila lékařský trikordér, a začala po kovovém povrchu nervózně poklepávat dlouhými nehty. Poradkyně Deanna Troi jí pozorně naslouchala, s nohou ladně přehozenou přes druhou, a upravovala si vlasy stočené do uzlu.

Dat si tedy také švihem hodil ležerně nohu přes nohu a ústa našpulil v domnění, že vyrobil přátelský úsměv. Připoutal tím jejich pozornost a obě důstojnice najednou přerušily konverzaci.

"Proč se na mě šklebíte, Date?" zeptala se Troi uraženě.

Android se okamžitě vrátil do obvyklého toporného sedu se zády jako pravitko a omluvil se: "Promiňte, poradkyně, jen jsem si trénoval obličejové svalstvo."

"Myslím, že to by stačilo," přerušil je důrazně Worf, "rád bych konečně zahájil poradou a začal se bavit o důležitějších věcech." Z místa, na kterém seděl, si připadal jako kapitán v čele stolu, protože viděl důstojníky ve dvou řadách proti sobě, jak byli zvyklí z oficiálního briefing roomu na první palubě vedle můstku, v takzvané observatoři. "Nerad bych udržoval tento výjimečný stav déle, než bude nezbytně nutné!"

"Ani my ne, Worfe, to nám věř," otočil se k němu šéfinženýr. "Právě jsme s Regiem probírali několik možností, jak se z toho dostat!"

"A našli jste nějaké?"

"Zatím jsou to jenom takové neurčité nápady," přiznal Geordi, "ale neboj, na něco přijdeme. Když jsme dokázali to pole prolomit jednou, povede se to i podruhé!"

"To je dobrý nápad," připojil se Dat a zahájil tím opravdovou poradou, neboť k němu všichni obrátili pozornost.

"Tímto směrem bychom měli přemýšlet. Potřebovali bychom ale vytvořit přepětí energie v mnohem větším rozsahu, než jakého jsme dosáhli v transportéru."

"Tak bychom snad mohli ta jejich pole vypojit," souhlasil inženýr.

"Ale mohli byste ohrozit všechny ostatní důležité systémy na lodi!" připomněla Beverly. "Podporu života a umělou gravitaci!"

"Stala by se z toho dvousečná zbraň," přidala se k ní poradkyně. "To by nám moc nepomohlo!"

"Dalo by se to udělat tak, abychom cíleně zasáhli pouze stroje," zamyslel se Reg. "Z ní bychom se pak o pole kolem můstku postarali hravě. K takovému umělému výpadku by se nejlépe hodil simulátor."

"Poručík má pravdu, teoreticky je to možné," potvrdil Dat.

"Dobře tedy, vzhledem k tomu, že nás nic lepšího momentálně nenapadlo, provedeme tento plán," rozhodl Worf. "Vy, poručíku," pokynul Geordimu a Datovi, "budete mít za úkol zajistit to přepětí v simulátoru. Já se se svými muži a za pomoci několika vašich techniků připravím za silovým rozhraním a těsně po jeho deaktivaci zaútočíme na stroje. Umí vaši muži střilet?" zeptal se hlavního inženýra nejistě; LaForgeův výraz ho jen utvrdil v podezření, že to vůbec nebude tak slavné.

"Jistě," zalhal Geordi nevěrohodně a pokusil se neobratně schovat zafačovanou ruku, která se stala obětí nešikovnosti právě jednoho z inženýrů.

"A co Will?" ozvala se Deanna úzkostlivě. "Co když mu ten Andorian něco udělá, až zjistí, že se mu hatí plány?"

"Poradkyně má pravdu," uznal Dat. "Únosce je emocionálně velice nestabilní a je schopen čehokoliv. Mohl by se na komandéru Rikerovi chtít pomstít."

"V tom případě tedy převezme velení útoku na stroje někdo jiný a já se postarám o můstek. Budu připraven na druhé palubě a okamžitě, jak budu moci, převezmu kontrolu. Doprovodí mě poručík Barclay a praporčík Clavek," pozměnil Worf plány a rozhodně vstal. "Za deset minut odcházíme, prosím instruujte své podřízené. Doktorko, vás budu samozřejmě co nejdříve informovat."

"Děkuji, zatím se podívám do lékařských záznamů po údajích o anatomii podobných druhů s entomologickým genovým kódem."

"Na vašem místě bych raději připravil márnici," navrhl velitel bezpečnosti vážně. Jakmile ale uviděl, jak se zatvářila, prohlášení poněkud zjemnil. "Měl jsem na mysli, že tento druh není z těch, kteří by se lehce nechali zatknout a zajmout," dodal. "Nicméně se budeme snažit," slíbil proti vlastnímu přesvědčení. "Nějaké otázky?" tázavě se podíval po ostatních.

"Já, pane!" napřímil se Reg. "Nebyl bych užitečnější v simulátoru? Mám ohledně této problematiky nejvíce znalostí."

"Rozhodně ne!" zavrčel na něj Worf. "Určil jsem vás do své skupiny, kdybych narazil na nějakou technickou překážku. Konec diskuse!" zavrčel. "Nějaké inteligentní otázky?" Nikdo už nenašel odvahu, a tak Klingon poradou rozpustil. "Rozchod!"

Doktorka s poradkyní se vrátily k organizaci provozu na ošetřovně, Barclay s Claveekem si šli vybrat zbraně, Worf ještě zůstal v kanceláři a využil posledních minut před odchodem k tiché meditaci se zavřenýma očima. Geordi s Datem odešli instruovat své muže ohledně nového plánu.

Skupina techniků, kteří utekli společně s Geordim ze strojovny, stále zevlovala na lůžkovém oddělení, kde také odložili všechny zbraně. Když k nim Geordi s Datem přišli, vzrušeně vyskočili a čekali, až jim sdělí něco, co by je potěšilo. Všechno bylo lepší než jen tak bezmocně čekat na ošetřovně s přespříliš aktivním personálem. Dat si vzal k ruce bezpečáky, co přišli s Worfem, a upozorňoval je na chabé zkušenosti zbytku tohoto přepadového komanda z nouze. LaForge zatím cepoval techniky a varoval je, aby přehnaným nadšením nezpůsobili větší škody, než bude nezbytné. "Hlavně dobře mřte, ať nezasáhnete někoho z našich. McBride, Dieter a Hildgard umějí střílet nejlépe, a proto půjdou do první řady. My s Datem se k vám přidáme co nejdříve, vypojíme ostatní silová pole a obnovíme hlasové vstupy posádky a zámky na dveřích kajut. Jasně?"

"Ano, pane!" odpověděli sborem a začali si rozdělovat pušky a vybavení, dosud poházené po podlaze a opřené o stěny.

Geordi je kontroloval a prstem ukazoval pořadí, ve kterém se mají ozbrojit a postavit do řady ke dveřím. Když namířil ukazovák na schliplého Boliana, raději ho přiskočil a poslal dopředu dalšího. Vrátil se k němu až úplně nakonec a sňal mu z beder tíhu odpovědnosti. "Vy zůstanete tady a pomůžete doktorce!" přikázal. Muž úlevně pokývl a šel se nadšeně hlásit nové dočasné nadřízené. Šéfingenýr se za ním díval, vrtěl hlavou a doufal, že tady nebude mít příležitost něco pokazit. Tedy, pokud ho Beverly nenechá operovat, ale jak ji znal, tak tato možnost nehrozí. Vrátil se k seřazeným mužům, znovu zkontroloval, jestli míří hlavní dopředu a ne naopak, a společně s Datem je odvedli do předsínky, kde na ně u východu už čekal nachystaný Worf.

"Tak my jsme připraveni, na koho se čeká?" zahlaholil povzbudivě.

Klingon se místo odpovědi jen smutně podíval na skleněnou přepážku, která oddělovala doktorčinu kancelář od ostatních prostor nemocnice. Před ní stál Reg Barclay, na hlavě měl kovbojský širák, který vyhrabal bůhvídkde, a zkoušel si nejelegantnější gesto při tasení fázervé pistole.

* * *

"Pane, jsme na daných souřadnicích," ozvalo se z Vigova komunikátoru v kapitánově pracovně. Andorian se podíval z okna, ale to nabízelo pouze stále stejný pohled na ubíhající hvězdy. Proto rychle sundal nohy ze stolu, zaklapl kapitánův počítač a vyběhl ven tak rychle, že židle, na které seděl, prudce poodjela, a ještě když se za ním zavřely dveře, točila se kolem osy. Na můstku přešel přímo k ústřednímu křeslu, na němž se odrážela mihotavá záře jasného bílého světla.

"To je krása," vydechl komandér Riker při pohledu na obrazovku.

Vigo si zastínil oči, ale vizuální vjemy se ho skutečně nijak nedotýkaly. "Můžeš to nějak ztmavit?" zeptal se spoléčníka na zadní palubě u bezpečnostního panelu. Hmyzoid po několika pokusech, kdy se mu podařilo obraz postupně zvětšit, zmenšit a nabídnout v pozmeněném úhlu, skutečně nastavil filtry a poskytl tak můstku nerušený a zastřený výhled na mlhovinu před příd. Obraz vznešeného oblaku mezihvězdné hmoty zaplňoval celou přední obrazovku a nenechal na ní ani kousek pro okolní černý vesmír. Mrak byl uprostřed světlounce žlutý, skoro až bílý, a směrem k okraji postupně tmavěl do různých odstínů, přes žlutou až do fialová. Oblak neustále pulsoval a měnil tvar, jak se uvnitř pohybovaly proudy prachu a mračného dýmu.

"Co říkají naše senzory? Můžeme do toho vletět?"

"Mlhovina třídy Mutara podle označení databanky Spojené federace planet," četl hmyz ze svého panelu. "Emituje vlnové záření charakteristické pro látku, z níž je složena po excitaci blízkou žhavou hvězdou."

"Cože?" zavrčel Vigo, který nerozuměl ani jednomu slovu. "Tak můžeme tam tedy vletět nebo ne?"

"No, asi ano," kývl nejistě spoléčník a snažil se ze záznamu vydedukovat odpověď.

"Zatím udržuj polohu, pokud to nebude nezbytně nutné, nehodlám se k tomu přiblížit," rozhodl se opatrně únosce a vzpomněl si, co o mlhovině říkal DaiMon Biis, a také na ten zlomek informací, které byl schopen vytlout z počítače na Enterprise. "Hledej známky výskytu prvku známého jako samardium!" nařídil.

Po několika sekundách přišel výsledek rozboru. "Mlhovina obsahuje asi třicet dvě procenta této látky!"

Andorian se zamyslel. Fereng mu tento prvek mezi řečí docela vychválil a prozradil mu, že kromě stínících schopností je také dost vzácný a v jistých kruzích značně ceněný. Riker na sedadle vedle také přemýšlel a lovil v hlavě znalosti, které mu utkvěly v mozku z hodin chemie a fyziky na Akademii. Pokud se dobře pamatoval, vědci Federace s tímto prvkem experimentovali při výzkumu maskovacího zařízení pro Flotilu, ale program selhal nejen kvůli nestabilitě samardia, ale právě pro jeho nedostatek. Maskování tak zůstalo doménou Romulanů a Klingonů.

"Budu si muset s DaiMonem promluvit o svém podílu na tomhle kšeftíku," umínil si Vigo. "Co vy, veliteli, usnul jste?" obrátil se na mlčícího Rikera.

"Ne, jen si vás představuji v base," odvětil mile Will. "Vaši lidé z vás budou mít radost."

"Tak to spěte dál," odbyl ho Vigo s úšklebkem. "Já si budu představovat svůj dům někde na břehu jezera tekutého lathinia."

"Pane, právě vstoupilo v dosah našich senzorů několik lodí Federace!" vyrušil ho hmyzoid. "Je to těch šest, které jsme už jednou zaznamenali na Muggie. Přilétají odtamtud a míří k nám! Ne, oprava, je jich o jednu méně, pouze pět!"

"To musí být náhoda," napřimil se Vigo v křesle a nervózně posedával na krajíčku. "Určitě je to jen nějaký standardní prohledávací a pátrací manévř. Za chvíli se otočí. Biis by se nikdy neodfízl od takového zisku, jaký mu kyne z tohoto obchodu."

"Nevím o žádném manévřu, při kterém se létá v pětičlenné formaci," podělil se Riker o své přesvědčení. "Spíše bych řekl, že DaiMon dostal rozum!"

"Nevěřím vám," odmítl to únosce příkře. "Snažíte se mě rozrušit!"

"To už snad jste, ne?" deptal ho první důstojník dál. "Zaměřili na nás paprsek, asi nás zpozorovali!" vykřikl hmyz varovně.

"Okamžitě nás ukryj v té mlhovině!" rozkázal Andorian vztekle. "Když nás tu nenajdou, třeba si budou myslet, že viděli jen nějaký rádiový šum, a zase odletí!" Hmyzoid obratně zadal do kormidla instrukce podle rozkazu a velký vesmírný koráb se plynule stočil do oblaku mračné mlhoviny. Jakmile se oblak páry dotkl štítů, ty se snaživě rozzářily stovkami jiskřiček a po obvodu se jim rozběhl plíživý dým. Impulsními motory se pomalu začal zasouvat do vířícího oblaku a obratně do něj zamaňoval. Chomáče cukovitých oblaků se obtočily nejprve okolo talířovitého trupu a pak pokračovaly po štíhlém krku až k dolnímu trupu s baňatými gondolami, vyrůstajícími na elegantních zaoblených nástavcích. Enterprise vypočila impulsní pohon a zakotvila na místě jen pomocí trysek. Plavidlo se usadilo a pomalu se pohupovalo uvnitř, zatímco na okraji mlhoviny oblak zase zaplnil trhlinu, kterou loď zanechala.

"Jsme uvnitř," potvrdil hmyz. "Naše venkovní senzory jsou v této chvíli k ničemu." Na důkaz jeho slov obraz, který se během vplouvání do mlhoviny začal horšit a zrnit, vypadl docela.

"Co hodláte dělat?" zajímal se Riker. "Ten Fereng vás evidentně prodal!"

"Čekat," nadechl se zhluboka Andorian a promnul si zdravou rukou propadlé tváře.

"Nemá to cenu, jdou po vás a nenechají se vodit za nos," ujistil ho posměšně Will.

"Na něco přijdu, nestarejte se!" vyjel na něj Vigo zuřivě a impulzivně ho udeřil hranou ruky do tváře. Důstojník se nebránil, ani neucukl. Stejně byl Andorian už tak zesláblý, že v ráně nebyla žádná síla. Stačila jen na lehké natržení dolního rtu. Komandér si ho hned otřel do rukávu uniformy a ranku si olízl. Nevadila mu únoscová nervozita, ta mu naopak hrála do noty.

"Nerušte mě, potřebuji se soustředit," masíroval si Andorian spánek. "Není to neřešitelná situace. Dokud jsme tady, nic nám nehrozí, nedostanou se sem!"

Nebyla mu však dopřána ani ta chvilka na přemýšlení. Ozvalo se výstražné zapípání kontrolky a jeho společník se nedobrovolně zachvěl. "Pane, objevují se nám tady zvláštní údaje na jedné z nižších palub. Podivné kolísání energie. A má vliv přímo na strojovnu!"

"To jsou určitě zase ti otravní Terané!" vyštěkl Vigo vztekle. "Zase něco zkoušejí! Co sakra dělají Kresarovy stráže, už je měly dávno zlikvidovat! Jsou to zatracení budižkničmové!" Vytáhl komunikátor. "Vigo Kresarovi, jaká je situace?!"

Dostalo se mu však odpovědi, jakou ani v nejmenším neočekával. Místo hlasu strážného v hangáru se ozvala výhrůžka, pronesená hrubě a temně. "Jdu si pro tebe!" slibovala.

"To je ten Klingon!" uvědomil si Andorian a vytřeštil oči. "Jak se dostal..." nedořekl.

"Jmenuje se Worf!" prozradil Riker. "A je velice šikovný!"

"Pole kolísá stále víc, obávám se, že nevydrží!" varoval stále naléhavěji hmyzák ze zadní paluby.

"Strojovno! Co tam děláte? Spíte?" Ve vysílače se ozvalo tlumené jiskření a Destrův udýchaný hlas.

"Nemůžeme nic dělat, pane. Dostali se na holopalubu a využívají jejích energetických obvodů k přetížení našeho zdroje. Vypadá to špatně!" přiznával. Vzápětí se ozvalo zarsnění dalšího zkratu a hlas současného velitele strojovny poprvé připustil, že to možná nezvládne. "Nemám dostatek zkušených opravářů a lidé naše úsilí jen sabotují!"

"Zabij je!" zařval Vigo poslední rozkaz strojovně, který stihl. Destr mohl zamumlat jen pár slov. "Energie vypadává a my nemáme žádnou obranu! Jestli zaútočí..." Náhle ho přerušilo hlasité zapraskání energie a několik vteřin nato syrové zasyčení, ve kterém všichni na můstku poznali zvuk fázerového paprsku. Následovaly další a další a ve chvílce se spojení přerušilo.

"Silový štít kolem strojovny padl!" mohl jen potvrdit hmyzoid. "Senzory ukazují silné fázerové výboje, známky života kolísají, ale jen ty... naše," hlásil. "Ztratili jsme strojovnu," shrnul nešťastně. "Je jen otázkou minut, než deaktivují pole kolem můstku!"

"Podej mi můj fázer!" vyskočil Vigo a napřáhl ruku ke společníkovi. Ten mu ho hodil a pokračoval ve zkoumání údajů.

"Jak se mohli ti inženýři ve strojovně tak rychle dostat k fázerům?" Hmyz stále nemohl zvratu uvěřit.

"Hlupáku, to nebyli naši zajatci!" únosce chytil zbraň a fanaticky ji sevřel. Přesl na zadní plošinu a ukázal mu kostnatým prstem na panel. "Vidiš, je jich tam alespoň o dvacet víc. To jsou ti, co nám předtím utekli a co je tvoji kamarádi nedokázali chytit! Ale mě nedostanou, ještě jsem neskončil!"

"Chytrý člověk ví, kdy má přestat!" vstal Riker a otočil se k němu. "Vzdejte se a bude s vámi slušně zacházeno podle konvencí mezihvězdného Federálního zákona!"

"Má pravdu, pane, asi bychom se měli vzdát," odstoupil Vigův pomocník od konzole a svěřil ramena. "Prohráli jsme."

"Obklopil jsem se samými slabochy a zrádci!" zařval Vigo, prudce zabořil svému poslednímu podřízenému fázer přímo do krku a stiskl spoušť. Překvapený hmyzoid se nemohl ani na hlásku, když mu jako ocenění jeho služeb projel dlouhým krkem červený paprsek. Lehce zavravoral a velká hlava se složenými očima přepadla dozadu. Tělo zadunělo o podlahu, kde se zpod něj vylila kaluž nazelenalé krve. Začala leptat podlahu, ze které stoupal malý obláček kouře.

"Příště tu chybu neudělám!" slíbil Rikerovi a mrtvolu odkopl. "Musím uznat, že vaše posádka je lepší, než byla ta moje. Už se jim povedlo odblokovat hlasové vstupy a komunikaci! A právě teď i moje malé silové políčko," broukal jako šílenec. Na panelu namačkal pár povelů, a když našel, co hledal, namířil fázer na prvního důstojníka. "Jdeme!" pokynul mu k turbovýtahu.

"A kam? Nemáte šanci! Nikde na lodi se neschováte!"

"Tuhle loď jsem ztratil, ale mám dluhy, které jsem slíbil splatit!" ušklíbl se zle Vigo. "Doprovodíte mě na palubu raketoplánů a jeden mi otevře! Pak mi budete dělat pilota, než se dostanu dost daleko! Budete moje rukojmí a pojistka, že mě vaše loď nesestřelí hned, jak vylétnu z mlhoviny!"

"Nikde není dost daleko, aby se za vámi Flotila nepustila!"

"Potom mi budete dělat společnost opravdu dlouhou dobu!" nenechal se zastrašit Andorian. V jeho situaci mu nic jiného už ani nezbyvalo. Nasměroval Rikera do dveří už fungujícího turbovýtahu a vstoupil těsně za ním, ústí fázery mezi jeho lopatkami.

"Paluba raketoplánů!" křikl do mřížky počítače a malá kulatá kabina se začala rychle spouštět dolů, i s únoscem a jeho posledním rukojmím.

New York, NY

Skupinka tří mužů přeběhla planinu mezi skalní stěnou a přistávací dráhou pro čluny a borgská plavidla rychlým sprintem a udýchaně se svalila na kamenitou zemi za vystouplou výpustí jednoho ventilačního průduchu, jakých bylo kolem plno. Tom Paris s Milesem O'Brienem se unaveně opřeli o pevný plech, který je chladil do zad, a odložili pušky. Potřebovali odpočinek jako sůl. Nemuseli sice běžet tak rychle, chránilo je Smileyho provizorní maskování, ale nechtěli dát Locutovi ani chvilíčku navíc k dokončení jeho plánu na otevření stálé brány do Delta kvadrantu. Ostatně ta by znamenala konec všech nadějí. Kapitán Picard se jen několikrát zhluboka nadechl, aby uklidnil rozbouřený tep, a hned se začal opatrně naklánět za výpusť, aby si pozorně prohlédl letiště.

Po tom, co ho přátelé dostali z vězení, zcela automaticky převzal velení a byl to právě on, kdo vytáhl Toma z poráženecké nálady, když jim Locutus sebral raketoplán.

Tom nic nenamítal, naopak byl rád, že se může opřít o radu jednoho z nejslavnějších kapitánů Flotily. Také se musel staršímu muži obdivovat pro celkovou kondici. Pravda, jeho zdraví nebylo podlomeno spaním ve studené jeskyni a bojem o každodenní přežití, ale stejně. Zvedl se na kolena, aby se také rozhlédl. "Co vidíte, kapitáne?"

Jean-Luc se stáhl a opřel se stejně jako jeho přátelé o šachtu. Vyklepal si kamínek z boty a zase si ji nazul. "Je tam ještě pět vlečných člunů a dvě malá průzkumná letadla podobná tomu hranolu, co mě sem přinesl."

"Vezmeme si ten vlečný člun? Ten by se mohl k uzlu dostat nepozorovaně!" navrhl Paris.

"To ano, ale co pak? Nepředpokládám, že by vlečné čluny byly vyzbrojeny těžkými zbraněmi. Budeme si muset vzít to jedno hlídkové plavidlo, takové typy strojů bývají vybaveny i torpédy!" Opět vykoukl a pozoroval cestu. Přistávací plocha velká několik kilometrů čtverečních se rozprostírala mezi velkou továrnou a okrajem kráteru. Byla to vlastně jen pečlivě zarovnaná půda, na které byly zavrtány do podloží jakési hroznovité nástavce, do nichž se čluny dokovaly. Byl to stejný systém jako podzemní zásobníky s malými sondami, jen uzpůsobený pro složitější stroje. Plavidla určená pro dopravu velkých komponentů pro stavbu na orbitě měla tvar malé krychle a do každé vedla ze stojanu malá rampa pro posádku většinou pěti dělníků. Do hlídkového člunu, jaký si vybral kapitán, se nastupovalo otvorem zdola; člun byl určen pro dva Borgy.

"Budeme se tam muset trochu zmáčkout," odhadoval Miles zkušeným pohledem technika kapacitu letadélka a upravil si na rameni popruh s cívkou.

"To zvládneme!" řekl Jean-Luc a připravil se do dřepu, aby mohli tiše vyrazit. Počkal, až se zvednou a připraví ostatní, a vyběhl, instinktivně trochu předkloněný. Přeběhli posledních několik desítek metrů ke stanovišti člunů a schovali se za široké kovové podstavce. Vstup do bližšího plavidla byl jen dva metry za ním. Kapitán se chystal překonat ten poslední kousek, ale Tom ho zastavil.

"Co když je uvnitř stráž? Nechtě mě jít prvního!"

Picard se mu pevně podíval do očí a vzpomněl si na Jedničku, tedy svého prvního důstojníka, který ho vždycky ochraňoval před nebezpečím přesně tímto stylem. Viděl také, že to pro mladíka hodně znamená, a tak mu dovolil, aby vyšplhal po žebříku jako první. Tom vyletěl nahoru rychle jako opice a elegantně se vyhoupl do kokpitu. Jean-Luc ho už chtěl následovat, vtom však uslyšel tlumenou ránu a zvuk elektrického zkratu. Pak ze člunu vyletělo tělo jednoho vojáka a s hlasitým zachrastěním dopadlo na zem. Temeno hlavy ulétlo, zbyly na něm jen utržené koncovky několika kabelů a odhalená bílá lebka, protkaná obvody. Borg se ještě trhaně svíjel. Když posmrtná křeč ustala a z končetin vyprchala poslední trocha energie, zavolal je Tom potichu na palubu.

Letadlo nemělo jako všechna borgská plavidla žádná okna ani průhledy a vnitřek byl plný kabelů, převodů, čipů a energetických rozvaděčů. Světlo zajišťovaly jen podzářené panely ovládání. Nebyla tam ani žádná židle nebo křeslo, jen u jedné stěny dvě regenerační jednotky pro posádku. Uprostřed se tyčila členitá vzpěra, jako by podpírala strop lodi. Skládala se také převážně z kabelů, ale zbylo mezi nimi dostatek místa, aby bylo vidět na druhou stranu. Příklad zřejmě představovala stejně jako u sondy ta zúžená část, kde stál Paris s veselým úsměvem na rtech a svazkem kabelů v ruce.

"Málem mě překvapil!" přivítal své pasažéry. "Ale naštěstí jsem ho zahlídl první. Byl zalezlý za tím sloupem a něco tam kutil, tak jsem zezadu přiskočil a vytrhl mu z hlavy tenhle špagát," zvedl tlusté dráty na úroveň obličeje. "To mu vzalo šťávu!"

"Výborně, ale příště prosím tolik neriskujte," zchladil ho kapitán. "Zbraň by byla bezpečnější a stejně efektivní!"

"Ale tím, že jsem nepoužil svazek, jsem vám věnoval překvapení navíc!" bránil se Tom.

"S mrtvým pilotem by nám jeden výstřel navíc moc nepomohl!" řekl Jean-Luc autoritativně. "Příště důkladně promyslete důsledky, než se bezhlavě pustíte do podobné akce." Mladík přijal poklonu i výtku s mlčením a přešel k panelu, který vypadal jako ovládání kormidla.

"Dokážete s tím letět?" optal se kapitán.

"To jsme si měli promyslet dřív!" zasměchoval Toma zlehčil to úšklebkem. "Ještě nikdo nepostavil nic, s čím bych si neporadil!" Dotkl se konečky prstů panelu a pozorně ho studoval. Byly na něm vyobrazeny různé kruhy, čtverce a trojúhelníky, vzájemně pospojované dlouhými tenkými linkami. "Tohle by mohlo být ono!" zašeptal a křikl na přátele: "Smiley, kapitáne, držte se!" stiskl jeden symbol. Člun se hladce vysunul z držáku a automaticky zavřel vstupní dveře a

zatáhl žebříček. Pak zůstal jen tak viset nad povrchem a vířil pod sebou kotouče prachu.

"Tak teď nahoru," napovídal pilotovi snaživě Picard a koukal mu přes rameno.

"Ano, pane, já vím," ujistil ho Tom a přemýšlel, jestli čtvereček nebo kolečko. Rozhodl se spontánně pro kroužek a letadélko poslušně zdvihlo špici do nebe a hladce vylétlo. Velice rychle zdolalo výškový rozdíl několika tisíc metrů atmosféry a vletlo do otevřeného vesmíru, kde mu dělalo společnost několik dalších družic, vlečných člunů a jedno velké pulsující těleso, ke kterému zamířili. "Nastavil jsem autopilota a zaměřil ho na uzel."

"Kde je tu ovládání zbrani?" rozhlížel se Miles, aby mohl vykonat svůj díl práce. Prošel okolo celé stěny a rukou šátral po obvodech. "Někde tu musí být!" Jak procházel kolem sloupu, zachytil se popruhem, na kterém nesl cívku maskování, za nějaký výstupek a strhl si ji z ramene. Prudce se otočil, aby zabránil pádu přístroje, ale to už věděl, že mu nezabrání. Všichni tři zděšeně pozorovali, jak zařízení dopadlo a jako ve zpomaleném filmu viděli, jak se rozlétlo na několik kusů. Světlo na hrotu smutně zablikalo a maskování přestalo fungovat.

"A je to v pytlí," konstatoval Tom zasmušile.

"Třeba se na naši loď nezaměří!" zadoufal Miles.

"Když Locutus ví, že jsem utekl a co máme v plánu, určitě bedlivě pozoruje všechny radary," povzdechl Picard. "Je to marné!"

"Ne, to ne!" Smiley poklekl a sesbíral všechny části, aby je dal dohromady. "Bude to jen chvilka, opravím to!"

"Nemusíš, už nás zaznamenali," poznal na svém panelu pilot. "Tak tohle byla ta nejsmolnější trestná výprava všech dob!" Vzdychl, už neměl síly se vztekat. Byl úplně vyčerpaný. "Několik minut letu a mohli jsme jim to trochu rozflákat!"

Jean-Luc se opřel o stěnu a jen poslouchal, jak Tom čte údaje z panelu. "Borgská krychle se k nám blíží ze směru 5-5-8 na 6-2-1, značka 5. Zastavuje před námi."

"Věděl jsem, že za mnou přijdeš, a ty dokonce přivádíš i přátele! To je od tebe pozorné, Jean-Lucu," ozval se z palubního reproduktoru Locutův hlas. "Dokonce si budeš moct vybrat své označení!" Kapitán ucítil známé lechtání transportního paprsku a smutně se ještě stihl podívat na přátele. Spatřil, jak Tom vyskočil a pokusil se po něm chňapnout, a pak se rázem ocitl v tmavé místnosti, kde se na něj usmíval známý Borg s oblíbeným prototypem samostatného vojáka po boku. Nowack dostal, zřejmě jako odměnu za dobře odvedenou práci, hrudní implantát, který zářil řadou červených světýlek a spojoval dráty trup s končetinami. Hlavu měl vyholenou a jeho šedé oči zely bezednou prázdnotou. Od jejich posledního setkání ve vězení se hodně změnil. Borg si všiml Picardova zkoumavého pohledu a vzal Nowacka kolem ramen. "Také sis všiml, že tady Douglas poslední dobou nějak špatně fungoval? Jako by se mu do mysli dostaly nějaké nezdravé názory! Nevíš, kdo mu je tam nasadil?"

Picard mlčel a napadlo ho, jestli by strateg přece jen neměl nějakou naději, kdyby mu včas pomohli. "No, to je jedno!" pokračoval Locutus v monologu. "Teď už bude pracovat jako hodinky, bude ti dělat společnost při asimilaci! Udělal chybu, že se přede mnou snažil tajit své myšlenky, to já vždycky poznám. U dalšího modelu budu muset být opatrnější!" Nechal Nowacka stát na místě a odstoupil od něj, jako by se mohl něčím nakazit. Mávl rukou a nechal u stěny zhmotnit dva holoobrazy, které ukázal kapitánovi. Na jednom bylo staré známé místo u San Franciska, kde už byly seřazeni všichni vojáci určení k útoku na jeskyně, rozestavení jako figurky na velké šachovnici. Jejich malá armáda zabírala celé prostranství nad zálivem a měla připravenou i schůdnou stezku do města, vypálenou mezi stromy tak, aby mohla zaútočit co nejrychleji. Zvláštní oddíl čekal i před výpustí raketoplánů ve svahu, pro případ, že by lidé chtěli uprchnout tudy. "Čekají netrpělivě na tebe a tvé rozkazy, číslo dvě!"

Kapitán odvrátil pohled a uviděl druhou projekci, na níž se blížil jejich ukořistěný člun s kurzem nastaveným stále na uzel. Na pozadí černého vesmíru vypadal jako roztomilá hračka. "Nech je jít, nejsou pro tebe hrozbou," poprosil.

"To skutečně ne," potvrdil sebejistě Borg a přistoupil těsně k Picardovi, až vypadal jako jeho překopírovaný negativ. "Ani nikdy nebyli, to jen ty jsi to trochu zkomplikoval. Proč se divím, ty jsi přece já! Dokonce jsem vás viděl i přes to maskování, ale byl jsem zvědavý, co podniknete! Nu, dobrá hra, škoda, že už je konec! Nemám na vás víc času, musím stihnout termín stavby. Hned se ti budu věnovat." Zvedl hlavu a aby kapitán věděl, co dělá, pronesl svůj příkaz nahlas. "Autodestrukce průzkumného člunu 2365897!" pronesl. Picard ho nenávislně pozoroval a přemýšlel, co z takového sympatáka, jako je on, udělá kreaturu, jako je ten protějšek.

Vylepšený člověk čekal na potvrzení rozkazu, ale holografický člun se stále přibližoval k cíli. Locutus se nejprve zamračil, ale potom se mu na šedém žilnatém obličejí objevil úsměv. "Představ si, o co se snaží!" podělil se s kapitánem o své zjištění, jako by se jednalo o skutečně humornou historku. "Vyřadili ovládání a odpojili ho od naší mysli! A nastavili kolizní kurz s transwarp uzlem, jako by ho tím mohli nějak ohrozit! Snaží se co nejdéle prodloužit své nanicovité životy! Co asi udělají teď?" škodolibě se

zašklebil a navedl ohromnou krychli mezi člun a uzel. Musel to udělat rychle, protože plavidlu už zbývalo překonat jen několik desítek sekund. Borgské plavidlo zrychlilo, aby předešlo Parisův hranol, a vecpalo se mezi něj a uzel jako štít. Šípka se za Picardova bezmocného přihlížení řítila na pevnou stěnu krychle a hrozilo jí roztržení.

"Jsou vážně chytří, přetížili jádro, aby vyvolali fázový výbuch!" zjistil Borg a překvapeně se zarazil. "To by nám mohlo ublížit," konstatoval. "Nezbývá mi, než je tedy sestřelit jako mouchy. Zamířte torpéda a palte na můj rozkaz!" obrátil pozornost opět k Picardovi. "Nechal bych tě přihlížet, ale potřebuji, abys co nejdříve vyčistil planetu. Takových doupat, jako je to vaše, je na Zemi několik a to by mohlo svádět k dalším bláhovostem. První z jednoho, eskortuj kapitána a hlaste se společně v asimilační komoře dvě!"

Nowack narovnal hlavu, mechanicky přešel vedle Picarda a položil mu ruku na rameno, aby ho odvedl. Na spánku mu pulsovala velká fialová žíla a chvěl se, jako by se v jeho těle praly dvě osobnosti. Tiskl kapitánovu ruku čím dál silněji, doslova mu drtil kosti. Najednou se vzchopil a strhl si kabely, napojené do hlavních tepen, z nichž okanžitě vytryskla podivná krev. Nepřipomínala lidskou, byla bezbarvá a mnohem hutnější. Nowack kapitána prudce odstrčil, srazil ho na podlahu a vrhl se s zoufalým výkřikem na Locuta. Borg nestihl zareagovat a oba pololidé se svalili na zem. Locutus se

snažil ještě vydat rozkaz, aby odpálil připravená torpéda a povolal na pomoc vojáky, ale bývalý stratég a Parisův přítel mu vytrhl z hlavy tlustý vodič i s kusy kůže. To ho odřízlo od mysli společenstva a borgský mezičlánek se propadl do panického zmatku. Shodil ze sebe Nowacka a chytil se za hlavu, jak marně pátral po hlasech ve svém nitru. Jean-Luc se na zemi převálil a vytáhl zpoza opasku svazek, který mu dal O'Brien před nastoupením do průzkumného plavidla. Zamířil na svoje alter ego z tohoto vesmíru a vypálil. Do Locutova těla se zařízí spleť modrý paprsek a vypálil v něm ohromnou díru, ze které vypadly různé kabely a obvody. Hlava ještě sekundu žila nezávisle na těle a překvapeně se podívala nejprve na své kovové vnitřnosti a pak na Picarda. Pak infračervený oční implantát blikl a trup se zhroutil jako odhozená panenka.

Kapitán vyskočil a podíval se na druhého Borga. Ten se už také zdvihal a jeho rozpolcená mysl stále hledala nepřítele. Nebyl to Nowack, ani voják, byla to mysl uvězněná mezi dvěma světy. Když uviděl Jean-Luca, zvedl se na jedno koleno a z ruky vysunul hrozné asimilační trubice. Picard na něj vystřelil svazkem, ale společenstvo už se přizpůsobilo a voják se obklopil ochranným štítem. Vstal a vykročil proti kapitánovi. V tu chvíli konečně hranolovitý člun s motory nastavenými na přetížení narazil do stěny borgské krychle a explodoval v ohnivém kotouči i s těmi, kdo byli na jeho palubě. Celá loď se tím nárazem otřásla a posádka začala létat po palubě na tlakovém polštáři následných výbuchů. Ty se začaly řetězovitě šířit po celé krychli, ta se naklonila a propadávala se. Pomalu ztrácela soudržnost a její systémy pro udržování polohy jeden po druhém vypadly. Plavidlo, které Locutus navedl téměř k uzlu v úmyslu ochránit ho, se k němu začalo přibližovat, přitahováno jeho gravitací. Nic nemohlo vesmírné srážce zabránit. Borgská kostka narazila do komplexu na oběžné dráze a rozdrtila několik prstenců po jeho obvodu. Nakonec nevydržela vnitřní napětí a rozletěla na kusy, které narážely do dalších a dalších komponentů a ničily je. Ohnivý ohňostroj se rozšířil po celé rozestavěné bráně a za chvíli z ní nezbylo nic než pár poblikávajících kusů. Zářící kotouč se smrškl na škvarek. Rudě doutnal a okolo něj kroužilo množství trosek z několika lodí a člunů.

San Francisco, Kalifornie

Rozkaz od nového velitele, na který čekali, nepřišel. Místo toho se ztratil i ten dosavadní a mnoho dalších hlasů z jejich mysli zmizelo. Najednou přišli o tisíce ostatních myšlenek, se kterými byli navykli žít a bez nichž se neobešli. Vojáci tiše stáli a čekali, ale prázdnota, která zachvátila jejich mysli, je uvrhla do zmatku a chaosu.

Úl se odmlčel a poprvé za dobu své existence nevěděli, co mají dělat. Neslyšeli ani jeden druhého, čluny byly daleko a nereagovaly na dotazy a žádosti o instrukce.

Borgové na planině se dívali jeden po druhém a začali opouštět svá místa. Neuměli, nebo spíše zapomněli mluvit, a tak se nemohli mezi sebou dorozumět a komunikovat. Nejistota je ničila a ochromovala.

Beverly je pozorovala dalekohledem, obklopená zástupem svých lidí z komunity. Na první pohled poznala, že něco není ve společenstvu v pořádku, ale nechtěla věřit, že by to způsobilo zničení uzlu. Stála nad uzavřeným kanálem, ozbrojená primitivními zbraněmi stejně jako ostatní. Někteří z nich, ti, kteří měli nejlepší výcvik, dostali těch několik zbylých pušek, co tu Miles zanechal. Když ji stráž upozornila na výsadek borgského vojska, rozhodla se, že nemá cenu čekat zalezlí v jeskyni se založenými rukama, a zkusila přemluvit ostatní, aby se alespoň pokusili bránit. Výsledkem bylo toto uskupení, čítající asi polovinu obyvatel podzemního komplexu. Dole zůstaly jen ženy a děti, společně s několika příliš starými lidmi.

Ostatní s doktorkou halasně souhlasili a dobrovolně se k ní houfně přidávali. Vyvedla je tedy na povrch a připravila na možná poslední pokus o odboj v jejich životě. Pokusila se jim i zajistit pomoc zvenčí, ale na její rádiové prosby nikdy neodpověděl, a tak se museli opět spolehnout jen sami na sebe. Doufala, že by Tom její jednání schválil, ale čím dále o něm neměla žádné zprávy, tím větší obavy o jeho a kapitánův život se jí zmocňovaly. Byla to ale tvrdá žena, zvyklá i na ztráty těch nejbližších, a nehodlala dát Borgům cokoli zadarmo.

Spustila dalekohled a uložila ho do pouzdra na koženém řemínku. Přistoupil k ní Gringo, ohromný kuchař, který se k nim přidal jako jeden z prvních.

"Tak co?"

"Něco se s nimi děje, vypadají nějak zmateně."

"Tak to je nejlepší doba na útok! Překvapit je nepřipravené!"

"Co když se mi to jen zdá? Co když to bude znamenat masakr? Nechci mít na rukou vaši krev prolitou díky své neschopnosti!"

"Doktorko, nemá smysl se teď nechat zastrašit vlastními obavami. Jsme tu proto, že se chceme o něco pokusit. A jsme rádi, že nás vedete právě vy!"

"Děkuju. Tohle jsem chtěla slyšet." Ohlédla se na zástup za sebou a spatřila samé odhodlané tváře. Zvedla zbraň a zavelela: "Jdeme na ně! Ať to dopadne jakkoliv, chvíli smrti si určíme sami a nebudeme na ni čekat!"

Masa lidí vykřikla na souhlas a dala se do pohybu. Přeběhli těch několik pobořených ulic na okraj města a nahrnuli se do kopců nad záliv. Když se dostali na planinu, zavalili vojáky jako lavina. Zmatení Borgové se vůbec nebránili, protože jim to nikdo nenařídil. Nechali se porážet jako kuřata a jeden po druhém padali na udusanou zem. Lidé se nejprve překvapeně zarazili a zůstali stát mezi několika desítkami prvních mrtvol.

Beverly se k jednomu Borgovi sklonila a prohlédla si ho. Nebyl ještě mrtvý, ale vůbec se nesnažil bránit. Přiběhla k dalšímu, ještě stojícímu, a sekla ho mačetou do ruky. Ani se nehnul. "Jsou odříznuti od úlu!" zjistila překvapeně a uvědomila si, že je jen jediný způsob, jak se to mohlo stát. "Dokázali to, zničili transwarpu uzlu!" křičela na všechny okolo. Lidé se pustili do ještě zuřivějšího boje, útočili na neodporující vojáky a vybíjeli si na nich všechna příkoří, která jim společenstvo způsobilo. Měli dostatek materiálu.

Byl to masakr, jak Beverly předvíдалa, ale přesně opačný. Najednou se mezi řinčením sečných zbraní ozvalo i několik

výstřelů z disruptorů, mnohem více, než měli k dispozici její lidé.

"Doktorko, podívejte!" ukázal Gringo na nové účastníky boje. "Někdo se transportuje na planetu a pomáhá nám s likvidací vojáků!" Podívala se a sledovala, jak se mezi lidmi v poli objevuje stále více dalších ozbrojenců. Žádný se zatím nedostal do její blízkosti, ale i na dálku rozeznala vojenské uniformy a špičaté uši.

Usmála se. "Tak přece mě uslyšeli a přišli na pomoc!"

19.

Enterprise

Worf vylezl z Jefferiesova průlezu na palubě dvě a doufal, že to byla jeho poslední cesta tímto úzkým potrubním systémem. Vylezl opatrně ven nohama napřed a zkontroloval obě strany chodby. Byla opuštěná, stejně jako celá loď, a tak pokynul Regovi a Michaelovi, aby ho následovali. Oba inženýři se postupně vysoukali, ohromný praporčík se stejnými obtížemi jako sám velitel bezpečnosti, a pohotově vytáhli fázery. "Zatím se jimi zbytečně neohánějte," napomenul je Klingon tlumeně. "Nikdo tu není!"

Muži sklonili zbraně, ale nechali si je v rukou. Worf to zaznamenal a vykročil k nejbližší odbočce. Poznal, že se nacházejí několik metrů od šachty turbovýtahu číslo jedna, který spojoval zbytek palub s můstkem. Síť výtahů na Enterprise byla složitá, vedla nejen vertikálně, ale i horizontálně po jednotlivých stupních a byla schopna dopravit kohokoliv kamkoliv bez přestupování. Doběhli tedy podél uzamčených kajut ten kousek k jeho dveřím a tam se zastavili. Worf klikl na komunikátor, přes nějž před chvílkou uslyšel hlas únosce, jak se dožaduje hlášení svých lidí, a zkusil, jestli už funguje spojení také se strojovnou.

"Poručíku LaForgi, jaká je situace?"

"Už jsme prolomili pole a dostali se dovnitř," uslyšel čistě Geordiho odpověď, bez rušení a komunikačních šumů. "Dat nejprve zprovoznil komunikaci a obnovil hlasové povely posádky. Teď společně pracujeme na deaktivaci toho druhého štítu, během chvílky dám vědět!"

Klingon zamručel a spojení vypnul.

"Musíme ještě chvílku počkat," oznámil společníkům. "Pokud to nebude nezbytně nutné, nechtě jednat mě! Střílejte, jen když to nepůjde jinak! A fázery si nastavte na zabítí, nic menšího na ty hmyzoidy neplatí. Andoriana si vezmu na starost já!"

"Ano, pane!" souhlasili a Reg Barclay se švihácky opřel o přičku. "Myslíte, že je komandér v pořádku?" krátil si čekání otázkami a pohvizdováním.

Bezpečnostní důstojník neměl na klábosení náladu, a proto se na něj ani nepodíval. "Věřím, že ano," zavrčel a trpělivě čekal, snaže se neslyšet Regieho falešné melodie. Naštěstí ho před dalšími projevy inženýrový osobnosti zachránilo Geordiho oznámení:

"Silové pole kolem můstku je deaktivováno, máš volnou cestu!"

Worf chtěl přivolat výtah, ale někdo jiný byl rychlejší a kabinu už obsadil. "Utíká z můstku!" napadlo jej okamžitě a obratem se zeptal počítače: "Kam jede kabina turbovýtahu číslo jedna?"

"Cílové určení je paluba raketoplánů."

"Kdo je v ní?"

"Komandér Riker s poručíkem Worfem," usoudil hlas podle komunikátorů.

"Rychle, pojďte!" zavelel Worf a rozběhl se. Na každé palubě bylo několik výtahů, rozmístěných v pravidelných rozestupech. Po chvilce sprintu se dostali k dalšímu a vběhli do kabiny. "Hangár raketoplánů!" křikl Klingon do mřížky hlasového ovládání až příliš zvučně, ale počítač si to přebíral a prudce se rozjel. Za chvílku zpomalil a kabina měkce přistála. Vypustila pasažéry a opět se uzavřela, připravená pro další použití.

Muži se rozestavili a prohlédli okolí, jestli někde nezahlednou andoriánského únosce s rukojmím, jenže po nich nebylo ani slechu. Na celé dlouhé chodbě, která se před nimi prostírala, byly ale jen jedny dveře, do nichž se mohli schovat, a ty byly otevřené.

"Poručíku LaForgi," zavolal Worf tlumeně do strojovny, "Andorian zavlkl komandéra do doků, pravděpodobně hodlá odcizit raketoplán. Mohl byste mi sem poslat můj tým?"

"Jdu s nimi, hned jsme tam! Počkej na nás!"

Velitel bezpečnosti se zamračil a přehodil si fázery do druhé ruky. "Nemám čas čekat!" zabručel pod vousy a společně s Barclayem a praporčíkem se připlížil k otevřeným dveřím. Nakoukl dovnitř a uviděl únosce, jak se zbrani namířenou na Rikerova záda čeká, až Will dokončí otevírací sekvenci vrat. Stál těsně u rukojmí, takže ho z pohledu ode dveří chránilo jako živý štít. Komandér stál u ovládacího panelu na podstavci nedaleko dveří a upřeně pozoroval bránu. Ta pomalu zajížděla nahoru, zasouvala se do trupu lodi a odhalovala obdélníkovou výpusť do vesmíru. Kolem otvoru blikalo jednostranné silové pole, které uvnitř doku drželo atmosféru. Venku za trupem se namísto obvyklého hvězdného závoje převalovaly barevné chuchvalce mlhy, které občas do silového pole narazily a rozehrály na jeho povrchu duhu. Byl to úžasný pohled na mlhovinu zevnitř, rušený jen výraznou signalizací tlampačů, které upozorňovaly na dokončení procesu.

Když Vigo uviděl, že jsou vrata otevřená, začal Rikera horečně postřkovat fázery po přistávací ploše s vyznačenými parkovacími místy pro jednotlivé čluny k nejbližšímu z nich. Byl to klasický raketoplán pro průzkumné lety, tvarem připomínal krabici z bílé lepenky. Na trupu měl připevněny dvě pohonné gondoly, které byly schopny warpové

rychlosti, a nad nimi registrační označení své mateřské lodi a sériové číslo 6. Worf poznal, že nezbývá už moc času, než nastoupí dovnitř a odletí, a pak ho bude těžké polapit. Musel tedy vyskočit zpoza dveří a zvládnout situaci sám, bez vycvičených členů svého týmu, kteří by mu kryli záda.

"Stůj!" křikl na Andoriana a pevně se rozkročil, s fázérem namířeným. Vigo se lekl, ale ruku se zbraní obtočil Rikerovi kolem krku; ústí mu vsunul pod bradu. Dostal tak komandéra opět mezi sebe a Worf, a protože byl menší než vysoký důstojník, bez problémů se za něj schoval.

"Jestli se o něco pokusíš, tak ho zabiju!" vriskal. "Nech nás v klidu nastoupit a já vám ho vrátím, až budu v bezpečí!"

"Nemá to cenu, daleko se nedostaneš!" přesvědčoval Viga bezpečnostní důstojník a prohlížel si Rikera, jestli není zraněn. Vypadal, že je v pořádku, ale nemohl se pohnout, protože mu únosce tlačil fázér do spodní čelisti.

"Ustup, Klingone!" Vigo se stále nemotorně pokoušel couvat ke člunu, ale to šlo špatně, jak se snažil udržet jedinou zdravou ruku obtočenou kolem krku vysokého člověka. Nakonec musel přesunout ruku níž, aby mohl jít. Zároveň změnil terč a mířil na Worf. Ten ho zamračeně pozoroval a měřil si vzdálenost mezi nimi, která dosud činila jen pár kroků, ale pomalu se zvětšovala. Nemohl se rozhodnout, jestli má na Andoriana zaútočit a riskovat tak komandérův život, nebo vsadit na rychlé překvapení a srazit ho dřív, než se vzpamatuje. Jak byl soustředěný, ani si nevšiml, jak ho z každé strany obklopili jeho dva společníci. "Ať zůstanou stát!" přikázal mu únosce a klopýtavě couval k raketoplánu.

"Nehýbejte se," poslechl ho Worf a zvedl ruku.

"Víte co, poručíku?" odpověděl mu povýšeně Barclay, "vy se s tím týpkem na můj vkus moc páráte!" A než mu v tom stačil kdokoliv zabránit, vyskočil a vrhl se proti dvojici ustupujících mužů. Vigo strhl Rikera stranou a uvolnil sevření, aby mohl na suverénního inženýra vypálit. Z fázéru vylétl rudý výboj, ale protože Andorian neměl čas zamířit, paprsek nastavený na maximum prolétl těsně kolem Regieho a zasáhl ho pouze okrajově, škrábl ho do ruky. Poručík odletěl a dopadl na podlahu hangáru, po které sklouzl až ke stěně, o níž se prudce zastavil. Zůstal ležet omráčen s doutnající uniformou a popálenou paží.

Tohle malé vyrušení stačilo komandéru Rikerovi, aby se lehce natočil a prudce únosce udeřil pěstí do zmračeného pahýlu. Vigem projela strašná, ochromující bolest a upustil fázér na podlahu. Pravou ruku si tiskl jako v křeči a hrozivě zaskučel. Ještě si však uvědomoval, co se děje, a pokusil se rychle svoji chybu napravit tím, že se pro zbraň shýbl. Pohotový Riker ho nakopl do hrudníku. Vigo se zlomil v pase a malátně se postavil na všechny čtyři, v jeho případě na zbylé tři. Zvedl zoufale hlavu a upřel zkrvavené oči na nedaleko ležící zbraň. Nakrčil čelo zoufalým úsilím a po pobledlém modrém čele mu stekl potůček potu. To už přiskočil Worf a dupl Andorianovi na ruku. Kostí zápěstí pod Klingonovou vahou zapraskaly jako papír a únosce definitivně upadl bolesti, kterou už jeho mozek překonat nemohl, do bezvědomí.

Worf se nad něj postavil a podíval se na prvního důstojníka. "Pane, tímto vám předávám velení!" řekl nevzrušeně a odtáhl z ležícího muže chodidlo.

Riker mu pohled oplatil a ve vousaté tváři se mu v úsměvu objevily bílé zuby.

"Děkuji, Worfe," přijal vážně žezlo od bezpečnostního důstojníka a otřel si zvlhlý obličej. "Už bylo načase. Kde jste se toulal?"

"Toulal?" opakoval kysele Klingon a zachmuřil se. "Oni mě... znehybnili!" vysvětlil nerad. "Byla jich několikanásobná přesila."

"To předpokládám," pokynul komandér. "A teď do práce, nerad bych předal kapitánovi Enterprise v tomhle stavu! Ještěže tu nebyl, všechno zlé je k něčemu dobré!" Vykročil ke dveřím a přešel ke stěně, kde ležel Barclay, u kterého klečel praporek Claveek. "Je zraněný?"

"Nevypadá to, jen lehké popáleniny," zjišťoval mohutný inženýr. "Hrozně se stydím, že to musel udělat on, zatímco já se klepal strachy," litoval přítele zahanbeně.

"To nebyla ani tak odvaha jako přehnaná sebedůvěra a nedostatek pudu sebezáchovy," uklidnil ho Worf. "Mně odvaha nechybí, ale také jsem váhal s útokem. Naštěstí to teď dopadlo dobře, ale příště se může zabít a vzít s sebou někoho dalšího." Pak si vyměnil tázavý pohled s Rikerem, a když ten přikývl, navrhl praporečkovi: "Zítřka, až si odpočinete, se hlase u mě, rád bych vás převedl do svého bezpečnostního týmu, souhlasíte?"

"Ano, pane, bude mi ctí!" vyskočil Claveek a napřáhl k němu nadšeně ruku. Worf se na ni nechápavě podíval a potom ji v náhlém osvětlení potřásl. První důstojník ji od něj plynule převzal a poblahopřál Michaelovi také.

"Gratuluji, praporečku, to se často nestává, aby nám Worf někoho přetáhl ze strojovny!"

Do této idylky se do otevřených dveří nahnul jako velká voda několikačlenný oddíl ozbrojených mužů ve žlutých uniformách, kteří začali zajišťovat prostor hangáru. Poklekli do půlkruhu kolem raketoplánu a skupinky kolem ležícího únosce s puškami přiloženými k lici a rekognoskovali místnost přes zaměřovače zbraní. Poslední vběhl hlavní inženýr a prudce se zastavil, když uviděl rozesmátého prvního důstojníka. "Geordi, tohle komando už není nutné. Worf a Reg to zvládli sami!"

"Komandéře!" vykřikl inženýr, rád, že vidí velícího důstojníka a přítele zdravého. "Je tedy už všechno v pořádku?" vrátil se do pracovního režimu.

"To poznám z vašeho hlášení, poručíku," pokrčil důstojník rameny. "Co strojovna?"

"Vyčištěná od nepřátel. Všichni se po krátké přestřelce vzdali a eskortovali jsme je do vězení, odděleně!"

"Přidejte k nim tohle," ukázal Riker na bezvědomého Andoriana. "Ten je poslední! Ať se na něj potom podívá doktor!" Chvilu se díval, jak dva muži od bezpečnosti zvedli tělo pod pažďí a napůl nesli, napůl vlekli Viga do zajetí. Potom začal vydávat po dlouhé době zase rozkazy, když už tu měl tolik svých důstojníků pohromadě. "Vraťte se do strojovny a projděte všechny škody! Potom uvolněte zámky všech kajut a osvobodte naši posádku," to platilo Geordimu, který se odporoučel i s bezpečnostním týmem. "Vy, praporečku, odnese prosím pana Barclayho na ošetřovnu a potom si jděte odpočinout. Od zítřejší služby náležíte pod velení poručíka Worf, oznámil Claveekovi. "A

my, Worfe," mávl na Klingona, "máme ještě nějakou práci na můstku!" První důstojník si po vzoru kapitána Picarda urovnal blůzu uniformy a vykročil z hangáru s bezpečnostním důstojníkem v patách. Na odchodu se ještě zastavil a ohlédl se, aby odchytil posledního z bezpečáků. "Zavřete bránu doku!" přikázal a teprve teď definitivně odešel z místnosti s vědomím, že na nic nezapomněl.

* * *

Cesta na můstek jim turbovýtahem trvala jen několik minut. Dveře se se známým tichým zasyčením rozevřely a vpustily je do operačního centra celé lodi, osvobozené od štítů a agresivního únosce. První důstojník usedl s úlevným pocitem do kapitánského křesla a poručík Worf zaujal místo na zadní palubě u bezpečnostního panelu. Štitivě při tom musel překročit svraštělou mrtvolu hmyzoida, která tam ležela od té doby, co Vigo usoudil, že společník by mu mohl být jen přítěží - dokonce navrhl, že by se měli vzdát. Klingon na tělo pohlédl s profesionálním zájmem, ale nejdříve se musel postarat o loď.

"Hlášení!" poprosil Riker a pohodlně si natáhl nohy.

"Všechny systémy na většině palub jsou už plně funkční! Nějaké drobné výpadky jsou ve strojevně, také je zcela vyřazená transportní jednotka číslo dvě a simulátor. Z toho poručík LaForge a nadporučík Dat přerušili silová pole."

"Dat je v pořádku?" vzpomněl si komandér na dramatické okolnosti jeho úniku z můstku.

"Ano, pomáhá ve strojevně s opravami," našel ho bezpečnostní důstojník pomocí vnitřních senzorů.

"Poručíku Date, hlase se prosím na můstku!" zavolal Riker druhého důstojníka na jeho místo. Android přijal rozkaz bez reptání a první důstojník ještě využil spojení se strojevnou, aby vyzpovídal hlavního inženýra. "Geordi, už máš nějaké nové informace?"

"Dokončili jsme prohlídku strojevnou a nenašli jsme žádné vážné poškození, které by nám bránilo v provozu, pane," odpověděl inženýr. "Hmyzoidi to po první srážce s tou nákladní lodí museli opravit, jestli se chtěli pohnout z místa, a protože k tomu využili našich zajatých lidí, všechno je provedeno výborně! Warp, zbraňové systémy, všechno! Potřebujeme zastávku v doku kvůli trupu, ale nebude to trvat dlouho, a zatím to udrží silová pole! Vnitřní opravy nám zaberou asi tak stejnou dobu, jakou budeme v doku," shrnul.

"Co naši lidé, jak na tom jsou?"

"Unavení, ale jinak v pořádku. Tedy, až na jednu výjimku. Poručík Gree, ta Orionka, od nich dostala pěkně na frak. Celá se sesypala, asi bude potřebovat několik konzultací s poradkyní Troi. Teď je na ošetřovně, ostatní odešli do svých kajut a sem nastoupila nová směna."

"Dobře, Geordi. Taky si jdi odpočinout, oni to bez tebe chvilku zvládnou!"

"Ano, pane, díky," poslechl inženýr vděčně a odpojíl komunikátor. Riker si vyžádal ještě hlášení z několika dalších palub a ze všech sekcí se mu dostalo ujištění o uspokojivém stavu systémů. Nakonec zavolal na ošetřovnu a poté, co si vyměnil s doktorkou přátelské pozdravy, vyslechl její první verzi zdravotnického rozboru stavu posádky.

"Hned jak Geordi obnovil komunikaci, začaly se mi sem hrnout celé stohy žádostí o návštěvu," stěžovala si doktorka, "převážně od našich pasažérů! Člověk by řekl, že ti lidé volají sanitku kvůli říznutí do prstu. Povolala jsem do služby všechny mediky, co máme na palubě, a poslala je vyřídit nejvážnější případy. Ukázalo se ale, že jde většinou jen o odřeniny a lehké zlomeniny, to jak sebou loď házela. Hodně si toho také způsobili sami, když se nemohli dostat z kajut a nefungovalo žádné zařízení."

"A naši lidé?"

"K poslednímu sčítání mrtvých, které měla na svědomí srážka, musíme bohužel připsat pár jmen. Především několik lidí z Worfova týmu," řekla za Klingonova zamračeného vrčení. "Také tu mám několik vážnějších zranění ze strojevnou, hmyzoidi si z našich inženýrů udělali otroky a nešetřili je, ale nic, co by se nedalo napravit. Samozřejmě tu mám zase Regieho, uvidíme, co bude, až se probere. Mnohem více práce bude mít Deanna, a to dlouhodobě."

"Už jsem slyšel, poručík Gree."

"Nejenom ona, i když ta si prožila svoje a je u ní riziko, že by si mohla vypěstovat averzi k neznámým druhům. Na mysli jsem měla spíš poručíka McIntyra."

"To je ten od transportérů, že? Viděl jsem ho na ošetřovně."

"Ano, fyziologické potíže pominuly, ale jeden z těch mrtvých mužů, praporek Rufus, byl jeho blízký přítel. Od chvíle, kdy se dozvěděl o jeho smrti, uzavřel se do sebe a nereaguje na okolí. Je to smutné, propustila jsem ho do domácího ošetření; třeba až přijde do kontaktu s jinými kamarády, přejde ho to."

"Poradkyně si s tím poradí," ujistil ji Will. "Co Andorian?"

"O jednu ruku přišel, musela jsem mu ji amputovat, ta druhá mu bude dlouho srůstat, něco mu úplně rozdrtilo kosti v zápěstí!"

"Můstek konec!" ukončil tímto zjištěním Riker spojení. Zároveň dorazil Dat. Komandér mu pokynul k navigační konzoli a android svižně zaujal své místo. Jako jeden z mála vypadal v této chvíli odpočatý a upravený, ostatně jako vždy. Seznámil se aktuálními údaji a ohlásil současnou polohu lodi.

"Pane, nacházíme se v jádru nějaké mlhoviny," oznámil a ťukal dál bledými štíhlými prsty do konzole. "Všechny vnější senzory jsou mimo provoz, a tak nemohu určit naši pozici. Ovšem vzhledem k tomu, že na původní trase nebyla žádná zmínka o podobných anomáliích, mohu se domnívat, že jsme... hodně daleko," zformuloval svá zjištění.

"Vím o tom, poručíku, nacházíme se v mlhovině třídy Mutara poblíž ferengijského území!"

"Jak říkám, daleko," zopakoval Dat svoji verzi místopisného určení.

"Vyvedte nás ven!" mávl raději důstojník rukou, aby se vyhnul diskusi s chodícím slovníkem.

"Ano, pane!" otočil se poručík ke svému panelu. Převěd l k sobě ovládání kormidla a zadal do počítače kurz, který by Enterprise vyvedl z oblaku. Loď se houpavě otočila a přidí rozrážela mihotavý barevný mrak. Jak se propracovávala ven a blížila se k okraji, senzory se probouzely k životu a snímaly oblast před sebou. "Pane, zachytávám signály pěti

plavidel Federace, obklíčila oblast!" ohlásil. "Zaměřuji na nás fázero!"

"Volají nás!" zaduněl Worf. "Je to Grandpick."

"Na obrazovku!"

Velký monitor na přední stěně můstku se opět rozzářil a přes řídnoucí clonu mlhoviny ukázal zamlžený pohled na několik hvězdných lodí stejného typu jako Enterprise. Obraz krátce blikl a místo korábů se objevil můstek jedné z lodí. Uprostřed v kapitánském křesle seděl Vulkánec středního věku, tedy něco kolem stovky, v červené uniformě se čtyřmi ranky na límci, a zkontroval si prohlížel muže na druhé straně obrazovky. Po pravici mu seděl jeho první důstojník a po levé ruce měl dalšího důstojníka, staršího člověka s prošeďivělými spánky.

Vulkánec vstal.

"Identifikujte se!" nařídil nevzrušeně.

"Komandér William T. Riker, první důstojník Enterprise!" zvedl se velitel z křesla.

Kapitán zdvihl jedno obočí až k linii své pravítkovitě zastřižené ofiny, což působilo poněkud ironicky, a založil si ruce za záda. "Jsem kapitán Siveta," představil se. "Toto je komandér Franklin a s kapitánem Davidsonem jste se už tuším setkal!" ukázal na své kolegy.

Riker polkl a omluvně se na Davidsona podíval. "Rád vás poznávám, pane, jsem rád, že jste v pořádku!" Kapitán Zhukova se nadechl, ale neodpověděl.

"Jaká je situace na vaší lodi?" zeptal se Siveta místo něj. "Je pod kontrolou?"

"Ano, pane, už ano," sklopil první důstojník lehce hlavu. "Moji lidé se dostali ze zajetí a přemohli agresory. Ti jsou teď v lodním vězení."

"To prozatím stačí," uznal Vulkánec. "Jak došlo k ztrátě kontroly?"

"Posádka nákladního plavidla, jemuž jsme přišli na pomoc, nastavila kolizní kurz a poškodila Enterprise. Pak využila krátkého zmatku nastalého výpadkem nejdůležitějších systémů a zajala ve strojovně a na můstku rukojmí. Odřízla se od zbytku lodi a z těchto míst řídila všechny systémy."

"Admirál Quinn očekává v nejbližším termínu vaše úplné hlášení. Únos způsobil na velitelství veliké pozdvižení a pravděpodobně budete muset svoji situaci několikrát vysvětlit. Kapitán Davidson se teď přenesl k vám na palubu jako pozorovatel a naše eskorta vás doprovodí na hvězdnou základnu 86, kde jste očekáváni."

"Rozumím," potvrdil Riker a pozoroval, jak se od ústřední skupinky oddělil kapitán Davidson a přechází ke dvěma turbovýtahům na zadní palubě, aby se k nim přenesl. "Mohu se zeptat, jak jste nás našli?"

"Logická dedukce," odtušil Siveta. "Zhukov po setkání s vámi zalarmoval subprostorovým rádiem Flotilu a ta po vás vyhlásila pátrání. Admiraltě došlo, že nemáte loď pod kontrolou, a vyslala po vašich stopách letku lodí, které byly v tu chvíli po ruce. Krátce poté jeden důstojník na stanici poblíž Bajoru začal podezřívat místního šmelináře a zjistil jeho kontakty se známým recidivistou. Šmelinář se pak náhodou přiznal, že ví o vašem pohybu, a nasměroval nás na překupnické hnízdo jednoho Ferenga."

"Divím se, že s vámi DaiMon spolupracoval!"

"Nic jiného mu nezbylo," konstatoval Vulkánec. "Admirál si ho předem prověřil a usoudil, že by nám v tomto případě mohl pomoci Ferengijský finanční úřad. Byli rádi, že mají důvod podívat se mu na kobytku, a proto naši žádost o pomoc přijali."

"Dostatečným ziskem pro ně bude zdanění Biisova majetku!" pochopil první důstojník s úsměvem.

"Ano, nabídli jsme jim spolupráci s identifikací původu některých jeho aktiv. Vypadá to, že Odyssey s jejich revizní komisí na palubě se tu chvilku zdrží," dodal Siveta a zaostřil pohled za Rikera. "Vidím, že kapitán Davidson už dorazil, končím spojení," rozloučil se stroze a obrazovka vrátila pohled na formaci pěti lodí. Všechny se už natáčely na zpětný kurz a udržovaly mezi sebou vzdálenost bezpečnou k přestupu na warp.

"Kapitáne, vítejte na palubě!" pozdravil ho Will a napřáhl k němu paži. Davidson sestoupil po plošině a energicky si s ním potřásl.

"Víte, že se vám na zadní palubě povalují mrtví brouci? Mimochodem, můj komandér, pan Moch, vás pozdravuje," řekl a přijal nabídnuté křeslo po Rikerově levici.

"Jaradak? Ještě stále je hostitel? Už jsem o něm dlouho neslyšel! Jak se má?"

"Zotavuje se ze zranění, které utrpěl během bitvy s vámi. Nic smrtelného."

Will se zasmušil a upřeně se na staršího kapitána podíval. "Nevím co říci, pane, ještě jednou se omlouvám!"

"To je v pořádku, vy jste nemohl nic dělat!" položil mu Davidson přátelsky dlaň na předloktí. "Sice mě jako každého kapitána mrzí poškození lodi, ale Zhukov už stejně potřeboval důkladnou generálku a tohle alespoň ty hlavouny donutí, aby mu ji dopřáli. A posádka?" zasmál se. "Mrtvé naštěstí nemám a tímto incidentem jste posádku zachránil před dlouhou a nudnou mapovací výpravou. Poslali tam někoho jiného a moji lidé teď odpočívají na základně 86 - myslím, že tam těch pár týdnů, než dají plavidlo do pořádku, vydrží!"

"A co vy?"

"Já?" povzdychl si kapitán. "Tohle měla být moje poslední výprava před důchodem - a také byla. Paní Davidsonová se už nemůže doma na Zemi dočkat, až mě bude moci tahat po divadlech a výstavách. Velení jsem už předal panu Mochovi, jakmile ho ty sestřičky, co ho teď obskakují, propustí, čeká ho povýšení!"

"Tak to mu musím pogratulovat!"

"Budete mít příležitost, s mojí posádkou se setkáte na šestaosmdesátce!"

"Rád!" opřel se Will ve velitelském křesle s pocitem bezpečí, když pocítil přítomnost Klingona za svými zády. "Worfe, informujte celou posádku interkomem, že už je všechno v pořádku! A vy, Date," zavolal na androida u stojanové konzole pod obrazovkou, "zadejte kurz k hvězdné základně 86!"

"Kurz nastaven! Ostatní lodě právě přešly na warp!"

"Start!"

Sayon, Válečný dravec Romulanského impéria

Když otevřel oči, nemohl poznat, kde je. Kolem vládlo šero, které mu utajovalo i rozměry místnosti, takže jediné, co poznal s jistotou, bylo tvrdé a úzké lůžko, na němž ležel. Překvapeně také zjistil, že se může volně hýbat; toho hned využil a posadil se. Kvůli tmě si zatím nedovolil vstát, ale v průzkumu vlastního těla po hmatu mu nic nebránilo. S uspokojením zaznamenal, že na obličejích má jen pár lehkých šrámů, zatímco v těle nemá žádné implantáty ani hadičky, takže si jen potvrdil první dojem, že se už nenachází na borgské krychli. Poslední, co si z té lodi pamatoval bylo, jak se otfásá a začíná ztrácet stabilitu, panely vybuchují, přičky praskají, zatímco on tam stojí proti Nowackovi a čeká na asimilaci. Potom už měl okno až do procitnutí zde.

Jean-Luc se rozhodl, že nemá cenu jen tak čekat, protože vysvětlení k němu pravděpodobně samo nepřijde, a přehodil nohy přes okraj lůžka. Ležel na palandě postavené jako soubor nad sebou upevněných kovových polic spojených žebřinami. Kousíček nad hlavou nahnatal další stupeň a patou chodidla se dotýkal spodního. Přešel si tedy na žebřík a sestoupil na zem. Nebylo to vysoko, jen jednu úroveň, a když si prohlédl konstrukci, neubrnil se dojmu, že se jedná o vojenskou ubytovnu. Vydal se za světelným odrazem jakési chodby nedaleko a pozoroval stíny. Jak ustupovaly a světlo nabývalo na intenzitě, viděl stále zřetelněji obrysy spartánského zařízení a strohé architektury. Připomínala klingonskou, ale v několika prvcích, které nedokázal pojmenovat, se lišila. To potřebné slovo se mu vybavilo, když vykoukl ze dveří. U nich stál na stráži vysoký štíhlý voják v šedé tunice se širokými rukávy a vycpanými rameny, pytlovitých černých kalhotách a s nepřehlédnutelným disruptorem za pasem. Rovné obočí společně se zašpičatělými ušima za trojúhelníkovými kotletami jasně prozrazovalo agresivnějšího a emocionálnějšího bratrance Vulkánců, Romulana.

Stráž kapitána zaznamenala a ruka mu sjela k opasku.

"Z bláta do louže!" zabručel Picard s obavou, že tohle nikdy neskončí, a zvedl ruce na znamení, že se vzdává. Snědý Romulan však nesáhl po zbraní, ale vyňal vysílačku a řekl do ní pár slov, kterým kapitán ke svému údivu rozuměl. Bezděčně si rukou sáhl na prsa své vesty, kde nahnatal známý obrys komunikátoru se zabudovaným automatickým tlumočnickem, na nějž úplně zapomněl.

"Přiveďte ho na můstek!" zaznělo na oznámení, že host se probral. Muž zaklapl přístroj, vrátil si ho na místo a napráhl ruku k Picardovi, aby ho odvedl. Jean-Luc byl připraven na hrubé postrkování a nešetné zacházení, a proto byl příjemně překvapen, když mu strážný jen jemně pokynul a požádal, aby ho následoval. Na konci chodby nastoupili do poněkud stisněnější a primitivnější verze turbovýtahe, která je přenesla na vrchní palubu, po které už pěšky museli dojít do řídicího centra lodi. To bylo chráněné těžkými dveřmi na číselný kód. Romulan zadal sekvenci a společně vešli na prostorný můstek romulanského dravce, obávané bitevní lodi, strašáka celé Flotily.

Můstek byl kulatý a překvapivě holý, vybavený jen nejnutnějším zařízením, stejně jako všechny ostatní prostory na palubě. Picard nebyl na podobném plavidle poprvé, při několika příležitostech už dravce navštívil, většinou proti své vůli, a věděl tedy, že jsou takto vybavena všechna. Před nástěnnou obrazovkou byla, podobně jako na Enterprise, jedna dlouhá konzole s ovládacími panely pro dva členy posádky, z níž se pravděpodobně pilotovalo a navigovalo.

Vzadu u stěny stála skromná stanoviště vědeckých a strojních inženýrů, důležité místo měl vedle velitele jen zbraňový důstojník. Uprostřed tohoto okruhu seděl na vyvýšeném křesle, otočený zády k příchozím, kapitán lodi Sayon, velitel Tomalak. Hleděl zamyšleně na Zemi, jejíž stíněná strana se utápěla v nezvyklé temnotě oproti druhé polokouli, zvrásněné a zjizvené borgským útokem. Když uslyšel zasyčení dveří, otočil se a vstal, aby se s návštěvníkem přivítal. "Kapitáne Picarde, jsem potěšen, že vás vidím živého!" řekl upřímně.

"Po našich předchozích zkušenostech se tomu musím divit!" odpověděl Jean-Luc. "Mohu vědět, co se stalo s krychlí a jak jsem se sem dostal?"

Romulanský kapitán se zarazil, ale na rtech mu pohrával úsměv. "Nevím jak vy, ale my jsme se s Picardem uznávali jako důstojní protivníci," poznamenal. "Neměli jsme ale mnoho času na vzájemné poznání svých schopností z důvodů, které jsou vám tuším známy! Odpověď na vaši otázku je prostá, přiletěli jsme na zavalání o pomoc z vaší pozemské kolonie v San Francisku a objevili jsme lidskou známku života na krychli poblíž uzlu. Transportovali jsme vás okamžik předtím, než společně s tím orbitálním zařízením explodovala."

"Uzel je tedy zničen? A kolonie v bezpečí?"

"Ano, především vaší zásluhou se povedlo smrtelně oslabit našeho společného nepřítele. Jejich zbylé lodě jsou teď dezorientované a naši dravci se s nimi lehce vypořádají! Výsadek na Zemi jsme už zlikvidovali ve spolupráci s obyvateli podzemních jeskyní. Na okamžik jim snad zajde chuť na tuto oblast vesmíru!"

"Společný nepřítel, který si vás ani nevšímal!" rýpl si Jean-Luc a pohlédl na poničenou planetu na obrazovce.

"Slyšel jsem, že Romulus a Remus jsou v bezpečí."

"Borgové pro nás znamenají stejnou hrozbu jako pro Zemi, ale nemohli jsme proti nim přímo vystoupit, dokud jsme si nebyli jisti, že je můžeme porazit!"

"Tak jste jen tak stáli v pozadí a přihlíželi, jak decimují Alfa kvadrant!"

Tomalak si zase sedl do křesla a položil si ruce na opěrky. "Mrzí mě váš postoj. Podporovali jsme váš odboj všemi možnými prostředky, sice až v poslední době, protože jsme předtím předpokládali, že na Zemi nikdo nepřežil, zatímco naši inženýři vyráběli stále silnější zbraně proti Borgům!"

"Uznávám, že ode mne není fér vyčítat vám počáteční otažítost," uznal Jean-Luc v rozpacích. "Tak trochu jsem se nechal unést svými pocity," omluvil se. "Především vám musím poděkovat za záchranu svého života. Vím, že jste Tomovi dost pomohli s vybavením, kdyby byl ještě naživu, jistě by vám také poděkoval."

"To je v pořádku, kapitáne," přijal jeho omluvu Romulan. "Vztahy mezi našimi civilizacemi nebyly nikdy růžové a je těžké odvrhnout během chvilky staletou nevráživost, i když jde o spojení proti Borgům. Naši lidé mají před sebou ještě kus cesty, ale myslím, že dnešek je dobrý den pro začátek nového... spojení! A pan Paris ještě bude mít možnost vyjádřit Impériu vděčnost. Jen co se také probudí!"

"Je naživu?"

"Jistě, přenesli jsme posádku toho kamikaze člunu okamžik před vámi. Už jsem pro ně dal také poslat, za chvíli tu budou. My bychom se teď měli domluvit na tom, co bude dál," naklonil se Tomalak ke kapitánovi. "Země bude při obnově potřebovat něčí pomoc," dodal významně.

"Na to je dost času, až si odpočineme. Krom toho, já nejsem člověkem, s kterým byste měl na toto téma jednat. Časem odsud zase zmizím a vrátím se domů. Tom Paris je momentálně mluvčím celé Země."

Jako by čekali na tuto narážku, vstoupila dvojice odbraných mužů. Měli několik čerstvých šrámů, jinak ale byli v pořádku a neskrývali nadšení. "Kapitáne! Povedlo se nám to, vyhráli jsme!" přiběhl Tom k Jean-Lucovi a vřele ho objal. "Bez vás bychom to nedokázali! Jsme vašimi dlužníky!"

"To si nemyslím, jen jsem vám to pořádně zkomplikoval. Je to jen vaše vítězství!" pohlédl na své přátele z tohoto vesmíru a promnul si nos. "Mám z toho radost! Tome, Smiley, už jste mluvili s Beverly?"

"Informoval jsem doktorku Crusherovou o vaší přítomnosti na lodi," přerušil je Tomalak. "Její entuziasmus byl slyšet až do lodní kuchyně. Netrpělivě vás očekává na povrchu Země."

"Nebudeme vás tedy déle zdržovat, pane, a ještě jednou děkujeme za vaši asistenci," přistoupil Tom k Romulanovi a mírně se uklonil. "Oceňujeme vaši pomoc během těch těžkých měsíců a budeme rádi, když se tyto přátelské a vzájemně prospěšné vztahy udrží nadále!" pokusil se o diplomatickou mluvu. Kapitán Sayon se na oplátku také dvorně poklonil a odpověděl podobně.

"Impérium si váží nově navázaných vztahů a nabízí vám tímto svoji pomoc. Během několika dnů přiletí oficiální diplomatické delegace, které potvrdí naši dohodu!"

"Pakliže nám budete moci obětovat nějakou materiální pomoc, tak ta bude v příštích letech potřebnější než diplomatická jednání," přijal nový vyjednaváč nabídku.

"Budu o tom informovat velení," usmál se Tomalak a pokynul jednomu ze svých důstojníků. "Bylo mi ctí se s vámi setkat, pánové! Obsluha v transportní místnosti už na vás čeká!" Trojice lidí odešla za doprovodu eskorty z můstku dravce a kapitán Picard ještě zaslechl, jak si Romulan nahlas povzdechl: "Nikdy jsem neviděl Zemi z takové blízkosti!"

Picard se v chůzi otočil, a ještě než se mu před nosem zavřely přístupové dveře, zavolal na něj: "Však jsme se o to také snažili!"

San Francisco, Kalifornie

Tom, Miles a Jean-Luc se zhmotnili poblíž vstupu do kanálu, který vedl do podzemních prostor komplexu, na volném prostranství mezi rozbořenými domy. Jakmile rozvířené atomy nabraly konkrétní podobu a mohli se volně pohybovat, porušili formaci, ve které nastupovali na transportní plošinu Sayon, aby se blíže podívali na jev, který se jim naskytl. Truchlivé pohřebiště kdysi pyšných budov, jež bylo donedávna pouze místem smutných vzpomínek a slz, se jako mávnutím kouzelného proutku změnilo ve stanové městečko, kde právě zcela evidentně probíhal spontánní happening. Mezi narychlo postavenými roztroušenými přibytky se procházela směsice několika desítek lidí a Romulanů, kteří se družně bavili a veselili za mohutného přispění nechvalně proslulého romulanského ležáku, piva s neskutečně vysokým procentem alkoholu. Tvořili hloučky, stále větší a halasnější, a vybuchovali společným smíchem.

"Vidím, že diplomaté nebudou mít moc práce," zasmál se kapitán. "Zdá se, že spojení bylo právě navázáno!"

"Člověk si na chvíli odskočí a oni si tu hned udělají mejdan!" zasl Smiley.

Několik lidí už trojici zahlédlo a radostně na ně zamávalo. Zpráva o jejich příchodu se rozšířila mezi komunitou rychlostí blesku a za chvíli se kolem nich seběhlo tolik lidí, že neviděli jeden druhého. Všichni je plácali po ramenou a sdělovali hlasitě svoje zážitky, jenže kapitán jim v tom halasu moc nerozuměl, proto se jen usmíval a se všemi si potírásal rukou. Po několika minutách zmatku nával trochu opadl, a tak se mohli naši tři hrdinové konečně nadechnout. Lidé pokračovali v přerušovaných hovorech a zábavách, aby je nechali odpočinout; věděli, že teď už budou mít dostatek času na všechny otázky. Chumel se rozpustil a rozptýlil do blízkého okolí, a nechal kapitána s přáteli stát jako solné sloupce uprostřed rumiště. Muži se po sobě unaveně podívali a dohodli se, že nejlepší bude v tuto chvíli dlouhý spánek.

"Tak dlouhý, jak jen bude možné," zasnul se Tom. "Z poslední doby mám velký spánkový deficit."

"Dnes mi doktorka nebude muset dát odpočinek rozkazem," připojil se k němu Miles. "Za dva dny mě vzbudíte!" prohrábl si kučeravé vlasy a dlouze zív. "Jenom nevím, jestli se mám vrátit do své jeskyně nebo zkusit po dlouhé době spánek na čerstvém nefiltrovaném vzduchu!" mžoural ospale po stanech.

"Já osobně mám stísněných prostor plné zuby," poradil mu Jean-Luc. "Volil bych prostor."

"Máte pravdu, kapitáne, zůstanu tady, a hned jak se za týden probudím, přestěhuji si všechny své věci z jeskyně ven!" rozhodl se Ir. "Začneme zase budovat město!"

"To je přesně takový O'Brien, jakého znám a obdivuji!" pochválil ho kapitán. "Při nejbližší příležitosti to řeknu i tomu svému!"

Inženýr se spokojeně usmál. "Také musíte pozdravovat Keiko," připomněl mu. "Pánové, bylo mi potěšením!" Zamířil do nejbližšího stanu, kde ještě krátce, už v polospánku, pozdravil přicházející Beverly. Doktorka vypadala šťastně. Rozběhla se k nim, trochu nejistě, jednak působením piva a také nerozhodností, kterého z mužů obejmout jako prvního. Vyřešil to za ni Paris, který jí vyběhl naproti a zvedl ji do vzduchu.

"Jsem tak ráda, že jste živí a zdraví! Hrozně jsem se o vás bála!"

"Ale zvládla jsi to tady báječně!" postavil ji na zem a políbil. "Tomalak nám řekl, jak jste roznesli Borgy nad zálivem na kopytech!"

"Díky tomu, že jste je odřízli od mateřské lodi!" pohlédla ho, ale očima hledala Picarda. Nakonec to nevydržela a přiskočila k němu. Vzala jeho hlavu do dlaní a přitáhla si ho, aby ho vášnivě a dlouze políbila.

"Tady kapitán nám hodně pomohl," snažil se Tom pokračovat v hovoru, ale už ho neposlouchali. Dvojice se k sobě zamilovaně tiskla a kapitán doktoru objal. "Ehm, tak já zatím půjdu," odkašlal si mladík nejistě s pocitem, že přinejmenším jedna osoba je tu navíc. Beverly ani neodtrhla rty od kapitánových a jen mu naslepo mávla s tím, že se uvidí později. "Dobrou noc, kapitáne," pozdravil Tom zdvořile a odkráčel ve Smileyho stopách, aby se nejprve vyspal a potom pustil znovu do práce v komplexu, "ou oc," pokusil se Picard o pozdrav, ale překážel mu v tom jeden jazyk v ústech navíc.

* * *

Příští dvě hodiny se ke spánku zase nedostal. Strávil tuto dobu v podzemní jeskyni doktorů Crusherové, zahrabaný pod vrstvou roztrhaných přikrývek. V podzemí stále ještě zůstávala asi stovka lidí, současný trend ale naznačoval, že během několika dnů bude v komplexu pusto a bude využíván pravděpodobně jen jako skladovací prostory. Už teď zel nezvyklou prázdnotou, což Jean-Lucovi s Beverly vůbec nevadilo. Dlouho potlačované city konečně vystoupily na povrch a explodovaly se silou umocněnou letitým odmítáním.

Kapitána Picarda, na němž teď nebylo podle čeho poznat, že je kapitán, probudil jemný dotek. Pootevřel unavené oči a spatřil, že mu na prsou spočívá hřívá rudých vlasů, které ho lechtají do nosu. Lehce je dlaní odhrnul, a tím ženu vedle sebe upozornil, že je vzhůru. Převalila se na záda a přitáhla si pokrývku pod bradu, aby jí nebyla zima, takže ji sebrala kapitánovi. V jeskyni bylo příjemně, a tak mu to nevadilo, nechal si klidně proudit teplý vzduch na holé tělo. Beverly si lehla na bok a zamyšleně si začala prstem hrát s chlupy na Jean-Lucově hrudi.

"Proč nespíš?" zabručel ospale, ale její prsty ho příjemně šimraly.

"Přemýšlela jsem."

"O čem?"

"O nás," řekla smířeně bez zbytečného smutku. "O tom, že tu nemůžeš zůstat."

Otočil se a vklouzl k ní pod pokrývku, až spočinuli těsně u sebe. "To máš pravdu," přiznal, "nemohu. Až se pro mě Q vrátí, odejdu."

"Počítala jsem s tím, jen je mi z toho trochu smutno. Vrátil jsi do mého života kus ztraceného štěstí a zvykla jsem si na tebe!"

"Nelituješ, že jsme... že... však víš?" políbil ji.

"Ne," zavrtěla rozhodně hlavou. "Jsem šťastná a vyrovnaná. Myslím, že se mohu vrátit zpět do svého života a zase se podívat do zrcadla. A to díky tobě."

"Budeš mi chybět," uvolnil se a vrátil ruku na pokrývku. "Moc!"

"Ty mě taky. A tohle taky!"

"Co?" zeptal se překvapeně a také se zasmál.

"To, co děláš!" vrtěla se. "Přestaň, to lechtá!"

"Ale já opravdu nic nedělám!" zvedl obě ruce nad pokrývku a ukázal jí je. "Co je?"

Beverly se zarazila a prudce se posadila. "Něco mě šimrá na zádech!"

"Ahoj vespolek!" ozvalo se za ní vesele. Pokrývky, pod kterými oba leželi, se rozhrnuly a na denním světle se objevila třetí hlava. "Neruším?"

Picard hněvem zbledl a doktorka zděšeně vypískla. Vyskočila rovnýma nohama z lože a rychle si omotala kolem těla pokrývku jako ručník. Vlepila narušiteli mlaskavý políček a vyletěla bez rozloučení z jeskyně jako fúrie.

"Ta má páru!" ocenil Q její kvality a posadil se. Na sobě měl opět tradiční kapitánskou uniformu a tentokrát se obešel bez implantátů, jimiž se ověsil předtím. "Já jsem tušil, že v tom bude něco jiného, když se ti odsud nechtělo!" zašermoval Picardovi prstem před nosem. "Cherchez la femme!"

"Jednou bych rád věděl o tvém příchodu o něco dřív!" zasyčel na něj kapitán a přehrnul přes sebe deku. "To už jsi tu zase?"

"Musíš domů, nemám čas ani náladu pořád lítat sem a tam! Tohle je tvoje poslední šance!"

"Musel sis vybrat zrovna tuhle chvíli?" soptil Picard a rozhlížel se po svých rozházených svršcích.

"Nemusel," ušklíbl se Q, "ale přišlo mi to jako dobrý nápad!"

"Byl bys tak laskav a podal mi šaty?"

Q se zdvihl a kriticky si kapitána přeměřil. "Máš pravdu, takhle se na Enterprise, vrátit nemůžeš, přišel bys o veškerou autoritu," uznal. "Taky by ses měl oholit a vykoupat, aby tě poznali." Luskal prsty a Jean-Luc se vrátil do stavu, v jakém se v tomto vesmíru objevil. Uniformu měl čistou a vyžehlenou, hodnostní pecky zářily jako stříbrné planety a líce měl hladce oholené s kotletami zastřiženými do špičky. "Tak, a jsme připraveni na cestu, co?" pochlvil si Q výsledek své práce.

"Je pravda, že mi čistá uniforma bolestně scházela," upravil si Jean-Luc blůzu a z vesty odhozené v koutě odepnul komunikátor, aby ho vrátil, kam patří. "Počkej tu chvíli, půjdu se rozloučit!"

Doktoru našel na ošetřovně, zahalenou v plášti, jak sedí na diagnostickém lůžku a popotahuje. Přistoupil k ní a ukazovákem setřel slzu, která jí tekla po tváři.

"To byl on?"

"Ano, to je on," přitakal a jemně ji objal. "Musím s ním jít."

"Věděla jsem to, ale nečekala jsem to tak brzy!" vzlykala do černé uniformy. Zvedla tvář, usazeným pohledem si ho

prohlédla a pohladila mu hrud'. "Už jsem zapomněla, jak ti sluší," usmála se. Pak si rozhodně setřela slzy a statečně vstala. "Přeji ti krásný život, a vzpomeň si někdy na nás," políbila ho.

"Vzpomenu. Pozdravuj Toma a Smileyho!" poprosil a rychle odešel. Ani se neohlédl - byla to jedna z nejtěžších věcí, jaké musel kdy udělat. Kdyby se otočil, nebyl si jistý, jestli by ji dokázal opustit. Bezmyšlenkovitě vyšplhal do jeskyně a vyzvedl si Q. Opíral se zrudlým o kamennou stěnu a v náručí choval zrzavého kocoura. "Tak jdeme!" pokynul mu kapitán smutně.

Q pustil Spota na zem a setřepal si z rukávu chomáč chlupů. "Jak je libo, Jean-Lucu," napřáhl prsty k lusknutí, ale ještě se zarazil. "Stále ti naše realita připadá tak strašná?" zeptal se zvědavě.

"Musím přiznat, že má jisté... kouzlo," řekl Picard se sebezapřením a vzápětí zmizel společně s uspokojeným Q v záblesku bílého světla.

Epilog

Enterprise

Deník zastupujícího kapitána, hvězdné datum 46681.4.

Už je to několik hodin, co Enterprise dorazila za doprovodu dalších plavidel na hvězdnou základnu 86, kde se podrobuje několika jednoduchým opravám na trupu lodi. Koloběh života na palubě se vrátil do normálních kolejí, nemocnice zvládla nápor lehčích i těžších poranění a strojovna funguje opět na sto procent. Naši misí doručit na laboratoř Athos velkou skupinu techniků předala admirálita náhradní lodi, a tak se před několika minutami přenesla poslední skupina pasažérů na Grandpick, která bude v tomto úkolu pokračovat. Enterprise opustil už i kapitán Davidson, předtím však shledal, že jsme schopni další služby až do návratu kapitána Picarda bez náhrady, a ponechal mi velení.

Naši vězni, všichni přeživší hmyzoidé a Andorian, byli předáni bezpečnostní službě základny, kde vyčkají soudního rozhodnutí o svém dalším osudu. Jedno už je však jisté, hlavní strůjce celého incidentu Vigo čeká na přílet andoriánského velvyslance a jeho eskorty, načež bude vrácen na žádost Andoru na domovský svět. Admirál Quinn mě osobně ujistil, že ho čeká soud podle možná horších a přísnějších měřítek než jsou naše, protože má na kontě několik opravdu hlubokých vroubek.

Enterprise teď bude pokračovat v cestě k další zastávce, dlouho plánované údržbě na Arkadijské základně, kde bude loď vyčištěna Remmlerovými paprsky od usazených baryonových částic. Tato procedura vyžaduje, aby posádka opustila plavidlo, a tak bude tato zastávka zároveň příjemnou dovolenou.

Will Riker zaklapl padd s nejnovějšími hlášeními o realizovaných opravách a vrátil ho poručíkovi, který mu ho přinesl. Mladík odešel, ale připomněl tím komandérovi, že on sám musí také vypracovat několik podobných statí. Slíbil admirálu Quinnovi kompletní a vyčerpávající přehled celého teroristického útoku, a jeho vědeckému týmu popis bohatého naleziště samardiá, jež objevil v mlhovině. A další hlášení pro kapitána Picarda, ale na to se těšil ze všeho nejméně. Nechtělo se mu předstoupit před něj s přiznáním, že na několik dní ztratil kontrolu nad lodí. Přesto by byl rád, kdyby se kapitán konečně vrátil. Velení lodi, jako je tato, sice bylo jeho splněným snem a cílem, ne ale na účet přítele. Doufal, že jednou mu toto křeslo bude po právu náležet, zatím tu ale měl svoje místo Jean-Luc Picard a Will by si přál, aby už zase velel Enterprise.

"Ošetřovna můstku!" zapípal náhle komunikátor.

"Poslouchám!"

"Chtěla jsem jen oznámit, že jsem právě propustila do domácího ošetřování poručíka Barclayho," zašvitořila doktorka Crusherová, "a s potěšením mohu oznámit, že poté, co se probral z mdlob způsobených popálením fázem, nepamatuje si, co se dělo mezi dobou prvního zranění a chvílí, kdy se probudil na ošetřovně! Je to zase náš starý dobrý nesmělý Regie!"

"Zaplat'pánbu!" ujelo Worfovi a Riker se na něj souhlasně zašklebil.

"Je to normální reakce?"

"Ano, při podobných ztrátách paměti jsou takové výpadky normální," ujistila ho Bev. "Takových případů jsou popsány stovky!"

"Všem na můstku se ulevilo," zasmál se Will s pohledem na Klingona a poděkoval za hlášení.

"Nejen na můstku!" ujistila ho doktorka. "Moje zdravotnice ho odmítaly ošetřovat!"

Ve velitelském centru zavládlo spokojené ticho, rušené jen tichým občasným kliknutím některé konzole. Všechna místa byla obsazena a posádka připravovala plavidlo na opuštění doků základny 86, aby se vydala na poměrně krátkou cestu k Arkadii. Dat zadával vypočítaný kurz do kormidla, na svém místě vedle androida byl připraven mladý pilot Robins a na zadní palubě byl společně s Worfem ještě jeden vědecký důstojník u jednoho z pomocných stanovišť. Riker poslouchal, jak jeho lidé pracují jako dobře sehraň orchestr, a sledoval poslední přípravy k odpoutání od přistávacího pylonu.

"Pane, vnitřní senzory zaznamenaly nárůst energie v kapitánově kajutě!" zahřměl náhle Worf. "Už je to zase pryč, ale určitě tam něco bylo!"

"Zaznamenali to na stanici?"

"Ne, pane, jejich senzory to nezachytily!"

"Myslíte si, to co já?" nakrabatil komandér tázvě čelo.

"Je to možné," pokývl vážně bezpečnostní důstojník a vytáhl si z opasku fázér. "Q!"

Než se však rozhodli, zazvonil Rikerův komunikátor. Will ho s napjatým očekáváním aktivoval a k radosti jeho a celého můstku se ozval známý suchý hlas: "Jedničko, přijďte ke mně do pracovny!"

První důstojník vyskočil z křesla, jako by ho píchl špendlík, a doslova vběhl za zkoumavých pohledů ostatních důstojníků do dveří v dolním rohu můstku. Kapitán Picard stál nehnutě u svého vysokého okna a hleděl ven na elegantní hvězdnou základnu, zářící milionem mihotavých světélek.

"Pane, jsem rád, že jste zpět!" promluvil na něj Will a čekal na odpověď. Kapitán se však stále díval do vesmíru a potom se jen pomalu a nevzrušeně odvrátil, aby usedl do svého křesla. To nestálo přímo u stolu, ale bylo odsunuto o kousek dál, jako by se z něj někdo prudce zvedl. Vzal ho pevně za opěradlo, vrátil na místo a těžkým dosednutím se v něm uvelebil.

"Děkuji, Wille," odpověděl zástupci na pozdrav a poznamenal: "Tohle není athoská laboratoř, že ne?"

"Ne, pane, jsme na základně 86, měli jsme nějaké problémy po té srážce s nákladní lodí!"

"Enterprise je v pořádku?" zdvihl Jean-Luc obočí.

"Ano, pane!"

"V tom případě si počkám na oficiální hlášení, teď nemám náladu na dlouhé řeči. Hlavně že se nic nestalo," usmál se mde. Komandér protáhl obličej, ale kapitánovi raději nic nerozmlouval.

"Ano, nic tak zvláštního se nedělo."

"Výborně!" klepl Picard do opěrek křesla a zvedl se, aby mohl přejít k polici s knihami vedle pracovního stolu. "Tak se na to napijeme, potřebuji panáka jako sůl," mrkl spiklenecky na Willa. "Až se z toho trochu vzpamatuji, budu vám vyprávět," slíbil vyčerpaně a vytáhl z poličky Romea a Julii. "Až se tu zase objeví ten ničema Q, připomeňte mi, že nemám Worfovi v ničem bránit!" poprosil komandéra a vytáhl z dutiny svoji láhev se železnou zásobou hojivé tekutiny.

"Provedu," usmál se Riker, ale očima zálibně sledoval aldenbaranskou whisky, se kterou se za kapitánovy nepřítomnosti náhodou seznámil - doted ho z toho pátilo v krku. Jean-Luc vyndal dvě skleničky a přenesl je i s lahví na stolek před pohovkou pro hosty, a pozval i komandéra. Společně se pohodlně usadili pod obrazem letící lodi a kapitán odšrouboval uzávěr, předtím se ale na láhev odborně podíval.

"Wille, tys upíjel!" zvolal najednou překvapeně a palcem přejel miniaturní rysku.

První důstojník se zarazil a náhle se rozkašlal, aby zakryl rozpaky, a pak se svatouškovsky usmál na naplněnou skleničku. "To víte, velení je osamělé," připil kapitánovi.

"Netušíte, jakou máte pravdu, komandére," napil se Picard a podržel chvíli skleničku v ruce, zatímco se zadumaně rozhlížel po své pracovně. "Budu si tu muset pořádně poklidit," povzdechl si znechuceně při pohledu na rozházené, pobourané a popadané knihy a listiny. "A nakrmit Elizabeth," mrkl na rybičku v akváriu. "Ale to až zítra, teď chci jen chvíli relaxovat."

"Já vám ji zatím pohlídám," zvedl se Will, aby nechal kapitána o samotě, a hodil do sebe zbytek whisky. "Jsme rádi, že jste doma," a vrátil se na můstek, skleničku nechal na stolku. Jean-Luc se ještě pohodlněji zabořil do měkkého polstrování pohovky a nohy si položil na skleněnou desku stolku před sebou. Ospalý pohled upřel na pomalu se vzdalující základnu a počkal, až se světla hvězd promění v linii warpu. Teprve potom zavřel oči a usnul, ale předtím si ještě stačil s Beverly Crusherovou domluvit snídani ve své kajutě.

KONEC